Hengellisiä Kokemuksia

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Finnish

Tekijänoikeus © 2020. Uuden Liiton Kansainväliset Julkaisut

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla ilman tekijän nimenomaista kirjallista lupaa, paitsi jos kriittisissä artikkeleissa ja arvosteluissa on lyhyitä lainauksia. Lähetä kaikki olennaiset kysymykset kustantajalle.

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti tai mekaanisesti, mukaan lukien valokopiointi, tallennus, tai tietojen tallennus- ja hakujärjestelmä - paitsi arvostelija, joka voi lainata lyhyitä kohtia aikakauslehdessä tai sanomalehdessä painettavassa tarkistuksessa - ilman kustantajan kirjallista lupaa.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Luettelointi julkaisutiedoissa

Toimitus ja Suunnittelu: Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

Painettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Ensimmäinen painatus 26. toukokuuta 2020

Julkaissut : Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Käy verkkosivustolla: www.newcovenant.co.uk

HENGELLISIÄ
KOKEMUKSIA
ELLEN G. WHITE

17 'Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä, sanoo Jumala, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkyjä näkevät, ja vanhuksenne unia uneksuvat. 18 Ja myös palvelijaini ja palvelijattarieni päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni, ja he ennustavat. 19 Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja tulta ja savupatsaita. [Raamattu 1933/38]

Teot 2:17-19

Tämä sivu on jätetty tarkoituksella tyhjäksi

New Covenant Publications

International Ltd.

Uudistetut Irjat, Muunnetut Mielet

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Kiitokset

Omistettu Jumalalle.

Esipuhe

New Covenant Publications International yhdistää lukijan jumalalliseen suunnitelmaan, joka sitoo taivaan ja maan ja vahvistaa rakkauden laki jatkuvuutta. Logo, liiton arkki edustavat läheisyyttä Kristuksen Jeesuksen ja Hänen kansansa välillä ja Jumalan lain keskeisyyttä. Kuten on kirjoitettu: “Tämä tulee olemaan liitto, jonka teen Israelin huoneen kanssa, sanoo Herra:" Laitan lakini heidän sisäosaansa ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä, ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän jumalansa. ” (Jeremian 31: 31-33; Hepr. 8: 8-10). Itse asiassa uusi liitto osoittaa lunastusta, jonka synnyttävät riistämättömät riidat ja sinetöivät verta.

Lukemattomien vuosisatojen ajan monet ovat kärsineet vaikeista kärsimyksiä ja käsittämätöntä sortoa, joka on laskettu hävittämään totuus. Erityisesti pimeinä aikoina tämä valo oli tunkeutunut ja hämärtänyt ihmisten perinteitä ja suosittua tietämättömyyttä, koska maailman asukkaat olivat halvanneet viisautta ja ylittäneet liiton. Kompromissin heikkeneminen leviävien pahojen kanssa aiheutti tällaisen hallitsemattoman rappeutumisen ja hartaan epäinhimillisyyden vitsauksen, että monet elämät uhrattiin perusteettomasti ja kieltäytyivät antamasta omantunnonvapautta. Kuitenkin menetetty tieto elvytettiin, etenkin uskonpuhdistuksen aikana.

1600-luvun uskonpuhdistuksen aikakausi herätti totuuden, perustavanlaatuisen muutoksen ja siitä seuraavan turbulenssin hetken, mikä heijastui vastareformaatiossa. Kuitenkin tämän volyymin avulla voidaan selvittää tämän yksittäisen vallankumouksen kiistaton merkitys uudistajien ja muiden rohkeiden pioneereiden näkökulmista. Heidän kirjanpidostaan voidaan ymmärtää raivostavat taistelut, syyt tällaiseen ilmiömäiseen vastarintaan ja yliluonnollisiin interventioihin.

Mottomme: “Uudistetut Kirjat, Muunnetut Mielet” korostaa kriittisen aikakauden säveltämää erillistä kirjallisuuden tyyliä ja sen vaikutusta. Se kuvastaa myös henkilökohtaisen uudistamisen, uudestisyntymisen ja muutoksen kiireellisyyttä. Koska Gutenbergin painotalo, jota yhdisti käännöstoimisto, levitti uudistetun uskon periaatteita, noin 500 vuotta sitten, digitalisoitu lehdistö ja verkkomedia välittäisivät kaikilla kielillä totuuden valon viimeisinä aikoina.

Sisällysluettelo

Sisällysluettelo 2
I. Alkulause 6
II. Kustantajat 7
Luku 1—Kokemuksia ja näkyjä. 9
Luku 2—Ensimmäinen näkyni.1 11
Luku 3—Myöhempiä näkyjä. 24
Luku 4—Sinetöiminen. 27
Luku 5—Jumalan rakkaus kansaansa kohtaan. 29
Luku 6—Taivasten voimien järkkyminen. 31
Luku 7—Avattu ja suljettu ovi. 32
Luku 8—Uskomme koetus. 34
Luku 9—Pienelle laumalle. 36
Luku 10—Viimeiset vitsaukset ja tuomio. 39
Luku 11—2300:n päivän päättyminen. 41
Luku 12—Velvollisuutemme ahdistuksen ajan suhteen. 43
Luku 13—»Salaperäiset koputukset» 45
Luku 14—Lähettiläät. 47
Luku 15—Pedon merkki. 50
Luku 16—Sokea sokeaa johtamassa. 53
Luku 17—Valmistus lopun varalta. 54
Luku 18—Rukous ja usko. 56
Luku 19—Kokoamisen aika. 58
Luku 20—Ellen G. White’n unia. 61
Luku 21—William Miller’in uni. 64
Luku 22—Selityksiä. 66
Luku 23—Evankeelinen järjestys. 74
Luku 24—Seurakunnalliset vaikeudet.1 79

Luku 25—Seurakunnan toivo. 1 81
Luku 26—Valmistuminen Kristuksen tulolle.1 84
Luku 27—Osanottomme yhteisiin kokouksiin. 87
Luku 28—Kokemattomille. 90
Luku 29—Itsekieltäymys. 92
Luku 30—Kunnioituksen puute. 93
Luku 31—Väärät paimenet. 94
Luku 32—Jumalan lahja ihmiselle. 96
Luku 33—Johdanto. 99
Luku 34—Saatanan lankeemus. 107
Luku 35—Ihmisen lankeemus. 109
Luku 36—Pelastussuunnitelma. 111
Luku 37—Kristuksen ensimmäinen tulemus. 114
Luku 38—Kristuksen toiminta. 118
Luku 39—Kirkastaminen. 121
Luku 40—Kristuksen kavaltaminen. 123
Luku 41—Kristuksen tutkiminen ja tuomitseminen. 126
Luku 42—Kristuksen ristiinnaulitseminen. 130
Luku 43—Kristuksen ylösnouseminen. 134
Luku 44—Kristuksen taivaaseenastuminen. 140
Luku 45—Kristuksen opetuslapset. 142
Luku 46—Stefanuksen kuolema. 146
Luku 47—Sauluksen kääntyminen. 148
Luku 48—Juutalaiset päättävät surmata Paavalin. 150
Luku 49—Paavalin käynti Jerusalemissa. 153
Luku 50—Suuri luopumus. 156
Luku 51—Laittomuuden salaisuus. 159
Luku 52—Kuolema eikä ikuinen elämä vaivassa. 162
Luku 53—Uskonpuhdistus. 165

Luku 54—Seurakunta ja maailma yhtyneinä.....168
Luku 55—William Miller. 170
Luku 56—Ensimmäisen enkelin sanoma. 173
Luku 57—Toisen enkelin sanoma 177
Luku 58—Adventtiliike kuvauksellisesti esitettynä. 179
Luku 59—Eräs toinen kuvaus. 183
Luku 60—Pyhäkkö. 187
Luku 61—Kolmannen enkelin sanoma. 190
Luku 62—Luja koroke. 193
Luku 63—Spiritismi. 196
Luku 64—Ahneus. 200
Luku 65—Seulominen. 202
Luku 66—Babylonin synnit. 205
Luku 67—Voimakas huuto. 208
Luku 68—Kolmannen sanoman työ päätetty. 210
Luku 69—Ahdistuksen aika. 212
Luku 70—Pyhien vapauttaminen. 214
Luku 71—Pyhien palkinto. 216
Luku 72—Maa autiona. 217
Luku 73—Toinen ylösnousemus. 219
Luku 74—Toinen kuolema. 221

I. Alkulause

Alkuperäiseen englanninkieliseen painokseen.

Tämä kokoelma Ellen G. White'n hengellisiä kokemuksia on toimitettu kahdesta pienemmästä teoksesta, nimittäin teoksesta »Kokemuksia ja näkyjä», joka ensiksi julkaistiin v. 1851, sekä teoksesta »Hengelliset lahjat», joka julkaistiin v. 1858. {HK 3.1}

Nämä pienet painokset myytiin loppuun muutamien vuosien kuluessa, mutta koska useita aiheita oli käsitelty täydellisemmin myöhemmissä teoksissa, ei näitä varhaisempia kirjoituksia julkaistu uudelleen ennenkuin vasta v. 1882. Molemmat kirjat yhdistettiin silloin yhdeksi nidokseksi. {HK 3.2}

Suosio, minkä tämä pieni teos on saanut osakseen, sekä yli kymmenentuhannen kappaleen menekki on saattanut kustantajat toimittamaan uuden painoksen. {HK 3.3}

Ensimmäiseen painokseen »Kokemuksia ja näkyjä» on lisätty kaksi hyvin mielenkiintoista unta, jotka mainittiin, mutta joita ei kerrottu alkuperäisessä teoksessa. Samaten on lisätty alareunamuistutuksia aikamäärien ja selityksien vuoksi. {HK 3.4}

Mitään muita muutoksia alkuperäisen teoksen suhteen ei ole tehty, paitsi milloin uutta sanaa on tilapäisesti käytetty tahi milloin lausetta on muutettu ajatuksen parempaa ilmaisumuotoa silmällä pitäen. Alkuperäisen ajatuksen tai merkityksen suhteen ei ole tehty pienintäkään muutosta. Sanamuutoksia on tekijä itse valvonut, ja hän on ne täydellisesti hyväksynyt. {HK 3.5}

Kirjassa »Hengelliset lahjat» kerrotaan lyhyesti, mutta vilkkaasti suuresta taistelusta Kristuksen ja saatanan välillä, seurataan taistelua, minkä aiheutti kapina taivaassa, kuvataan ihmisen kiusausta ja lankeemusta, pelastussuunnitelman asetusta, Kristuksen elämää ja kuolemaa, seurakunnan myöhempiä kokemuksia ja senjälkeen Kristuksen valtakunnan perustamista. {HK 4.1}

Tässä kirjassa käsiteltyjen mielenkiintoisten kysymysten lavea katsantokanta synnyttää monissa lukijoissa halun päästä tunkeutumaan enemmän yksityiskohtiin. Tämä käy heille mahdolliseksi lukemalla kirjoittajan myöhempiä teoksia, kuten »Patriarkat ja profeetat» eli »Taistelu hyvän ja pahan välillä entisajan pyhien miesten elämänvaiheissa esitettynä», »Aikakausien toivo» (Desire of Ages), missä kuvataan Herramme elämää sekä »Suuri taistelu Kristuksen ja saatanan välillä kristillisellä aikakaudella». {HK 4.2}

II. Kustantajat

Alkulause ensimmäiseen painokseen »Kokemuksia ja näkyjä.»

On hyvin tunnettua, että monilla totuuden ja raamatun pyhyyden etsijöillä on ennakkoluuloja näkyjen suhteen. Kaksi suurta syytä on aiheuttanut nämä ennakkoluulot. Ensiksikin fanatismi eli uskonkiihkoisuus, jota väärine näkyineen ja hartaudenharjoituksineen on enemmässä tai vähemmässä määrin esiintynyt miltei kaikkialla. Se on saattanut monen rehellisen sielun epäilemään kaikkea, mikä koskee näkyjä. Toiseksi hypnoottiset esitykset ja se, mitä tavallisesti nimitetään »salaperäisiksi koputuksiksi», ovat täydellisesti tarkoitetut eksyttämään ja herättämään epäilystä Jumalan Hengen lahjojen ja vaikutuksien suhteen. {HK 5.1}

Mutta Jumala on muuttumaton. Hänen tekonsa Mooseksen kautta Faaraon edessä olivat moitteettomia, huolimatta siitä että Janneksen ja Jambreksen sallittiin saatanan voimalla suorittaa ihmetöitään, jotka muistuttivat Mooseksen tekemiä ihmeitä. Väärennyksiä esiintyi myöskin apostolien päivinä, mutta Hengen lahjat ilmaistiin kuitenkin Kristuksen seuraajissa. Ja Jumalan tarkoitus ei ole jättää kansaansa tänä miltei rajattomien erehdysten aikakautena ilman hänen Henkensä lahjoja ja ilmoituksia. {HK 5.2}

Väärennetyn tarkoituksena on jäljitellä olemassaolevaa todellisuutta. Sentähden nykyiset eksytyksen hengen ilmoitukset ovat osoituksena siitä, että Jumala ilmaisee itsensä lapsilleen Pyhän Hengen voiman kautta ja että hän on toteuttamaisillaan sanansa kunnialla. {HK 5.3}

»Ja on tapahtuva viimeisinä päivinä — sanoo Jumala — minä vuodatan Henkeäni kaiken lihan päälle, ja poikanne ja tyttärenne ennustavat, ja nuorukaisenne näkevät näkyjä, ja vanhimpanne unia uneksivat» Ap. t. 2: 17; Joel. 2: 28. {HK 6.1}

Mitä hypnotismiin tulee, niin olemme me aina pitäneet sitä vaarallisena, ja sentähden ei meillä ole ollut mitään osallisuutta siihen. Emme myöskään ole milloinkaan nähneet henkilöä hypnoottisessa unitilassa emmekä tiedä mitään sellaisesta kokemuksen kautta. {HK 6.2}

Lähetämme tämän kirjasen toivossa, että se tuottaisi pyhille lohdutusta. {HK 6.3}

James White.

Saratoga Springs, N. Y.,

Elokuussa 1851.

Ellen G. White'N Kristillisiä

Kokemuksia Ja Näkyjä

Luku 1—Kokemuksia ja näkyjä.

Rakkaiden ystävien pyynnöstä olen suostunut antamaan suppean kuvauksen kokemuksistani ja näyistäni toivoen, että se tuottaisi nöyrille ja luottaville Herran lapsille rohkaisua ja vahvistusta. {HK 13.1}

Tulin kääntymykseen yksitoistavuotiaana, ja kaksitoistavuotiaana minut kastettiin, ja minä liityin Metodistikirkkoon1. Kolmentoista ikäisenä kuulin William Miller'in pitävän toista esitelmäsarjaansa Portland'issa, Maine'ssa. Minusta tuntui silloin, etten ollut pyhä enkä valmis näkemään Jeesusta. Ja kun seurakunnan jäseniä ja syntisiä kehoitettiin rukoilemaan, otin minä vaarin ensimmäisestä tilaisuudesta, sillä minä tiesin, että minussa täytyy tapahtua suuri työ tullakseni soveliaaksi taivaaseen. Sieluni janosi täydellistä ja vapaata pelastusta, käsittämättä miten se olisi saavutettavissa. {HK 13.2}

V. 1842 kävin säännöllisesti Portland'issa pidetyissä kokouksissa, joissa puhuttiin Kristuksen toisesta tulemisesta, ja minä uskoin täydellisesti, että Herra saapuisi. Isosin ja janosin täyttä pelastusta ja täydellistä mukautumista Jumalan tahtoon. Kilvoittelin päivin sekä öin omistaakseni tämän kalliin aarteen, jonka hankkimiseen koko maailman rikkaus olisi ollut riittämätön. Ollessani polvistuneena Jumalan edessä tätä siunausta rukoillen, minulle esitettiin velvollisuus rukoilla julkisessa rukouskokouksessa. En milloinkaan ennen ollut rukoillut ääneen kokouksessa ja tahdoin senvuoksi olla täyttämättä tätä velvollisuutta peläten joutuvani hämilleni, jos yrittäisin rukoilla. Joka kerta, kun asetuin Herran eteen hiljaisessa rukouksessa, minulle esitettiin täyttämätön velvollisuuteni, kunnes lakkasin kokonaan rukoilemasta ja vaivuin alakuloisuuden tilaan ja vihdoin syvään epätoivoon. {HK 13.3}

Olin tässä mielentilassa kolme viikkoa, jona aikana ei ainoatakaan valonsädettä pilkistänyt ympärilläni olevien pimeiden ja synkkien pilvien läpi. Näin siihen aikaan kaksi unta, joiden kautta heikko valon ja toivon säde välkähti sieluuni.1 Senjälkeen avasin mieleni hurskaalle äidilleni. Hän sanoi minulle, etten ollut kadotettu ja neuvoi minua menemään veli Stockman'in luo, joka silloin saarnasi adventtikansalle Portland'issa. Luotin suuresti häneen, sillä hän oli altis ja rakastettu Kristuksen palvelija. Hänen sanansa vaikuttivat minuun herättäen minussa toivoa. Palasin kotiin, käännyin jälleen Herran puoleen ja lupasin tehdä sekä kärsiä mitä tahansa, kunhan vain Jeesuksen hymyily tulisi osakseni.

Taaskin sama tehtävä osoitettiin minulle. Oli päätetty pitää rukouskoko us sinä iltana. Menin kokoukseen, ja toisten polvistuessa rukoukseen minäkin laskeuduin väristen polvilleni, ja kahden tai kolmen henkilön rukoiltua aivan huomaamattani avasin suuni rukoukseen. Jumalan lupaukset kirkastuivat minulle lukuisten jalojen helmien kaltaisina, joita saadaan ainoastaan anomalla niitä. Rukoillessani vapauduin kauan tuntemastani

sielun taakasta ja tuskasta, ja Jumalan siunaus lankesi ylitseni vienon kasteen tavoin. Annoin kunnian Jumalalle siitä, mitä tunsin, mutta minä kaipasin jotakin enempää. En voinut tuntea tyydytystä, ennenkuin Jumalan täyteys valtaisi olemukseni. Sanomaton rakkaus Jeesukseen täytti sieluniKirkkauden aalto toisensa jälkeen vyöryi ylitseni, kun. nes ruumiini aivan jäykistyi. Kaikki muu, paitsi Jeesus ja kirkkaus, hälveni luotani, ja minulla ei ollut pienintäkään käsitystä siitä, mitä ympärilläni tapahtui. {HK 14.1}

Jäin tähän mielenja ruumiintilaan kauaksi aikaa, ja kun vihdoin käsitin, mitä oli ympärilläni, näytti kaikki muuttuneelta. Kaikki näytti ihanalta ja uudelta, kaikki ikäänkuin hymyili ja ylisti Jumalaa. Sitten olin valmis tunnustamaan Jeesusta kaikkialla. Kuuden kuukauden kuluessa ei ainoakaan pimeä pilvi sumentanut mieltäni. Sieluni joi päivittäin runsain siemauksin autuuden lähteestä. Ajattelin että ne, jotka rakastavat Jeesusta, rakastaisivat hänen tuloaan, ja niin riensin luokkakokoukseen kertoakseni siellä oleville, mitä Jeesus oli tehnyt minulle, ja mitä täyteyttä tunsin uskoessan1 Herran tulemukseen. Luokan johtaja keskeytti minut lausuen: »Metodismin kautta»; mutta minä en voinut antaa kunniaa metodismille, sillä sehän oli Kristus ja hänen pikaisen tulemisensa toivo, mikä oli tehnyt minut vapaaksi. {HK 15.1}

Useimmat isäni perheenjäsenistä uskoivat täydellisesti Kristuksen takaisintuloon, ja senvuoksi että todistimme tästä ihanasta opista, meitä erotettiin yht'aikaa seitsemän Metodistikirkosta. Sinä aikana olivat meille erittäin kallisarvoisia profeetan sanat: »Teidän veljenne, jotka teitä vihaavat, jotka teitä minun nimeni tähden tyköänsä erottavat, sanovat: 'Kirkas¬tettakoon Herra'; mutta hän on ilmestyvä teille iloksi, ja he joutuvat häpeään.» Jes. 66: 5. {HK 15.2}

Tästä ajasta joulukuuhun saakka v. 1844 minun iloni, koetukseni ja pettymykseni olivat samankaltaisia kuin läheisyydessäni olevien rakkaiden adventisti-ystävienikin. Tähän aikaan menin erään adventistisisaren luo. Hänen luonaan polvistuimme aamulla perhealttarin ääreen. Tilaisuus ei ollut kiihoittava, ja meitä oli siellä läsnä ainoastaan viisi, kaikki naisia. Rukoillessani laskeusi Jumalan voima päälleni valtavammin kuin milloinkaan ennen. Minut temmattiin Jumalan kirkkauden näkyyn, ja minä olin kohoavinani yhä korkeammalle ja korkeammalle maasta. Minulle näytettiin adventtikansan vaelluksesta pyhään kaupunkiin se, mitä alempana kerrotaan. {HK 15.3}

Luku 2—Ensimmäinen näkyni.1

Koska Jumala on näyttänyt minulle adventtikansan vaelluksen pyhään kaupunkiin ja sen suuren palkan, mikä annetaan niille, jotka odottavat Herraansa, kun hän palaa häistä, saattaa velvollisuuteni olla kertoa teille lyhyin piirtein, mitä Jumala on minulle ilmaissut. Kalliiden pyhien täytyy kestää monet koetukset. Mutta meidän »hetkisen kestävä ja helppo ahdistuksemme koituu meille ylen runsaasti ja määräämättömästi iankaikkiseksi ja täydelliseksi kirkkaudeksi, meille, jotka emme katso näkyväisiä vaan näkymättomiä, sillä näkyväiset kestävät vain ajan, mutta näkymättömät ian¬kaikkisesti.» Olen koettanut tuoda hyvän kertomuksen sekä muutamia viinirypäleitä taivaallisesta Kaanaasta, jonkatähden moni tahtoisi minut kivittää, kuten seurakunta käski kivittää Joosuan ja Kaalebin heidän kertomuksensa vuoksi. 4 Moos. 14: 10. Mutta minä julistan teille, veljeni ja sisareni Herrassa, että se on hyvä maa ja että me kaikki voimme mennä sinne ja omistaa sen. {HK 16.1}

Rukoillessani perhealttarin luona laskeusi Pyhä Henki päälleni, ja minä tunsin kohoutuvani korkeammalle ja korkeammalle, kauas yläpuolelle tämän pimeän maailman. Minä käännyin katsellakseni adventtikansaa maailmassa, mutta en voinut huomata sitä. Silloin ääni sanoi minulle: »Katso jälleen, mutta katso hiukan ylemmäksi.» Kehoitusta noudattaen minä nostin silmäni ja näin suoran, mutta kaidan, polun korkealla maailman yläpuolella. Tällä polulla adventtikansa vaelsi kohden kaupunkia, joka sijaitsi polun loppupäässä. Polun alkupäässä adventtikansan takana loisti kirkas valo, jonka enkeli selitti tarkoittavan keskiyön huutoa. Tämä valo valaisi koko polkua ollen sillä vaeltavien jalkain valona, jotteivät he kompastuisi. Jos he pitivät silmänsä suunnattuina Jeesukseen, joka kulki juuri heidän edellänsä johtaen heitä kaupunkiin, olivat he turvassa.

Pian muutamat väsyivät ja sanoivat kaupungin olevan sangen etäällä, sillä he olivat toivoneet saavuttavansa sen ennemmin. Jeesus tahtoi rohkaista heitä koroittamalla väkevän oikean kätensä, josta lähti valo, mikä aaltoili adventtijoukon ylitse heidän huutaessaan: »Halleluja!» Toiset ajattelemattomuudessaan kielsivat valon, mikä oli heidän takanaan, ja sanoivat, ettei Jumala ollut heitä johdattanut siihen asti. Valo heidän takanaan sammui jättäen heidän askeleensa täydelliseen pimeyteen, ja niin he kompastuivat ja kadottivat katseiltaan sekä päämaalin että Jeesuksen ja lankesivat pois polulta alas pimeyteen ja jumalattomaan maailmaan. Pian senjälkeen kuulimme Jumalan äänen, kuten paljojen vesien pauhinan, julistavan meille Kristuksen tulemisen päivän ja hetken. Elossa olevat pyhät, luvultaan 144,000, tunsivat ja ymmärsivät äänen, samalla kuin jumalattomat luulivat ukkosen jyrisseen ja maan järkkyneen. Jumalan ilmoittaessa ajan hän vuodatti ylitsemme Pyhän Hengen, jolloin kasvomme kirkastuivat ja loistivat Jumalan kunniasta, kuten Mooseksen kasvot hänen astues-saan alas Siinain vuorelta. {HK 17.1}

144,000 olivat kaikki sinetöidyt ja täydellisesti yhtyneet. Heidän otsissansa oli kirjoitettu nimet: Jumala ja Uusi Jerusalem. Kirkas tähti, joka sisälsi Jeesuksen uuden nimen, oli myös heidän otsillansa. Nähdessään onnellisen, pyhän tilamme jumalattomat raivostuivat aikoen hyökätä kimppuumme ryhtyäksensä meihin ja heittääkseen meidät vankeuteen. Mutta silloin me ojensimme kätemme Herran nimessä, ja he kaatuivat maahan. Silloin saatanan synagooga tiesi, että Jumala oli rakastanut meitä, jotka saatoimme pestä toinen toisemme jalkoja ja tervehtiä veljiä pyhällä suudelmalla, ja he kumarsivat jalkaimme juuressa. {HK 18.1}

Pian katseemme suunnattiin itää kohden, sillä sinne oli ilmaantunut pieni musta,noin miehen puolen kämmenen suuruinen pilvi, jonka me kaikki tiesimme olevan Ihmisen Pojan merkin. Vakavalla hiljaisuudella tarkkasimme jokainen pilveä sen tullessa lähemmäksi ja samalla myös valoisammaksi, kirkkaammaksi ja yhä kirkkaammaksi, kunnes se oli muuttunut suureksi, valkoiseksi pilveksi. Sen alapuoli oli ikäänkuin tulta; pilven yläpuolella oli sateenkaari ja sen ympärillä oli kymmenentuhatta enkeliä, jotka lauloivat mitä suloisinta laulua. Pilven päällä istui Ihmisen Poika. Hänen hiuksensa olivat valkeat laskeutuen aaltoilevina kiehkuroina hänen hartioillensa, ja hänen päässänsä oli monta seppelettä. Hänen jalkansa olivat ikäänkuin tulta. Hänen oikeassa kädessään oli terävä sirppi ja vasemmassa hopeapasuuna. Hänen silmänsä olivat niinkuin tulenliekit, jotka tunkeutuivat hänen lastensa lävitse tutkistellen heitä tarkoin. Silloin kaikkien kasvot kalpenivat, ja niiden kasvot, jotka Jumala oli hylännyt, muuttuivat mustiksi. Silloin me kaikki huudahdimme: »Kuka voi kestää? Onko pukuni tahraton?» Enkelit herkesivät laulamasta, ja jonkun aikaa vallitsi pelättävä äänettömyys, jonka jälkeen Jeesus lausui: »Ainoastaan ne, joilla on puhtaat kädet ja puhdas sydän, saattavat kestää; minun armossani on teille kylliksi.» Näiden sanojen johdosta kasvomme kirkastuivat, ja ilo täytti jokaisen sydämen. Enkelit virittivät korkeamman säveleen ja lauloivat jälleen pilven saapuessa vielä lähemmäksi maata. {HK 18.2}

Sitten Jeesuksen hopeapasuuna kajahti hänen laskeutuessaan pilvellä, verhonaan tulenliekit. Hän katsahti nukkuvien pyhien hautojen puoleen, nosti silmänsä ja kätensä taivasta kohden ja huusi: »Herätkää, herätkää, herätkää te, jotka nukutte maan tomussa, ja nouskaa ylös!» Silloin tapahtui suuri maanjäristys. Haudat aukenivat, ja kuolleet virkosivat eloon puettuina kuolemattomuudella. 144,000 huudahtivat: »Halleluja!» nähdessään jälleen ystävänsä, jotka kuolema oli heiltä riistänyt, ja samassa silmänräpäyksessä meidät muutettiin ja temmattiin yhdessä heidän kanssaan Herraa vastaan yläilmoihin. {HK 19.1}

Nousimme kaikki yhdessä pilveen ja kohosimme seitsemässä päivässä lasimerelle. Jeesus otti esille kruunut ja asetti ne omalla oikealla kädellään meidän päähämme. Hän ojensi meille kultaiset harput ja voitonpalmut. Lasimerellä 144,000 seisoivat täydellisessä neliössä. Muutamien kruunut olivat hyvin kirkkaat, toisten sitävastoin vähemmän kirkkaat. Muutamien kruunuissa näytti olevan runsaasti tähtiä, kun taas toisten kruunuissa oli

aniharvoja. Kaikki olivat täysin tyytyväisiä kruunuihinsa. Kukin oli puettu ihanaan valkoiseen vaippaan olkapäiltä jalkoihin asti. Enkelit ympäröivät meitä kaikilta puolilta astellessamme lasimeren poikki kaupungin portille. Jeesus koroitti väkevän mainehikkaan käsivaitensa, tarttui kiiltävä saranaiseen helmiporttiin heilauttaen sen auki ja lausui meille: »Te olette pesseet vaatteenne minun veressäni, puolustaneet sitkeinä totuuttani, käykää sisälle.» Me astuimme kaikki sisälle tuntien, että meillä oli täysi oikeus kaupunkiin. {HK 19.2}

Näimme elämänpuun ja Jumalan istuimen. Puhdas vesivirta juoksi valtaistuimelta, ja molemmin puolin virtaa kasvoi elämänpuu. Yhdellä puolen virtaa oli puunrunko, samoin virran toisella puolen, molemmat puhdasta läpikuultavaa kultaa. Ensiksi luulin näkeväni kaksi eri puuta. Tarkastettuani uudelleen huomasin, että ne olivat latvasta yhtyneet yhdeksi puuksi. Siis molemmin puolin elämänvirtaa kasvoi elämänpuu. Sen oksat taittuivat paikkaa kohti, jossa seisoimme, ja sen hedelmät olivat ihania. Ne näyttivät hopealla sekoitetulta kullalta. {HK 20.1}

Menimme kaikki puun alle ja istahdimme katselemaan paikan ihanuutta. Silloin veljet Fitch ja Stockman, jotka kumpikin olivat saarnanneet valtakunnan evankeliumia ja jotka Jumala oli laskenut haudan lepoon heitä säästääkseen, tulivat luoksemme kysyen meiltä, mitä kaikkea olimme kestäneet sinä aikana, kun he olivat nukkuneet. Yritimme muistella suurimpia koetuksiamme, mutta ne näyttivät niin mitättömiltä verrattuina siihen ylen runsaaseen ja määrättömään iankaikkiseen kirkkauteen, mikä meitä ympäröi, ettemme kyenneet niistä kertomaan, vaan huudahdimme: »Halleluja, taivas on huokea kyllä!», ja kosketeltuamme ihania harppujamme saimme taivaan salit heläjämään. {HK 20.2}

Jeesus johtajanamme laskeuduimme kaikki kaupungista maan päälle, suurelle ja valtavalle vuorelle, joka ei kuitenkaan kantanut Jeesusta, vaan halkesi kahtia muodostaen sangen suuren tasangon Senjälkeen nostimme silmämme ja näimme suuren kaupungin, jolla oli kaksitoista perustusta ja kaksitoista porttia, kolme kullakin sivulla ja enkeli jokaisella portilla. Huudahdimme kaikki yhdessä: »Kaupunki, suuri kaupunki, laskeutuu, laskeutuu alas taivaasta Jumalan tyköä.» Ja se laskeutui alas taivaasta ja asettui paikalle, jossa me seisoimme. Sitten aloimme katsella kaupungin ihanaa ympäristöä. Näin mitä kauneimpia rakennuksia, joilla oli hopean loiste ja joita kannatti neljä patsasta, joissa oli mitä ihanimman näköisiä helmiä. Niissä pyhät tulisivat asumaan. Joka talossa oli kultainen hylly. Näm monen pyhän astuvan huoneisiin, ottavan päästään kimaltelevat kruununsa ja laskevan ne hyllyille. Näin heidän senjälkeen menevän talojen lähellä oleville vainioille työskentelemään, ei kuitenkaan työskentelemään meidän tavallamme, ei, ei! Kirkas valo loisti heidän päänsä ympärillä heidän lakkaamatta riemuitessaan ja uhratessaan ylistystä Jumalalle. {HK 20.3}

Näin erään toisen kedon täynnä kaikellaisia kukkia, ja niitä poimiessani huudahdin: »Nämä eivät koskaan kuihdu!» Sitten näin kedon, jossa kasvoi pitkää ruohoa, mitä ihaninta nähdä. Se oli eloisan vihreää ja säteili kuin hopea ja kulta lainehtiessaan valtavana Jeesus-kuninkaan kunniaksi. Seuraava kenttä, jolle saavuimme, oli täynnä kaikellaisia eläimiä — jalopeuroja, lampaita, leopaardeja ja susia, joiden kaikkien kesken vallitsi mitä täydellisin sopu. Kuljimme niiden keskitse, ja ne seurasivat rauhallisina perässämme. Sitten tulimme metsään, ei sellaiseen synkkään metsään, joita on täällä maan päällä, ei, ei, vaan valoisaan ja kauttaaltaan viehkeään metsään. Puunoksat huojuivat edestakaisin, ja me huudahdimme: »Me saamme asua turvallisina erämaassa ja nukkua metsissä.» Samosimme metsän halki, sillä me olimme matkalla Siionin vuorelle. {HK 21.1}

Matkatessamme eteenpäin kohtasimme seurueen, joka myöskin katseli paikan ihanuutta. Huomasin heidän vaatteittensa punaset reunukset. Heidän kruununsa olivat erinomaisen loistavat, ja heidän pukunsa olivat puhtaan valkoiset. Tervehdittyämme heitä kysyin Jeesukselta, keitä nämä olivat. Jeesus sanoi heidän olevan hänen tähtensä tapettuja marttyyrejä. Heidän seurassaan oli lukematon joukko pieniä lapsia, joiden vaatteissa myös oli punaiset palteet. Siionin vuori oli aivan edessämme, ja vuorella oli upea temppeli, ja sen ympärillä oli seitsemän muuta vuorta, joilla kasvoi ruusuja ja liljoja. Näin pikku lasten kiipeilevän tahi, jos halusivat, käyttävän pieniä siipiään ja lentävän vuorten huipuille sekä poimivan iäti kuihtumattomia kukkia. Temppelin ympärillä kasvoi erilaisia puita tehden seudun viehättäväksi. Puksipuu, valkokuusi, mänty, öljypuu, myrtti, kranaatti-omenapuu ja viikunapuu, joka taipui kypsien viikunainsa raskaan painon alla, antoivat seudulle mitä loisteliaimman värityksen. Aikoessamme käydä sisälle pyhään temppeliin Jeesus koroitti hellän äänensä ja lausui: »Ainoastaan 144,000 saavat astua tähän paikkaan», ja me kajahutimme: »Halleluja». {HK 21.2}

Temppeliä kannatti seitsemän patsasta, jotka kaikki olivat läpikuultavaa kultaa ja kaunistetut mitä ihanimmilla helmillä. En voi kuvailla kaikkia ihmeellisyyksiä, joita siellä näin. Oi, jospa saattaisin puhua Kaanaan kieltä, niin silloin voisin kertoa teille vähäsen paremman maailman suloudesta! Näin siellä kivisiä tauluja, joihin i44,ooo:n nimet olivat kultakirjaimin kaiverretut. Ihailtuamme temppelin kauneutta poistuimme sieltä, ja samalla Jeesus jätti meidät ja meni kaupunkiin. Pian kuulimme jälleen hänen rakastetun äänensä lausuvan: »Tule, minun kansani, sinä olet tullut suuresta ahdistuksesta, olet tehnyt minun tahtoni ja kärsinyt minun tähteni; tule ehtoolliselle, sillä minä tahdon vyöttäytyä ja palvella sinua.» Huudahdimme: »Halleluja! Kunnia!» ja astuimme kaupunkiin. Näin siellä pöydän puhtaasta hopeasta. Vaikka se oli monen penikulman pituinen, saatoimme kuitenkin nähdä sen päästä päänän. Minä näin elämänpuun hedelmiä, mannaa, manteleita, viikunoita, granaatti-omenia, viinirypäleitä ja useita muita hedelmälajeja. Pyysin Jeesukselta saada maistaa noita hedelmiä. Hän sanoi: »Ei nyt. Ne, jotka syövät tämän maan hedelmiä, eivät enää palaja maan päälle. Mutta pienen ajan kuluttua, jos pysyt uskollisena, saat syödä

elämänpuun hedelmiä ja juoda elämänlähteen vettä.» Ja vielä hän sanoi: »Sinun täytyy mennä takaisin maan päälle ja kertoa toisille, mitä minä olen sinulle ilmoittanut.» Eräs enkeli kantoi minut sitten hellävaroen tänne pimeään maailmaan. Toisinaan minusta tuntuu, etten voi viipyä täällä enää kauemmin, sillä kaikki maan päällä näyttää niin synkältä. Tunnen itseni hyvin yksinäiseksi täällä, sillä olen saanut nähdä paremman maan. Oi, jospa minulla olisi kyyhkyn siivet, niin lentäisin pois ja olisin levossa! {HK 22.1}

Näyn päätyttyä kaikki näytti muuttuneelta. Synkeys peitti kaiken, mitä katselin. Oi, miten pimeä tämä maailma oh silmissäni! Itkin huomatessani olevani täällä ja tunsin koti-ikävää. Olin nähnyt paremman maailman, ja se teki tämän maailman mitättömäksi minulle. Kerroin näkyni pienelle Portland'issa olevalle ryhmällemme, joka täydellisesti uskoi sen olevan Jumalasta. Aika oli voiman aikaa. Iankaikkisuuden vakavuus lepäsi yllämme. Noin viikko tämän jälkeen Herra antoi minulle toisen näyn, jossa hän osoitti minulle ne koetukset, jotka minun tulisi kestää, ja että minun täytyisi mennä kertomaan muille, mitä hän oli minulle ilmoittanut sekä että tulisin kohtaa¬maan suurta vastustusta ja tuntemaan henkistä tuskaa. Mutta enkeli sanoi: »Jumalan armossa on sinulle kyllin; hän ylläpitää sinua.» {HK 23.1}

Näyn ohimentyä olin suuressa ahdistuksessa. Terveyteni oli hyvin heikko, ja minä olin vain seitsemäntoistavuotias. Tiesin monen langenneen itsekoroituksen kautta, ja jos minä jollakin tavoin koroittaisin itseni, jättäisi Jumala minut, ja minä varmasti hukkuisin. Kävin rukouksessa Herran eteen pyytäen hä-nen siirtämään kuorman jollekin toiselle. Minusta tuntui, etten jaksaisi sitä kantaa. Makasin kasvoillani pitkän ajan, ja ainoa valo, minkä voin saada, oli: »Julista muille, mitä sinulle olen ilmoittanut!» {HK 24.1}

Seuraavassa näyssäni minä hartaasti rukoilin Herraa, että hän varjelisi minut itsekoroitukselta, jos minun on mentävä kertomaan, mitä hän on minulle näyttänyt. Herra osoitti minulle, että rukoukseeni oli vastattu, ja että hän laskisi kätensä päälleni, ja minä tulisin sairaaksi, jos joutuisin itsekoroituksen vaaraan. Enkeli sanoi: »Jos julistat uskollisesti sanomia ja pysyt vahvana loppuun asti, saat syödä elämänpuun hedelmiä ja juoda vettä elämänvirrasta.» {HK 24.2}

Pian kerrottiin kaikkialla, että nämä näyt olivat hypnotismin tuotetta, ja monet adventistit olivat valmiit uskomaan ja levittämään näitä huhuja. Muuan lääkäri, joka oli kuuluisa hypnotisti, sanoi minulle, että näkyni olivat hypnotismia ja että minä olin hyvin altis sen vaikutuksille ja että hän saattoi hypnotisoida minut ja antaa minulle näyn. Vastasin hänelle, että Herra oli näyttänyt minulle näyssä, että hypnotismi oli perkeleestä, pohjattomasta syvyydestä, jonne se pian joutuisi takaisin samoinkuin nekin, jotka sitä jatkuvasti harjoittavat. Annoin hänelle senjälkeen vapauden hypnotisoida minut, jos hän kykenisi siihen. Hän koetti enemmän kuin puolen tuntia turvautuen eri menettelytapoihin,

ja sitten hän lakkasi. Uskon kautta Jumalaan kykenin siinä määrin vastustamaan hänen vaikutustaan, ettei se jättänyt minuun pienintäkään jälkeä. {HK 24.3}

Joutuessani näkytilaan jossakin kokouksessa monet sanoivat sitä kiihtymyksen aiheuttamaksi. Joku muka hypnotiseerasi minut. Silloin menin metsän yksinäisyyteen, missä vain Jumalan silmä ja korva minut näki ja kuuli, siellä rukoilin ja siellä Jumala toisinaan antoi minulle näyn. Silloin minä riemuitsin ja kerroin toisille, mitä Jumala oli minulle ilmaissut yksin ollessani siellä, missä ei yksikään kuolevainen voinut vaikuttaa minuun. Mutta jotkut sanoivat, että olin itse itseni hypnotisoinut. Oi, ajattelin minä, onko tultu niin pitkälle, että niiden, jotka vilpittömässä mielessä Jumalaa lähestyvät vedoten hänen lupauksiinsa ja anoen hänen pelastustansa, syytetään olevan häpeällisen ja sielujaturmelevan hypnotismin vaikutuksen alaisina. Anommeko hellältä taivaalliselta Isältämme »leipää» saadaksemme vain »kiven» tai »skorpionin?» Nämä seikat haavoittivat henkeäni saattaen sieluni ankaran tuskan tai melkein epätoivon valtaan, samalla kuin monet koettivat saada minut uskomaan, ettei Pyhää Henkeä lainkaan olisi olemassa ja että se, mitä pyhät Jumalan miehet ovat kokeneet, on ollut ainoastaan hypnotismia eli saatanan petosta. {HK 25.1}

Siihen aikaan esiintyi fanatismia Maine’n valtiossa. Muutamat lakkasivat kokonaan työstä ja erottivat joukostansa kaikki ne, jotka eivät omaksuneet heidän katsantokantaansa tässä suhteessa sekä muutamissa muissa asioissa, joita he pitivät uskonnollisina velvollisuuksina. Jumala ilmaisi nämä erehdykset minulle näyssä ja lähetti minut harhaanpoikenneiden lastensa luo niistä puhumaan. Mutta monet heistä hylkäsivät sanoman kokonaan soimaten minua muodostautumisesta tämän maailman mukaan. Toisaalta nimiadventistit väärin syyttivät minua kiihkoilusta, ja muutamat ilkeämielisyydessään leimasivat minut fanatismin johtajaksi, vaikka minä todellisuudessa työskentelin sitä vastaan. Kerta toisensa jälkeen esitettiin määrättyjä aikoja Herran tulolle ja koetettiin saada veljiä uskomaan niihin, mutta Herra osoitti minulle, että määräajat menisivät ohi, sillä ahdistuksen ajan täytyy tulla ennen Kristuksen tuloa. Minulle myös näytettiin, että jokainen määrätty ja sivuutettu aika ainoastaan heikontaisi Jumalan kansan uskoa. Tämän tähden minua syytettiin siitä, että minä muka kuu¬luin pahoihin palvelijoihin, jotka sanovat sydämessään: »Minun Herrani viivyltelee tuloaan.» {HK 25.2}

Kaikki tällainen raskautti kovin henkeäni ja hämmennyksissä ollessani olin toisinaan kiusauksessa epäillä omaa kokemustani. Niinpä eräänä aamuna perhehartaudessa ollessani, kun Jumalan voima rupesi lepäämään ylläni, tunkeutui mieleeni ajatus, että se oli hypnotismia, ja minä vastustin Jumalan voimaa. Yht’äkkiä tulin mykäksi ja muutamaan hetkeen en tietänyt mitään, mitä ympärilläni tapahtui. Siinä tilassa ollessani näin syntini epäillessäni Jumalan voimaa, näin että minut sen synnin vuoksi tehtiin puhu¬mattomaksi, mutta että kieleni siteet kirvoitettaisiin kahdenkymmenenneljän tunnin kuluessa. Edessäni pidettiin korttia, jolle oli kultakirjaimin kirjoitettu viidenkymmenen raamatunpaikan luku

sekä säkeistö1. Näyn lakattua osoitin haluavani kivitaulua, jolle kirjoitin tulleeni mykäksi. Kirjoitin myös mitä olin nähnyt sekä että halusin suurta raamattua. Otin raama tun ja etsin heti kaikki raamatunpaikat, jotka olin nähnyt kortilla. En kyennyt puhumaan koko päivänä. Aikaisin seuraavana aamuna sieluni täyttyi ilolla, ja kieleni vapautui Jumalaa suuresti kiittämään ja ylistämään. Senjälkeen en uskaltanut epäillä enkä edes hetkeäkään vastustaa Jumalan voimaa, ajattelivatpa muut minusta mitä tahansa. {HK 26.1}

V. 1846 ollessamme Fairhaven'issa, Massachusetts'in valtiossa, sisareni (joka tavallisesti seurasi minua matkoillani siihen aikaan), sisar A., veli G. ja minä lähdimme purjeveneellä erään perheen luo West-nimiselle saarelle. Oli miltei ilta, kun lähdimme. Kun olimme purjehtineet vain lyhyen matkan, nousi yht'äkkiä myrsky. Jyrisi ja salamoi, ja vettä satoi kaatamalla. Hukkuminen näytti ilmeiseltä, ellei Jumala meitä pelastaisi. {HK 27.1}

Laskeusin polvilleni venheessä ja aloin huutaa Jumalaa pelastajaksemme. Kuohuvilla aalloilla, laineiden huuhtoessa venheen kantta yllämme jouduin näkytilaan. Näin että pikemmin jokainen vesipisara valtameressä kuivuisi kuin me hukkuisimme, sillä työni oli vasta juuri alkanut. Näystä päästyäni kaikki pelkoni oli hälvennyt, ja me lauloimme ja ylistimme Jumalaa pienen purtemme ollessa meille kelluvana Betelinä. Advent Herald'in toimittaja on sanonut, että näkyni tunnettiin »hypnoottisten vaikutusten tuotteina». Mutta kysyn, mitä mahdollisuuksia hypnoottisilla vaikutuksilla olisi ollut tällaisena hetkenä? Veli G:llä oli venheen ohjauksessa täysi työ. Hän yritti ankkuroida, mutta ankkuri laahasi mukanamme. Aallot viskelivät pientä, tuulen ajelemaa venhettämme. Oli niin pimeä, ettemme saattaneet nähdä venheen toisesta päästä toiseen. Pian ankkuroi tehosi, ja veli G. huusi apua. Saarella sijaitsi vain kaksi asuntoa, ja me huomasimme olevamme lähellä toista niistä, vaikka ei sitä, jonne me pyrimme. Koko perhe oli käynyt levolle, paitsi yhtä pientä lasta, joka kohtalon sallimuksesta kuuli mereltä saapuneen avunpyynnön. Hänen isänsä riensi heti avuksemme kuljettaen meidät vähäisellä venheellä rannalle. Vietimme suurim¬man osan yöstä kiittäen ja ylistäen Jumalaa hänen ihmeellisestä hyvyydestään meitä kohtaan. {HK 27.2}

Raamatunpaikat, joihin sivulla 26 viitattiin.

»Ja katso, sinä tulet äänettömäksi ja puhumaan kykenemättömäksi siihen päivään saakka, jona tämä tapahtui, sentähden ettet uskonut sanojani, jotka käyvät toteen aikanaan.» Luuk. 1: 20. {HK 28.1}

»Kaikki, mitä Isällä on, on minun; sentähden minä sanoin, että hän ottaa minun omastani ia julistaa teille.» Joh. 16: 15. {HK 28.2}

»Ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja rupesivat puhumaan muilla kielillä sen mukaan kuin Henki antoi heidän puhua.» Ap. t. 2: 4. {HK 28.3}

»Ja nyt, Herra, katso kuinka he uhkaavat, ja suo palvelijasi kaikella rohkeudella sanaasi puhua, ja ojenna kätesi, että sairaat parantuisivat ja tunnusmerkkejä ja ihmeitä tapahtuisi pyhän palvelijasi Jeesuksen nimen kautta! Ja kun he olivat lopettaneet rukouksensa, järähti se paikka, jossa he olivat koolla ja he täytettiin kaikki Pyhällä Hengellä ja puhuivat Jumalan sanaa rohkeudella.» Ap. t. 4: 29-31. {HK 28.4}

»Älkää antako koirille pyhää ja älkää heittäkö helmiänne sikojen eteen, jotteivät ne tallaisi niitä jaloillaan ja kääntyisi ja repisi teitä. Anokaa, niin teille annetaan, etsikää, niin te löydätte, kolkuttakaa, niin teille avataan. Sillä jokainen anova saa ja etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. Vai onko teidän joukossanne semmoista ihmistä, joka, kun hänen poi-kansa pyytää häneltä leipää, antaa hänelle kiven, taikka, kun tämä pyytää kalaa, antaa hänelle käärmeen? Jos siis te, jotka olette pahoja, tiedätte antaa hyviä lahjoja lapsillenne, kuinka paljon ennemmin Isänne, joka on taivaassa, antaa hyviä niille, jotka häneltä anovat! Sentähden, kaikki, mitä tahdotte, että ihmiset tekisivät teille, tehkää samoin tekin heille; sillä tämä on laki ja profeetat. Kavahtakaa vääriä profeettoja, jotka tulevat tykönne lammasten vaat¬teissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia.» Matt. 7: 6-12, 15. {HK 28.5}

»Sillä vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja nousee, ja he tekevät suuria tunnusmerkkejä ja ihmeitä, niin että, jos mahdollista, valitutkin eksytettäisiin.» Matt. 24: 24. {HK 29.1}

»Niinkuin te siis olette omaksenne ottaneet Kristuksen Jeesuksen, Herran, niin vaeltakaa hänessä, juurtuneina häneen ja hänessä rakentuen ja itseänne uskossa vahvistaen, niinkuin teille on opetettu; ja uhkukoon kiitoksenne. Katsokaa ettei kukaan saa teitä saaliikseen järkeisopilla ja tyhjällä petoksella, noajutuen ihmisten perinnäissääntöihin ja maailman alkeis-oppeihin eikä Kristukseen!» Kol. 2-68. {HK 29.2}

Älkää siis heittäkö pois uskallustanne, jonka palkka on suuri. Sillä te tarvitsette kärsivällisyyttä, tehdäksenne Jumalan tahdon ja saadaksenne sen, mikä on luvattu. Sillä vielä vähän aikaa, niin,tulee hän, joka on tuleva, eikä viivyttele', mutta,vanhurskas on uskosta elävä', ja,joka vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen'. Mutta me emme

ole niitä, jotka vetäytyvät pois, itsellensä kadotukseksi, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.» Hepr. 10: 35-39. {HK 29.3}

»Sillä joka on päässyt hänen lepoonsa, on saanut levon teoistaan, hänkin, niinkuin Jumala omistaa. Ahkeroikaamme siis päästä tuohon lepoon, jottei kukaan lankeaisi ja hänestä tulisi samallainen tottelemattomuuden esimerkki. Sillä Jumalan sana on elävä ja voimallinen ja terävämpi kuin mikään kaksiteräinen miekka ja tunkee läpi, kunnes erottaa sielun ja hengen, liitokset sekä ytimet ja on sydämen ajatusten ja aikeitten tuomari.» Hepr. 4: 10-12. {HK 29.4}

»Varmasti luottaen siihen, että hän, joka on alkanut teissä hyvän työn, on sen päättävä Kristuksen Jeesuksen päivään mennessä. Ainoastaan käyttäytykää Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti, että minä, tulinpa sitten luoksenne ja näin teidät tai olin tulematta, saan kuulla teistä että pysytte samassa hengessä ja yksimielisinä taistelette kanssani evankeliumin uskon puolesta, vastustajia missään kohden hämmästymättä; ja se on heille kadotuksen, mutta teille pelastuksen merkki Jumalalta. Sillä teille on suotu, Kristuksen tähden — ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myöskin kärsiä hänen tähtensä.» Filipp. 1: 6, 27-29. {HK 30.1}

»Sillä Jumala on se, joka vaikuttaa teissä sekä tahtomisen että tekemisen, mielisuosionsa mukaan. Tehkää kaikki nurisematta ja epäröimättä, että olisitte moitteettomat ja puhtaat, tahrattomia Jumalan lapsia kieron ja nurjan sukukunnan keskellä, joiden joukossa te loistakaa tähtinä maailmassa.» Filipp. 2: 13-15. {HK 30.2}

»Lopuksi, vahvistukaa Herrassa ja hänen väkevyy¬tensä voimassa! Pukekaa yllenne Jumalan koko sotaasu, voidaksenne kestää perkeleen kavalat hyökkäyk¬set, sillä meidän taistelumme ei ole taistelua verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vas¬taan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanhallitsijoita vastaan, pahuuden henki-olentoja vastaan tai¬vaan avaruuksissa. Sentähden pankaa päällenne Jumalan koko sotaasu, voidaksenne pahana päivänä tehdä vastarintaa ja kaikki suoritettuanne pysyä pystyssä. Seisokaa siis kupeet totuudella vyötettyinä, ja olkoon pukunanne vanhurskauden haarniska ja kenkinä jaloissanne se alttius, minkä rauhan evankeliumi antaa. Kaiken tämän lisäksi tarttukaa uskon kilpeen, jolla voitte sammuttaa kaiken pahan palavat nuolet. Ja ottakaa pelastuksen kypäri ja Hengen miekka, joka on Jumalan sana, kaikin rukouksin ja anomisin, rukoillen joka aika Hengessä, ja sitä varten valvoen ainaisessa kestävyydessä ja anomisessa kaikkien pyhien edestä.» Ef. 6: 10-18. {HK 30.3}

»Mutta olkaa keskenänne ystävällisiä, hyväsydämisiä, anteeksi antavaisia toinen toisellenne, niinkuin Jumalakin on Kristuksessa teille anteeksi antanut.» Ef. 4: 32. {HK 31.1}

»Puhdistakaa sielunne totuuden kuuliaisuudessa vilpittömään veljenrakkauteen ja olkaa keskenänne pa-lavassa rakkaudessa puhtaasta sydämestä.» 1 Piet. 1: 22. {HK 31.2}

»Uuden käskyn annan teille, että rakastatte toinen toistanne. Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetus-lapsikseni, jos teillä on rakkaus keskenänne.» Joh. 13: 34, 35- {HK 31.3}

»Koetelkaa itseänne, oletteko uskossa; tutkikaa itseänne. Vai ettekö tunne itseänne, että Jeesus Kristus on teissä? Jollei ehkä niin ole, ettette kestä koetusta?» 2 Kor. 13: 5. {HK 31.4}

»Sen Jumalan armon mukaan, joka on minulle annettu, minä olen taitavana rakentajana pannut perustuksen, ja toinen sille rakentaa, mutta katsokoon kukin kuinka sille rakentaa. Sillä muuta perustusta ei kukaan voi panna kuin mikä jo on pantu, ja se on Jeesus Kristus. Mutta jos joku rakentaa tälle perustukselle, rakensipa kullasta, hopeasta, jalokivistä, puusta, heinistä tai oljista, niin kunkin teko on tuleva näkyviin; sillä se päivä on saattava sen ilmi, koska se tulessa ilmestyy, ja tuli on koetteleva minkälainen kunkin teko on.» 1 Kor. 3: 10-13. {HK 31.5}

»Niin ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta, jonka kaitsijoiksi Pyhä Henki on teidät pannut paimentamaan Jumalan seurakuntaa, jonka hän omalla verellään on itselleen ansainnut. Sillä minä tiedän, että lähtöni jälkeen tulee teidän keskuuteenne julmia susia, jotka eivät laumaa säästä, ja teidän omasta joukostanne nousee miehiä, jotka puhuvat sitä, mikä väärää on, vetääkseen opetuslapset seuraansa.» Ap. t. 20: 28-30. {HK 32.1}

»Minua ihmetyttää, että te niin pian annatte kääntää itsenne hänestä, joka on kutsunut teidät Kristuksen armossa, pois toisenlaiseen evankeliumiin, joka kuitenkaan ei ole muuta kuin että on eräitä, jotka hämmentävät teitä ja tahtovat vääristellä Kristuksen evankeliumia. Mutta vaikka me tai enkeli taivaasta julistaisi teille toista evankeliumia kuin sitä, minkä me olemme teille julistaneet, olkoon hän kirottu! Niinkuin ennenkin olemme sanoneet, niin sanon nytkin taas: jos joku julistaa teille toista evankeliumia kuin sitä, minkä olette saaneet, olkoon hän kirottu!» Gal. 1: 6-9. {HK 32.2}

»Sentähden kaikki, mitä pimeässä sanotte, tulee päivänvalossa kuultavaksi, ja mitä korvaan puhutte kamareissa, se julistetaan katoilla. Mutta minä sanon teille, ystävilleni: älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin, eivätkä sen perästä voi mitään enempää tehdä. Vaan minä osoitan teille ketä teidän tulee pelätä: pelätkää sitä, jolla on valta, jonkun tapettuaan, syöstä hänet helvettiin. Niin, minä sanon teille, häntä pelätkää. Eikö viittä varpusta myödä kahteen äyriin? Eikä Jumala ole yhtäkään niistä unohtanut. Ovatpa teidän päänne hiuksetkin kaikki luetut. Älkää siis pelätkö; te olette suurempiarvoiset kuin monta varpusta.» Luuk. 12: 3-7. {HK 32.3}

»Sillä kirjoitettu on: ’Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta, että varjelevat sinua’, ja: ’He kantavat sinua käsillään, ettet loukkaisi kiveen jalkaasi.’» Luuk. 4: 10, 11. {HK 33.1}

»Sillä Jumala, joka käski valon loistaa pimeästä, on se, joka loisti sydämeemme, että Jumalan kirkkauden tunteminen voisi valoansa levittää, sen kirkkauden, joka loistaa Kristuksen kasvoissa. Mutta tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan, eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahtaalla, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme muserretut.» 2 Kor. 4: 6-9. {HK 33.2}

»Sillä tämä hetkisen kestävä ja helppo ahdistuksemme koituu meille ylenrunsaasti ja määrättömästi iankaikkiseksi ja täydelliseksi kirkkaudeksi, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä, sillä näkyväiset kestävät vain ajan, mutta näkymättömät iankaikkisesti.», Säk. 17, 18. {HK 33.3}

»Jotka Jumalan voimasta uskon kautta säilytte pelastukseen, joka on valmis ilmaistavaksi viimeisinä aikoina. Ja silloin te riemuitsette, vaikka te nyt, jos se on tarpeellista, vähän aikaa kärsittekin murhetta moninaisissa kiusauksissa, jotta teidän uskonne koetus havaittaisiin paljoa kallisarvoisemmaksi kuin katoava, tulessa koeteltava kulta, teille kiitokseksi, ylistykseksi ja kunniaksi Jeesuksen Kristuksen ilmestyessä.» 1 Piet. 1: 5-7. {HK 33.4}

»Sillä nyt me elämme, jos te seisotte lujina Herrassa.» 1 Tess. 3: 8. {HK 33.5}

»Mutta nämä tunnusmerkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos perkeleitä, puhuvat uusilla kielillä, poistavat käsin käärmeitä, ja jos juovat jotakin kuolettavaa, ei se vahingoita heitä; he panevat kätensä sairasten päälle, ja ne tulevat terveiksi.» Mark. 16: 17, 18. {HK 33.6}

»Hänen vanhempansa vastasivat ja sanoivat: ’Me tiedämme, että tämä on poikamme ja että hän on sokeana syntynyt; mutta kuinka hän nyt voi nähdä, emme tiedä, eli kuka on avannut hänen silmänsä, sitä emme tiedä. Kysykää häneltä; hän on täydessä iässä, hän on itse puhuva puolestaan ’ Tämän hänen vanhempansa sanoivat, koska pelkäsivät juutalaisia. Sillä juutalaiset olivat jo sopineet keskenään, että se, joka tunnusti hänet Kristukseksi, oli erotettava synagoogasta. Sen vuoksi hänen vanhempansa sanoivat: ’Hän on täydessä iässä, kysykää häneltä! Niin he kutsuivat toistamiseen miehen, joka oli ollut sokea, ja sanoivat hänelle: ’Anna kunnia Jumalalle; me tiedämme sen miehen olevan syntisen.’ Hän vastasi: ’Onko hän syntinen, sitä en tiedä; sen vain tiedän, että minä, joka olin sokea, nyt näen.’ Niin he sanoivat hänelle: ’Mitä hän teki sinulle? Miten hän avasi silmäsi?’ Hän vastasi heille: ’Johan minä sanoin teille, ettekä ottaneet kuullaksenne. Miksi taas tahdotte sitä kuulla? Tahdotteko tekin ruveta hänen opetuslapsikseen’?» Joh. 9: 20-27. {HK 34.1}

»Ja mitä hyvänsä anotte minun nimessäni, sen teen, että Isä kirkastettaisiin Pojassa. Jos anotte jotakin minun nimessäni, niin minä sen teen. Jos rakastatte minua, niin pitäkää minun käskyni.» Joh. 14: 13-15. {HK 34.2}

»Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa mitä ikänä tahdotte, ja te saatte sen. Siinä Isäni kirkastetaan, että tuotatte paljon hedelmää, ja niin te tulette minun opetuslapsikseni.» Joh. 15:7,8. {HK 34.3}

»Ja heidän synagoogassaan oli juuri silloin mies, jossa oli saastainen henki; ja hän huusi, sanoen: ’Voi, mitä sinulla on meidän kanssamme tekemistä, Jesus, nasaretilainen? Oletko tullut meitä tuhoamaan? Tiedän sinut, kuka olet, Jumalan Pyhä.’ Niin Jeesus nuhteli häntä, sanoen: ’Ole vaiti ja mene ulos hänestä’!» Mark. 1: 23-25. {HK 34.4}

»Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä hallitukset, eikä nykyiset eikä tulevat, eikä voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.» Room. 8: 38, 39. {HK 35.1}

»Ja Filadelfian seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Pyhä, Totinen, hän, jolla on Daavidin avain, hän joka avaa, eikä kukaan ole sulkeva, ja joka sulkee, eikä kukaan avaa: Minä tiedän sinun tekosi. Katso, minä olen avannut eteesi oven, eikä kukaan voi sitä sulkea; sillä voimasi on vähäinen, ja sinä olet pitänyt sanani, etkä ole nimeäni kieltänyt. Katso, minä tuon sinulle saatanan synagoogasta niitä, jotka sanovat olevansa juutalaisia, eivätkä ole, vaan valehtelevat; katso, minä olen saattava heidät siihen, että he tulevat ja kumartavat jalkojesi edessä ja ymmärtävät, että minä olen sinua rakastanut. Koska sinä olet ottanut kärsivällisyyden käskystäni vaarin, niin minäkin otan sinusta vaarin ja pelastan sinut pois koetuksen hetkestä, joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat. Katso, minä tulen pian; pidä mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi kruunuasi. Joka voittaa, hänestä minä teen pylvään Jumalan temppeliin, eikä hän enää koskaan lähde sieltä ulos, ja minä kirjoitan häneen Jumalani nimen, ja Jumalani kaupungin nimen, sen uuden Jerusalemin, joka laskeutuu alas taivaasta Jumalani luota, ja oman uuden nimeni. Jolla on korvat, se kuulkoon mitä Henki sanoo seurakunnille.’» Ilm. 3: 7-13. {HK 35.2}

»Nämä ovat ne, jotka eivät ole saastuttaneet itseään naisten kanssa; sillä he ovat neitsyeitä. Nämä ovat ne, jotka seuraavat Karitsaa mihin hän meneekin. Nämä ovat ostetut ihmisistä esikoksi Jumalalle ja Karitsalle, eikä heidän suussaan ole havaittu valhetta; he ovat tahrattomia.» Ilm. 14: 4, 5. {HK 36.1}

»Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta vapah-tajaksi.» Filipp. 3: 20. {HK 36.2}

»Niin olkaa nyt kärsivällisiä, veljet, Herran tulemukseen asti. Katso, peltomies odottaa maan kallista he¬delmää ja on kärsivällinen, kunnes se saa syksyisen sateen ja keväisen. Olkaa tekin kärsivällisiä, vahvistakaa sydämenne, sillä herran tulemus on lähellä.» Jaak. 5: 7, 8. {HK 36.3}

»Joka on muuttava alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi sillä voimallaan, jolla hän myös voi tehdä kaikki itsellensä alamaiseksi.» Filipp. 3: 21. {HK 36.4}

»Ja minä näin, ja katso: valkoinen pilvi, ja pilvellä istui ihmisen pojan näköinen, päässään kultainen kruunu ja kädessään terävä sirppi. Ja temppelistä tuli toinen enkeli suurella äänellä huutaen pilvellä istuvalle: ’Sivalla sirpillä ja leikkaa, sillä leikkuunaika on tullut, ja maan elo on kypsynyt.’ Ja pilvellä istuva heilautti sirpillänsä maan päällitse, ja maa tuli leikatuksi. Ja taivaan temppelistä lähti toinen enkeli, hänelläkin oli terävä sirppi.» Ilm. 14: 14-17. {HK 36.5}

»Niinmuodoin on Jumalan kansalla sapatinlepo vielä odotettavana.» Hepr. 4: 9. {HK 36.6}

»Ja pyhän kaupungin, uuden Jerusalemin, minä näin laskeutuvan alas taivaasta Jumalan tyköä, valmistet-tuna niinkuin miehelleen kaunistettu morsian.» Ilm. 21: 2. {HK 36.7}

»Ja minä näin, ja katso, Karitsa seisoi Siionin vuorella, ja hänen kanssaan satanel jäkymmentäneljätuhatta, joiden otsaan oli kirjoitettu hänen nimensä ja hänen Isänsä nimi.» Ilm. 14: 1. {HK 36.8}

»Ja hän näytti minulle elämän veden virran, joka kirkkaana kuin kristalli juoksi Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta. Keskellä sen katua ja molemmin puolin virtaa seisoi elämän puu, joka kasvoi kaksitoistakertaisen hedelmäsadon, antaen kunakin kuukautena hedelmänsä, ja puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Eikä mitään kirouksta ole enää oleva. Ja Ju¬malan ja Karitsan valtaistuin on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä, ja näkevät hänen kas¬vonsa ja hänen nimensä on heidän otsassaan. Eikä yötä ole enää oleva, eivätkä he tarvitse kynttilän va-loa eikä auringon valoa, sillä Herra Jumala on valaiseva heitä, ja he hallitsevat iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa.» Ilm. 22: 1-5. {HK 37.1}

Luku 3—Myöhempiä näkyjä.

Veljien sekä sisarten kokoontuessa eräänä sapattina v. 1847 yhteen Topsham'issä, Maine'ssa, Herra antoi minulle seuraa van näyn. {HK 37.2}

Tunsimme harvinaista rukouksen henkeä. Ja rukoillessamme Pyhä Henki laskeutui ylitsemme. Olimme sangen onnellisia. Pian maalliset katosivat näköpiiristäni, ja minä vaivuin Jumalan kirkkauden näkyyn. Näin enkelin nopeasti lentävän luokseni. Nopeasti hän kantoi minut maan päältä pyhään kaupunkiin. Kaupungissa minä näin temppelin, jonne menin sisälle. Käytyäni ovesta sisälle saavuin ensimmäisen esiripun luo. Esirippu nostettiin, ja minä astuin pyhäkön etum¬maiseen osaan eli pyhään. Siellä minä näin suitsutusalttarin, kynttiläjalan, jossa oli seitsemän lamppua, sekä pöydän, jolla näkyleivät pidettiin. Katseltuani pyhän kirkkautta Jeesus kohotti toisen esiripun, ja minä astuin kaikkein pyhimpään. {HK 37.3}

Pyhimmässä näin arkin. Sen kansi ja sivut olivat puhtainta kultaa. Arkin molemmissa päissä oli kummassakin viehättävä keruupi, jotka levittivät siipensä sen yli. Keruupien kasvot olivat käännetyt toinen toisiinsa, ja katseet olivat suunnatut alaspäin. Enkelien välissä oli kultainen suitsutusastia. Arkin yläpuolella, missä enkelit seisoivat, oli erinomaisen kirkas loiste, näöltään ikäänkuin valtaistuin, jossa Jumala asui. Jeesus seisoi arkin vieressä, ja pyhien rukousten noustessa hänen tykönsä suitsutus astiassa rupesi savuamaan, ja Jeesus esitti heidän rukouksensa suitsutussavun kera Isälleen. Arkissa oli kultainen manna-astia, Aaronin kukoistanut sauva ja kivitaulut, jotka olivat kirjan tavoin taitetut yhteen. Jeesus avasi ne, ja minä näin kymmenen käskyä, jotka Jumala omalla sormellaan oli niihin kirjoittanut. Toisessa taulussa oli neljä käskyä ja toisessa kuusi. Toisessa taulussa olevat neljä käskyä loistivat kirkkaammin kuin toiset kuusi käskyä. Mutta neljäs käsky, sapattikäsky, voitti kaikki muut kirkkaudessa; sillä sapattikäsky oli erotettu pidettäväksi Jumalan pyhän nimen kunniaksi. Pyhä sapatti loisti ihanana. Kirkkauden sädekehä oli sen ympärillä. Minä näin, ettei sapattikäskyä oltu naulattu ristiin. Jos se olisi ollut naulattu ristiin, niin olisivat myöskin toiset yhdeksän käskyä olleet naulatut ristiin, ja silloin meillä olisi vapaus rikkoa jokaista käskyä yhtähyvin kuin neljättäkin käskyä. Näin, ettei Jumala ollut muuttanut sapattia, sillä hän ei milloinkaan muutu. Mutta paavi oli sen muuttanut seitsemänneltä päivältä viikon ensimmäiselle päivälle, sillä hän oli muuttava ajat ja lain. {HK 38.1}

Ja minä näin myös, että jos Jumala olisi muuttanut sapatin seitsemänneltä päivältä ensimmäiselle päivälle, olisi hän myös muuttanut sapattikäskyn kirjoituksen kivitauluissa, jotka nyt säilytetään arkissa, taivaallisen temppelin kaikkein pyhimmässä, ja sapattikäsky olisi kuulunut näin: Ensimmäisenä päivänä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. Mutta minä näin, että kirjoitus oli tarkalleen samallainen kuin sekin, minkä Jumala oli omalla

sormellaan kirjoittanut kivitauluihin, jotka hän oli antanut Moosekselle Siinain vuorella ja joissa sanottiin: »Mutta seitsemäntenä päivänä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti.» Minä näin, että pyhä sapatti on ja tulee jatkuvasti olemaan erottavana muurina Jumalan totisen Israelin ja uskottomien välillä. Näin, että sapatti on se suuri kysymys, joka liittää yhteen Jumalan rakkaiden ja odottavien pyhien sydämet. {HK 39.1}

Minä näin Jumalalla olevan lapsia, jotka eivät tunne eivätkä pidä sapattia. He eivät ole hylänneet sitä koskevaa valoa. Ahdistuksen ajan alussa meidät täytettiin Pyhällä Hengellä lähtiessämme julistamaan sapattia täydellisemmin.1 Tämä saattoi kirkot ja nimiadventistit raivon valtaan, koska he eivät voineet ku¬mota sapattitotuutta. Siihen aikaan kaikki Jumalan valitut näkivät selvästi, että meillä oli totuus, ja he lähtivät ulos kärsien vainoa kanssamme. Minä näin miekan, nälän, ruton ja suuren sekasorron maassa. Jumalattomat luulivat, että me olimme tuottaneet nuo tuomiot heidän ylitsensä, ja he ryhtyivät pitämään neuvoa keskenään vapauttaakseen maan meistä, siten muka ehkäistäkseen pahan riehumisen. {HK 39.2}

Ahdistuksen aikana me kaikki pakenimme kaupungeista ja kylistä, mutta jumalattomat vainosivat meitä tunkeutuen aseineen pyhien asuntoihin. He kohottivat aseensa meitä tappaakseen, mutta ne murtuivat ja putosivat maahan yhtä voimattomina kuin oljen korret. Huusimme yötä ja päivää vapahdusta, ja huutommenousi Jumalan eteen. Aurinko tuli esille, ja kuu seisoi alallansa. Virtain juoksu lakkasi. Mustat, raskaat pilvet nousivat ja iskivät toinen toisiansa vastaan. Oli kuitenkin yksi valoisa kohta, missä hohti kiinteä kirkkaus ja mistä Jumalan ääni kuului, kuten paljojen vesien pauhina, järkyttäen sekä taivasta että maata. Taivas aukeni ja sulkeutui ja oli nopeassa liikkeessä. Vuoret huojuivat, kuten ruoko tuulessa, heittäen ylt'ympäri irtaantuneita kallionlohkareita Meri kiehui kuin kattila, syösten kiviä maalle. Ja Jumalan ilmoittaessa Jeesuksen tulemisen päivän ja hetken ja antaessa iankaikkisen liiton kansalleen hän puhui yhden lauseen kerrallaan ja sitten hän keskeytti, jolloin sanat vyöryivät kautta koko maan. Jumalan Israel seisoi silmät ylös suunnattuina kuunnellen sanoja, jotka lähtivät Jehovan suusta ja vierivät kautta maan kuin mitä ankarimman ukkosen jyrinä. Tuntui pelottavan juhlalliselta. Kunkin lauseen lopussa pyhät kajahuttivat: »Kunnia! Halleluja !» Heidän kasvojaan valaisi Jumalan kirkkaus. Ne loistivat aivan kuin Mooseksen kasvot hänen astuessaan Siinailta. Jumalattomat eivät saattaneet niihin katsoa kirkkauden vuoksi. Loppumatonta siunausta lausuttaessa niille, jotka olivat kunnioittaneet Jumalaa pitä-mällä hänen sapattinsa pyhänä, kuultiin voimakas riemuhuuto, kun oli saatu voitto pedosta ja sen kuvasta. {HK 39.3}

Sitten alkoi riemuvuosi, jolloin maa saisi levätä. Näin hurskaan orjan nousevan riemullisena ja voitokkaana ravistaen sitovat kahleensa, samalla kun hänen jumalaton isäntänsä joutui hämmennyksen valtaan tietämättä mitä tehdä; sillä jumalattomat eivät saattaneet ymmärtää Jumalan äänen sanoja. Pian ilmestyi suuri valkoinen pilvi. Se näytti suloisemmalta kuin milloinkaan ennen. Sen päällä istui Ihmisen Poika. Alussa emme

erottaneet Jeesusta pilvellä, mutta pilven lähetessä maata me saatoimme nähdä hänen rakastettavan olemuksensa. Tämä pilvi, kun se ensin ilmestyi, oli Ihmisen Pojan merkki taivaalla. Jumalan Pojan ääni herätti nukkuvat pyhät, jotka nousivat puettuina ihanaan kuolemattomuuteen. Elossa olevat pyhät muu¬tettiin silmänräpäyksessä ja temmattiin yhdessä heidän kanssaan pilvivaunuihin. Vieriessään ylöspäin ne näyttivät kauttaaltaan loistokkailta. Molemmin puolin vau¬nuja oli siipiä ja alla pyöriä. Vaunujen yletessä pyörät huusivat: »Pyhä», ja siivet liikkuessaan huusivat: »Pyhä», ja pyhien enkelien joukko pilven ympärillä huusi: »Pyhä, pyhä, pyhä, Herra Jumala Kaikkivaltias!» Ja pyhät pilvessä huusivat: »Kunnia! Halleluja!» Näin vaunut ylenivät pyhään kaupunkiin. Jeesus avasi kultakaupungin portit ja johti meidät sisälle. Meidät lausuttiin tervetulleiksi sinne, sillä me olimme pitäneet »Jumalan käskyt», ja meillä oli »oikeus elämän puuhun.» {HK 40.1}

Luku 4—Sinetöiminen.

Pyhän sapatin alkaessa tammik. 5 p:nä v. 1849 me yhdyimme rukoukseen veli Belden'in perheen kanssa Rocky Hill'issä, Connecticut'in valtiossa. Pyhä Henki laskeutui päällemme. Näyssä minut temmattiin kaikkein pyhimpään, missä näin Jeesuksen vielä toimittavan palvelusta Israelin hyväksi. Hänen vaatteensa alareunassa oli kulkusia ja granaattiomenia. Senjälkeen minä näin, ettei Jeesus poistuisi kaikkein pyhimmästä, ennenkuin jokaisen asia ratkaistaisiin joko pelastukseksi tai perikadoksi, eikä Jumalan viha tulisi, ennenkuin Jeesus olisi päättänyt työnsä kaikkein pyhimmässä, riisunut yltään papillisen pukunsa ja pukeutunut koston vaatteisiin. Sitten Jeesus poistuu välittäjätoimestaan Isän ja ihmisen välillä, ja Jumala ei enää kauemmin vaikene, vaan vuodattaa vihansa niiden ylitse, jotka ovat hylänneet hänen totuutensa. Minä näin, että kansojen viha, Jumalan viha sekä aika tuomitä kuolleet olivat eri tapahtumia, jotka seurasivat toinen toistaan. Näin myöskin, ettei Mikael ollut vielä noussut eikä vielä ollut alkanut ahdistuksen aika, jommoista ei koskaan ennen ole ollut. Kansat käyvät paraikaa vihaisiksi, mutta sitten kun Ylimmäinen Pappimme lopettaa työnsä pyhäkössä, hän nousee ja pukeutuu koston vaatteisiin, ja silloin seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan. {HK 41.1}

Minä näin neljän enkelin pidättävän neljää tuulta, siksi kunnes Jeesuksen työ pyhäkössä oli loppuun suoritettu, ja sitten seitsemän viimeistä vitsausta vuodatettiin. Nämä vitsaukset herättivät jumalattomien raivon vanhurskaita kohtaan. He luulivat, että me olimme aiheuttaneet heitä kohdanneet Jumalan tuomiot sekä että vitsaukset lakkaisivat, jos he voisivat puhdistaa maan meistä. Annettiin käsky, että pyhät tapettaisiin. Tämä käsky saattoi pyhät huutamaan pelastusta yötä ja päivää. Aika oli Jaakobin ahdistuksen aikaa. Silloin kaikki pyhät huusivat hengen ahdistuksessa, ja Jumalan äänen kuuleminen tuotti heille pelastuksen. 144,000 riemuitsivat. Jumalan kirkkaus valaisi heidän kasvonsa. Samalla minulle näytettiin muuan tuskissaan vaikeroiva joukko. Heidän vaatteihinsa oli kirjoitettu suurin kirjaimin: »Sinä olet vaa alla punnittu ja keveäksi havaittu.» Kysyin, keitä tuohon joukkoon kuuluvat olivat. Enkeli sanoi: »Ne ovat niitä, jotka kerran pitivät sapattia, mutta jotka ovat sen hylänneet.» Kuulin heidän huutavan kovalla äänellä: »Me olemme uskoneet tulemukseesi ja olemme sitä tarmolla opettaneet.» Puhuessaan heidän katseensa osuivat heidän vaatteisiinsa, ja nähdessään niissä olevan kirjoituksen he ääneen parkuivat. Minä näin, että he olivat juoneet syvistä vesistä sekä lianneet tähteet jaloillaan — tallanneet sapatin jalkainsa alle — jonka vuoksi heidät oli vaa'alla punnittu ja keveiksi havaittu. {HK 42.1}

Minua ohjaava enkeli suuntasi jälleen katseeni kaupunkiin, missä minä näin neljä enkeliä lentävän kaupungin porttia kohden. Näiden juuri esitellessä kultaista korttia portilla seisovalle enkelille, minä näin erään enkelin nopeasti lentävän erinomaisen kirkkaasta

paikasta ja huutavan voimakkaalla äänellä toisille enkeleille heiluttaen jotakin edestakaisin kädessään. Pyysin enkeli-oppaaltani selitystä siihen, mitä näin. Hän sanoi minulle, etten sillä kertaa voinut nähdä enempää, mutta että hän pienen ajan perästä osoittaisi minulle, mitä näkemäni asiat tarkoittivat. {HK 43.1}

Sapatin iltapuolella sairastui muuan joukostamme pyytäen esirukouksiamme terveeksi tullakseen. Yhdyimme kaikki rukoilemaan Lääkäriä, joka ei milloinkaan ole kieltänyt apuaan. Terveeksitekevän voi-man laskeuduttua ja sairaan parannuttua Henki lankesi päälleni, ja minut temmattiin näkyyn. {HK 43.2}

Näin neljä enkeliä, joilla oli tehtävä toimitettavana maan päällä, ja enkelit olivat lähteneet työtään täyttämään. Jeesus oli puettu papilliseen juhlapukuunsa. Hän loi säälivän katseen jäännöskansaan, kohotti sitten kätensä ja huusi syvällä myötätunnon äänellä: »Minun vereni, Isä, minun vereni, minun vereni, minun vereni!» Sitten näin erinomaisen kirkkaan valon lähtevän Jumalasta, joka istui suurella valkoisella valtaistuimella, ja valo levisi Jeesuksen ympärille. Sitten näin enkelin, joka oli saanut tehtävän Jeesukselta, lentävän nopeasti niiden neljän enkelin luo, joilla oli työ toimitettavana maan päällä. Hän heilutti jotakin edestakaisin kädessään ja huusi voimakkaalla äänellä: »Pidättäkää! Pidättäkää! Pidättäkää! Pidättäkää, kunnes sinetti on painettu Jumalan palvelijain otsiin!» {HK 43.3}

Kysyin enkeli-seuralaiseltani, mitä kuulemani tarkoitti ja mitä nuo neljä enkeliä olivat tekemäisillään. Hän sanoi minulle, että Jumala pidätti valtoja ja että hän antoi enkeleilleen vallan toimia maan päällä. Neljä enkeliä olivat saaneet Jumalalta vallan pidättää neljää tuulta ja olivat antamaisillaan niiden puhaltaa. Mutta juuri kun he olivat irroittamaisillaan kätensä, juuri kun neljä tuulta olivat puhaltamaisillaan, katsahti Jeesuksen armelias silmä jäljellejääneitä, jotka eivät olleet sinetöidyt, ja hän kohotti kätensä Isän puoleen vedoten vereensä, jonka hän oli vuodattanut heidän tähtensä. Silloin eräs enkeli sai määräyksen lentää nopeasti neljän enkelin luo pyytämään heitä pidättämään tuulia, siksi kunnes Jumalan palvelijoiden otsiin oli painettu elävän Jumalan sinetti. {HK 44.1}

Luku 5—Jumalan rakkaus kansaansa kohtaan.

Olen nähnyt sen hellän rakkauden, jolla Jumala rakastaa kansaansa, ja se rakkaus on sangen suuri. Näin enkelien levittävän siipensä pyhien yli. Jokaisella uskovalla oli suojelusenkelinsä. Jos pyhät itkivät epätoivosta tai olivat vaarassa, niin heidän seurassaan aina olevat enkelit lensivät nopeasti viemään sanomia kaupunkiin, ja siellä olevat enkelit lakkasivat laulamasta. Silloin Jeesus antoi jollekin enkelille tehtäväksi mennä rohkaisemaan ja valvomaan pyhiä ja varjelemaan heitä poikkeamasta pois kaidalta tieltä. Mutta jos pyhät eivät ottaneet huomioon enkelien hellää huolenpitoa eivätkä antaneet heidän lohduttaa itseään, vaan yhä poikkesivat tieltä, niin enkelit näyttivät surullisilta ja itkivät. He veivät sanoman kaupunkiin, ja kaikki siellä olevat enkelit itkivät ja sanoivat lujalla äänellä: »Amen». Mutta jos pyhät kiinnittivät katseensa edessään olevaan palkintoon ja kunnioittivat Jumalaa ylistämällä häntä, niin enkelit veivät iloisia sanomia kaupunkiin, ja siellä olevat enkelit koskettivat kultaisia harppujaan ja lauloivat korkealla äänellä: »Halleluja!» ja taivaan salit kaikuivat heidän suloisista lauluistaan. {HK 44.2}

Pyhässä kaupungissa vallitsee täydellinen järjestys ja sopusointu. Kaikilla enkeleillä, joiden tehtävänä on käydä maan päällä, on kultaiset kortit, joita he näyttävät kaupungin porteilla seisoville enkeleille, käydessänsä ulos ja sisälle. Taivas on hyvä paikka. Ikävöin päästä smne katsellakseni rakasta Jeesustani, joka antoi elämänsä tähteni, sekä tullakseni muutetuksi hänen kirkkaan kuvansa kaltaiseksi. Oi, että osaisin kieltä, millä saattaisin kuvailla tulevan sulomaailman ihanuutta! Janoan eläviä virtoja, jotka ilahuttavat Jumalan kaupungin. {HK 45.1}

Herra on suonut minun nähdä muita maailmoita. Minulle annettiin siivet, ja enkeli seurasi minua kaupungista paikkaan, mikä oli valoisa ja viehättävä. Ruoho siellä oli eloisan vihreää, ja linnut livertelivät riemulaulujaan. Seudun asukkaat olivat erikokoisia. He olivat jaloja, majesteetillasia ja rakastettavia. He olivat täydellisesti Jeesuksen kaltaisia, ja heidän kasvonsa säteilivät pyhää iloa kertoen siellä vallitsevasta vapaudesta ja onnesta. Kysyin eräältä, miksi he olivat paljon suloisempia kuin maan asukkaat. Vastaus kuului: »Olemme olleet täydellisesti kuuliaisia Jumalan käskyille emmekä ole langenneet tottelemattomuuden kautta, kuten maan asukkaat.» Sitten näin kaksi puuta, joista toinen muistutti sangen paljon kaupungissa olevaa elämänpuuta. Kummankin puun hedelmät näyt-tivät kauniilta, mutta toisesta puusta he eivät saaneet syödä. Heillä oli valta syödä molemmista puista, mutta heitä oli kielletty syömästä toisesta puusta. Toverinani oleva enkeli sanoi minulle: »Ei ainoakaan tässä seudussa ole maistanut kielletystä puusta; mutta jos he maistaisivat, olisi siitä seurauksena lankeemus.» Sitten minut vietiin maailmaan, jolla oli seitsemän kuuta. Siellä näin hyvän vanhan Henokin, joka oli muutettu. Hänellä oli oikeassa kädessään suloinen palmu, jonka jokaiselle lehdelle oli kirjoitettu: »Voitto.» Hänellä oli päänsä ympärillä häikäisevän valkea seppele, ja siinä oli lehtiä, ja joka lehden

keskelle oli kirjoitettu: »Puhtaus.» Seppeleen ympärillä oli erivärisiä kiviä, jotka loistivat kirkkaammin kuin tähdet heijastuen kirjaimille niitä suuren¬taen. Hänen päänsä takaosassa oli seppelettä rajoittava kaari, ja kaarelle oli kirjoitettu: »Pyhyys.» Seppeleen yläpuolella oli loistava kruunu, joka paistoi aurinkoa kirkkaammin. Kysyin, oliko tämä se paikka, jonne hänet maan päältä vietiin. Hän sanoi: »Ei ole! Kaupunki on minun kotini, olen vain käymässä täällä.» Hän liikkui siellä yhtä vapaasti kuin kotonaan. Pyysin seurassani olevalta enkeliltä saada jäädä sinne. En voinut kestää ajatusta, että tulisin jälleen takaisin tähän pimeään maailmaan. Enkeli lausui: »Sinun täytyy palata takaisin, mutta jos pysyt uskollisena, on sinulla etuoikeus 144,000 kanssa vierailla kaikissa maailmoissa ja katsella Jumalan kätten tekoja.» {HK 45.2}

Luku 6—Taivasten voimien järkkyminen.

Joulukuun 16 p:nä v. 1848 Herra salli minun nähdä taivasten voimien järkkymisen. Minä näin, että kun Herra sanoi »taivas» puhuessaan merkeistä, joista Matteus, Markus ja Luukas kirjoittivat, hän tarkoitti taivasta, ja kun hän sanoi »maa», niin hän tarkoitti maata. Taivaan voimia ovat aurinko, kuu ja tähdet. Ne hallitsevat taivaalla. Maan voimilla tarkoitetaan niitä voimia, jotka hallitsevat maan päällä. Jumalan ääni järkyttää taivaan voimia. Silloin aurinko, kuu ja tähdet liikkuvat sijoiltansa. Ne eivät häviä olemattomiin, vaan Jumalan ääni järkyttää niitä. {HK 47.1}

Tummat, raskaat pilvet nousivat ja iskivät toinen toistansa vastaan. Ilmapiiri jakaantui ja kääriytyi kokoon. Silloin saatoimme katsoa Orionin avoimen aukon läpi, mistä Jumalan ääni kuului. Tästä aukosta laskeutuu Jumalan kaupunki. Minä näin, että maan voimat paraillaan järkkyvät sekä että tapahtumat seuraavat toinen toistaan järjestyksessä. Sodat, sanomat sodista, miekka, nälänhätä ja rutot saattavat maan Voimat ensin järkkymään. Sitten on Jumalan ääni järkyttävä aurinkoa, kuuta ja tähtiä sekä myöskin tätä maata. Minä näin, ettei Euroopan voimien järkkyminen ole, kuten muutamat opettavat, taivasten voimien järkkymistä, vaan se on vihastuneitten kansojen järkkymistä. {HK 47.2}

Luku 7—Avattu ja suljettu ovi.

Sapattina maaliskuun 24 p:nä v. 1849 meillä oli ihana ja sangen mielenkiintoinen kokous veljien ja sisarten kanssa Topsham'issa, Maine'ssa. Pyhä Henki vuodatettiin ylitsemme, ja minut kuljetettiin Hengessä elävän Jumalan kaupunkiin. Minulle näytettiin, ettei Jumalan käskyjä ja Jeesuksen todistusta koskien suljettua ovea voitu erottaa toisistansa. Näin että aika, jolloin Jumalan kansaa koeteltaisiin sapattitotuudella, koitti silloin kun ovi aukeni taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimpään, missä kymmenen käskyä sisältävä arkki oli. Tätä ovea ei oltu avattu, ennenkuin Jeesuksen välitystyö pyhäkön ensimmäisessä osassa oli päättynyt v. 1844. Silloin Jeesus nousi, sulki oven pyhään ja avasi oven kaikkein pyhimpään astuen siten toisen esiripun sisäpuolelle, missä hän nyt seisoo arkin vieressä ja minne Israel nyt uskon kautta käy. {HK 48.1}

Minä näin, että Jeesus oli sulkenut oven pyhään eikä kukaan voi sitä avata, ja hän oli avannut oven kaikkein pyhimpään eikä kukaan voi sitä sulkea (Ilm. 3: 7, 8).1 Ja siitä saakka, kun Jeesus avasi oven kaikkein pyhimpään, jossa arkki oli,ovat käskyt loistaneet Jumalan kansalle ja sitä on koeteltu sapattikysymyksellä. {HK 48.2}

Minä näin, ettei nykyinen koetus sapatin suhteen voinut alkaa, ennenkuin Jeesuksen välitystyö pyhässä oli päättynyt, ennenkuin hän oli astunut toisen esiripun sisäpuolelle. Sentähden ne kristityt, jotka olivat nukkuneet kuoloon, ennenkuin ovi avattiin kaikkein pyhimpään, keskiyönhuudon ollessa ohi seitseinännessä kuussa v. 1844, ja jotka eivät olleet pitäneet oikeaa sapattia, lepäävät nyt toivossa, sillä heillä ei ollut valoa eikä koetus sapatin suhteen kohdistunut heihin. Mutta asianlaita on toinen meihin nähden, senjälkeen kuin ovi kaikkein pyhimpään avattiin. Minä näin, kuinka saatana kiusasi muutamia Jumalan kansasta tässä suhteessa. Koska niin monta hyvää kristittyä oli uskossa riemuiten nukkunut kuoloon, vaikka eivät olleetkaan pitäneet oikeaa sapattia, niin muutamat epäilivät, olisiko sapatti koetuskivenä meille nykyaikana. {HK 48.3}

Nykyisen totuuden viholliset ovat koettaneet avata ovea pyhään, jonka Jeesus on sulkenut ja sulkea oven kaikkein pyhimpään, jonka Jeesus avasi v. 1844 ja jossa on arkki, joka sisältää kaksi kivistä taulua, joihin kymmenen käskyä on kirjoitettu Jehovan omalla sormella. {HK 49.1}

Tänä sinetöimisen aikana saatana käyttää jokaista keinoa vieroittaakseen Jumalan kansan mielet nykyisestä totuudesta ja saattaakseen heidät horjumaan. Näin Jumalan levittävän peitteen kansansa ylitse suojel¬laksensa heitä ahdistuksen aikana. Näin että jokaista sielua, joka oli varma totuudessa ja puhdassydäminen, suojeltaisiin Kaikkivaltiaan peitteellä. {HK 49.2}

Saatana tiesi tämän, ja hän vaikutti voimallisesti pitäen niin monen mielet kuin suinkin mahdollista vakaantumattomina ja horjuvaisina totuuteen nähden. Minä näin, että salaperäiset koputukset New Yorkissa ynnä muilla paikoilla olivat saatanallisen voiman ai¬kaansaamia. Näin, että sellaiset tapaukset tulisivat yhä yleisemmiksi. Niillä tulisi olemaan uskonnollinen kuori, jotta ne siten voisivat paremmin tuudittaa harhaanjohdetut raskaaseen turvallisuuden uneen ja kääntää, mikäli mahdollista, Jumalan kansan mielet niitä koskeviin asioihin sekä saattaa heidät epäilemään Pyhän Hengen opetuksia ja voimaa. 1 {HK 49.3}

Näin saatanan vaikuttavan välikappaleittensa kautta monella eri tavalla. Hän toimi saarnaajien kautta, jotka olivat hylänneet totuuden ja joutuneet väkevään eksytykseen uskoakseen valheen, jotta heidät tuomittaisiin. Heidän saarnatessaan tai rukoillessaan jotkut kaatuivat avuttomina maahan, ei Pyhän Hengen voimasta vaan saatanan voimasta, mikä oli puhallettu näiden saatanalle antautuneiden työntekijäin päälle ja heidän kauttaan kansan päälle. Muutamat, jotka sanoivat olevansa adventisteja, mutta jotka olivat hy länneet nykyisen totuuden, käyttivät saarnatessaan, rukoillessaan ja kekustellessaan hypnotismia voit taakseen kannattajia. Kansa iloitsi tämän vaikutuksen johdosta, sillä se luuli sitä Pyhän Hengen vaikutukseksi. Jopa muutamat, jotka sitä harjoittivat, olivat niinkin pitkällä pimeydessä ja perkeleen eksytyksessä, että pi tivät sitä Jumalan voimana, joka oli annettu heidän käytettäväkseen. He olivat tehneet Jumalan täydel leen oman itsensä kaltaiseksi ja arvioineet hänen voimansa tyhjän veroiseksi. {HK 49.4}

Toiset näistä saatanan välikappaleista tuottivat vaivaa muutamien pyhien ruumiille, pyhien, joita he eivät voineet eksyttää eikä johtaa pois totuudesta saatanallisia vaikutuskeinoja käyttämällä. Kunpa kaikki näkisivät tämän, niinkuin Jumala on sen minulle ilmaissut, jotta he voisivat omistaa paremman tiedon saatanan viekkauksista voidakseen olla varuillaan niiden suhteen! Minä näin, että saatana vaikutti juuri tällä tavalla hämmentääkseen, eksyttääkseen ja vetääkseen Jumalan kansaa puolelleen juuri tänä sinetöimisen aikana. Näin muutamia, jotka eivät seisoneet lujina nykyisessä totuudessä. Heidän polvensa vapisivat, ja heidän jalkansa liukuivat, sillä he eivät olleet lujasti juurtuneet totuuteen. Ja Kaikkivaltiaan Jumalan peitettä ei voitu levittää heidän ylleen, heidän noin vavistessaan. {HK 50.1}

Saatana käytti kaikkia kykyjään pitääkseen heitä sillä asteella, millä olivat, kunnes sinetöiminen oli tapahtunut, kunnes peite oli levitetty Jumalan kansan ylitse, ja he olivat jääneet ilman suojaa Jumalan hävittävää vihaa vastaan seitsemässä viimeisessä vitsauksessa. Jumala on alkanut levittää tätä peitettä kansansa ylitse, ja se on kohta levitetty kaikkien niiden ylitse, joilla on oleva suoja teurastuspäivänä. Jumala on vaikuttava voimalla kansansa hyväksi ja saatanan sallitaan myös vaikuttaa. {HK 51.1}

Minä näin, että salaperäiset merkit ja ihmeet sekä väärät uskonpuhdistusliikkeet tulevat lisääntymään ja leviämään. Minulle näytetyt parannukset eivät olleet parannuksia vääryydestä totuuteen. Seurassani oleva enkeli kehoitti minua katsomaan, näkisinkö syntisten tähden sieluntuskaa, jota ennen oli esiintynyt. Minä katsoin, mutta en nähnyt sitä; sillä heidän pelastuksensa aika on ohi. 1 {HK 51.2}

Luku 8—Uskomme koetus.

Tänä koettelemusten aikakautena me tarvitsemme toinen toistemme rohkaisua ja lohdutusta. Saatanan kiusaukset ovat nyt suuremmat kuin milloinkaan ennen, sillä hän tietää, että hänen aikansa on lyhyt sekä että pian jokaisen kohtalo on ratkaistu joko elämäksi tahi kuolemaksi. Ei ole ensinkään aikaa vaipua masentumukseen ja kiusaukseen. Meidän tulee pysyä kestävinä kaikissa ahdistuksissamme luottaen kokonaan Jaakobin kaikkivoipaan Jumalaan. Herra on osoittanut minulle, että hänen armonsa kyllä riittää kaikkiin koettelemuksiimme. Vaikka ne ovatkin suu-remmat kuin konsanaan ennen, niin täydellisesti turvaamalla Jumalaan me saatamme kuitenkin voittaa jok'ainoan kiusauksen ja suoriutua voittoisina taiste¬lusta hänen armonsa avulla. {HK 52.1}

Jos kestämme koetuksissamme ja saamme voiton saatanan kiusauksista, kestämme myös uskomme koe-tuksen, mikä on kultaa kallisarvoisempi, ja olemme vahvemmat ja paremmin valmistuneet kohtaamaan seuraavaa koetusta. Mutta jos annamme tilaa masentumukselle ja saatanan kiusauksille, heikennymme emmekä saa mitään palkkaa koetuksestamme emmekä ole niin hyvin valmistuneet uutta koetusta varten. Tällä tavoin käymme yhä voimattomammiksi, kunnes vihdoin saatanan tahdosta olemme hänen orjiaan. Meidän tulee pukeutua Jumalan koko sota-asuun ollaksemme minä hetkenä tahansa valmiit taisteluun pimeyden valtoja vastaan. Kiusausten ja koetusten hyökätessä kimppuumme tulee meidän mennä Jumalan tykö ja taistella rukouksessa hänen kanssaan. Hän ei tahdo meitä lähettää tyhjinä luotaan, vaan antaa meille armoa ja voimaa voittaaksemme ja murtaaksemme vihollisen vallan. Oi, että kaikki näkisivät nämä asiat oikeassa valossa kärsien vaivaa niinkuin jalot Jeesuksen sotamiehet! Silloin Israel samoaisi eteenpäin vahvana Jumalassa ja hänen väkevyytensä voimassa. {HK 52.2}

Jumala osoitti minulle, että hän antoi katkeran maljan kansansa juotavaksi sitä puhdistaakseen ja kirkastaakseen. Malja on katkera, ja Jumalan kansa voi sen tehdä vielä katkerammaksi nurkumalla, napisemalla ja valittamalla. Mutta niiden, jotka sen siten vastaanottavat, täytyy juoda sen toistamiseen, koska se ei ensimmäisellä kerralla tehnyt tarkoitettua vaikutusta sydämeen. Ja jos ei toisellakaan kerralla tarkoitus toteudu, täytyy heidän juoda katkera malja uudelleen ja yhä uudelleen, kunnes sen tarkoitusperä on saavutettu, taikka muuten he jäävät saastaisiksi, sydämiltään epäpuhtaiksi. Minä näin, että katkera malja voidaan sulostuttaa kärsivällisyydellä, kestäväi-syydellä ja rukouksella. Näin

että se vaikuttaa tarkoituksenmukaisesti niiden sydämissä, jotka sen siten ottavat vastaan, ja Jumala saa sen kautta kunnian ja ylistyksen. Ei ole niinkään vähäpätöinen asia olla kristitty, olla Jumalan oma ja hyväksymä. Herra on näyttänyt minulle muutamia, jotka tunnustavat nykyisen totuuden, mutta joiden elämä ei ole yhtäpitävää heidän tunnustuksensa kanssa. Heidän hurskautensa mitta on aivan liian matala, ja heiltä puut¬tuu raamatullinen pyhyys. Toiset antautuvat turhaan ja sopimattomaan keskusteluun, toiset taas antavat jalansijaa itsekoroitukselle. Meidän ei tule pyrkiä miellyttämään itseämme, elämään ja toimimaan maailman mukaan, saavuttamaan sen tarjoomaa nautintoa ja iloitsemaan niiden seurasta, jotka ovat maailmasta, samalla odottaen saavamme hallita Kristuksen kanssa kirkkaudessa. {HK 53.1}

Meidän tulee olla osallisia Kristuksen kärsimyksistä täällä, jos tahdomme päästä osallisiksi hänen kirkkaudestaan tämän jälkeen. Jos etsimme omaa parastamme eli miten eniten voisimme itseämme miellyttää, sen-sijaan että koettaisimme olla Jumalalle mieliksi sekä edistää hänen kallista, kärsivää asiaansa, niin me tuotamme häpeää Jumalalle ja sille pyhälle asialle, jota tunnustamme rakastavamme. Meillä on ainoastaan lyhyt aika jäljellä tehdäksemme Jumalan työtä. Ei minkään pitäisi olla liian kallista uhrattavaksi Jeesuksen hajalla olevan ja raadellun lauman pelastukseksi. Ne, jotka nyt tekevät liiton Jumalan kanssa uhreilla, kootaan pian kotiin saamaan runsaan palkan sekä omistamaan uuden valtakunnan iankaikkisesta iankaikkiseen. {HK 54.1}

Oi, eläkäämme kokonaan Herralle ja osoittakaamme hyvin järjestetyssä elämässä ja jumalallisessa vaelluksessa, että olemme olleet Jeesuksen seurassa, että olemme hänen sävyisiä ja vaatimattomia seuraajiaan. Meidän tulee tehdä työtä, niinkauan kuin päivä on, sillä pimeän ahdistuksen ja tuskan yön tultua työ Herralle on oleva liian myöhäistä. Jeesus on vielä pyhässä temppelissään, ja hän tahtoo nyt vastaanottaa uhrimme, rukouksemme, puutteellisuuksiemme ja syntiemme tunnustuksen, hän tahtoo antaa anteeksi kaikki Israelin rikokset, jotta ne pyyhittäisiin pois, ennenkuin hän poistuu pyhäköstä. Kun Jeesus jättää pyhäkön, niin silloin pyhät ja vanhurskaat ovat yhä edelleenkin pyhiä ja vanhurskaita, sillä kaikki heidän syntinsä pyyhitään silloin pois ja heidät merkitään elävän Jumalan sinetillä. Mutta epävanhurskaat ja saastaiset ovat yhä edelleenkin epävanhurskaita ja saastaisia, sillä silloin ei pyhäkössä enää ole pappia, joka esittäisi heidän uhrejaan, tunnustuksiaan ja rukouksiaan Isän valtaistuimen edessä. Senvuoksi kaiken, mitä tehdään sielujen pelastamiseksi tulevan vihan rajuilmalta, täytyy tulla tehdyksi, ennenkuin Jeesus jättää taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimmän. {HK 54.2}

Luku 9—Pienelle laumalle.

Rakkaat veljet ja sisaret: Herra antoi minulle tammikuun 26 p:nä v. 1850 näyn, jonka tahdon teille kertoa. Minä näin, että muutamat Jumalan kansasta ovat tylsistyneet, tulleet toimettomiksi ja ovat ainoastaan puoliksi hereillä. He eivät käsitä aikaa, jossa elämme, eivätkä tiedä että sisälle on astunut mies, kädessään »rikkaharja»1 ja että muutamat ovat vaarassa tulla lakaistuiksi pois. Pyysin Jeesusta, että hän pelastaisi heidät, säästäisi heitä vähän kauemmin ja antaisi heidän tulla näkemään pelottavan vaaransa, jotta he valmistautuisivat, ennenkuin on ikuisesti liian myöhäistä. Enkeli sanoi: »Hävitys tulee niinkuin väkevä pyörremyrsky.» Minä pyysin enkeliä säälimään ja pelastamaan niitä, jotka rakastivat tätä maailmaa, niitä, jotka olivat kiintyneet omaisuuteensa ja jotka eivät olleet halukkaita siitä luopumaan ja sitä uhraamaan siten kiiruhtaakseen sanoman julistajia heidän matkallaan nälkäisiä lampaita ruokkimaan, lampaita, jotka kuolevat hengellisen ravinnon puutteessa. {HK 55.1}

Nähdessäni sieluraukkojen kuolevan nykyisen totuuden puutteessa, nähdessäni, miten muutamat, jotka tunnustivat uskovansa totuuteen, antoivat heidän kuolla pidättämällä Jumalan työn edistämiseksi välttämättömästi tarvittavat varat, tunsin ylen suurta tuskaa ja pyysin enkeliä poistamaan näyn katseiltani. Minä näin, kuinka muutamat Jeesuksen tykö tulevat nuoren miehen lailla menivät pois murheellisina (Matt. 19: 16-22), kun Jumalan asia vaati osan heidän tavarastaan. Näin myöskin, että tulviva rangaistus koh¬taa heidät temmaten mukaansa koko heidän omaisuutensa, ja silloin on oleva liian myöhäistä uhrata maallista tavaraa ja koota aarteita taivaaseen. {HK 56.1}

Senjälkeen minä näin ihanan, kauniin ja suloisen Lunastajani. Näin hänen jättävän kirkkauden valtakunnan ja tulevan tähän pimeään, yksinäiseen maailmaan antaakseen kalliin elämänsä ja kuollakseen vanhurskaana jumalattomien edestä. Näin hänen kärsivän julmaa herjausta ja ruoskintaa, kantavan orjantappurakruunua, hikoilevan suuria veripisaroita yrttitarhassa koko maailman syntitaakan painaessa hänen harteitaan. Enkeli kysyi: »Minkätähden?» Oi, minä näin ja tiesin, että se tapahtui meidän tähtemme. Meidän syntiemme tähden hän kärsi kaiken tämän voidakseen omalla kalliilla verellään lunastaa meidät Jumalalle, {HK 56.2}

Sitten näin jälleen ne, jotka eivät olleet halukkaita luovuttamaan tämän maailman tavarastaan pelastaakseen hukkuvia sieluja lähettämällä heille totuutta silloin, kun Jeesus vielä esiintyi Isän edessä vedoten vereensä, kärsimyksiinsä ja kuolemaansa heidän puolestaan, silloin, kun Jumalan lähettiläät vielä odottivat lähteäkseen ilmoittamaan heille pelastavaa totuutta, jotta he olisivat tulleet merkityiksi elävän Jumalan sinetillä. Joillekin, jotka tunnustavat uskovansa nykyiseen totuuteen, on vastahakoista jo sekin, että ojentavat

sanansaattajille rahan, mikä kuuluu Jumalalle itselleen ja minkä hän on heidän haltuunsa uskonut. {HK 57.1}

Jälleen minulle näytettiin kärsivä Jeesus sekä hänen syvä rakkautensa, mikä johti hänet antamaan elämänsä ihmisten edestä, samoin minulle näytettiin niiden elämä, jotka lukeutuivat Jeesuksen seuraajiksi ja joilla oli tämän maailman hyvyyttä, mutta joiden mielestä oli liian suurta luovuttaa sitä pelastustyön tukemiseksi. Enkeli kysyi: »Voivatko sellaiset päästä taivaaseen?» Toinen enkeli vastasi: »Ei, ei koskaan, ei koskaan, ei koskaan. Ne, jotka eivät osoita omaavansa innostusta Jumalan asiaan maan päällä, eivät saata milloinkaan laulaa lunastavan rakkauden laulua ylhäällä.» Näin, että se nopea työ, mitä Jumala tekee maan päällä, tullaan vanhurskaudessa pian päättämään sekä että sanansaattajien tulee rientää ripeästi eteenpäin etsiessään hajalla olevaa laumaa. Eräs enkeli lausui: »Ovatko kaikki sanansaattajia?» Toinen enkeli vastasi: »Ei, ei! Jumalan sanansaattajilla on sanoma.» {HK 57.2}

Minä näin, että eräät kulkijat, joilla ei ollut mitään sanomaa Jumalalta, estivät ja häpäisivät Jumalan asiaa. Sellaisten on tehtävä Jumalalle tili jokaisesta käyttämästään markasta matkustellessaan siellä, missä heidän velvollisuutensa ei ollut matkustaa, koska rahat olisi voitu käyttää Jumalan asian edistämiseksi. Samaten vaaditaan heidät tilille, sentähden että ovat antaneet sielujen kärsiä nälkää ja kuolla hengellisen ravinnon puutteessa, jota ravintoa Jumalan kutsumat ja valitsemat lähettiläät olisivat voineet noille sieluille jakaa, jos heillä olisi ollut varoja käytettävinään. Minä näin, että ne, joilla on voimia auttaa ja tukea Jumalan asiaa tekemällä työtä käsillään, ovat yhtä suuressa edesvastuussa voimistaan kuin toiset omaisuudestaan. {HK 57.3}

Voimakas järkkyminen on alkanut, ja se on jatkuva. Jokaisen, joka ei asetu rohkeasti ja järkkymättömästi totuuden puolelle, jokaisen, joka ei uhraa jumalalle ja hänen asialleen, tulee tuo järkkyminen ravistamaan pois. Enkeli sanoi: »Luuletteko, että joitakuita pakotetaan uhraamaan? Ei, ei! Uhrauksen pitää olla vapaaehtoista. Pellon ostaminen vaatii kaiken.» Rukoilin Jumalaa säästämään kansaansa, josta muutamat olivat uupumaisillaan ja kuolemaisillaan. Sen perästä minä näin, että Kaikkivaltiaan tuomiot kiireesti lähestyivät, ja minä pyysin enkeliltä saada puhua hänen kielellään kansalle. Tämä sanoi: »Kaikki Siinain vuoren jyrinät ja salamat eivät voisi vaikuttaa niihin, joihin Jumalan sanan selvät totuudet eivät voi vaikuttaa. Enkelinkään sanoma ei heitä herättäisi.» {HK 58.1}

Senjälkeen minä katselin Jeesuksen kauneutta ja suloisuutta. Hänen pukunsa oli valkoisempi vaikeinta valkoista väriä. Kieli ei kykene kuvaamaan hänen ihanuuttaan ja ylevää rakastettavuuttaan. Kaikki, kaikki, jotka pitävät Jumalan käskyt, pääsevät porteista sisälle kaupunkiin. Heillä on oikeus elämänpuuhun, ja he saavat iäti olla suloisen Jeesuksen luona, hänen, jonka kasvot loistavat keskipäivän aurinkoa kirkkaammin. {HK 58.2}

Huomioni kiinnitettiin Aadamiin ja Eevaan Eedenissä. He söivät kielletystä puusta, ja heidät karkoitettiin pois puutarhasta. Silloin välkkyvä miekka pantiin elämänpuun juurelle, jotteivät he söisi sen hedel-mistä eivätkä pysyisi kuolemattomina syntisinä. Elämänpuun tehtävänä oli kuolemattomuuden ikuistuttaminen. Kuulin enkelin kysyvän: »Kutka Aadamin perheestä ovat kulkeneet välkkyvän miekan ohi ja syöneet elämänpuusta?» Kuulin toisen enkelin siihen vastaavan: »Ei ainoakaan Aadamin jälkeläisistä ole kulkenut välkkyvän miekan ohi eikä ole syönyt siitä puusta; sen vuoksi ei ole edes yhtä ainoata kuolematonta syntistä. Se sielu, joka syntiä tekee, sen pitää kuoleman iankaikkisella kuolemalla — kuolemalla, joka kestää iankaikkisesti ja jonka suhteen ei mitään ylösnousemustoivoa ole olemassa; ja sitten Jumalan viha leppyy. {HK 58.3}

Pyhät lepäävät pyhässä kaupungissa ja hallitsevat kuninkaina ja pappeina tuhannen vuotta; sitten astuu Jeesus, pyhät mukanaan, Öljyvuorelle. Vuori halkeaa kahtia muodostaen valtavan tasangon, jolle Jumalan paratiisi sijoitetaan. Muu osa maasta puhdistetaan vasta tuhannen vuoden kuluttua, jolloin jumalattomat kuolleet heräävät ja kokoontuvat kaupungin ympärille. Jumalattomien jalat eivät milloinkaan saastuta uudistettua maata. Taivaasta sataa Jumalalta tulta ja ku¬luttaa heidät — polttaa sekä juuren että oksat. Juurella tarkoitetaan saatanaa ja oksilla hänen lapsiaan. Sama tuli, joka kuluttaa jumalattomat, puhdistaa myöskin maan.» {HK 59.1}

Luku 10—Viimeiset vitsaukset ja tuomio.

Nykyiseen totuuteen uskovien yleisessä neuvottelukokouksessa, joka pidettiin Sutton'issa, Vermontissa, syyskuussa v. 1850, minulle näytettiin, että seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan vasta Jeesuksen lähdettyä pyhäköstä. Enkeli sanoi: »Jumalan ja Karitsan viha aiheuttaa jumalattomien tuhon eli kuoleman. Jumalan äänen kuuluessa pyhät tulevat sankarillisiksi ja pelättäviksi kuin sotajoukko lippuineen, mutta eivät he vielä silloin pane toimeen kirjoitettua tuomiota. Tuomion täytäntöönpano tapahtuu vasta sitten, kun nuo tuhannen vuotta ovat umpeen kuluneet.» {HK 59.2}

Senjälkeen kuin pyhät ovat siirretyt kuolemattomuuteen ja temmatut ylös Jeesuksen kanssa, senjälkeen kuin he ovat saaneet harppunsa, pukunsa ja kruununsa sekä menneet sisälle kaupunkiin, istuutuvat Jeesus ja pyhät tuomiolle. Avataan kirjat — sekä elämän kirja että kuoleman kirja. Elämän kirja sisältää pyhien hyvät teot. Kuoleman kirja sisältää jumalattomien pahat teot. Näitä kirjoja verrataan lakikirjaan, raamattuun, jonka mukaan ihmiset tuomitaan. Pyhät, yhdessä Jeesuksen kanssa, julistavat tuomion jumalattomille kuolleille. »Katsokaa», sanoi enkeli, »pyhät istuvat tuomiolla yhdessä Jeesuksen kanssa ja mittaavat jumalat¬tomille sen mukaan, kuin kukin ruumiissansa on tehnyt; ja se, mitä he saavat tuomiota täytäntöön pantaessa, merkitään heidän nimiensä kohdalle.» Näin, että tämä oli pyhien tehtävänä yhdessä Jeesuksen kanssa koko tuon tuhannen vuoden aikana pyhässä kaupungissa, ennenkuin se laskeutuu maan päälle. Tuhannen vuoden kuluttua jättää Jeesus enkeleineen ja kaikkine pyhineen pyhän kaupungin, ja hänen laskeutuessaan heidän kanssaan maan päälle jumalattomat kuolleet herätetään. Silloin heräävät nekin, jotka »hänet lävisti-vät», ja he saavat etäältä nähdä hänet kaikessa kirkkaudessaan enkeleineen ja pyhineen, ja he parkuvat hänet nähdessään. He näkevät naulojen jäljet hänen käsissään ja jaloissaan sekä keihään jäljen hänen kyljessään, jonka he puhkaisivat. Naulojen ja keihään jäljet tulevat silloin olemaan hänen kunniansa. Juuri silloin, kun nuo tuhannen vuotta ovat umpeen kuluneet, astuu Jeesus Öljyvuorelle, ja vuori halkeaa kahtia muodostaen sangen suuren tasangon. Ne, jotka silloin pakenevat, ovat jumalattomia, jotka juuri on herätetty kuolleista. Senjälkeen laskeutuu pyhä kaupunki alas asettuen tuolle tasangolle. Saatana hurmaa jumalattomat hengellään. Hän imarrellen puhuu heille, että kaupungin sotajoukko on pieni sekä että hänen oma sotajoukkonsa on suuri, joten he muka kykenevät voittamaan pyhät ja valloittamaan kaupungin. {HK 60.1}

Saatanan kootessa sotajoukkojaan pyhät olivat kaupungissa, missä katselivat Jumalan paratiisin kauneutta ja kirkkautta. Jeesus kulki heidän edellään johtaen heitä. Yht'äkkiä suloinen Vapahtaja poistui seurastamme; mutta pian kuulimme hänen hellän, rakkaan äänensä sanovan: »Tulkaa, Isäni siunatut ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti.» Me kokoonnuimme Jeesuksen ympärille, ja juuri hänen sulkiessaan kaupungin portteja julistettiin jumalattomille kirous. Portit

lukittiin. Pyhät käyttivät siipiään nousten kaupungin muurille. Jeesus oli myös heidän kanssaan. Hänen kruununsa oli hohtavan kirkas. Siinä oli kruunu kruunun sisässä, luvultaan seitsemän. Pyhien kruunut olivat mitä puhtaimmasta kullasta, tähdillä koristetut. Heidän kasvonsa paistoivat kirkkaasti, sillä he olivat Jeesuksen kuvan kaltaisia. Heidän noustessaan ja yhdessä kohotessaan kaupungin muurille näky hurmasi minut. {HK 61.1}

Silloin jumalattomat käsittivät mitä he olivat menettäneet. Ja Jumalalta lankesi heidän ylitsensä tuli, joka kulutti heidät. Tämä oli tuomion täytäntöönpaneminen. Pahat saivat silloin sen mukaan, mitä pyhät olivat yhdessä Jeesuksen kanssa noiden tuhannen vuoden kuluessa heille mitanneet. Sama tuli, mikä lankesi Jumalalta kuluttaen jumalattomat, puhdisti koko maan. Haljenneet ja murtuneet vuoret sulivat palavasta kuumuudesta, samoin ilmakehä, ja kaikki synnin jäljet tuhottiin. Sen perästä eteemme aukeni perintöosamme kauniina ja viehättävänä, ja me otimme haltuumme koko uudistetun maan. Me kaikki huusimme suurella äänellä: »Kunnia! Hallelujaa!» {HK 61.2}

Luku 11—2300:n päivän päättyminen.

Minä näin valtaistuimen, ja sillä istuivat Isä ja Poika. Tarkkasin Jeesuksen kasvoja ihmetellen ja ihaillen hänen miellyttävää olemustaan. Isän olemusta en saattanut nähdä, sillä kirkas valkoinen pilvi kätki hänet katseiltani Kysyin Jeesukselta, oliko hänen Isällään yhtäläinen muoto kuin hänellä itselläänkin. Hän sanoi niin olevan, mutta että minä en saattaisi nähdä sitä. »Sillä», sanoi hän, »jos sinun sallittaisiin vain kerrankin nähdä hänen kirkkautensa olemus, lakkaisit sinä olemasta.» Valtaistuimen edessä näin adventtikansan — seurakunnan ja maailman. Näin kaksi eri joukkoa. Toinen niistä oli kumarruksissa valtaistuimen edessä osoittaen syvää harrastusta, toisen seisoessa välin¬pitämättömänä ja vailla kaikkea harrastusta. Ne, jotka olivat kumarruksissa valtaistuimen edessä, uhrasivat rukouksiaan sekä katsoivat Jeesukseen, joka senjälkeen kääntyi Isänsä puoleen esiintyen puolustajana hänen edessään. Valo lähti Isältä Pojalle ja Pojalta rukoilevaan joukkoon. Sitten näin erinomaisen kirkkaan valon lähtevän Isältä Pojalle, ja Pojalta se aaltoili valtaistuimen edessä olevan kansan ylle. Mutta ainoastaan harvat tahtoivat vastaanottaa tämän suuren valon. Monet poistuivat valon alta alkaen sitä heti vastustaa; toiset pysyivät välinpitämättöminä eivätkä valoon mielistyneet, minkä vuoksi se jätti heidät. Muutamat pitivät valoa rakkaana, menivät ja lankesivat polvilleen yhdessä tuon pienen rukoilevan joukon kanssa. Tässä joukossa kaikki vastaanottivat valon, riemuiten siinä, ja heidän kasvonsa loistivat sen kirkkaudesta. {HK 62.1}

Näin Isän nousevan valtaistuimelta1, menevän leimuavissa vaunuissa kaikkein pyhimpään esiripun sisäpuolelle ja istuutuvan. Sitten nousi Jeesus valtaistuimelta, samaten useimmat kumarruksissa olleista nousivat hänen kanssaan. En huomannut, että Jeesuksen noustua yhtä ainoatakaan valonsädettä olisi lähtenyt hänen luotaan tuolle huolettomalle kansajoukolle, ja niin heidät jätettiin täydelliseen pimeyteen. Niiden katseet, jotka nousivat, silloinkuin Jeesuskin nousi, olivat suunnatut häneen hänen poistuessaan valtaistuimelta ja johtaessaan heitä hiukan syrjään. Sitten Jeesus kohotti oikean käsivartensa, ja me kuulimme hänen hellän äänensä lausuvan: »Odottakaa tässä; minä menen Isäni tykö saadakseni valtakunnan; säi¬lyttäkää vaatteenne tahrattomina. Pienen ajan kuluttua minä palaan häistä ja otan teidät tyköni.» Sitten saapuivat Jeesuksen tykö pilvivaunut, joiden pyörät olivat kuin tulenliekit ja joita enkelit ympäröivät. Jeesus nousi vaunuihin, ja niissä hän vietiin kaikkein pyhimpään, missä Isä istui. Siellä minä näin Jeesuksen, suuren Ylimmäisen Papin, seisovan Isän edessä. Hänen viittansa liepeissä oli ylt'ympäri vuoroin kulkusia ja granaattiomenia. Yhdessä Jeesuksen kanssa nousseet lähestyivät häntä uskon kautta kaikkein pyhimpään rukoillen: »Meidän Isämme, anna meille Henkesi.» Sitten Jeesus puhalsi Pyhän Hengen heidän päälleen. Siinä puhalluksessa oli valoa, voimaa, paljon rakkautta, iloa ja rauhaa. {HK 63.1}

Käänyin senjälkeen katsomaan joukkoa, joka yhä edelleen oli kumartuneena valtaistuimen edessä; nämä eivät tietäneet, että Jeesus jo oli jättänyt sen. Saatana näytti olevan valtaistuimen luona koettaen viedä eteenpäin Jumalan työtä. Näin heidän katsovan valtaistuinta kohden ja rukoilevan: »Isä, anna meille Henkesi.» Silloin saatana puhalsi heidän päälleen epäpyhän vaikutuksen; siinä oli valoa ja paljon voimaa, mutta ei mitään suloista rakkautta, iloa eikä rauhaa. Saatanan tarkoituksena oli pitää heidät eksytyksessä sekä vietellä Jumalan lapsia saaden heitä luopumaan. {HK 64.1}

Luku 12—Velvollisuutemme ahdistuksen ajan suhteen.

Monta kertaa on Herra minulle osoittanut, että aineellinen varustautuminen ahdistuksen ajan varalta on ristiriidassa raamatun opetusten kanssa. Olen nähnyt, että jos pyhillä olisi elintarpeita kätkössä tai viljaa pelloilla ahdistuksen ajalla, jolloin miekka, nälkä ja rutto ovat maassa, otettaisiin ne heiltä pois väkivaltaisesti, ja vieraat toimittaisivat korjuun heidän vainioillaan. Silloin on aika käsissä, jolloin meidän tulee kokonaan turvata Jumalaan, ja hän on auttava meitä. Minä näin, että meillä on varmasti leipää ja vettä sinä aikana, emmekä me tule näkemään puutetta emmekä kärsimään nälkää, sillä Jumala kykenee kattamaan meille pöydän erämaassakin. Jos on tarpeellista, niin hän lähettää korpit ruokkimaan meitä niinkuin Elijaakin, taikka hän antaa sataa mannaa taivaasta niinkuin Israelin lapsille muinoin. {HK 64.2}

Pyhillä ei tule olemaan ensinkään hyötyä taloistaan tai maistaan ahdistuksen ajalla, sillä heidän täytyy paeta raivostuneitten kansajoukkojen takaa-ajamina. Sinä aikana ei heidän omaisuuttaan enää voida käyttää nykyisen totuuden edistämiseksi. Minulle näytettiin Jumalan tahtovan, että pyhät irroittautuisivat kaikista velvoituksista ennen ahdistuksen ajan tuloa tehden Jumalan kanssa liiton uhreilla. Jos he ovat laskeneet omaisuutensa alttarille hartaasti tiedustellen Jumalalta velvollisuuttaan, opettaa hän heille, milloin heidän tulee antaa omastansa. Silloin he ovat vapaita ahdistuksen aikana, eikä ole mitään, mikä painaisi heitä. {HK 65.1}

Minä näin, että jos jotkut eivät luopuisi tavaroistansa eivätkä kysyisi Herralta velvollisuuttaan, jättäisi hän heidät epätietoisuuteen velvollisuuden suhteen, sallien heidän pitää omaisuutensa, mikä ahdistuksen ajan tullen esiintyisi vuoren kaltaisena heidän edessään heitä musertaakseen. Silloin he koettavat luopua omaisuudestaan, mutta eivät voi. Kuulin muutamien valittavan tähän tapaan: »Työ oli raukeamaisillaan. Jumalan kansa näki nälkää totuuden puutteessa, emmekä me lainkaan yrittäneet poistaa puutetta. Nyt tavaramme eivät enää hyödytä ketään. Oi, että olisimme ne luovuttaneet kooten aarteita taivaaseen!» Minä näin, etteivät uhrit lisääntyneet, vaan vähenivät ja kulutettiin. Myöskin näin, ettei Jumala ollut vaatinut kaikkia kansansa jäseniä luovuttamaan omaisuuttaan yhdellä kertaa, vaan jos he tahtoisivat tietää, niin Jumala tarpeen hetkellä ilmoittaisi heille, milloin ja kuinka paljon tulee myydä. Muutamien on pitänyt uhrata omaisuudestaan adventtiliikkeen tukemiseksi kuluneina aikoina, kun taas toiset ovat saaneet pitää omansa, kunnes ajan tarve on sitä vaatinut. Heidän velvollisuutensa on siis myydä sen mukaan, kuin Jumalan työ tarvitsee. {HK 65.2}

Minä näin, etteivät kaikki ole julistaneet kirkkaassa Valossaan sanomaa: »Myykää mitä teillä on ja antakaa almuja», sekä ettei näiden Vapahtajan sanojen tarkoitusta ole selvästi ilmituotu. Myymisen tarkoituksena ei ole auttaa niitä, jotka kykenevät työhön sekä

pitämään huolta itsestään, vaan sen tarkoituksena on totuuden levittäminen. Laiskuuden hemmotteleminen sekä työhön kykenevien kannattaminen on synti. Eräät ovat olleet innokkaita käymään kokouksissa, ei siinä tarkoituksessa, että Jumala tulisi kirkastetuksi, vaan »leipien ja kalojen» tähden. Olisi ollut paljon parempi, että sellaiset olisivat pysyneet kotonaan, tehden käsillään »sitä, mikä hyvää on», että heillä olisi mitä heidän perheensä ylläpitoon tarvitaan, sekä antaa jotakin nykyisen totuuden kalliin asian kannattamiseksi. Nyt on meillä aika tallettaa aarteita taivaaseen sekä valmistaa sydämemme ahdistuksen ajan tulolle. Ainoastaan puhdaskätiset ja puhdassydämiset saattavat kestää tuona koetuksen hetkenä. Nyt on aika, jolloin Jumalan lain tulee olla mielissämme, otsissamme sekä sydämissämme kirjoitettuna. {HK 66.1}

Herra on osoittanut minulle, miten vaarallista on antaa mielen täyttyä maailmallisilla ajatuksilla ja huolilla. Minä näin, että lukemalla kiihoittavia kirjoja muutamat luisuvat pois nykyisestä totuudesta ja pyhän raamatun rakkaudesta; toiset täyttää vavistus ja murhe siitä, mitä he söisivät, joisivat, tai päällensä pukisivat. Toisten mielestä taas Herran tulemus ei vielä ole lähellä. Aikaa on kestänyt muutamia vuosia kauemmin, kuin mitä he ensi alussa luulivat, sentähden he ajattelevat, että se saattaa vieläkin jatkua jollakulla vuodella, ja täten heidän mielensä kääntyvät pois nykyisestä totuudesta ja muodostuvat tämän maailman mukaan. Tässä kaikessa näin suuren vaaran; sillä kun mielemme täyttyy muilla asioilla, ei sinne sovi nykyinen totuus, eikä otsillemme jää ollenkaan sijaa elävän Jumalan sinetille. Minä näin, että Jeesuksen viipymisen aika kaikkein pyhimmässä oli miltei päättymässä ja että aikaa on enää ainoastaan hyvin vähän jäljellä. Mitä vapaa-aikaa meillä onkin, tulisi meidän se käyttää tutkistellaksemme raamattua, mikä on tuomitseva meidät viimeisenä päivänä. {HK 66.2}

Rakkaat veljeni ja sisareni! Sallikaa Jumalan käskyjen ja Jeesuksen Kristuksen todistuksen pysyä jatkuvasti mielissänne ja sallikaa niiden karkoittaa kaikki maailmalliset ajatukset ja huolet. Tutkistelkaa niitä maata pannessanne ja noustessanne. Eläkää ja toimikaa yksinomaan Ihmisen Pojan tulemusta ajatellen. Sinetöimisaika on hyvin lyhyt ja loppuu pian. Nyt, kun neljä enkeliä pidättävät neljää tuulta, meillä on aika tehdä kutsumisemme ja valitsemisemme lujaksi. {HK 67.1}

Luku 13—»Salaperäiset koputukset»

Elok. 24 p:nä v. 1850 minä näin, että »salaperäiset koputukset» olivat saatanan voiman vaikuttamia; toi¬sissa niistä hän vaikutti välittömästi, toisissa välillisesti, välittäjiensä kautta, mutta kummassakin tapauksessa ne olivat alkuisin saatanasta. Hän suoritti työtään eri tapoja noudattaen. Siitä huolimatta olivat useat seurakuntien jäsenet ja maailman ihmiset kietoutuneet niin suureen pimeyteen, että ajattelivat ja esittivät niitä Jumalan voiman aikaansaamiksi. Enkeli sanoi: »Eikö kansan pidä Jumalaltansa kysymän, vai pitääkö elävien puolesta kuolleilta kysyttämän?» Pitäisikö elävien mennä kuolleiden tykö tietoa saamaan? Kuolleet eivät tiedä mitään. Elävän Jumalan sijastako te kuolleiden tykö menette? He ovat erinneet elävästä Jumalasta seurustellakseen kuolleiden kanssa, jotka eivät tiedä mitään. Katso Jes. 8: 19, 20. {HK 67.2}

Minä näin, että koputusten vastustamista tultaisiin pian pitämään herjauksena, näin että tämä liike yhä enemmän leviäisi, että saatanan valtapiiri laajenisi sekä että muutamilla hänen alttiilla seuralaisillaan olisi valta tehdä ihmeitä, niin että saisivat tultakin taivaasta putoamaan maahan ihmisten nähden. Minulle näytettiin, että nämä nykyaikaiset »noidat» saisivat vielä aikaan koputusten ja hypnotismin välityksellä kaikkia niitä ihmetekoja, joita Herramme Jeesus Kristus suoritti, sekä että monet uskoisivat kaikkien niiden voimatekojen, jotka Jumalan Poika teki ollessaan maan päällä, tapahtuneen tämän saman voiman vaikutuksella. 1 {HK 68.1}

Huomioni suunnattiin Mooseksen aikaan, ja minä näin ne merkit ja ihmeet, jotka Jumala suoritti hänen kauttaan Faaraon edessä ja josta Egyptin noidat useita jäljittelivät. Myöskin näin, että juuri pyhien lopullisen vapahduksen edellä Jumala vaikuttaisi voimateoin kansansa hyväksi, ja näiden nykypäivien noitien sallittaisiin jäljitellä Jumalan työtä. {HK 68.2}

Se aika tulee pian, ja meidän pitää tarttua lujasti Jehovan väkevään käsivarteen, sillä kaikkien näiden perkeleellisten suurten tunnusmerkkien ja valtavien ihmetöiden tarkoituksena on eksyttää Jumalan kansaa ja tuhota heidät. Ajatustemme tulee pysyä Jumalassa, ja meidän ei pidä pelätä jumalattomien tavalla, se on, pelätä sitä, mitä he pelkäävät, ja kunnioittaa sitä, mitä he kunnioittavat, vaan olla rohkeat ja urhoolliset totuuden puolesta. Jos silmämme saattaisivat aueta, niin me näkisimme pahoja enkeliolentoja ympärillämme koettaen keksiä yhä uusia keinoja meitä vahingoittaakseen ja hukuttaakseen. Näkisimme myöskin Jumalan enkelien suojelevan meitä niiden valtaa vastaan, sillä Jumalan valvova silmä tarkkaa alati Israelia tehdäksensä sille hyvää. Hän tahtoo suojella ja pelastaa kansansa, jos se vain turvaa häneen. Kun vihollinen tulee niinkuin virta, niin Herran Henki ajaa hänet pois. {HK 69.1}

Enkeli sanoi: »Muista että sinä olet lumotulla maalla». Minä näin, että meidän täytyy valvoa ja olla pukeutuneina koko sota-asuun, ottaen uskon kilven, ja silloin me voimme seistä, eivätkä vihollisen tuliset nuolet saata meitä vahingoittaa. {HK 69.2}

Luku 14—Lähettiläät.

Herra on usein minulle näyttänyt hajalla olevien jalokivien tilan ja tarpeen, niiden, jotka eivät vielä ole päässeet käsittämään nykyisen totuuden valoa, sekä että lähettiläiden tulisi rientää heidän tykönsä niin pian kuin mahdollista valoa vieden. Kaikkialla ympärillämme on sellaisia, jotka ottavat nykyisen totuuden iloiten vastaan, kun heistä vain saadaan ennakkoluulot karkoitetuiksi ja kun heidän eteensä Jumalan sanan valossa asetetaan nykyinen tilanne sellaisena, kuin se on. Lähettiläiden tulee valvoa sieluja niinkuin niiden, joiden on tehtävä heistä tili. Heidän elämänsä tulee olla raadantaa ja hengen tuskaa Kristuksen kalliin, vaikka tosin usein haavoitetun asian levätessä raskaana taakkana heidän harteillaan. Heidän tulee hylätä maailmalliset harrastukset ja mukavuudet, ja heidän ensimmäisenä pyrintönään olkoon nykyisen totuuden edistäminen kaikilla voimillaan sekä hukkuvien sielujen pelastus. {HK 69.3}

Heidän palkkansa on myös oleva runsas. Heidän kerskauksensa kruunuissa loistavat ne, joita he ovat pelastukseen neuvoneet ja jotka lopullisesti pelastuvat, kuin tähdet aina ja iankaikkisesti. Ja kautta iankaikkisuuden he tuntevat tyydytystä siitä, että ovat tehneet, mitä ovat voineet, julistaessaan totuutta kaikessa puhtaudessaan ja ihanuudessaan, niin että sielut suostuivat siihen rakkaudesta, pyhittyivät sen kautta saaden hyötyä sen arvaamattomasta etuoikeu¬desta tulemalla rikkaiksi, Karitsan veressä pestyiksi ja lunastetuiksi Jumalalle. {HK 70.1}

Minä näin, että paimenten tulisi neuvotella niiden kanssa, joihin heillä on aihetta luottaa, niiden kanssa, jotka ovat perehtyneitä koko sanomaan ja vakaantuneita koko nykyisessä totuudessa, ennenkuin ryhtyvät esittämään uusia tärkeitä kohtia, joille he luulevat löytävänsä tukea raamatusta. Silloin paimenet saattavat olla täydellisesti yhtä mieltä, ja silloin seurakuntakin huomaa paimenten kesken vallitsevan yksimielisyyden. Minä näin, että sellainen menettelytapa ehkäisisi surulliset hajaannukset, eikä olisi olemassa vaaraa, että kallis lauma jakaantuisi ja lampaat joutuisivat hajalle ilman paimenta. {HK 70.2}

Näin myöskin, että Jumalalla oli työmiehiä, joita hän tahtoisi käyttää palvelukseen, mutta he eivät olleet valmiina. He olivat liian kevyitä ja pintapuolisia tehdäkseen hyvää vaikutusta laumaan, eivätkä he tunteneet työn merkitystä ja sielujen arvoa, niinkuin Jumalan lähettiläiden tulee tuntea, jos tah-tovat jotakin hyvää saada aikaan. Enkeli sanoi: »Puhdistakaa itsenne, te Herran kalujen kantajat, puhdistakaa itsenne te Herran kalujen kantajat.» He kykenevät toimittamaan ainoastaan vähän hyvää, elleivät he antaudu kokonaan Jumalalle ja tunne hajalla olevalle laumalle nyt julistettavan viimeisen armonsanoman tärkeyttä ja vakavuutta. On niitä, jotka ovat hyvin halukkaita sanomaa levittämään, vaikkei Jumala olekaan heitä kutsunut. Mutta jos he tuntisivat työn

merkityksen ja mikä edesvastuu sellaista asemaa seuraa, vetäytyisivät he takaisin sanoen apostolien tavoin: »Kuka on tähän kelvollinen?» Yksi syy siihen, minkätähden he ovat niin halukkaat lähtemään, on se, ettei Jumala ole asettanut heidän päälleen työn taakkaa. Eivät kaikki ne, jotka julistavat ensimmäisen ja toisen enkelin sanomia, tule julistamaan kolmannen enkelin sanomaa, eivät sittenkään, vaikka he sen kokonaan omaksuisivat, sillä useat ovat olleet niin monissa erehdyksissä ja harhaopeissa, että he saattavat töin tuskin pelastaa omat sielunsa. Yrittäessään ohjata toisia tulevat he syyllisiksi heidän perikatoonsa. Minä näin eräiden, jotka aikaisemmin olivat menneet pitkälle intoilemisessa, nyt kiirehtivän työhön, ennenkuin Jumala heitä lähettää, ennenkuin ovat puhdistetut entisistä erehdyksistaan. Koskapa heissä vääryys ja totuus ovat sekaantuneet toisiinsa, tulisivat he sillä ravitsemaan Jumalan laumaa, ja jos heidän sallittaisiin jatkaa, alkaisi lauma sairastaa, ja seurauksena olisi hämmennys ja kuolema. Minä näin, että heidän pitää tulla seulotuiksi ja yhä uudelleen seulotuiksi, ennenkuin he voivat kokonaan vapautua erehdyksistään, taikka muuten he eivät pääse ollenkaan taivaanvaltakuntaan. Lähettiläät eivät voisi luottaa niiden arvosteluja erottamiskykyyn, jotka ovat olleet erehdyksissä ja kiihkointoisia, sillä tavalla kuin he voisivat luottaa niihin, jotka ovat olleet totuudessa eivätkä missään liioittelevissa erehdyksissä. Monet ovat myöskin olleet liian taipuvaisia kehoittamaan työkentälle aivan äsken totuuteen tulleita, joiden pitää vielä paljon oppia ja paljon tehdä, ennenkuin itsekään pääsevät oikeaan suhteeseen Jumalaan, saatikka sitten että voisivat viitota tietä toisille. {HK 71.1}

Minä näin vallitsevan puutteen työntekijöistä, erittäin sellaisista, jotka voisivat huomata sekä tukahduttaa kaiken uskonkiihkoilun, missä sitä näkisivätkin esiintyvän. Saatana ahdistaa joka taholta, ja ellemme valvo hänen suhteensa ja pidä silmiämme avoinna huomataksemme hänen aikeensa ja ansansa sekä ellemme ole puetut Jumalan koko sota-asuun, sattuvat pahan tuliset nuolet meihin. Jumalan sanassa on monia kallisarvoisia totuuksia, mutta lauma tarvitsee nyt nykyistä totuutta. Olen nähnyt työntekijöitä uhkaavan suuren vaaran heidän syrjäyttäessään nykyisen totuuden tärkeät kohdat viipyäkseen aineissa, mitkä eivät edistä lauman yhteyttä eivätkä sielun pyhitystä. Tässä suhteessa saatana käyttää jokaista mahdollista keinoa turmellakseen Herran työtä. {HK 72.1}

Mutta sellaiset aineet, kuten pyhäkkö 2300:n päivän yhteydessä, Jumalan käskyt ja Jeesuksen usko, ovat täydellisesti tarkoitetut luomaan valoa adventtiliikkeeseen, ilmaisemaan nykyisen kantamme, vakaannuttamaan epäilevän uskoa ja varmentamaan ihanaa tulevaisuustoivoamme. Olen monesti nähnyt, että nämä ovat pääkysymyksiä, joista lähettiläiden tulisi puhua. {HK 72.2}

Jos Herran valitsemat lähettiläät odottaisivat, kunnes jokainen este heidän tieltään väistyisi, ei monikaan lähtisi etsimään hajallaan olevia lampaita. Saatana esittää monia vastaväitteitä pidättääkseen heitä suorittamasta velvollisuuttaan. Mutta heidän tulee lähteä uskossa, turvaten häneen, joka on kutsunut heidät työhönsä, ja hän avaa tien heidän eteensä,

mikäli se koituu heille parhaaksi ja hänelle kunniaksi. Jeesuksella, suurella opettajallamme ja esikuvallamme, ei ollut paikkaa, mihin olisi päänsä kallistanut. Hänen elämänsä oli alituista raadantaa, surua ja kärsimystä, ja viimein hän antoi itsensä meidän edestämme. Niiden, jotka Kristuksen sijassa rukoilevat, että sielut antaisivat sovittaa itsensä Jumalan kanssa ja jotka odottavat saavansa hallita Kristuksen kanssa kirkkaudessa, tulee toivoa päästä osallisiksi hänen kärsimyksistään. »Jotka kyyneleillä kylvävät, ne ilolla niittävät. Itkien menevät matkaan, kantaen siementä sitkaimelle, — mutta riemulla tullaan, kantaen lyhteitä.» Ps. 126: 5,6. {HK 73.1}

Luku 15—Pedon merkki.

Näyssä kesäk. 27 p:nä v. 1850 sanoi seurassani oleva enkeli: »Aika on miltei lopussa. Heijastatteko te Jeesuksen suloista kuvaa niinkuin teidän tulisi?» Sitten katseeni suunnattiin maan päälle ja minä näin, että niiden, jotka äskettäin olivat ottaneet vastaan kolmannen enkelin sanoman, olisi pitänyt valmistautua, Enkeli sanoi: »Valmistautukaa! Valmistautukaa! Valmistautukaa! Teidän tulee kuolla maailmalle täydellisemmin kuin vielä milloinkaan olette kuolleet.» Minä näin, että heidän hyväkseen piti vielä suorittaa suuri työ, ja jäljellä oli enää ainoastaan lyhyt aika. {HK 73.2}

Senjälkeen minä näin, että seitsemän viimeistä vitsausta pian vuodatettaisiin niiden yli, jotka olivat kaikkea suojaa vailla. Siitä huolimatta jumalattomat eivät kiinnittäneet niihin sen enempää huomiota, kuin jos kysymyksessä olisi ollut yhtä monta vesipisaraa, jotka tulisivat putoamaan. Sen perästä minut tehtiin kykeneväksi kestämään kaamea näky seitsemästä viimeisestä vitsauksesta, Jumalan vihasta. Minä näin, että hänen vihansa oli kauhea ja hirmuinen ja että jos hän ojentaisi kätensä tai nostaisi sen vihassansa, olisivat maan asukkaat, niinkuin heitä ei olisi ollutkaan, taikka he saisivat kärsiä parantumattomien haavojen ja kuihduttavien vitsausten tähden, mitkä heitä kohtaisivat, saamatta vapautusta, kunnes vihdoin vaivat tekisivät heistä lopun. Kauhun valtaamana minä lankesin kasvoilleni enkelin eteen pyytäen häntä poistamaan näyn katseiltani, kätkemään sen silmiltäni, sillä se oli liian kauhea nähdä. Silloin käsitin paremmin kuin milloinkaan ennen, kuinka tärkeätä on tut¬kia Jumalan sanaa huolellisesti, jotta voisi tietää, miten välttää vitsaukset, jotka sen sanan mukaan kohtaavat kaikkia jumalattomia, jotka kumartavat petoa ja sen kuvaa ja ottavat sen merkin otsiinsa tai käsiinsä. Ihmettelin suuresti, että jotkut uskalsivat rikkoa Jumalan lakia ja tallata jalkainsa alle hänen pyhän sapattinsa, vaikka niin pelottavat uhkaukset ja tuomionjulistukset olivat heitä vastassa. {HK 74.1}

Paavi on muuttanut lepopäivän seitsemänneltä päivältä viikon ensimmäiselle päivälle. Hän aikoi muuttaa käskyn, mikä annettiin muistuttamaan ihmistä hänen Luojastaan. Hän aikoi muuttaa kymmenistä käskyistä suurimman tehdäkseen siten itsensä Jumalan vertaiseksi, vieläpä koroittaakseen itsensä Jumalan yläpuolellekin. Herra on muuttumaton, sentähden hänen lakinsakin on muuttumaton. Mutta paavi on koroittanut itsensä yli Jumalan ryhtyessään muuttamaan hänen pyhyytensä, oikeutensa ja hyvyytensä muuttumattomia sääntöjä. Hän on tallannut maahan Jumalan pyhittämän päivän ja on omalla vallallaan asettanut sen tilalle yhden kuudesta työpäivästä. Koko kansa on seurannut petoa ryöstäen joka viikko Jumalalta hänen pyhää aikaansa. Paavi on tehnyt aukon Jumalan lakiin, mutta minä näin, että aika on koittanut, jolloin Jumalan kansan tulee täyttää tämä aukko ja rakentaa jälleen autioina olleet paikat. {HK 74.2}

Enkelin edessä minä rukoilin Jumalaa, että hän pelastaisi kansansa harhaanmenneet, pelastaisi heidät laupeutensa tähden. Ne, jotka jatkuvasti rikkovat pyhää sapattia, eivät vitsausten alkaessa saata avata suutansa niiden syiden puolustukseksi, joita he nyt tekevät, päästäkseen sapatin pitämisestä. Vitsausten tultua heidän suunsa tukkeutuvat, ja suuri Lainsäätäjä vaatii oikeutta niiltä, jotka ovat pitäneet hänen pyhää lakiansa ivan esineenä ja nimittäneet sitä »ihmiskunnan kiroukseksi», »onnettomuuden tuojaksi» ja »raihnaiseksi». Kun tämän lain rautainen käsi tarttuu niihin, jotka noin puhuvat, ilmestyvät nämä sanat elävin kirjaimin heidän eteensä, ja silloin he käsittävät, että on synti tehdä ivan esineeksi sitä lakia, jota Jumalan sana nimittää »pyhäksi, oikeaksi ja hyväksi». {HK 75.1}

Senjälkeen huomioni kiinnitettiin taivaan kirkkauteen sekä siihen aarteeseen, mikä on pantu tallelle uskollisia varten. Kaikki oli miellyttävää ja kaunista. Enkelit lauloivat suloista laulua, herkesivät sitten laulamasta, ottivat kruunut päästänsä heittäen ne välkkyvinä rakkaan Jeesuksen jalkain juureen kajahuttaen sointuvalla äänellä: »Kunnia! Halleluja!» Yhdyin enkelien kanssa laulamaan ylistystä ja kunniaa Karitsalle, ja joka kerta, kun avasin suuni häntä ylistämään, tunsin sanomattoman kirkkauden ympäröivän itseäni. Se kirkkaus oli määrätön ja rajaton iankaikkinen kirkkaus. Enkeli sanoi: »Pieni jäännöskansa, joka rakastaa Jumalaa ja pitää hänen käskynsä ja on uskollinen loppuun asti, saa nauttia tästä kirkkaudesta ja olla aina Jeesuksen seurassa sekä laulaa pyhien enkelien kera.» {HK 75.2}

Sitten tuo kirkkaus erkani minusta, ja minulle osoitettiin jäännöskansa maan päällä. Enkeli sanoi heille: »Tahdotteko välttää seitsemää viimeistä vitsausta? Tahdotteko päästä kirkkauteen nauttiaksenne siitä kaikesta, mitä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat ja jotka ovat valmiit kärsimään hänen tähtensä? Jos tahdotte, niin teidän täytyy kuolla elääksenne. Valmistukaa! Valmistukaa! Valmistukaa! Teidän tulee valmistautua perusteellisemmin, kuin mitä tähän saakka olette valmistautuneet, sillä Herran päivä tulee kauheana, kiukulla ja vihan vimmalla maata autioksi asettamaan ja sen syntisiä sieltä teloittamaan. Uhratkaa kaikki Jumalalle! Laskekaa kaikki hänen alttarilleen — itsenne, omaisuutenne, niin kaikki — elävänä uhrina! Kunniaan pääsy edellyttää kaiken luovuttamista. Kootkaa itsellenne aarteita taivaaseen, jossa eivät varkaat murtaudu eikä ruoste turmele. Teidän on kärsittävä Kristuksen kanssa täällä, jos tahdotte tulla osallisiksi hänen kirkkaudestaan tämän jäl-keen.» {HK 76.1}

Taivas on kyllin huokea sittenkin, vaikka sen kärsimyksien kautta saavutamme. Meidän tulee kieltäytyä pitkin matkaa, kuolla päivittäin itsellemme, antaa vain Jeesuksen näkyä ja pitää hänen kunniansa alati silmiemme edessä. Minä näin, että niiden, jotka vasta äskettäin ovat tulleet käsittämään totuuden, tulisi tietää, mitä merkitsee kärsiä Kristuksen tähden, tietää että heidän tulee kestää ankaria koetuksia puhdistuakseen ja tullakseen kärsimysten kautta sopiviksi vastaanottamaan elävän Jumalan sinetin, kestämään ahdistuksen ajan,

näkemään Kuninkaan hänen kauneudessaan sekä asumaan Jumalan ja puhtaiden, pyhien enkelien läheisyydessä. {HK 76.2}

Nähdessäni minkälaisia meidän tulee olla periäksemme kirkkauden, ja nähdessäni senjälkeen, miten paljon Jeesus oli kärsinyt hankkiakseen meille niin kalliin perinnön, aloin rukoilla, että meidät kastettaisiin Kristuksen kärsimyksiin, jottemme uupuisi koetuksissa, vaan kantaisimme ne kärsivällisyydellä ja ilolla, tietäen mitä Jeesus sai kärsiä, jotta me hänen köyhyytensä ja kärsimystensä kautta tulisimme rikkaiksi. Enkeli sanoi: »Kieltäkää itsenne! Teidän tulee astua nopeasti.» Muutamilla meistä on ollut aikaa saada totuus ja edistyä askel askeleelta, ja jokaisella ottamallamme askeleella olemme saaneet voimaa seuraavan varalta. Mutta nyt aika on miltei lopussa, ja sen, mitä me olemme oppineet vuosien kuluessa, tulee toisten oppia muutamassa harvassa kuukaudessa. Heidänkin tulee unohtaa paljon oppimastaan ja paljon oppia uudestaan. Niiden, jotka eivät tahdo ottaa pedon ja sen kuvan merkkiä, kun käsky annetaan, tulee nyt tehdä ratkaisu ja sanoa: »Ei, me emme tahdo kun¬nioittaa pedon säätämää asetusta. {HK 77.1}

Luku 16—Sokea sokeaa johtamassa.

Olen nähnyt sokeiden johtajien työskentelevän tehdäkseen sielut yhtä sokeiksi, kuin he itsekin ovat, ollenkaan käsittämättä, mikä siitä on heille seurauksena. He koroittavat itsensä totuutta vastaan, ja kun totuus voittaa, valtaa levottomuus monet, jotka ovat pitäneet näitä opettajia Jumalan miehinä, joilta he ovat valoa etsineet. He tekevät näille johtajille kysymyksiä koskien sapattia, ja nämä, tarkoituksella päästä vapaaksi neljännestä käskystä, tahtovat vastata kysymyksiin. Minä näin, ettei monissa tapauksissa, jolloin asetuttiin vastustavalle kannalle sapattiin nähden, noudatettu todellista vilpittömyyttä. Päätarkoituksena on syrjäyttää Herran sapatti ja viettää toista päivää Jehovan siunaaman ja pyhittämän päivän asemesta. Jos he ovat pakotetut jättämään yhden kannan, valitsevat he toisen, mikä on vastakohta edelliselle, jopa valitsevat kannan, minkä vast'ikään tuomitsivat epä-raittiiksi. {HK 77.2}

Jumalan kansa on pääsemässä uskon yhteyteen. Ne, jotka viettävät raamatun sapattia, yhtyvät katsanto-kannoissaan raamatun totuuteen nähden. Mutta sapatin vastustajat adventisti kansan keskuudessa hajaantuvat ja jakaantuvat oudolla tavalla mielipiteisiinsä nähden. Joku vastustaa sapattia selittäen sitä niin ja näin ja lopuksi pitää asian ratkaistuna. Mutta kun hänen yrityksensä ei saanut kysymystä raukeamaan, kun sapattiasia yhä edistyy ja kun Jumalan lapset edelleenkin hyväksyvät sapatin, esiintyy joku toinen, joka päättää tehdä sen tyhjäksi. Mutta esittäessään näkökohtiaan sapatin syrjäyttämisen puolesta hän kokonaan kumoo ne väitökset, joita edellinen hyökkääjä käytti totuutta vastaan esittäen oppia, mikä on yhtä suuressa ristiriidassa edellisen opetuksen kuin meidänkin opetuksemme kanssa. Sama on kolmannen ja neljännenkin vastustajan laita. Yksikään heistä ei tahdo hyväksyä sitä, mitä Jumalan sana siitä sanoo: »Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti.» {HK 78.1}

Minä näin, että sellaisilla on lihallinen mieli, ja sentähden he eivät alistu Jumalan pyhän lain alle. He eivät ole yksimielisiä keskenään, mutta siitä huolimatta he työskentelevät ankarasti väärentääkseen johtopäätöksillään kirjoituksia tehdäkseen halkeaman Jumalan lakiin, muuttaakseen tai poistaakseen neljännen käskyn tai tehdäkseen sille mitä muuta tahansa mieluummin, kuin että sitä noudattaisivat. He haluavat saada lauman vaikenemaan tämän kysymyksen suhteen, ja sentähden he keksivät jotakin, toivoen että se saa lauman olemaan vaiti ja että monet heidän seuraajistaan tutkisivat raamattuaan niin vähän, että heidän johtajansa saattaisivat helposti saada väryyden näyttämään totuudelta ja että he omaksuisivat sen sellaisena katsomatta johtajiaan korkeammalle. {HK 78.2}

Luku 17—Valmistus lopun varalta.

Ollessani Oswego'ssa, New York'in valtiossa, syyskuun 7 p:nä v. 1850 Herra osoitti minulle, että hänen kansansa hyväksi oli suoritettava suuri työ, ennenkuin se voi kestää sodassa Herran päivänä. Huomioni suunnattiin niihin, jotka sanovat olevansa adventisteja, mutta jotka hylkäävät nykyisen totuuden. Minä näin, etteivät he pysyneet koossa ja että Herran käsi oli heidän keskellään erottaakseen ja hajoittaakseen heitä tänä kokoamisen aikana, jotta heidän joukossaan olevat kalliit jalokivet, jotka aikaisemmin olivat johde¬tut harhaan, saisivat silmänsä auki nähdäkseen oikean tilansa. Ja nyt kun Herran lähettiläät esittävät heille totuutta, ovat he valmiit sitä kuuntelemaan ja sen kauneutta ja sopusointua näkemään, he ovat valmiit erkanemaan entisistä kumppaneistaan ja erehdyksistään, valmiit vastaanottamaan kalliin totuuden ja seisomaan paikalla, missä voivat määritellä kantansa. {HK 79.1}

Minä näin, etteivät Herran sapatin vastustajat kyenneet raamatulla osoittamaan kantaamme vääräksi, ja senvuoksi he kernaasti panettelevat niitä, jotka uskovat totuuteen ja jotka sitä opettavat, koetellen heidän luonnettaan. Monet, jotka kerran olivat tunnollisia ja jotka rakastivat Jumalaa ja hänen sanaansa, ovat hylkäämällä totuuden valon kovetuttaneet sydämensä siinä määrin, etteivät lainkaan arkaile häpeällisesti väärinesittää ja valheellisesti syyttää niitä, jotka rakastavat pyhää sapattia, kunhan he vain sen kautta voivat vahingoittaa niiden vaikutusta, jotka totuutta pelotta julistavat. Mutta nämä seikat eivät estä Jumalan työtä. Itse asiassa tämä totuuden vihamiesten menettely on oleva välikappaleena avaamaan muutamien silmät. Jokainen jalokivi johdetaan ulos ja kootaan, sillä Herran käsi on koroitettu pelastamaan kansansa tähteitä, ja hän on toteuttava työnsä kunnialla. {HK 80.1}

Meidän, jotka uskomme totuuteen, tulisi olla erittäin huolellisia, jottemme antaisi aihetta pahan puhumiseen. Meidän tulisi tietää, että jokainen ottamamme askel on sopusoinnussa raamatun kanssa, sillä muuten Jumalan käskyjen viholliset iloitsevat erehdyksistämme ja virheistämme, samoin kuin jumalattomat iloitsivat v. 1843. {HK 80.2}

Toukokuun 14 p:nä v. 1851 minä näin Jeesuksen kauneuden ja sulouden. Katsellessani hänen kirkkauttaan ei mieleeni johtunut ajatustakaan siitä, että minut joskus erotettaisiin hänen läsnäolostaan. Näin valon tulevan Isää ympäröivästä kirkkaudesta, ja sen lähetessä minua ruumiini vapisi ja värisi kuin puunlehti. Ajattelin, että jos valo tulisi aivan liki minua, niin se hävittäisi minut olemattomiin; mutta valo kulki ohitseni. Sen nähtyäni saatoin omata jonkunlaisen aavistuksen suuresta ja pelättävästä Jumalasta, jonka kanssa olemme tekemisissä. Silloin näin, miten heikko käsitys muutamilla on Jumalan pyhyydestä ja miten usein he lausuvat turhaan hänen pyhää ja pelättävää nimeään ajattelematta, että hän, josta he puhuvat, on Jumala, suuri ja pelättävä Jumala. Rukouksissaan monet käyttävät

harkitsemattomia, kunnioitusta vailla olevia sanoja, jotka murehduttavat Herran hellää Henkeä ja joiden tähden heidän anomuksiaan ei kuulla taivaassa. {HK 80.3}

Samoin näin, etteivät useat oivalla, minkälaisia heidän täytyy olla voidakseen ahdistuksen aikana elää Herran edessä ilman pyhäkössä toimivaa ylimmäistä pappia. Niiden, jotka elävän Jumalan sinetillä merkitään ja joita ahdistuksen aikana suojellaan, täytyy heijastaa Jeesuksen kuvaa täydellisesti. {HK 81.1}

Minä näin monien laiminlyövän tuiki tarpeellisen valmistautumisen ja odottavan »virvoitusta» ja »iltasadetta» tullakseen niiden kautta soveliaiksi kestämään Herran päivänä ja elämään hänen edessään. Oi, kuinka monen minä näinkään olevan ilman suojaa ahdistuksen ajalla! He olivat laiminlyöneet välttämättömän valmistuksen eivätkä siitä syystä voineet saada virvoitusta, minkä kaikkien niiden täytyy saada, jotka tahtovat tulla soveliaiksi elämään pyhän Jumalan edessä. Ne, jotka kieltäytyvät antautumasta profeettojen kuritettaviksi ja jotka eivät liioin puhdista sielujaan koko totuuden kuuliaisuudessa, vaan ovat taipuvaisia uskomaan tilaansa paljon paremmaksi, kuin mitä se itseasiassa on, saavuttavat vitsausten vuodattamisajan, ja silloin he ymmärtävät, että olisivat tarvinneet kuri¬tusta, muovailua ja tasoitusta tullakseen rakennukseen kelvollisiksi. Mutta silloin ei enää ole aikaa siihen eikä ole yhtään Välittäjää, joka heitä puoltaisi Isän edessä. Ennen tuota aikaa on annettu pelottavan vakava julistus: »Vääryyden tekijä tehköön yhä edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon yhä edelleen, ja joka on vanhurskas, tehköön yhä edelleen vanhurs-kautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä edelleen.» Minä näin, ettei »virvoituksesta» tullut osalliseksi kukaan, joka ei saanut voittoa jokaisesta helmasynnistä, ylpeydestä, itsekkyydestä, maailman rakkaudesta ja jokaisesta väärästä sanasta ja teosta. Senvuoksi meidän tulisi vetäytyä yhä lähemmäksi ja lähemmäksi Herraa ja vakavasti etsiä tätä välttämätöntä valmistusta kestääksemme taistelussa Herran päivänä. Muistakoon kukin, että Jumala on pyhä ja että ainoastaan pyhät olennot voivat asua hänen läheisyydessään. {HK 81.2}

Luku 18—Rukous ja usko.

Olen usein nähnyt Herran lapsien laiminlyövän rukousta, etenkin yksinäistä rukousta. Aivan liian suuressa määrin rukousta syrjäytetään. Monikaan ei harjoita sitä uskoa, mitä heidän etuoikeutensa ja velvolli-suutensa olisi harjoittaa. Useinkin he odottavat sitä tunnetta, minkä vain usko voi tuoda. Tunne ei ole samaa kuin usko; ne ovat kaksi eri asiaa. Meidän tulee uskoa, mutta riemullinen tunne ja siunaus ovat Jumalan annettavina. Jumalan armo virtaa sieluun elävän uskon kanavaa myöten, mutta tuon uskon harjoittaminen on meidän omassa vallassamme. {HK 82.1}

Totinen usko tarttuu kiinni luvattuun siunaukseen ja omistaa sen itselleen, ennenkuin se sen toteaa tai tuntee. Meidän tulee lähettää anomuksemme uskossa esiripun sisäpuolelle ja tarttua uskossa luvattuun siunaukseen pitäen sitä omanamme. Meidän tulee sitten uskoa saavamme siunauksen, koska uskomme on tarttunut siihen ja koska se Jumalan sanan mukaan kuuluu meille. »Kaikki, mitä rukoilette ja anotte (»mitä toivotte rukoillessanne», engl. käänn. muk.), uskokaa saavanne, niin se tapahtuu teille.» Tässä on usko, ehdoton usko, joka uskoo, että saamme siunauksen, ennenkuin sitä vielä tunnemmekaan. Kun luvattu siunaus saadaan ja kun siitä osallistutaan, lakkaa usko. Monet olettavat omaavansa runsaasti uskoa silloin, kun saavat tavallista suuremmassa määrässä kokea Pyhän Hengen vaikutusta sekä ajattelevat, ettei heillä saata olla uskoa, elleivät tunne Hengen voimaa. Semmoiset sekoittavat uskon siihen siunaukseen, mikä saadaan uskon kautta. Oikea uskon harjoituksen aika on juuri silloin, kun tunnemme olevamme Henkeä vailla. Kun pimeyden paksut pilvet näyttävät sumentavan mieltämme, niin silloin on aika, jolloin elävän uskon tulee tunkeutua pimeyden läpi ja hajoittaa pilvet. Tosi usko nojautuu Jumalan sanassa oleviin lupauksiin, ja vain niillä, jotka tottelevat sanaa, on oikeus sen ihaniin lupauksiin. »Jos te pysytte minussa ja minun sanani pysyvät teissä, niin anokaa, mitä ikänä tahdotte, ja te saatte sen.» Joh. 15: 7. »Ja mitä ikänä anomme, sen me saamme häneltä, koska otamme hänen käskyistänsä vaarin ja teemme sitä, mikä on hänelle otollista.» 1 Joh. 3: 22. {HK 82.2}

Meidän tulisi harrastaa paljon salaista rukousta. Kristus on viinipuu, ja me olemme oksat. Jos me haluamme kasvaa ja kukoistaa, täytyy meidän alinomaa imeä mehua ja ravintoa elävästä Viinipuusta, sillä Viinipuusta erotettuina meillä ei ole ollenkaan voimaa. {HK 83.1}

Kysyttyäni enkeliltä, miksi ei Israelissa enää ole uskoa eikä voimaa, hän vastasi: »Te päästätte Herran käden liian pian irti. Antakaa anomuksenne tunkeutua aina valtaistuimelle saakka ja kestäkää loppuun asti vahvassa uskossa. Lupaukset ovat luotettavia. Uskokaa saavanne, mitä anotte, ja te saatte.» Sitten minulle osoitettiin Elija. Hän oli altis samoille haluille kuin mekin, mutta hän rukoili hartaasti. Hänen uskonsa kesti koetuksen. Seitsemän

kertaa hän rukoili Herran edessä, ja vihdoin pilvi tuli näkyviin. Minä näin, että olimme epäilleet varmoja lupauksia ja haavoittaneet Vapahtajaa puuttuvalla uskollamme. Enkeli lausui: »Vyöttäydy sota-asuun ja ennenkaikkea ota uskon kilpi, sillä se on suojeleva sydäntä, itse elämää, pahan tulisilta nuolilta.» Jos vihollisen onnistuu kääntää epätoivoon joutuneitten katseet pois Jeesuksesta heihin itseensä, omaa arvottomuuttaan mietiskelemään, sensijaan että ajattelisivat Jeesuksen arvollisuutta, hänen rakkauttaan, hänen ansiotaan ja suurta armoaan, saa hän temmatuksi heiltä uskon kilven päästen tarkoituksensa perille. He ovat silloin aivan suojattomia vihollisen tulisia kiusauksia vastaan. Heikkojen tulisi senvuoksi katsoa Jeesukseen ja uskoa häneen. Siten he harjoittaisivat uskoa. {HK 83.2}

Luku 19—Kokoamisen aika.

Syyskuun 23 p:nä Herra näytti minulle, että hän oli ojentanut kätensä toisen kerran vapahtaakseen kan¬sansa tähteet1 sekä että ponnistusten pitää olla moninkertaiset tällä kokoamisen ajalla. Hajaannuksen aikana Israelia lyötiin ja raadeltiin, mutta nyt kokoamisen aikana Jumala tahtoo parantaa ja sitoa kansaansa. Hajaannuksen aikana ponnistuksilla, joita tehtiin totuuden levittämiseksi, oli ainoastaan vähän vaikutusta; niillä saatiin aikaan vain vähän tai ei mitään. Mutta kokoamisen aikana, jolloin Jumala on ojentanut kätensä kootakseen kansansa, on ponnistuksilla, joiden tarkoituksena on levittää totuutta, suunniteltu vaikutuksensa. Kaikkien tulisi yhtyä ja olla innokkaita työssä. Minä näin, että oli väärin viitata hajaannuksen aikaan ottaen sieltä esimerkkejä, jotka olisivat meille ohjeina tänä kokoamisen aikana. Sillä jos Jumala ei tekisi enempää puolestamme nykyajalla, kuin mitä hän teki silloin, ei Israel tulisi milloinkaan kootuksi. Minä näin, että vuoden 1843:n taulukkoa valmistettaessa Herran käsi oli mukana ohjaamassa sekä että sitä ei tulisi muuttaa. Numerot olivat, niinkuin Jumala oli ne tahtonut. Hänen kätensä oli taulukolla kätkien erehdyksen johonkin numeroon, niin ettei kukaan voinut huomata sitä, ennenkuin hän oli siirtänyt kätensä pois.1 {HK 84.1}

Koskien »jokapäiväistä» Dan. 8: 12 minä näin, että sanan »uhri» on ihmisviisaus lisännyt, eikä se niin ollen kuulu tekstiin. Näin, että Herra ilmaisi oikean käsi-tyksen siitä niille, jotka ilmoittivat tuomiohetken tulon. Yksimielisyyden vallitessa ennen v. 1844 melkein jokainen hyväksyi oikean kannan »jokapäiväisen» suhteen. Mutta hämmingin tultua jälkeen vuoden 1844 on muitakin mielipiteitä hyväksytty, ja pimeys ja sekasotku on ollut seurauksena. Vuoden 1844:n jälkeen ei aika ole enää ollut koetuskivenä, eikä se enää milloinkaan tule sinä olemaan. {HK 85.1}

Herra on osoittanut minulle, että kolmannen enkelin sanoma on saavuttava hajalla asuvat Herran lapset ja että sitä tullaan heille julistamaan, mutta sen ei enää tarvitse olla riippuvainen mistään ajasta — aikamäärästä. Näin, että muutamat joutuivat väärän kiihtymyksen valtaan, kun määrättyä aikaa julistettiin; mutta kolmannen enkelin sanoma on voimakkaampi kuin joku aikamäärä. Minä näin, että tämä sanoma voi seistä omalla perustuksellaan eikä kaipaa mitään aikamäärää vahvistuksekseen. Sanoma on edistyvä valtavalla voimalla suorittaen tehtävänsä, ja sen työ päätetään äkisti vanhurskaudessa. {HK 85.2}

Sitten huomioni suunnattiin muutamiin, jotka ovat suuresti erehtyneet uskoessaan, että heidän velvolli¬suutenaan on mennä vanhaan Jerusalemiin luulleen, että heidän tulee siellä suorittaa joku työ ennen Herran tuloa. Sellainen katsantokanta on omiansa tempaamaan mielen ja innostuksen nykyisestä Herran työstä kolmannen enkelin sanoman aikana, sillä niiden mielet, jotka luulevat, että heidän tulee vielä mennä Jeerusalemiin, ovat siellä, ja he

pidättävät varansa nykyisen totuuden asialta, jotta he itse ja toiset pääsisivät sinne. Minä näin, ettei senkaltainen lähetystyö saisi aikaan mitään todellista hyvää ja että kuluisi pitkä aika, ennenkuin saataisiin edes aniharvoja juutalaisia uskomaan Kristuksen ensimmäiseenkään tulemukseen, saatikka sitten hänen toiseen tulemukseensa. Minä näin, että saatana oli suuresti pettänyt muutamia tässä suhteessa. He olisivat voineet auttaa kaikkialla ympärillään olevia sieluja tässä maassa johtamalla heitä pitämään Jumalan käskyjä, mutta he jättivät ihmissielut hukkumaan. Myöskin näin, ettei vanhaa Jerusalemia milloinkaan jälleen rakennettaisi. Näin saatanan teke¬vän parhaansa kiinnittääkseen Herran lasten mielet näihin asioihin tänä kokoamisen aikana ehkäistäkseen heitä siten kohdistamasta jakamattoman mielenkiintonsa Herran nykyiseen työhön sekä saattaakseen heidät laiminlyömään tarpeellisen valmistumisen Herran päivää varten. {HK 86.1}

Kallis lukija: Kirjoittaessani tätä pientä teosta minua on hallinnut velvollisuudentunne veljiäni ja sisariani kohtaan sekä toivo, ettei sielujen verta löydettäisi vaatteistani. Olen tietoinen siitä, että suuren joukon mielissä vallitsee epäusko näkyihin, samoin siitä, että monet, jotka sanovat odottavansa Kristusta ja jotka opettavat, että elämme »viimeisinä päivinä», selittävät niiden olevan saatanasta. Senkaltaisten taholta odotan suurta vastustusta osakseni, ja ellen olisi tuntenut Herran sitä minulta vaativan, en olisi täten saattanut näkyjäni julkisuuteen, koska ne todennäköisesti herättävät muutamissa vihaa ja ivailua. Mutta minä pelkään enemmän Jumalaa kuin ihmisiä. {HK 87.1}

Kun Herra ensin antoi minulle sanomia kansalleen julistettaviksi, tuntui tehtävä minusta raskaalta, ja minä usein lievensin sanomain voimaa tehden ne niin lempeäsisältöisiksi kuin mahdollista, pelosta että loukkaisin joitakuita. Sanomien julistaminen sellaisina, kuin Herra ne minulle antoi, oli suuri koetus. En käsittänyt olleeni niin uskoton, en nähnyt syntiä enkä vaaraa sellaisessa menettelyssä, ennenkuin minut näyssä vietiin Jeesuksen tykö. Hän loi minuun vihaisen kat¬seen kääntäen kasvonsa minusta. Kauhua ja tuskaa, mitä silloin tunsin, on mahdoton kuvata. Lankesin kasvoilleni hänen eteensä voimatta lausua sanaakaan. Oi, kuinka hartaasti toivoinkaan tulevani peitetyksi ja kätketyksi tuolta hirveältä vihan katseelta! Saatoin silloin jossakin määrin tuntea sitä, mitä kadotetut tuntevat huutaessaan vuorille ja kallioille: »Kaatukaa meidän päällemme ja kätkekää meidät valtaistuimella istujan kasvoilta ja Karitsan vihalta.» {HK 87.2}

Kohta tämän jälkeen muuan enkeli käski minun nousta, ja näkyä, minkä silmäni kohtasivat, tuskin voin kertoa. Eteeni tuotiin joukko ihmisiä, joiden hiukset ja vaatteet olivat revityt ja joiden kasvoilta kuvastui epätoivo ja kauhu. He tulivat aivan eteeni ia tarttuivat vaatteisiinsa, hangaten niitä omiini. Katsahdin vaatteisiini huomaten ne verellä tahratuiksi ja veren syövän niihin reikiä. Jälleen kaaduin ikäänkuin kuolleena seurassani olleen enkelin jalkojen juureen. En voinut esittää ainoatakaan puolustusta. Kieleni kadotti kaiken puhekykynsä, ja minä halusin päästä pois sellaisesta pyhästä paikasta. Jälleen enkeli

nosti minut jaloilleni ja sanoi: »Tässä ei ole nyt kysymys sinusta, mutta tämä näky annettiin tulla eteesi, jotta tietäisit, mihin tilaan joudut, jos laiminlyöt julistaa toisille, mitä Herra on sinulle ilmoittanut. Mutta jos sinä pysyt uskollisena loppuun asti, saat syödä elämänpuusta ja juoda elämänveden virrasta. Sinun pitää paljon kärsiä, mutta Jumalan armossa on sinulla kyllä.» Silloin tunsin olevani valmis tekemään, mitä ikänä Herra minulta vaatisikin, jotta omistaisin hänen suosionsa ja jottei minun tarvitsisi tuntea hänen pelättävää vihan katsettaan. {HK 87.3}

Tämän tästä on minuun kohdistettu vääriä syytöksiä, että minä muka opettaisin oppeja, jotka ovat ominaisia spiritismille. Mutta ennenkuin Day-Star-lehden toimittaja joutui tuohon itsepetokseen, antoi Herra minun nähdä, miten ikävästi ja turmiollisesti hänen ja toisten spiritistiset opetukset vaikuttaisivat laumaan. Olen usein nähnyt, että suloinen Jeesus on persoonallinen olento. Kysyin Jeesukselta, oliko hänen Isänsä myöskin persoonallinen olento ja oliko hänen Isällään samallainen muoto kuin hänellä itsellään. Jeesus vastasi: »Olen Isäni olemuksen perikuva.» {HK 88.1}

Olen monesti nähnyt, että spiritistinen käsityskanta tekee kokonaan tyhjäksi taivaan kirkkauden sekä että spiritismin tuli on kuluttanut useampien mielestä Daavidin valtaistuimen ja Jeesuksen suloisen olennon. Olen nähnyt, että monet, joita on petetty ja tähän harhaoppiin johdettu, saatetaan totuuden valoon, mutta heidän on miltei mahdotonta kokonaan päästä vapaaksi spiritismin petollisesta vallasta. Sellaisten tulisi perinpohjaisesti tunnustaa erehdyksensä ja hylätä ne iankaikkisiksi ajoiksi. {HK 88.2}

Suosittelen sinulle, kallis lukija, Jumalan sanaa uskosi ja elämäsi ohjeeksi. Sen sanan kautta meidät tuomitaan. Jumala on luvannut sanassaan antaa näkyjä »viimeisinä päivinä'», ei uudeksi uskon ohjeeksi, vaan kansansa lohdutukseksi ja ojentamaan niitä, jotka eksyvät raamatun totuudesta. Näin Jumala menetteli Pietarin suhteen aikoessaan lähettää hänet saarnaamaan pakanoille. Ap. t. 10. {HK 89.1}

Tahtoisin sanoa niille, jotka tätä pientä teosta mahdollisesti levittävät, että se on omistettu ainoastaan vilpittömille eikä sellaisille, jotka mielellään ivaavat Jumalan Hengen toimintaa. {HK 89.2}

Luku 20—Ellen G. White'n unia.

(Mainittu siv. 14.)

Olin unessa näkevinäni temppelin, jonne parveili paljon kansaa. Ainoastaan ne, jotka tämän temppelin turviin pakenivat, pelastuisivat silloin, kun aika loppuisi. Kaikki ulkopuolelle jääneet olisivat ikuisesti kadotettuja. Ulkona olevat, eri teillään kulkevat kansajoukot herjasivat ja pilkkasivat temppeliin menijöitä sanoen heille, että moinen turvallisuussuunnitelma oli vain kekseliästä petosta ja ettei todellisuudessa ollutkaan mitään vaaraa, jota pitäisi karttaa. Vieläpä he kävivät käsiksi muutamiin pidättääkseen heitä kiiruhtamasta muurien sisäpuolelle. {HK 89.3}

Pelosta joutua naurun ja ivan esineeksi katsoin parhaaksi odottaa siksi, kunnes kansajoukko olisi hajaantunut tahi kunnes olisin voinut astua sisälle heidän huomaamattaan. Mutta heidän lukunsa lisääntyi, sen-sijaan että se olisi vähentynyt; ja peläten myöhästyväni, minä viipymättä jätin kotini ja aloin rientää tungoksen läpi. Ajatellessani huolestuneena, miten saavuttaisin temppelin, en huomannut ympärilläni olevaa taajaa joukkoa enkä siitä liioin välittänytkään. Rakennukseen käydessäni näin, että avaraa temppeliä kannatti suunnaton patsas, johon kokonaan runneltu ja vertavuotava Karitsa oli sidottu. Me, jotka olimme läsnä, näytimme tietäneemme, että tämä Karitsa oli raadeltu ja ruhjottu meidän syntiemme tähden. Kaikkien temppeliin käyneiden täytyi tulla sen tykö ja tunnustaa syntinsä. {HK 90.1}

Aivan Karitsan edessä oli koroitettuja istuimia, joilla istui onnellisen näköinen ihmisjoukko. Taivaallinen valo näytti loistavan heidän kasvoillaan, ja he ylistivät Jumalaa ja lauloivat suloisia kiitoslauluja, mitkä kuulostivat enkelien soitannolta. Nämä olivat niitä, jotka olivat tulleet Karitsan luo, tunnustaneet syntinsä ja saaneet anteeksi annon ja jotka nyt iloiten odottivat jotakin riemullista tapahtumaa. {HK 90.2}

Vielä sisälle tultuani pelko valtasi minut sekä häpeäntunne siitä, että minun täytyi nöyrtyä näiden ihmisten nähden. Mutta minä tunsin pakotusta mennä eteenpäin, ja juuri kun verkalleen kiersin patsasta nähdäkseni Karitsan kasvot, pasuuna soi, temppeli järähti, voitonääni nousi kokoontuneitten pyhien seasta ja pelättävä kirkkaus valaisi rakennuksen, ja sitten kaikki oli synkkää pimeyttä. Onnellinen kansa oli kaikki hävinnyt kirkkauden mukana, ja minut jätettiin yksin yön kammottavaan hiljaisuuteen. {HK 90.3}

Heräsin sieluntuskassa ja saatoin tuskin tulla vakuutetuksi siitä, että olin nähnyt unta. Minusta tuntui, ikäänkuin tuomioni olisi ollut langetettu, ikäänkuin Herran Henki olisi minusta luopunut palaamatta enää milloinkaan. Epätoivoni, jos mahdollista, kasvoi vieläkin. {HK 91.1}

Pian senjälkeen näin taas unta. Olin istuvinani kurjassa toivottomuuden tilassa, kasvot käsien välissä, ajatellen tähän tapaan: »Jos Jeesus olisi maan päällä, rientäisin hänen luokseen, heittäytyisin hänen jalkojensa juureen ja kertoisin hänelle kaikki kärsimykseni. Hän ei kääntyisi pois luotani, vaan armahtaisi minua, ja minä rakastaisin häntä ja palvelisin häntä aina.» Juuri silloin ovi aukeni, ja sisään astui olento, kaunis muodoltaan ja kasvojenpiirteiltään. Hän katsoi minua säälivästi ja lausui: »Haluatko nähdä Jeesusta? Hän on täällä, ja sinä saatat nähdä hänet, jos niin haluat. Ota mukaasi kaikki, mitä omistat, ja seuraa minua!» {HK 91.2}

Kuuntelin tätä sanomattomalla ilolla, kokosin riemulla koko pienen omaisuuteni, jokaisen talletetun esineen, ja seurasm opastani. Hän kuljetti minut äkkijyrkälle ja näennäisesti heikolle porraskäytävälle. Alkaessani nousta portaita hän kehoitti minua kiinteästi katsomaan ylöspäin, jotten alkaisi tuntea huimausta ja putoaisi. Useat toiset, jotka kapusivat näitä jyrkkiä portaita, putosivat, ennenkuin saavuttivat yläpään. {HK 91.3}

Vihdoin pääsimme viimeiselle portaalle ja seisoimme oven edessä. Siihen oppaani neuvoi minua jättämään kaikki mukana tuomani esineet. Iloisesti laskin ne alas. Sitten oppaani avasi oven pyytäen minua astumaan sisälle. Samassa hetkessä seisoin Jeesuksen

edessä. En voinut mitenkään erehtyä hänen kauniiden kasvojensa suhteen. Senkaltaista sädehtivää hyvän-tahtoisuuden jamajesteettiuden ilmettä ei saattanut olla kenelläkään toisella. Kun hänen katseensa tarkkasi minua, käsitin heti, että hän tunsi elämäni jokaisen yksityiskohdan ja kaikki sisäiset ajatukseni ja tunteeni. {HK 92.4}

Koetin kätkeytyä hänen katseiltaan tuntien, etten voi kestää hänen tutkivaa silmäystään, mutta hän lähestyi minua hymyillen, ja laskien kätensä pääni päälle hän sanoi: »Älä pelkää!» Hänen suloisen äänensä hellä sävy tunkeutui sydämeeni täyttäen sen autuudella, jollaista en koskaan ennen ollut kokenut. Olin liian onnellinen, kyetäkseni lausumaan sanaakaan. Sanomattoman ilon voittamana vaivuin hervottomana hänen jalkojensa juureen. Siinä avuttomana maatessani kulki ohitseni ihania ja loistavia näköaloja, ja minusta tuntui, ikäänkuin olisin saavuttanut taivaan rauhan ja turvallisuuden. Vihdoin voimani palautuivat, ja minä nousin. Jeesuksen hellät silmät yhä edelleen tarkkasivat minua, ja hänen hymyilynsä täytti sieluni ilolla. Hänen läsnäolonsa täytti minut pyhällä kunnioituksella ja kuvaamattomalla rakkaudella. {HK 92.1}

Sitten oppaani avasi oven, ja me menimme kumpikin ulos. Hän kehoitti minua ottamaan jälleen ulkopuolelle jättämäni tavarat. Tämän tehtyäni hän antoi käteeni tarkoin kokoon kierretyn nauhan. Sen hän käski minun asettamaan lähimmäksi sydäntäni, ja kun haluaisin nähdä Jeesusta, tulisi minun ottaa se poveltani ja vetää se mahdollisimman suoraksi. Hän varoitti minua pitämästä nauhaa pitkää aikaa kokoonkierrettynä, jottei se menisi solmuun tai kävisi vaikeaksi suoristaa. Asetin nauhan lähelle sydäntäni ja laskeuduin ilomielin kapeita portaita ylistäen Jumalaa ja kertoen iloiten kaikille, joita kohtasin, mistä he voivat

löytää Jeesuksen. Tämä uni antoi minulle toivoa. Vihreä nauha esitti mielestäni uskoa, ja Jumalaan luottamisen kauneus ja yksinkertaisuus alkoi sarastaa synkistyneelle sielulleni. {HK 92.2}

Luku 21—William Miller'in uni.

(Mainittu siv. 55.)

Näin unta, että Jumala näkymättömän käden välityksellä lähetti minulle taiteellisesti tehdyn lippaan, joka oli noin kymmenen tuumaa pitkä ja kuusi tuumaa korkea ja leveä, eepenpuusta valmistettu ja helmillä taidokkaasti somisteltu. Lippaaseen oli kiinnitetty avain. Viipymättä otin avaimen ja avasin lippaan, jolloin, ihmeekseni ja hämmästyksekseni, huomasin sen täytetyksi kaikellaisilla erisuuruisilla jalokivillä, timanteilla, kallisarvoisilla kivillä sekä erikokoisilla ja eriarvoisilla kultaja hopearahoilla, mitkä kaikki olivat mitä kauneimmassa järjestyksessä omalla erikoisella paikallaan lippaassa, heijastaen sellaista valoa ja kirkkautta, jolle ainoastaan aurinko voi vetää vertaa. {HK 93.1}

Ajattelin, ettei velvollisuuteni ollut yksin nauttia tästä ihmeellisestä näystä, vaikkakin sydämeni täytti ylivuotavainen ilo ihaillessani lippaan kimmeltävää kauneutta ja sen sisällyksen arvokkuutta. Asetin sen senvuoksi huoneeni keskimmäiselle pöydälle ja lähetin sanan, että jokainen, jolla oli halua, voisi tulla katsomaan loistavinta ja ihaninta näkyä, mitä ihminen koskaan on saanut nähdä tässä elämässä. {HK 93.2}

Ihmisiä alkoi saapua sisälle, ensin vain harvoja, mutta sitten niiden luku kasvoi kansanpaljoudeksi. Ensi kerran silmätessään lippaaseen he ihmettelivät ja riemuitsivat ilosta. Mutta katselijain lisääntyessä jokainen tahtoi käsitellä jalokiviä poimien niitä lippaasta ja levitellen niitä pöydälle. {HK 93.3}

Aloin ajatella, että omistaja kenties vaatisi minulta jälleen lippaan jalokivinensä, ja jos sallisin niiden tulla hajoitetuiksi, en enää milloinkaan osaisi panna niitä paikoilleen lippaaseen, niinkuin ne ennen olivat. Tun¬sin myöskin, etten voisi koskaan selviytyä edesvastuusta, sillä se olisi äärettömän suuri. Senvuoksi aloin pyytää, että katsojat lakkaisivat pitelemästä jalokiviä antaen niiden olla lippaassa. Mutta mitä enemmän pyysin, sitä enemmän he siroittelivat; jopa he rupesivat siroittelemaan niitä ympäri huonetta, lattialle ja jokaiselle huoneessa olevalle esineelle. {HK 94.1}

Sitten minä huomasin, että he olivat siroitelleet oikeiden jalokivien ja rahojen sekaan lukemattoman määrän mukailtuja jalokiviä ja väärennettyjä rahoja. Kiihtymykseni nousi ylimmilleen heidän halpamaisen menettelynsä ja kiittämättömyytensä takia, ja minä nuhtelin sekä moitin heitä siitä. Mutta mitä enem¬män minä nuhtelin heitä, sitä enemmän he siroittelivat arvottomia jalokiviä ja vääriä rahoja oikeiden sekaan. {HK 94.2}

Sieluni tuosta närkästyi, ja minä aloin käyttää ruumiillista voimaa ajaakseni heidät huoneesta. Mutta ajaessani ulos yhtä, kolme muuta tuli sisälle tuoden mukanaan likaa, lastuja, hiekkaa ja kaikellaista törkyä, kunnes kaikki oikeat jalokivet, timantit ja rahat

peittyivät, niin ettei niitä ollenkaan näkynyt. Lippaanikin he repivät kappaleiksi hajoittaen kappaleet muiden roskien sekaan. Ajattelin ettei yksikään ihminen välittänyt surustani eikä suuttumuksestani. Mieleni kokonaan masentui ja murtui, ja minä istuuduin ruveten itkemään. {HK 94.3}

Siten itkiessäni ja surressani suurta tappiotani ja edesvastuutani muistin Jumalaa ja rukoilin häneltä hartaasti pikaista apua. {HK 94.4}

Heti ovi aukeni ja sisään astui mies, samalla kuin kaikki kansa poistui huoneesta. Mies, jolla oli kädessään rikkaharja, avasi ikkunat ja rupesi lakaisemaan likaa ja törkyä huoneesta. {HK 95.1}

Huusin hänelle, että hän pidättäytyisi lakaisemasta, sillä roskien sekaan oli siroiteltu kallisarvoisia jalokiviä. {HK 95.2}

Hän kielsi minua pelkäämästä, sillä hän kyllä »pitäisi huolen niistä». {HK 95.3}

Miehen lakaistessa likaa ja törkyä kaikki väärät jalokivet ja väärennetyt rahat kohosivat, mennen yh¬tenä pilvenä ikkunasta, ja tuuli vei ne pois. {HK 95.4}

Tuossa puuhassa suljin silmäni vähäksi aikaa, ja kun ne taas avasin, oli törky täydellisesti hävinnyt. Kallisarvoisia jalokiviä, timantteja, kultaja hopearahoja esiintyi ylen runsaasti kaikkialla huoneessa. {HK 95.5}

Senjälkeen mies pani pöydälle lippaan, mikä oli paljon suurempi ja kauniimpi edellistä, kokosi kourallisittain jalokiviä, timantteja ja rahoja ja viskasi ne lippaaseen, siksi kunnes ei yhtään ainoata jäänyt jäljelle — vaikkeivät jotkut timanteista olleetkaan nuppineulan päätä suurempia. {HK 95.6}

Sitten hän kutsui minua sanoen: »Tule katsomaan!» {HK 95.7}

Katsoin lippaaseen, mutta näky häikäisi silmiäni. Niiden loisto oli alkuperäistä kirkkauttaan kymmenen kertaa voimakkaampi. Ajattelin niiden puhdistuneen hiekassa jumalattomien ihmisten jalkain alla, ihmisten, jotka olivat niitä siroitelleet ja tomuun tallanneet. Nyt ne olivat kauniissa järjestyksessä lippaassa, kukin omalla paikallaan, ilman että miehellä, joka ne sinne heitti, olisi näyttänyt olevan siitä mitään ilmeistä vaivaa. Minä riemastuin suuresti, ja siihen riemastukseen minä heräsin. {HK 95.8}

Luku 22—Selityksiä.

Kalliit kristityt ystävät: Annettuani kokemuksistani ja näyistäni lyhyen selostuksen, mikä julkaistiin v. 1851, tunnen velvollisuudekseni huo-mauttaa muutamista tuossa pienessä teoksessa olevista kohdista sekä samassa yhteydessä esittää muutamia uusimpia näkemyksiäni. {HK 97.1}

I. Sivulla 39 löydämme seuraavan kohdan: »Minä näin, että pyhä sapatti on ja tulee jatkuvasti olemaan erottavana muurina Jumalan totisen Israelin ja uskottomien välillä. Näin, että sapatti on se suuri kysymys, joka liittää yhteen Jumalan rakkaiden ja odottavien pyhien sydämet. Minä näin Jumalalla olevan lapsia, jotka eivät tunne eivätkä pidä sapattia. He eivät ole hylänneet sitä koskevaa valoa. Ahdistuksen ajan alussa meidät täytettiin pyhällä Hengellä lähtiessämme julistamaan sapattia täydellisemmin.» {HK 97.2}

Tämä näky annettiin v. 1847, jolloin oli ainoastaan aniharvoja adventistiveljiä ja sisaria, jotka viettivät sapattia, ja näistäkin vain jotkut pitivät, että sen viettäminen oli kyllin tärkeä muodostamaan raja-itaa Jumalan kansan ja uskottomien välille. Nyt tuon näyn täyttymistä voidaan jo ruveta huomaamaan. Tässä mainittu »ahdistuksen ajan alku» ei viittaa siihen aikaan, jolloin vitsauksia aletaan vuodattaa, vaan se viittaa juuri niiden vuodattamisen edellä olevaan lyhyeen ajanjaksoon, jolloin Jeesus vielä suorittaa palvelusta pyhäkössä. Siihen aikaan, kun pelastustyö on päättymässä, tulee ahdistus maan päälle, ja kansat vihastuvat. Niiden vihaa pidätetään kuitenkin siinä määrin, ettei se pääse ehkäisemään kolmannen enkelin työtä. Sinä aikana koittaa Herran kasvoilta »iltasade» eli virvoitus, mikä antaa voimaa kolmannen enkelin kovalle äänelle ja valmistaa pyhät kestämään aikana, jolloin seitsemän viimeistä vitsausta vuodatetaan. {HK 97.3}

2. Näky »Avatusta ja suljetusta ovesta», sivuilla 48— 51, annettin v. 1849. Ilm. 3: 7,18 sovelluttaminen taivaalliseen pyhäkköön ja Kristuksen virkatoimitukseen oli minulle aivan uutta. En ollut koskaan kuullut kenenkään esittävän sellaista ajatusta. Nyt kun pyhäkkökysymystä selvästi ymmärretään, tulee myöskin tämän sovelluttamisen pätevyys ja kauneus näkyviin. {HK 98.1}

3. Näky siitä, että Herra on »toisen kerran ojentanut kätensä vapahtaakseen kansansa tähteet», sivulla 84, viittaa vain siihen yhteyteen ja väkevyyteen, mikä kerran vallitsi niiden keskuudessa, jotka odottivat Kristusta, sekä siihen, että Herra oli toistamiseen alkanut yhteenliittää ja rakentaa kansaansa. {HK 98.2}

4. Henki-ilmoituksia. Sivulla 49 luemme seuraavasti: »Minä näin, että salaperäiset koputukset New York’issa ynnä muilla paikoilla olivat saatanallisen voiman aikaansaamia. Näin, että sellaiset tapaukset tulisivat yhä yleisemmiksi. Niillä tulisi olemaan uskonnollinen kuori, jotta ne siten voisivat paremmin tuudittaa harhaanjohdetut raskaaseen

turvallisuuden uneen ja kääntää, mikäli mahdollista, Jumalan kansan mielet niitä koskeviin asioihin sekä saattaa heidät epäilemään Pyhän Hengen opetuksia ja voimaa». Tämä näky annettiin v. 1849, siis lähes viisi vuotta sitten. Siihen aikaan henki-ilmoitukset rajoittuivat pääasiallisesti Rochester'in kaupunkiin ja tunnettiin nimellä »Roehester'in koputukset». Siitä ajasta lähtien tämä väärä oppi on levinnyt yli kaikkien odotuksien. {HK 98.3}

Samaten on senjälkeen suureksi osaksi käynyt toteen ja paraikaa käy toteen sivulla 67 oleva näky, mikä koskee »salaperäisiä koputuksia» ja mikä annettiin elokuussa v. 1850. Tässä muuan osa siitä: »Minä näin, että koputusten vastustamista tultaisiin pian pitämään herjauksena. Näin, että tämä liike yhä enemmän leviäisi, että saatanan valtapiiri laajenisi sekä että muutamilla hänen alttiilla seuialaisillaan olisi valta tehdä ihmeitä, niin että saisivat tultakin taivaasta putoamaan maahan ihmisten nähden. Minulle näytettiin, että nämä nykyaikaiset 'noidat' saisivat vielä aikaan koputusten ja hypnotismin välityksellä kaikkia niitä ihmetekoja, joita Herramme Jeesus Kris¬tus suoritti, sekä että monet uskoisivat kaikkien niiden voimatekojen, jotka Jumalan Poika teki ollessaan maan päällä, tapahtuneen tämän saman voiman vaikutuksella.» {HK 99.1}

Minulle näytettiin tämä koputusten villitys — miten se menestyi ja miten, jos mahdollista, valitutkin sen kautta eksytettäisiin. Saatanalla on oleva valta kutsua esille olentoja, jotka tekeytyvät par'aikaa Jeesuksessa nukkuviksi sukulaisiksemme tai ystäviksemme. Saadaan näyttämään siltä, ikäänkuin nämä ystävät todella olisivat saapuvilla. He toistavat eläessään puhumiaan sanoja, joita me olimme kuulleet, ja korvamme erottavat aivan saman äänensävyn, mikä heillä oli, kun olivat vielä elossa. Kaiken tämän tarkoituksena on eksyttää pyhät sekä johtaa heidät tähän harhauskoon. {HK 99.2}

Minä näin, että pyhien tulee saada perusteellinen tieto nykyisestä totuudesta, jota he ovat velvolliset raamatulla puolustamaan. Heillä tulee olla selvä käsitys kuolleiden tilasta, sillä perkeleitten henget tulevat vielä ilmestymään heille sanoen olevansa heidän rakkaita ystäviään tai sukulaisiaan, ja ne julistavat heille, että sapatti on muutettu ynnä muitakin epäraamatuullisia oppeja. He tekevät, minkä vain voivat, herättääkseen ihmisissä myötätuntoa, ja he suorittavat sanojensa tueksi ihmetöitä pyhien nähden. Jumalan kansan tulee varustautua näitä henkiä vastaan sillä raamatun totuudella, että kuollet eivät tiedä mitään sekä että ne, jotka heille ilmaantuvat, ovat perkeleitten henkiä. Mielemme eivät saa kiintyä asioihin ympärillämme, vaan niiden tulee täyttyä nykyisellä totuudella valmistuaksemme tekemään selkoa toivomme perustuksesta sävyisyydellä ja pelolla. Meidän tulee etsiä viisautta ylhäältä voidaksemme pysyä pystyssä tänä eksytysten ja viettelysten aikana. {HK 100.1}

Meidän tulee huolellisesti tarkastaa toivomme perustusta, sillä me saamme vielä tehdä selkoa siitä raamatun avulla. Tämä eksytys leviää, ja me joudumme vielä taisteluun sen

kanssa kasvoista kasvoihin. Jol¬lemme ole valmistuneet siihen, lankeamme me vihollisen ansaan ja tulemme voitetuiksi. Mutta jos osaltamme teemme mitä voimme ollaksemme valmiit taistelua varten, mikä on juuri tulossa, suorittaa Jumala osansa, ja hänen kaikkivoipa käsivartensa on suojeleva meitä. Ennemmin hän lähettäisi kaikki kirkkaudessa asuvat enkelinsä avuksi uskollisille sieluille heitä suojaamaan, kuin sallisi saatanan valheellisten ihmetöitten eksyttäää heitä ja johtaa harhapoluille. {HK 100.2}

Minä näin sen nopeuden, millä tämä eksytys levisi. Sain nähdä salaman nopeudella kulkevan matkustajajunan. Enkeli pyysi minua katsomaan tarkkaan. Kiinnitin silmäni junaan. Näytti siltä, että koko maailma oli junassa, ja ettei yksikään ollut voinut jäädä pois. Enkeli sanoi: »Heidät sidotaan kimppuihin valmiiksi polttamista varten». Senjälkeen hän osoitti minulle junailijan, joka näytti komealta ja kauniilta, henkilöltä, johon kaikki matkustajat katsoivat kunnioituksella. Hämmästyksissäni kysyin seurassani olleelta enkeliltä, kuka hän oli. Enkeli vastasi: »Hän on saatana. Hän on junailijana valkeuden enkelin muodossa. Hän on ottanut maailman vangiksensa. Heidät on jätetty voimallisen eksytyksen valtaan uskoaksensa valheen, jotta heidät tuomittaisiin. Tämä taas, joka on arvol-taan seuraava hänen jälkeensä, on koneenkäyttäjä, ja muilla hänen apulaisillaan on erilaisia tehtäviä ja virkoja, sen mukaan kuin hän heitä tarvitsee. Ja kaikki he kulkevat salaman nopeudella turmiotaan kohden». {HK 100.3}

Kysyin enkeliltä, oliko ketään jäänyt jäljelle. Hän pyysi minua katsomaan päinvastaiseen suuntaan, ja minä näin pienen joukon vaeltavan kaidalla polulla. He olivat kaikki lujasti toinen toisiinsa yhdistetyt, sidotut totuuden siteillä lyhteiksi eli joukoiksi. Enkeli sanoi: »Kolmas enkeli sitoo heidät lyhteiksi eli sinetöi heidät taivaalliseen vilja-aittaan pantaviksi. Tämä pieni joukko näytti surun rasittamalta, ikäänkuin se olisi kestänyt ankaria koetuksia ja taisteluita. Ja tuntui kuin aurinko olisi juuri tullut näkyviin pilven takaa valaisten heidän kasvojaan ja suoden heille rietmuitsevan ilmeen, ikäänkuin heidän voittonsa olisi jo ollut melkein saavutettu. {HK 101.1}

Minä näin, että Herra oli antanut maailmalle tilaisuuden huomata ansan. Jo sen, ettei tehdä erotusta oikean ja väärän välillä tulisi olla kristityille riittävänä todistuksena, vaikkei muuta todistusta olisikaan, pal-jastamaan vihollisen ansan. Saatana esittää, että Thomas Paine, jonka ruumis on jo muuttunut mullaksi ja joka herätetään kuolleista toisessa ylösnousemuksessa tuhannen vuoden kuluttua saamaan palkkansa ja kärsimään toisen kuoleman, on muka taivaassa erittäin korkeassa asemassa. Saatana käytti häntä maan päällä niin kauan kuin se oli mahdollista, ja nyt hän jatkaa samaa työtä sen väitöksen kautta, että Thomas Paine'llä on hyvin korkea ja kunnioitettu paikka taivaassa. Niinkuin hän opetti täällä, sanoo saatana hänen opettavan myöskin taivaassa. On niitä, jotka ovat inhoten ja kammoten katselleet hänen elämäänsä ja kuolemaansa, samoinkuin hänen eläessään opettamiaan turmiollisia oppejaankin, mutta jotka nyt antautuvat hänen opetettavikseen,

hänen, joka oli yksi kelvottomimmista ja turmeltuneimmista maan päällä eläneistä ihmisistä, sellainen, joka halveksi Jumalaa ja hänen lakiaan.1 {HK 101.2}

Hän, joka on valheiden isä, sokaisee ja eksyttää maailmaa lähettämällä enkelinsä puhumaan apostolien puo¬lesta ja esittämään, että nämä vastustavat sitä, mitä kirjoittivat Pyhän Hengen johtamina maan päällä eläessään. Nämä valheen enkelit saattavat apostolitkin turmelemaan omia opetuksiaan ja julistamaan ne väärennetyiksi. Näin toimien saatana tuntee mielihyvää, kun saa täten syöstä nimikristityt ja koko maailman epävarmuuteen Jumalan sanan suhteen. {HK 102.1}

Tämä pyhä kirja katkaisee hänen tiensä tehden turhiksi hänen aikeensa, ja senpä vuoksi hän johtaakin heitä epäilemään sen jumalallista alkuperää. Sitten koroittaa hän uskottoman Thomas Paine'n, ikäänkuin tämä olisi kuoltuaan astunut taivaaseen ja nyt toimisi maailman opettajana pyhien apostolien kanssa, joita hän vihasi maan päällä ollessaan. {HK 103.1}

Saatana määrää jokaiselle enkelilleen tehtävän. Hän vaatii, että he kaikki noudattavat oveluutta, taidokkuutta ja kekseliäisyyttä. Muutamia heistä hän neuvoo suorittamaan apostolien osaa ja puhumaan heidän puolestaan, kun taas toiset näyttävät epäuskoisten ja ju¬malattomien osaa, ihmisten, jotka kuolivat Jumalaa kiroten, mutta jotka nyt muka ovat sangen uskonnol¬lisia. Mitään erotusta ei tehdä pyhimpien apostolien ja inhoittavimpien epäuskoisten välillä. Molempien sanotaan opettavan samaa. On yhdentekevää, ketä saatana käyttää puhetorvenaan, kunhan vain hänen aikeensa toteutuvat. Hän oli niin läheisessä yhteydessä Thomas Paine'n kanssa, tämän eläessä, auttaen häntä hänen työssään, että hänen on varsin helppoa täsmälleen tuntea ne sanat, joita Paine käytti. Hänen ei myöskään ole vaikeata muistaa sen miehen käsialaa, joka häntä niin uskollisesti palveli toteuttaen hänen aikomuksensa niin hyvin. Saatana saneli suuren osan hänen kirjoituksistaan, ja hänen on helppoa sanella mielipiteitä enkeliensä kautta nykyäänkin ja saada ne näyttämään siltä, kuin jos Thomas Paine, joka elossa ollessaan oli pahan nöyrä palvelija, olisi ne puhunut. Tämä on saatanan mestariteos. Tämä oppi kokonaisuudessaan, mikä otaksutaan olevan apostolien ja pyhien sekä kuolleitten jumalattomien ihmisten antamaa, on kotoisin suorastaan saatanasta. {HK 103.2}

Sen seikan, että saatana väittää hänen, jota hän niin suuresti rakasti ja joka vihasi Jumalaa niin täydellisesti, nyt olevan pyhien apostolien ja enkeleitten seurassa kirkkaudessa, pitäisi olla kylliksi poistamaan peitteen kaikkien silmiltä ja paljastamaan saatanan pimeät ja salaperäiset työt. Todellisuudessa hän sanoo maailmalle ja epäilijöille: Ei ole ensinkään vähä, miten pahoja olette, ei ole väliä uskotteko vai oletteko uskomatta Jumalaan tahi raamattuun. Eläkää, niin¬kuin haluatte, taivas on kuitenkin kotinne! Sillä kaikkihan tietävät, että jos Thomas Paine on taivaassa ja siellä sangen korkeassa asemassa, niin varmasti hekin sinne pääsevät. Tämä erhetys on niin räikeä, että jokainen, joka tahtoo, voi sen huomata. Saatana tekee nykyaikana Thomas Paine'n kaltaisten henkilöitten kautta

juuri sitä, mitä hän on koettanut tehdä aina lankeemuksestansa saakka. Vallallaan ja petollisilla ihmeillään hän pyrkii repimään rikki kristittyjen toivon perustuksen, sammuttamaan auringonvalon, minkä tulisi loistaa heille heidän kulkiessaan kaitaa tietä taivaaseen. Hän koettaa saada maailman uskomaan, ettei raamattu ole innoitettu eikä tavallista kertomuskirjaa yhtään parempi, ja samalla hän asettaa s p iritistiset ilmestykset raamatun tilalle. {HK 104.1}

Tämä on ala, mikä on yksinomaan saatanan hallussa ja johdossa, ja hän voi saada maailman uskomaan, mitä hän tahtoo. Kirjan, joka on tuomitseva hänet ja hänen seuraajansa, hän heittää pimeyteen, missä toivoo sen olevankin. Maailman Vapahtajan hän sanoo olevan vain tavallisen ihmisen. Kuten Jeesuksen hautaa vartioiva roomalainen vartio väki levitti sitä valheellista tietoa, minkä ylipapit ja kansan vanhimmat olivat heidän suuhunsa panneet, niin samoin koettavat nämäkin luuloteltujen henki-ilmestysten haihaanjohdetut seuraajaraukat väittää ja tehdä ilmeiseksi, ettei Vapahtajan syntymässä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa ole mitään yliluonnollista. Syrjäytettyään Jeesuksen he kiinnnittävät maailman huomion omaan itseensä, tunnustekoihinsa ja petollisiin ihmeisiinsä, mitkä muka ovat, kuten he selittävät, Kristuksen tekoja paljon suurempia. Siten maailma kiedotaan paulaan ja tuuditetaan turvallisuuden uneen, jottei se näkisi hirveätä petty-mistään ennen seitsemän viimeisen vitsauksen vuodattamista. Saatana nauraa nähdessään suunnitelmiensa onnistuvan hyvin ja nähdessään koko maailman joutuneen ansaan. {HK 104.2}

5. Sivulla 62 kerroin, että kirkkauden valopilvi peitti Isän sekä ettei hänen olemustaan voitu nähdä. Myökin kerroin nähneeni Isän nousevan valtaistuimelta. Isää verhosi kirkkaus ja valo, niin ettei hänen olemus-taan saatettu nähdä, mutta siitä huolimatta minä tiesin sen olevan Isän sekä että tämä valo ja kirkkaus virtasi hänen olemuksestaan. Nähdessäni kirkkauden ja valon nousevan valtaistuimelta minä tiesin sen tapahtuvan siksi, että Isä liikkui, ja sentähden sanoin nähneeni Isän nousevan. Hänen muotonsa kunniaa ja ylevyyttä en koskaan nähnyt. Sitä ei yksikään voi nähdä ja jäädä elämään. Kuitenkin voitiin nähdä kirkkaus ja valo, mikä verhosi hänen olemustaan. {HK 105.1}

Kerroin myöskin, että »saatana näytti olevan valtaistuimen luona koettaen viedä eteenpäin Jumalan työtä.» Tahdon mainita toisenkin lauseen samalta sivulta: »Käännyin sen jälkeen katsomaan joukkoa, joka yhä edelleen oli kumartuneena valtaistuimen edessä.» Tämä rukoileva joukko oli tässä kuolevaisessa olotilassa maan päällä, vaikkakin se minulle esitettiin, ikäänkuin se olisi ollut kumartuneena valtaistuimen edessä. Minulla ei ole milloinkaan ollut sitä käsitystä, että nämä henkilöt olisivat todellisuudessa olleet uudessa Jerusalemissa. En myöskään ole ajatellut yh-denkään kuolevaisen otaksuvan minun tarkoittaneen, että saatana todellisuudessa oli uudessa Jerusalemissa. Mutta eikö Johannes nähnyt suuren punaisen lohikäärmeen taivaassa? Kyllä varmasti. »Ja näkyi toinen tunnusmerkki taivaassa, ja katso, suuri tulipunainen lohikäärme, jolla oli seitsemän päätä

ja kymmenen sarvea». Ilm. 12: 3. Mikä hirviö esitetäänkään tässä taivaassa olevana! Tässä näyttää olevan yhtä hyvä pilkanaihe kuin siinä selityksessä, mikä on tehty lausuntojeni johdosta. {HK 105.2}

6. Sivuilla 55—59 on tammikuussa v. 1850 annettu näky Se osa näystä, jossa kosketellaan lähettiläiltä pidätettyjä varoja, tarkoitti erikoisemmin silloista aikaa. Siitä ajasta alkaen on nykyisen totuuden asia saanut ystäviä, jotka ovat pitäneet silmällä tilaisuuksia tehdäkseen hyvää varoillaan. Muutamat ovat olleet liiankin runsaskätisiä vahingoksi lahjojen vastaanottajille. Noin kahden viimeisen vuoden kuluessa olen nähnyt enemmän näkyjä koskien Herran rahojen vä¬linpitämätöntä ja liian vapaata käyttöä kuin koskien varojen puutetta. {HK 106.1}

Seuraava ote on Jachson'issa, Michigan'in valtiossa, kesäkuun 2 p:nä annetusta näystä. Se kohdistui enimmäkseen veijiin ja sisariin sillä paikkakunnalla: »Minä näin, että veljet ja sisaret ryhtyivät uhraamaan omaisuuttaan, ilman että heille oli selitetty niiden tulevan kärsivän asian hyväksi. He antoivat liian vapaasti, liian paljon ja liian usein. Minä näin, että opettajien olisi pitänyt kyetä oikaisemaan tämä erehdys ja saada aikaan hyvä vaikutus seurakunnassa. Rahojen käyttämisestä on ollut vähän tai ei mitään tulosta. Mitä pikemmin varat on kulutettu, sitä parempi. Jotkut ovat näyttäneet huonoa esimerkkiä {HK 106.2}

vastaanottamalla suuria lahjoituksia antamatta pienintäkään varoitusta niille, joilla on varoja, etteivät käyttäisi niitä liian auliisti ja varomattomasti. Hyväksymällä niin suuret lahjoitusmäärät kysymättä, onko Jumala velvoittanut veljiä ja sisaria uhraamaan niin runsaasti, on suosittu liian yltäkylläistä anteliaisuutta. Nekin, jotka tekivät lahjoituksia ottamatta tarkempaa selkoa, oliko olemassa tosi puutetta eli ei, erehtyivät. Ne, joilla oli varoja, joutuivat suureen hämmennykseen. Eräs veli kärsi suuren vahingon sen kautta, että hänelle annettiin liian paljon lahjoja. Hän ei noudattanut säästäväisyyttä, vaan eli kohtuuttomasti tuhlaten matkoillaan rahaa yhteen ja toiseen, mistä ei ollut mitään hyötyä. Hän levitti ympärilleen väärää vaikutusta käyttäessään niin tuhlaavasti Herran rahoja, ikäänkuin hän olisi tahtonut sanoa itselleen, vieläpä toisillekin: »J—ssä on kylliksi varoja, enemmänkin kuin voidaan käyttää ennen Herran tuloa.» Tällainen menettely oli hyvin vahingollista monille, jotka totuuteen tullessaan saivat näin ollen nähdä asiat aivan väärässä valossa, käsittämättä, että he käyttivät Herran rahoja ja tuntematta niiden oikeaa arvoa. Ne sieluraukat, jotka juuri ovat ottaneet vastaan kolmannen enkelin sanoman ja joiden eteen on asetettu sellainen esimerkki, saavat vielä oppia paljon kieltääkseen itsensä ja kärsiäkseen Jeesuksen tähden. Heidän on opittava hylkäämään huoleton elämä, herettävä ajattelemasta mukavuuksiaan ja hyvinvointiaan ja opittava muistamaan sielujen arvoa. Ne, jotka tuntevat tuskaa sielujen tähden, eivät puuhaa suurissa valmistuksissa matkustaakseen mukavasti ja huolettomasti. Työkentälle on lähetetty sellaisia, jotka eivät ole saaneet kutsumusta työhön. Toisiin nämä seikat ovat vaikuttaneet sillä seurauksella, että he eivät tunne tarvetta noudattaa säästäväisyyttä, kieltää itseään ja antaa varoistaan Herran

aarreaittaan. He ajattelevat ja sanovat: »On toisia, joilla on kylliksi varoja, ja he antavat lehden hyväksi. Minun ei tarvitse tehdä mitään. Lehteä kannatetaan ilman minun apuani.» {HK 107.1}

Ei ole ollut mikään pieni koetus minulle nähdä, että jotkut ovat ottaneet sen osan näyistäni, mikä koski omaisuuden uhraamista työn kannattamiseksi ja ovat käyttäneet sitä väärin. He kuluttavat varoja eläen kohtuuttomasti, lyöden siten laimin toisissa kohdissa mainittujen periaatteiden noudattamisen. Sivulla 57 luemme seuraavaa: »Minä näin, että eräät kulkijat, joilla ei ollut mitään sanomaa Jumalalta, estivät ja häpäisivät Jumalan asiaa. Sellaisten on tehtävä jumalalle tili jokaisesta käyttämästään markasta matkustelussaan siellä, missä heidän velvollisuutensa ei ollut matkustaa, koska rahat olisi voitu käyttää Jumalan asian edistämiseksi.» Sivulla 58 sanotaan: »Minä näin, että ne, joilla on voimia auttaa ja tukea Jumalan asiaa tekemällä työtä käsillään, ovat yhtä suuressa edesvastuussa voimistaan kuin to;set omaisuu-destaan.» {HK 108.1}

Tämän ohella tahtoisin kiinnittää erikoista huomiota tätä ainetta käsittelevään näkyyn sivulla 66. Tässä lyhyt ote siitä: »Vapahtajan sanojen tarkoitusta Luuk. 12: 33 ei ole selvästi ilmituotu. Minä näin, että myymisen tarkoituksena ei ole auttaa niitä, jotka kykenevät tekemään työtä sekä pitämään huolta itsestään, vaan sen tarkoituksena on totuuden levittäminen. Laiskuuden hemmoitteleminen sekä työhön kykenevien kannattaminen on synti. Eräät ovat olleet in-nokkaita käymään kokouksissa, ei siinä tarkoituksessa, että Jumala tulisi kirkastetuksi, vaan ’leipien ja kalojen’ tähden. Olisi ollut paljon parempi, että sellaiset olisivat pysyneet kotonaan tehden käsillään »sitä, mikä hyvää on», että heillä olisi, mitä heidän perheensä ylläpitoon tarvitaan, sekä antaa jotakin nykyisen totuuden kalliin asian kannattamiseksi.» Saatanan tarkoituksena menneinä aikoina on ollut jouduttaa matkaan muutamia kiireisellä innolla käyttämään varoja liian rohkeasti ja vapaasti ja vaikuttamaan veljiin ja sisariin, että he äkisti luopuisivat omaisuudestaan, jotta varomattomuudessa ja kiireessä annettujen runsasten varojen kautta sielut vahingoittuisivat ja joutuisivat hukkaan ja jotta nyt, kun totuutta pitäisi laveammalti levittää, saataisiin tuntea puutetta. Saatanan tarkoitus on jossakin määrin mennytkin täytän-töön. {HK 108.2}

Herra on osoittanut, että monet tekevät virheen pitäessään yksinomaan niitä, joilla on omaisuutta, edesvastuullisina lehtien sekä kirjasten kustantamisesta. Kaikkien tulisi suorittaa osansa. Ne, joilla on voi-maa tehdä työtä käsillään ja ansaita varoja auttaakseen ja kannattaakseen asiaa, ovat yhtä suuressa edesvastuussa siitä, kuin toiset omaisuudestaan. Jokaisen Jumalan lapsen, joka tunnustaa uskovansa nykyiseen totuuteen, tulisi innolla täyttää osansa tässä työssä. {HK 109.1}

Heinäkuussa v. 1853 minulle näytettiin, ettei ollut paikallaan, että lehti, joka on omistettu Jumalalle ja on hänen hyväksymänsä, ilmestyisi niin harvoin.1 Aikana, jona elämme, Jumalan asia vaatii viikottain ilmestyvää lehteä ja paljon useampien kirjasten

julkaisemista aikamme yhä lisääntyvien erehdysten paljastamiseksi, mutta toimintaa haittaa varojen puute. Minä näin, että totuuden tulee edistyä sekä ettemme saa olla liian arkoja. Kirjasia ja lehtiä saattaisi hyvinkin saada kolme sellaista henkilöä, jotka eivät niitä tunne tarvitsevansa, kunhan ei vain sellainen henkilö, joka niille antaa arvoa ja voisi saada niistä hyötyä, jäisi ilman niitä. Minä näin, että viimeisten päivien merkeistä tulisi puhua selvästi, sillä saatanakin toimii yhä kasvavalla innolla. Saatanan ja hänen edustajiensa julkaisut yhä enenevät, heidän valtansa kasvaa ja sen, mitä me teemme saadaksemme totuuden ihmisille, täytyy tulla tehdyksi ripeästi. {HK 109.2}

Minulle näytettiin, että totuudet, jotka olemme tehneet tunnetuiksi tähän mennessä, säilyttävät arvonsa, sillä ne ovat viimeisten päivien totuuksia. Ne elävät eikä niihin tarvitse paljon lisätä tulevaisuudessakaan. Ei ole tarpeellista monisanaisilla kirjoituksilla osoittaa oikeaksi sitä, mikä puhuu itse puolestaan, loistaen selvänä ja kirkkaana. Totuus on suoraa, selvää ja yksinkertaista, ja se seisoo rohkeana itseään puolustaen. Mutta niin ei ole erehdyksen laita. Erehdys on niin kiero ja ristiriitainen, että sen vääristelty muoto tarvitsee monisanaisia ja yhä uudistuvia selvityksiä tuekseen. Minä näin, että kaikki se valo, minkä ihmiset muutamilla seuduilla ollvat vastaan¬ottaneet, oli saatu lehtien kautta. Näin, että sielut olivat löytäneet totuuden sillä tavoin ja kertoneet siitä sitten toisille. Paikkakunnille, missä nyt on useampia veljiä ja sisaria, oli totuus saapunut juuri näiden äänettömien sanansaattajien kautta. Ne olivat heidän ainoat saarnaajansa. Varojen puutteen ei pitäisi saada hidastuttaa totuuden asiaa kehityskulussaan. {HK 110.1}

Luku 23—Evankeelinen järjestys.

Herra on minulle osoittanut, että evankeelista järjestystä on liian paljon kartettu ja laiminlyöty. 1 Muodollisuutta tulee välttää, mutta järjestystä ei silti tule laiminlyödä. Taivaassa vallitsee järjestys. Ja seurakunnassa oli järjestys, silloin kuin Kristus oli maan päällä, ja hänen poismenonsa jälkeen hänen apostoliensa keskuudessa noudatettiin tarkkaa järjestystä. Nyt näinä viimeisinä päivinä Jumalan johtaessa lapsensa uskon yhteyteen kaivataan todella järjestystä kipeämmin kuin koskaan ennen; sillä kun Jumala yhdistää lapsensa, työskentelee saatana pahoine enkeleineen erityisellä ahkeruudella ehkäistäkseen ja kukistaakseen tämän yhteyden. Siitä syystä kiirehditään työkentälle miehiä, joilta puuttuu viisautta ja arvostelukykyä, miehiä, jotka kenties eivät hallitse hyvin omaa huonettaan eivätkä osoita järjestystä ja johtotaitoa niiden harvojen suhteen, jotka Jumala on uskonut heidän huostaansa kodissa. Kuitenkin nämä pitävät itseään kykenevinä lauman huoltajina. He menettelevät monasti väärin, ja ne, jotka eivät tunne lähemmin uskoamme, luulevat kaikkien lähettiläitten olevan näiden omasta alotteestaan lähteneitten miesten kaltaisia. Siten Jumalan asia joutuu moitteenalaiseksi ja monet uskottomat, vaikka ovatkin vilpittömiä, alkavat karttaa totuutta huolestuneina kysyen: »Lienevätkö nämä asiat ollenkaan niin?» {HK 111.1}

Kentälle lähtee miehiä, joilta puuttuu seurakunnan ja yleensä veljien ja sisarten antama tunnustus, miehiä, joiden elämä ei ole pyhitettyä ja jotka eivät kykene opettamaan nykyistä totuutta. Seurauksena siitä on epäjärjestys ja hajaantuminen. Muutamilla on totuuden tieto ja kyky esittää sitä, mutta heillä ei ole hengellisyyttä, aivostelukykyä eikä kokemuksia. He erehtyvät monissa asioissa, joissa heillä tulisi välttämättömästi olla ymmärrystä, ennenkuin he kelpaavat totuutta opettamaan. Toiset sitävastoin eivät kykene esittämään totuutta, mutta kun jotkut veljet kuulevat heidän hyvin rukoilevan ja antavan silloin tällöin kiihkeitä kehoituksia, lähetetään heidät kiireesti kentälle ottamaan osaa työhön, johon Jumala ei ole heitä katsonut sopiviksi ja jota varten heillä ei ole riittävää kokemusta eikä arvostelukykyä. Sydämeen pääsee ylpeys, heitä ylennetään, ja he toimivat siinä petollisessa luulossa, että ovat työntekijöitä. He eivät tunne itseään. He ovat tervettä arvostelutaitoa ja suvaitsevaista harkintakykyä vailla, puhuvat kerskaten itsestään ja mainitsevat vakuuttavasti monista asioista, joille eivät voi löytää todistuksia raamatusta. Jumala tietää tämän eikä senvuoksi kutsu senkaltaisia työhönsä näinä vaarallisina aikoina, ja veljien tulisi olla varovaisia, jotteivät lähettäisi kentälle niitä, joita Jumala ei ole kutsunut. {HK 112.1}

Miehet, joita Jumala ei ole kutsunut, ovat ylipäänsä juuri sellaisia, joilla on suurin luottamus siihen, että he ovat kutsutut ja jotka pitävät työtään sangen tärkeänä. He lähtevät työkentälle eivätkä yleensä tee hyvää vaikutusta. Heillä saattaa kuitenkin olla jonkunlaista menestystä muutamilla paikoilla, ja tästä he itse sekä toiset vetävät sen johtopäätöksen, että Jumala todellakin on kutsunut heidät. Se seikka, että ihmisillä on jonkunlaista menestystä,

ei todista sitä, että Jumala on heidät kutsunut, sillä Jumalan enkelit vaikuttavat nyt hänen rehellisten lastensa sydämissä valaisten heidän ymmärrystään käsittämään nykyistä totuutta, jotta he voivat pitää siitä kiinni ja elää. Vaikkapa vielä nuo itsestään lähteneet miehet valitsevat työkentäkseen seudun, jonne Jumala ei tahdo heitä asettaa, sekä esiintyvät opettajina ja sielut vastaanottavat totuuden heitä kuulemalla, niin ei sekään ole riittävä todistus siitä, että he ovat Jumalan kutsumia. Sielut, jotka heidän johtaminaan ovat omanneet totuuden, saatetaan koetuksiin ja orjuuteen huomatessaan jälkeenpäin, etteivät nämä miehet seuranneetkaan Jumalan neuvoa. Jotkut voivat omata totuuden, vaikka aivan jumalattomat ihmiset siitä heille puhuvat, mutta se ei tuota niille, jotka puhuvat, suurempaa suosiota Jumalan edessä. Jumalattomat ihmiset pysyvät yhä edelleen jumalattomina, ja he saavat rangaistuksensa siitä petollisuudesta, mitä ovat harjoittaneet Jumalan rakastettuja kohtaan sekä seurakunnassa synnyttämästään häiriöstä. Heidän syntinsä eivät pysy peitossa, sillä Jumalan ankaran vihan päivä on ne paljastava. {HK 112.2}

Nämä itsestään lähteneet sanansaattajat ovat kirouksena Jumalan työlle. Rehelliset sielut luottavat heihin uskoessaan heidän toimivan Jumalan neuvopäätösten mukaisesti ja olevan yhtä seurakunnan kanssa. Sen-tähden he sallivat heidän hoitaa pyhiä toimituksia, ja kun velvollisuus tehdä ensimäisiä tekoja selvitetään heille, antavat he näiden saarnaajien kastaa itsensä. Kun valo sitten tulee, kuten se varmasti tuleekin, huomaavat he, etteivät nämä miehet olleetkaan, kuten he luulivat, Jumalan kutsumia ja valitsemia. Silloin he joutuvat koetukseen ia alkavat epäillä vastaanottamaansa totuutta. Heistä tuntuu, että heidän on opittava se uudestaan alusta alkaen. Vihollinen ahdistaa ja hämmentää heitä saattaen heitä epäilemään, ovatko heidän kokemuksensa olleet Jumalasta vai eivät. He eivät tunne tyydytystä, ennenkuin menevät uudelleen kasteelle ja alottavat alusta. Jumalan lähettiläitä ikävystyttää ja rasittaa paljon enemmän lähteä sellaisille paikkakunnille, missä nämä väärään suuntaan vaikuttaneet henkilöt ovat olleet, kuin lähteä aivan uusille työkentille. Jumalan palvelijoiden tulee olla suoria ja rehellisiä, heidän tulee toimia julkisesti ja vilpittömästi, eivätkä he saa peitellä vääryyksiä, sillä he seisovat elävien ja kuolleiden välillä, ja heidän on tehtävä tili uskollisuudestaan, tehtävästään ja siitä vaikutuksesta, mikä heillä on ollut laumaan, jonka kaitsijoiksi Herra on heidät pannut. {HK 113.1}

Ne, jotka ovat vastaanottaneet totuuden ja joutuneet sellaisiin koetuksiin, olisivat kyllä saaneet totuuden, vaikka nämä miehet eivät olisi ollenkaan ryhtyneet toimimaan, vaan olisivat sensijaan täyttäneet vaatimattomamman paikan, minkä Herra oli heille aikonut. Jumalan silmä tarkkasi jalokiviään, ja hän olisi ohjannut heidän luokseen kutsumansa ja valitsemansa lähettiläät — henkilöt, jotka olisivat menetelleet ymmärtäväisesti. Totuuden valo olisi loistanut ilmaisten näille sieluille heidän todellisen tilansa, ja he olisivat omanneet totuuden ymmärryksellä, ja sen kauneus ja selvyys olisi tyydyttänyt heitä.

Tuntiessaan sen voimakkaita vaikutuksia he olisivat kasvaneet väkeviksi ja levittäneet itse pyhää vaikutusta ympäristöönsä. {HK 114.1}

Jälleen minulle osoitettiin vaara niiden kulkijoiden suhteen, joita Jumala ei ole kutsunut. Vaikka heillä onkin jonkinlaista menestystä, havaitaan heiltä kuitenkin puuttuvan muutamia menestyksen edellytyksiä. He ryhtyvät ymmärtämättömiin, arvostelukyvyn puutetta ilmaiseviin toimenpiteisiin, ja tämän kautta muutamat kallisarvoiset sielut joutuvat niin pitkälle, ettei heitä voida enää milloinkaan saavuttaa. Minä näin, että seurakunnan tulisi käsittää edesvastuunsa ja tarkoin ja huolellisesti pitää silmällä niiden elämää, sopivaisuutta ja yleistä kehitystä, jotka esiintyvät opettajina. Jollei ilmeistä todistusta voida näyttää siitä, että Jumala on heidät kutsunut sekä että he tuntevat tuskaa, jos laiminlyövät ottaa vaarin tästä kutsumuksesta, on seurakunnan velvollisuutena toimia ja ilmaista, ettei se hyväksy heidän toimintaansa opettajina. Tämä on ainoa menettelytapa, johon seurakunta voi ryhtyä, päästäkseen selvyyteen tässä asiassa, sillä taakka lepää sen harteilla. {HK 114.2}

Minä näin, että tämä ovi, minkä kautta vihollinen tulee sisälle ahdistamaan ja hämmentämään laumaa, voidaan sulkea. Kysyin enkeliltä, mitenkä se voitaisiin sulkea. Hän sanoi: »Seurakunnan täytyy tur-vautua Jumalan sanaan ja lujasti perustautua evankeeliseen järjestykseen, jota on syrjäytetty ja laiminlyöty.» Tämä on ehdottomasti tarpeellista, jotta seurakunta pääsisi uskon yhteyteen. Minä näin, että seurakunta apostolien aikana oli vaarassa joutua valheapostolien viettelysten ja petosten temmellyspaikaksi. Sentähden veljet valitsivat miehiä, joilla oli hyvä todistus siitä, että he hallitsivat hyvin omaa taloaan ylläpitäen järjestystä omissa perheissään, miehiä, jotka kykenivät antamaan valoa pimeydessä oleville. Jumalalta kysyttiin neuvoa heidän suhteensa, jonka jälkeen heidät seurakunnan ja Pyhän Hengen suostumuksella erotettiin kättenpäällepanemisella työhönsä. Saatuaan tehtävänsä Jumalalta ja omattuaan seurakunnan hyväksymisen he lähtivät saarnaamaan kastaen Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, hoitaen Herran huoneen asetuksia, usein palvellen pyhiä jakamalla heille tunnuskuvin ristiinnaulitun Vapahtajan murrettua ruumista ja vuodatettua verta jotta hänen kärsimisensä ja kuolemansa säilyisivät tuoreina Jumalan rakastettujen lasten muistossa. {HK 115.1}

Minä näin, ettemme me nykyaikana ole paremmin turvattuja vääriltä opettajilta, kuin oltiin apostolien päivinä. Jos tämä on totta, tulisi meidän ryhtyä erikoistoimenpiteisiin, samoinkuin hekin, seurakunnan rauhan, sopusoinnun ja yksimielisyyden turvaamiseksi. Meillä on heidän esimerkkinsä, ja sitä tulisi seurata. Kokeneitten, sielultaan ja ymmärrykseltään terveitten veljien tulisi kokoontua, ja Jumalan sanaa ja Pyhän Hengen opetuksia seuraten heidän tulisi palavin rukouksin laskea kätensä niiden päälle, jotka ovat täydellisesti osoittaneet saaneensa tehtävänsä Jumalalta, erottaen heidät siten kokonaan hänen työhönsä. Tämä toimenpide toisi ilmi, että he seurakun-nan suostumuksella ja sen

hyväksyminä lähettiläinä julistavat vakavinta sanomaa, mitä milloinkaan ennen on ihmisille julistettu. {HK 116.1}

Jumala ei usko kalliin laumansa huoltoa miehille, joiden mielet ja arvostelukyky ovat heikentyneet aikaisemmin suosimissaan väärissä opeissa, kuten spiritismissä ja niinsanotussa synnittömyysopissa, ja jotka eläen näissä hairahduksissa ovat häväisseet itsensä ja tuottaneet pahennusta totuuden asialle. Vaikka he tuntisivatkin itsensä vapaiksi erehdyksistä ja päteviksi opettamaan tätä viimeistä sanomaa, ei Jumala voi hyväksyä heitä. Hän ei usko kalliita sieluja heidän huos¬taansa, sillä heidän arvostelukykynsä turmeltui heidän harhaillesssan ja on nyt heikentynyt. Suuri ja pyhä Jumala on kiivas Jumala ja hän tahtoo, että hänen totuutensa julistajat ovat myös pyhiä. Jumalan Siinailta julistama pyhä laki on osa hänestä itsestään, ja vain pyhät miehet, jotka sitä itse tarkoin noudattavat, voivat kunnioittaa häntä opettamalla sitä muille. {HK 116.2}

Jumalan palvelijain, jotka opettavat hänen totuuttaan, tulee olla arvostelukykyisiä. Heidän tulee olla sellaisia, jotka kestävät vastustusta kiihtymättä, sillä totuuden vastustajat ovat perin kärkkäitä löytämään vikoja niissä, jotka opettavat totuutta, ja jokainen vastaväite, mikä voidaan löytää, tuodaan esille pahimmassa muodossaan todistamaan totuutta vastaan. Jumalan palvelijain, jotka julistavat sanomaa, tulee kyetä kumoamaan vastaväitteet totuuden valolla tyynesti ja sävyisästi. Useinkin vastustajat puhuvat Jumalan lähettämille saarnaajille ärsyttävällä tavalla herättääkseen heissäkin ärtyneisyyttä ja saadakseen tätä heidän ärtyneisyyttään sitten suurennella ja so¬pivissa tilaisuuksissa julistaa, että Jumalan käskyjen opettajissa on katkeruuden henki ja että he ovat rakkaudettomia, kuten on kerrottukin. Minä näin, että meidän täytyy valmistautua vastaväitteiden varalta voidaksemme kärsivällisyydellä, sävyisyydellä ja oikeamielisyydellä antaa vastaväitteille niiden ansaitseman arvon. Meidän ei tule hylätä tai syrjäyttää niitä itsepintaisin vastauksin eikä painaa alas vastaväitteen te¬kijää ilmaisten tylyä henkeä häntä kohtaan, vaan meidän tulee antaa vastaväitteille niille tuleva arvo ja sitten tuoda esille totuuden valoa ja voimaa antaen sen voittaa ja poistaa erehdykset. Näin menetellen saadaan aikaan hyvä vaikutus. Rehelliset vastustajat tunnustavat, että he ovat olleet väärässä sekä että käskyjen pitäjät eivät olekaan sellaisia, millaisiksi heitä on esitetty. {HK 117.1}

Niiden, jotka pitävät itseään elävän Jumalan palvelijoina, tulee olla valmiita kaikkia palvelemaan, sensijaan että koroittautuisivat veljien yläpuolelle. Heidän tulee nyös olla ystävällisiä ja kohteliaita. Hairahtuessaan heidän tulee olla valmiita peittelemättä tunnustamaan erehdyksensä. Tarkoitusperän vilpit-tömyys ei ole riittävä puolustus osoittamaan erehdysten tunnustamisen tarpeettomuutta. Tunnustus ei saisi vähentää seurakunnan luottamusta lähettiläääseen, joka sillä teolla puolestaan antaa hyvän esimerkin. Tunnustamisen henkeä tulisi elähdyttää seurakunnassa, sillä siitä olisi seurauksena suloinen yhteys jäsenten kesken. Opettajina esiintyvien pitäisi olla hurskauden,

sävyisyyden ja nöyryyden esikuvia. Sitäpaitsi heidän tulisi omata ystävällinen mieli voittaakseen sieluja Jeesukselle ja raamatun totuudelle. Kristuksen lähettilään tulisi olla puhdas sekä sanoissaan että vaelluksessaan. Hänen tulisi alati muistaa, että hän käsittelee innoitettuja sanoja, pyhän Jumalan sanoja. Samoin tulee hänen muistaa, että hänen haltuunsa on uskottu lauma ja että hänen on vietävä sen asiat Jeesuksen eteen rukoillen sen puolesta, samoinkuin Jeesus rukoilee Isää meidän puolestamme. Huomioni suunnattiin muinaiseen Israeliin, ja minä näin, miten puhtaita ja pyhiä niiden tuli olla, jotka toimittivat pyhäkköpalvelusta, koska he työssään tulivat läheiseen yhteyteen Jumalan kanssa. Jumalan palveluksessa olevien täytyy olla pyhiä, puhtaita ja nuhteettomia, muuten Jumala on tuhoava heidät. Jumala ei ole muuttunut. Hän on yhtä pyhä, puhdas ja tarkka kuin hän aina on ollut. Niiden, jotka tunnustavat olevansa Jeesuksen lähettiläitä, tulisi olla kokeneita ja syvästi hurskaita miehiä, sillä silloin he joka aika ja joka paikassa levittäisivät pyhää vaikutusta ympäristöönsä. {HK 117.2}

Minä olen nähnyt, että nyt on aika, jolloin lähettiläitten tulee mennä kaikkialle, minne suinkin tilaisuus tarjoutuu, ja Jumala on käyvä heidän edellään avaten muutamien sydämet kuulemaan. Uusille paikkakunnille tulee mennä, ja olisi hyvä, jos voitaisiin järjestää niin, että työntekijät lähetettäisiin kaksittain, jotta he voisivat tukea toisiaan. Minulle esitettiin tällainen suunnitelma: Olisi hyvä, jos kaksi veljeä menisi yhdessä pimeimmille seuduille, missä on paljon vastustusta ja missä eniten työmiehiä kaivataan, ja julistaisi sitten yhtynein voimin ja vahvassa uskossa totuutta pimeydessä oleville. Ja sitten, jos he voisivat suorittaa enemmän käymällä useammilla paikoilla, saattaisivat he mennä erikseen, mutta heidän tulisi matkoillaan usein kohdata toisensa rohkaistakseen toinen toistaan uskossa ja vahvistaakseen ja ylläpitääkseen sillä tavoin toinen toisensa käsiä. Samaten heidän tulisi neuvotella keskenään avoinna olevista paikkakunnista ja päättää, kummanko lahjoja kullakin paikkakunnalla parhaiten tarvittaisiin ja millä tavalla he parhaiten voisivat saavuttaa ja voittaa sydämiä. Sitten jälleen erottuaan on heillä uutta rohkeutta ja tarmoa käydäkseen kohtaamaan vastuksia ja pimeyttä ja työskennelläkseen osaa-ottavin sydämin hukkuvien sielujen pelastukseksi. {HK 118.1}

Minä näin, ettei Jumalan palvelijain tulisi yhä uudelleen mennä samoille työkentille, vaan että heidän tulisi etsiä sieluja uusilla paikkakunnilla. Totuudessa vakaantuneitten ei pitäisi vaatia liian paljon työntekijöiden apua. Heidän pitäisi kyetä seisomaan omin voimin, vieläpä vahvistaa ympärillään olevia, Jumalan lähettiläitten toimiessa pimeillä ja syrjäisillä seuduilla vieden totuuden valoa niille, jotka vielä ovat pimeydessä. {HK 119.1}

Luku 24—Seurakunnalliset vaikeudet.1

Rakkaat veljet ja sisaret: Erehdysten nopeasti enentyessä meidän olisi pysyttävä valveilla Jumalan asiaan nähden ja käsitettävä aika, jossa elämme. Pimeys tulee peittämään maan ja suuri synkeys kansan. Ja koska lähes kaikki ympärillämme ovat kietoutuneet erehdysten ja viettelysten synkkään pimeyteen, tulee meidän pyrkiä vapautumaan välinpitämättömyydestä ja elää lähellä Jumalaa, missä jumalallisen valon ja kirkkauden säteet Jeesuksen kasvoista voivat meihin kohdistua. Pimeyden tihentyessä ja erehdysten lisääntyessä meidän tarvitsee hankkia perinpohjaisempaa tietoa totuudesta sekä valmistautua puolustamaan kantaamme kirjoituksilla. {HK 120.1}

Meidän tulee pyhittyä totuudessa, vihkiytyä täydellisesti Jumalalle ja elää pyhän tunnustuksemme mukaisesti, jotta Herra voisi antaa valonsa lisääntyvällä voimalla loistaa ylitsemme voidaksemme nähdä valoa hänen valossaan ja vahvistua hänen väkevyytensä voimassa. Jokaisena hetkenä, jolloin emme ole valveilla, olemme alttiit joutumaan vihollisen saartamiksi, ja me olemme suuressa vaarassa tulla pimeyden voimien voittamiksi. Saatana kehoittaa enkeleitään olemaan valppaita ja kukistamaan niin monta, kuin vain voivat. Hän kehoittaa heitä paljastamaan totuuteen us-kovien itsepäisyyden ja helmasynnit sekä ympäröimään heidät pimeydellä, jotta he lakkaisivat valvomasta ja ryhtyisivät toimimaan tavalla, mikä häpäisisi asiaa, jota he sanovat rakastavansa, ja tuottaisi surua seurakunnalle. Nämä harhaanjohdetut, valvomattomat sielut joutuvat yhä suurempaan pimeyteen, ja taivaan valo haihtuu heiltä. He eivät voi nähdä helmasyntejään, ja saatana virittää verkkonsa heidän ympärilleen, ja he joutuvat hänen vangeikseen. {HK 120.2}

Jumala on meidän väkevyytemme. Häneltä meidän tulee etsiä viisautta ja johdatusta, ja pitäen silmällä hänen kunniaansa, seurakunnan parasta ja oman sielumme pelastusta meidän täytyy voittaa helmasyntimme. Henkilökohtaisesti meidän tulee pyrkiä saavuttamaan uusia voittoja joka päivä. Meidän täytyy oppia seisomaan yksin ja luottamaan vain Jumalaan. Kuta pikemmin tämän opimme, sitä parempi. Jokaisen tulisi löytää omat virheensä ja sitten valvoa uskollisesti, etteivät hänen syntinsä saisi voittoa hänestä, vaan että hän voittaisi syntinsä. Silloin me voimme luottaa Jumalaan, ja seurakunta säästyy suuresta huolesta. {HK 121.1}

Kun Jumalan lähettiläät lähtevät työskentelemään sielujen pelastukseksi, kuluttavat he paljon ajastaan työssä niiden hyväksi, jotka jo monet vuodet ovat olleet totuudessa, mutta jotka vielä ovat heikkoja syystä, että ovat tulleet leväperäisiksi, lakanneet valvomasta ja, kuten toisinaan ajattelen, viekoitelleet vihollista heitä kiusaamaan. Kun he joutuvat johonkin mitättömään vaikeuteen tai koetukseen, saavat Herran palvelijat kuluttaa aikaansa käymällä heidän luonaan. Heitä pidetään tunteja, jopa päiviäkin, janäiden vähäpätöisten

vaikeuksien ja kiusausten kuuleminen tuottaa heille tuskaa ja haavoittaa heidän sieluaan. Kukin suurentaa omat ahdinkonsa tehden ne niin vakavaluontoisiksi kuin mahdollista, koska he pelkäävät Herran palvelijoiden pitävän niitä liian pieninä huomioonotettaviksi. Sensijaan, että turvautuisivat Herran palvelijain apuun näistä kiusauksista päästäkseen, tulisi heidän särkynein sydämin käydä Jumalan eteen, paastota ja rukoilla, siksi kunnes kiusaukset väistyisivät. {HK 121.2}

Muutamilla tuntuu olevan se käsitys, että Jumala on asettanut lähettiläänsä työhön vain sitä varten, että nämä toimisivat heidän määräystensä mukaan ja kantaisivat heitä käsillään. Heidän mielestään lä-hetystyöntekijäin tärkein tehtävä on selvitellä heidän vähäpätöisiä kiusauksiaan ja vaikeuksiaan, joihin he ymmärtämättömyytensä tähden ovat joutuneet antaessaan viholliselle jalansijaa ja suosiessaan alistumatonta, moitiskelevaa henkeä ympärillä olevia kohtaan. Mutta missä ovat nälkäiset lampaat silloin? He ovat kuolemaisillaan elämänleivän puutteessa. Ne, jotka tuntevat totuuden ja ovat päässeet siihen juurtumaan, mutta jotka eivät seuraa sitä — sillä jos he sitä seuraisivat, säästyisivät he monilta koetuksilta — kuluttavat lähettiläitten aikaa, ja tehtävä, jota varten Jumala on lähettiläät työkentälle kutsunut, jää täyt-tämättä. {HK 122.1}

Senkaltaiset seurakunnassa esiintyvät epäkohdat murehduttavat ja masentavat Jumalan palvelijoita. Sensijaan, että näin tapahtuu, tulisi kaikkien pyrkiä siihen, etteivät höyhenenkään painolla lisäisi lähetys-työntekijöiden taakkaa, vaan auttaisivat ja tukisivat heitä innostavin sanoin ja uskon rukouksin. Kuinka paljon vapaampia he olisivatkaan, jos kaikki, jotka tunnustavat seuraavansa totuutta, etsisivät tilaisuuksia auttaakseen toisia eivätkä itse vaatisi niin paljon apua muilta. Usein saavat Jumalan palvelijat saapua työkentälle, missä totuutta ei ole vielä julistettu, haavoitetuin mielin. Heidän veljensä ovat tämän aiheuttaneet pienillä murheillaan. Kaiken tämän lisäksi he saavat kohdata vastustajien taholta epäuskoa ja ennakkoluuloa, vieläpä sortoakin. {HK 122.2}

Miten paljon helpompaa Jumalan palvelijain olisikaan kosketella kuulijainsa sydämiä, ja miten paljon enemmän Jumalaa kirkastettaisiin, jos hänen palvelijansa saisivat olla vapaat alakuloisuudesta ja kiusauksista voidakseen rohkein mielin esittää totuutta sen kaikessa ihanuudessa. Kaikki, jotka ovat tehneet itsensä syypäiksi Jumalan palvelijoiden rasittamiseen tarpeettomalla työllä ja koetuksillaan, joiden selvittäminen kuuluu heille itselleen, ovat siten tuottaneet tyydytystä viholliselle, ja heidän tulee kerran tehdä tili Jumalalle kaikesta ajasta ja varoista, joita ovat täten tuhlanneet tyydyttääkseen itseään. Heidän tulisi kyetä tukemaan veljiään. Heidän ei tulisi milloinkaan esittää koetuksiaan ja vaikeuksiaan niillä koko seurakuntaa rasittaakseen eikä odottaa siksi, kunnes joku lähettiläistä saapuisi niitä selvittelemään. Heidän tulisi itse päästä oikeaan suhteeseen Jumalaan ja saada kaikki vaikeutensa poistetuiksi, ollakseen valmiit työntekijäin tullessa tukemaan heitä, sensijaan että heitä rasittaisivat. {HK 122.3}

Luku 25—Seurakunnan toivo. 1

Kun olen katsellut viime aikoina, löytäisinkö sävyisän ja nöyrän Jeesuksen seuraajia, olen saanut paljon ajattelemisen aihetta siitä, mitä olen nähnyt. Monet, jotka sanovat odottavansa Kristuksen pikaista tulemista, muodostautuvat tämän maailman mukaan etsien innokkaammin ihmisten suosiota ja kiitosta kuin Jumalan hyväksymistä. He ovat penseitä ja muodollisia, niiden nimiseurakuntien kaltaisia, joista he lyhyt aika sitten erkanivat. Laodikean seurakunnalle osoitetut sanat kuvaavat täydellisesti heidän nykyistä tilaansa. Katso Ilm. k. 3: 14-20. He eivät ole »ky1miä eivätkä kuumia», vaan »p e n s e i t ä». Ja jos he eivät ota vaaria »uskollisen ja totisen Todis-tajan» neuvosta, eivätkä tee ahkerasti parannusta, eivätkä ota vastaan »kultaa, tulessa puhdistettua», »valkeita vaatteita» ja »silmävoidetta», on hän oksentava heidät suustansa. {HK 123.1}

Aika on tullut, jolloin suuri osa niistä, jotka kerran iloitsivat ja ääneen riemuitsivat ajatellessaan Jeesuksen pikaista tulemista, ovat samassa tilassa kuin maailma ja ne seurakunnat, jotka kerran pilkkasivat heitä uskonsa tähden Jeesuksen tulemukseen ja levittivät heistä kaikellaisia valheita herättääkseen ennakkoluuloja heitä kohtaan ja tehdäkseen tyhjäksi heidän vaikutusvoimansa. Niinpä nykyään ne, jotka ikävöivät elävää Jumalaa isoten ja janoten hänen vanhurskauttaan ja joiden Jumala suo tuntea hänen voimaansa tyydyttäessään heidän sielunsa kaipuun vuodattamalla rakkauttaan heidän sydämiinsä, joutuvat usein, jos rohkenevat kunnioittaa Jumalaa ylistämällä hänen nimeään, niiden pilkan alaisiksi, jotka myöskin vakuuttavat uskovansa Jeesuksen pikaiseen tulemiseen. He sanovat heidän joutuneen eksytyksen valtaan, olevan hypnotisoituja tai pahojen henkien johdon alaisia. {HK 124.1}

Useat näistä nimikristityistä pukeutuvat, puhuvat ja elävät maailman tavalla ja ainoa, minkä kautta heidät saatetaan tuntea, on heidän tunnustuksensa. Vaikkakin he tunnustavat odottavansa Kristusta, eivät he kuitenkaan serustelussaan osoita harrastavansa sitä, mikä on taivaassa, vaan sitä, mikä on maan päällä. »Millaisia tuleekaan niiden olla kaikessa pyhässä vaelluksessa ja jumalisuudessa», jotka tunnustavat »odottavansa ja jouduttavansa Jumalan päivän tulemista». 2 Piet. 3: 11. »Ja jokainen, joka panee häneen sen toivon, puhdistaa itsensä, niinkuin hänkin on puhdas», 1 Joh. 3: 3. Mutta on ilmeistä, että monet, jotka nimittävät itseään adventisteiksi, käyttävät enemmän aikaa mietiskelläkseen. miten kaunistaisivat omaa ruumistansa ja miten parhaiten maailman silmissä miellyttäviltä näyttäisivät kuin oppiakseen Jumalan sanan avulla tuntemaan, miten voisivat olla Jumalalle otollisia. {HK 124.2}

Mitähän, jos rakastettava Jeesuksemme, esikuvamme, ilmaantuisi heidän ja ylipäänsä uskovaisiksi lukeutuvien keskuuteen, samalla tavalla kuin hän ilmaantui ensimmäisessä tulemisessaan? Hän syntyi seimessä. Seuraa häntä läpi hänen elämänsä ja työnsä. Hän oli

surujen mies, murhetta ja tuskaa täynnä. Nämä nimikristityt häpeäisivät sävyisää ja nöyrää Vapahtajaa, joka pukeutui yksinkertaiseen, saumattomaan viittaan ja jolla ei ollut paikkaa, mihin olisi päänsä kallistanut. Hänen tahraton, itsensäkieltävä elämänsä tuomitsisi heidät. Hänen pyhä vakavuutensa olisi kiusallinen hillike heidän kevytmielisyydelleen ja tyhjälle naurulleen. Hänen vilpitön vael-luksensa olisi moite heidän maailmalliselle ja himokkaalle vaellukselleen. Hänen julistaessaan korutonta, vihlovaa totuutta, heidän todellinen luonteensa tulisi näkyviin, ja he haluaisivat niin pian kuin mahdollista päästä eroon sävyisästä esikuvasta, rakastettavasta Jeesuksesta. He olisivat ensimmäisinä tavoittamassa häntä kiinni hänen sanoistaan ja koroittamassa huudon: »Ristiinnaulitkaa hänet! Ristiinnaulitkaa hänet!» {HK 125.1}

Seuratkaamme Jeesusta hänen sävyisänä ratsastaessaan Jerusalemiin, silloin kun »koko opetuslasten joukko rupesi iloiten kiitämään Jumalaa korkealla äänellä... sanoen: ’Siunattu olkoon hän, kuningas, joka tulee Herran nimessä! Rauha taivaassa ja kunnia korkeuksissa!’ Ja muutamat farisealaiset, jotka olivat kansajoukossa, sanoivat hänelle: ’Opettaja, nuhtele opetuslapsiasi’. Mutta hän vastasi ja sanoi: ’Minä sanon teille: jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutai-sivat’». Suuri osa niistä, jotka tunnustavat odottavansa Kristuksen tuloa, olisivat farisealaisten lailla etummaisina opetuslapsia vaimentamassa, ja epäilemättä he koroittaisivat huudon: »Fanatismia! Hypnotismia! Hypnotismia!» Ja opetuslapsia, jotka levittävät vaatteitaan ja palmunoksia tielle, pidettäisiin tuhlaavaisina ja hullaantuneina. Mutta Jumalalla on oleva maan päällä lapsia, jotka eivat ole niin kylmiä ja kuolleita, etteivät he voisi kiittää ja kunnioittaa häntä. Hän on saava osakseen kunniaa muutamilta, ja jos hänen valittunsa, ne, jotka hänen käskynsä pitävät, vaikenisivat, niin silloin kivet huutaisivat. {HK 125.2}

Jeesus on tuleva, vaikka ei, kuten ensimmäisessä tulemisessaan, pienenä lapsena Betlehemissä eikä myöskään senkaltaisena kuin hän oli Jerusalemiin ratsastaessaan opetuslasten ylistäessä Jumalaa, korkealla äänellä huutaen: »Hosianna», vaan hän on tuleva Isänsä kirkkaudessa, koko pyhän enkeliseurueen häntä saattaessa maan päälle. Koko taivas tyhjentyy enkeleistä Kristuksen tullessa, ja hänen pyhänsä maan päällä odottavat häntä ja katsovat taivaalle, samoinkuin Galilean miehet, silloinkuin Jeesus otettiin ylös öljymäeltä. Silloin ainoastaan ne, jotka ovat pyhiä ja jotka ovat täydellisesti seuranneet nöyrää Esikuvaansa, ilosta haltioituneina huudahtavat hänet nähdessään: »Katso! tämä on meidän Jumalamme, jota me odotimme ja hän pelastaa meidät.» Heidät muutetaan »yht’äkkiä silmänräpäyksessä, viimeisen pasuunan soidessa» — sen pasuunan, joka herättää nukkuvat pyhät kutsuen heidät esiin tomuvuoteiltaan. Ihanaan kuolemattomuuteen pukeutuneina he riemuiten huudahtavat: »Voitto! Voitto kuolemasta ja haudasta!» Senjälkeen muutetut pyhät yhdessä enkelien kanssa temmataan yläilmoihin Herraa vastaan eikä heidän enää milloinkaan tarvitse erota rakkautensa esineestä. {HK 126.1}

Voisimmeko olla vaiti, kun eteemme on auennut sellainen näköala kuin edellä on kerrottu, sellainen ylevä ja kirkas toivo, sellainen lunastus, minkä Kristus verellään on meille hankkinut? Emmekö kiittäisi Jumalaa, vieläpä korkealla äänellä, niinkuin opetuslapset Jeesuksen ratsastaessa Jerusalemiin? Eikö meidän tulevaisuustoivomme ole paljon ihanampi kuin heidän tulevaisuustoivonsa oli? Kuka rohkenee kieltää meitä kunnioittamasta Jumalaa korkealla äänellä, kun meillä on sellainen kuolemattomuutta ja kirkkautta täynnä oleva toivo? Olemme maistaneet tulevan maailman voimia ja halajamme päästä niistä yhä enemmän osallisiksi. Koko olemukseni huutaa elävää Jumalaa enkä minä voi olla tyydytetty, ennekuin tulen täytetyksi koko hänen täyteydellään. {HK 127.1}

Luku 26—Valmistuminen Kristuksen tulolle.1

Rakkaat veljet ja sisaret: Uskommeko me kaikesta sydämestämme, että Kristus tulee pian ja että meillä nyt on julistettavana viimeinen armonsanoma, mikä rikolliselle maailmalle annetaan? Onko esimerkkimme semmoinen, kuin sen tulisi olla? Osoitammeko me elämällämme ja pyhällä vaelluksellamme ympärillämme oleville, että me odotamme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen ihanaa ilmestymistä, hänen, joka on ’muuttava alennustilassa olevan ruumiimme kirkkautensa ruumiin kaltaiseksi? Pelkään, ettemme usko emmekä käsitä näitä asioita, niin¬kuin meidän tulisi. Niiden, jotka uskovat tunnustamiimme tärkeisiin totuuksiin, tulee toimia uskonsa mukaisesti. Liian paljon etsitään huvituksia ja sellaista, mikä on omiaan kiinnittämään huomion tähän maailmaan. Ajatusten annetaan viipyä liian kauan vaatteissa, ja kieli antautuu liian usein kevyeen ja joutavaan keskusteluun, mikä saattaa tunnustuksemme väärään valoon, sillä meidän puheemme ei ole taivaissa, mistä me Vapahtajaa odotamme. {HK 127.2}

Enkelit valvovat ja vartioivat meitä. Usein me saatamme nämä enkelit murheellisiksi antautumalla turhiin puheisiin, leikillisyyksiin ja pilantekoon ja vaipumalla huolettomuuden ja välinpitämättömyyden tilaan. Vaikka me silloin tällöin pyrimmekin saavuttamaan voittoa ja saammekin sen, niin jollemme pidä siitä kiinni, vaan vaivumme jälleen samaan suruttomuuden ja välinpitämättömyyden tilaan kykenemättöminä kestämään kiusauksia ja vastustamaan vihollista, emme me kestä uskomme koetusta, mikä on kultaa paljon kallisarvoisempi. Me emme silloin kärsi Kristuksen tähden, emmekä myöskään riemuitse ah¬distuksista. {HK 128.1}

Kristillistä mielenlujuutta sekä periaatteellista Jumalan palvelemista suuresti puuttuu. Meidän ei tulisi pyrkiä miellyttämään ja tyydyttämään itseämme, vaan kunnioittamaan ja kirkastamaan Jumalaa ja kaikessa, mitä sanomme tai teemme, pitämään silmällä juuri Jumalan kunniaa. Jos antaisimme seuraavien tärkeiden sanojen syöpyä sydämiimme ja säilyttäisimme ne alati mielissämme, emme me niin helposti lankeaisi kiusaukseen, ja sanamme olisivat harvat ja hyvin valitut: »Vaan hän on haavoitettu meidän pahaintekoimme tähden ja hosuttu meidän syntiemme tähden. Rangaistus, joka meille rauhan tuotti, oli hänen päällänsä, ja hänen haavojensa kautta olemme me paratut.» »Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä». »Sinä Jumala näet minut.» {HK 128.2}

Emme voisi ajatella näitä paljon merkitseviä sanoja ja muistella niitä tuskia, joita Jeesus kärsi, jotta me syntisraukat saisimme anteeksiannon ja tulisimme lunastetuiksi Jumalalle hänen kalliilla verellään, tun-tematta pyhää pidäkettä ja harrasta halua kärsiä hänen tähtensä, joka kärsi ja kesti niin paljon meidän tähtemme. Jos ajatuksemme viipyvät näissä asioissa, niin oma minä arvoisuuksineen nöyrtyy, ja sen tilalle astuu lapsenomainen

yksinkertaisuus, joka ottaa vastaan ojennusta toisilta eikä ole herkkä suuttumaan. Itsekäs henki ei silloin pääse hallitsemaan sielua. {HK 129.1}

Tosi kristityn ilojen ja lohdutuksen lähteen tulee olla taivaassa, ja se onkin siellä. Niiden sieujen kaihoa, jotka ovat maistaneet tulevan maailman vomia ja nauttineet taivaallista iloa, ei voi mikään tässä maailmassa tyydyttää. Sellaisilla on kylliksi tekemistä joutohetkinään. Heidän sielunsa kaipaa Jumalaa. Missä heidän aarteensa on, siellä on heidän sydämensäkin suloisessa yhteydessä Jumalan kanssa, jota he rakastavat ja palvelevat. Heidän huvinsa on mietiskellä aarrettaan — pyhää kaupunkia, uudistettua maata, ikuista kotiaan. Ajatellessaan näitä yleviä, puhtaita ja pyhiä asioita taivas tulee lähellä, ja he saavat tuntea Pyhän Hengen voimaa. Tämä saattaa heidät vieraantumaan yhä enemmän ja enemmän maailmasta ja saattaa heidät löytämään lohdutuksensa ja ylimmän ilonsa taivaallisissa asioissa autuaallisessa kodissaan. Jumalan ja taivaan vetovoima on oleva silloin niin suuri, ettei mikään saa heidän mieltään pois sielun pelastusta ja Jumalan kunnioittamista ja kirkasta¬mista tarkoittavasta suuresta päämäärästä. {HK 129.2}

Kun oivallan, miten paljon on tehty puolestamme pysyäksemme oikealla tiellä, en voi olla huudahtamatta: Oi, minkälaista rakkautta, minkälaista ihmeellistä rakkautta, Jumalan poika on osoittanut meitä syntisraukkoja kohtaan! Pitäisikö meidän olla velttoja ja välinpitämättömiä, silloin kun pelastumiseksemme on tehty kaikki, mitä voidaan tehdä? Koko taivas osoittaa mielenkiintoa meihin. Meidän tulisi olla eläviä ja valveilla, kunnioittaaksemme, ylistääksemme ja ihaillaksemme häntä, joka on ylevä ja korkea. Sydämemme tulisi vuotaa rakkaudesta ja kiitollisuudesta häntä kohtaan, joka on meille osoittanut rajatonta rakkauttaan ja sääliään. Meidän tulisi kunnioitaa häntä elämällämme ja osoittaa puhtailla ja pyhillä puheillamme, että olemme syntyneet ylhäältä, ja että tämä maailma ei ole kotimme, vaan että me olemme täällä toivioretkeläisiä ja muukalaisia, matkalla parempaan maahan. {HK 130.1}

Useat, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä ja sanovat odottavansa hänen pikaista tulemistaan, eivät tiedä, mitä merkitsee kärsiä Kristuksen tähden. Usein ja monella tavalla saadaan nähdä, ettei armo ole saa-nut pehmittää heidän sydämiään eikä heidän oma minänsä ole kuollut. Samalla he puhuvat koetuksistaan. Mutta pääsyynä heidän koetuksiinsa on alistumaton sydän, mikä tekee oman minän niin herkästi loukkaantuvaksi. Jos nämä käsittäisivät, mitä nöyränä Kristuksen seuraajana, todellisena kristittynä oleminen tarkoittaa, alkaisivat he toimia täydellä todella ja oikealla tavalla. He kuolettaisivat ensin oman minänsä, sitten he rukoilisivat väsymättä ja hillitsisivät sydämensä jokaisen intohimon. Luopukaa, veljet, itseluottamuksestanne ja itsekylläisyydestänne ja seuratkaa lempeää Esikuvaanne. Pitäkää aina Jeesus mielessänne muistaen, että hän on teidän esimerkkinne ja että teidän on kuljettava hänen askeliaan. Katsokaa Jeesukseen, uskonne alkuunpanijaan ja täydelliseksi tekijään, joka odotettavanaan olevan ilon sijasta kärsi ristin häpeästä välittämättä. Hän kärsi syntisten

vastustukset. Hän oli kerran syntiemme tähden sävyisä, teurastettu karitsa, haavoitettu, murrettu, lyöty ja kiusattu. {HK 130.2}

Kärsikäämme senvuoksi iloisin mielin jotain Jeesuksen tähden, ristiinnaulitkaamme oma minämme päivittäin ja olkaamme osalliset Kristuksen kärsimyksistä täällä, jotta tulisimme myös osallisiksi hänen kanssaan hänen kirkkaudestaan ja tulisimme kruunatuiksi kunnialla, kuolemattomuudella ja ikuisella elämällä. {HK 131.1}

Luku 27—Osanottomme yhteisiin kokouksiin.

Herra on minulle osoittanut, että sapatinpyhittäjillä tulisi olla enempi innostusta pitää vireillä kokouk siä ja tehdä ne mielenkiintoisiksi. On hyvin välttämätöntä, että tässä suhteessa ilmaantuu suurempaa harrastusta ja tarmokkuutta. Kaikilla pitäisi olla jotain sanottavaa Herran edessä, sillä siten he saaavat siunauksen. Muistokirja kirjoitetaan niistä, jotka eivät laiminlyö yhteisiä kokouksia, vaan puhuttelevat usein toisiaan. Jäljellejääneiden on voitettava Karitsan veren ja heidän todistuksensa sanan kautta. Muutamat toivovat voittoa yksinomaan Karitsan veren kautta ilman erikoista kilvoittelua heidän omalta puoleltaan. Minä näin, että Jumala on ollut armollinen antaessaan meille puhekyvyn. Hän on antanut meille kielen, ja me olemme edesvastuussa hänelle sen käyttämisestä. Meidän tulisi kunnioittaa Jumalaa suullamme, puhuen arvokkuudella totuudesta ja hänen määräämättömästä laupeudestaan sekä voittaa todistuksemme sanalla, Karitsan veren kautta. {HK 131.2}

Älkäämme kokoontuko jäädäksemme äänettömiksi. Herra muistaa vain niitä, jotka kokoontuvat yhteen puhuakseen hänen kirkkaudestaan ja kunniastaan ja kertoakseen hänen voimastaan. Sellaisten yllä lepää Herran siunaus, ja he saavat virvoituksen. Jos kaikki toimisivat, niinkuin heidän tulisi, ei kallista aikaa ollenkaan tuhlattaisi eikä liioin tarvittaisi nuhteita pitkistä rukouksista ja todistuksista. Koko aika käytettäisiin lyhyihin, asiallisiin todistuksiin ja rukouksiin. Anokaa, uskokaa ja vastaanottakaa! On liian paljon Herran pilkkaamista, liian paljon rukousta, mikä ei ole ensinkään rukousta ja mikä väsyttää enkeleitä ja on vastenmielistä Jumalalle, liian paljon turhanpäiväisiä, tarkoituksettomia anomuksia. Meidän tulee ensin tuntea tarvetta ja sitten rukoilla Jumalalta juuri sitä, mitä tarvitsemme uskoen että hän täyttää tarpeemme, vieläpä rukoillessamme. Näin uskomme kasvaa, kaikki rakentuvat, heikot vahvistuvat, ja masentuneet sekä epäilevät kohottavat katseensa ja alkavat uskoa, että Jumala palkitsee kaikki ne, jotka häntä ahkerasti etsivät. {HK 132.1}

Monet ovat vaiti kokouksissa, sentähden kun heillä ei ole mitään uutta kerrottavana. Jos he puhuisivat, täytyisi heidän toistaa, minkä jo ennenkin ovat sanoneet. Minä näin, että ylpeys piili tämän pohjalla. Näin, että Jumala ja hänen enkelinsä kuulivat pyhien todistukset sekä että heidän viikottaisin todistamansa todistukset olivat sangen otollisia Herralle ja tuottivat hänelle kunniaa. Herra rakastaa yksinkertaisuutta ja nöyryyttä, mutta hän tuntee vastenmielisyyttä, ja enkelit tuntevat murhetta, kun Jumalan perillisiksi ja Jeesuksen kanssaperillisiksi tunnustautuvat sallivat kalliin ajan kulua hukkaan kokouksissaan. {HK 132.2}

Jos veljet ja sisaret olisivat siinä tilassa kuin heidän pitäisi olla, niin eivät he olisi ymmällä löytääkseen jotakin sanottavaa Jeesuksen kunniaksi, joka heidän syntiensä tähden

riippui Golgatan ristillä. He olisivat nopeammin valmiit Jeesusta ylentämään ja koroittamaan, jos he tuntisivat paremmin Jumalan ylenpalttista armoa hänen antaessaan ainosyntyisen Poikansa kuolla uhrina meidän syntiemme ja rikostemme tähden avatakseen Jeesuksen kärsimysten ja tuskien kautta pelastuksen tien rikollisille, jotta nämä saisivat anteeksiannon ja voisivat elää. He eivät voisi olla vaiti, vaan kiitollisina he puhuisivat hänen kunniastaan ja kertoilisivat hänen voimastaan, ja silloin Jumalan siunaukset lepäisivät heidän yllään. Vaikkapa sama asia toistettaisiinkin, tulisi Jumala kuitenkin sen kautta kirkastetuksi. Enkeli osoitti minulle ne, jotka eivät herenneet päivällä eikä yöllä huutamasta: »Pyhä! Pyhä! Herra Jumala Kaikkivaltias!» »Yhtämittaista lakkaamatonta toistamista», sanoi enkeli, »mutta siitä huolimatta se koituu Jumalan kunniaksi». Vaikka kertoisimmekin saman asian yhä uudelleen, tuottaa se Jumalalle kunniaa ja osoittaa, ettemme ole unohtaneet hänen hyvyyttään ja armoaan meitä kohtaan. {HK 133.1}

Minä näin, että nimikirkot ovat langenneet, että kylmyys ja kuolema vallitsee niiden keskellä. Jos he noudattaisivat Jumalan sanaa, niin siitä olisi seurauksena nöyrtyminen. Mutta he ovat nousseet Jumalan tekoja korkeammalle. Heistä olisi liian nöyryyttävää kokoonnuttuaan toistaa samaa yksinkertaista kertomusta Jumalan hyvyydestä, ja he miettivät keksiäkseen jotain uutta, jotain suuremmoista, ja he koettavat muodostaa sanansa tarkoin kuulijoitaan ja heidän korviaan miellyttääkseen, ja Jumalan Henki jättää heidät. Vaeltaessamme vaatimattomalla raamatun viittomalla tiellä saamme kokea Jumalan Hengen vaikutuksia. Jos me seuraamme totuuden korutonta polkua luottaen täydellisesti Jumalaan, niin meidän kaikkien kesken on oleva suloinen sopusointu eikä meidän liioin tarvitse pelätä, että pahat enkelit meitä vahingoittaisivat. Silloin kun sielut pyrkivät Jumalan Hengen edelle toimien omassa voimassaan, lakkaavat enkelit heitä vartioimasta, ja he jäävät alttiiksi saatanan hyökkäyksille. {HK 133.2}

Jumalan sanassa esitettyjen velvollisuuksien suorittaminen pitää Jumalan kansan nöyränä ja erillään maailmasta estäen sitä nimikirkkojen tavalla lankeamasta. Jalkainpesua ja Herran ehtoollisen nauttimista pitäisi useammin harjoittaa. Jeesus antoi meille esikuvan käskien meitä tekemään, niinkuin hän teki. Minä näin, että hänen antamaansa esikuvaa tulisi seurata niin tarkoin kuin mahdollista. Veljet ja sisaret eivät ole kuitenkaan aina menetelleet jalkoja pestessään niin harkitsevasti kuin heidän olisi pitänyt, ja siitä on ollut seurauksena hämmennys. Sen tunnetuksi tekeminen uusilla paikkakunnilla tulisi tapahtua kaikella varovaisuudella ja viisaudella, erittäinkin sellaisilla paikkakunnilla, missä kansa ei tunne Herramme antamaa esikuvaa eikä sitä koskevia opetuksia ja missä heillä on ennakkoluuloja sitä kohtaan. Monilla vilpittömillä sieluilla on paljon ennakkoluuloja tätä selvää velvollisuutta kohtaan entisten heidän luottamustaan nauttineitten opettajien vaikutuksesta, ja sen vuoksi pitäisi heille puhua tästä kysymyksestä oikealla ajalla ja oikealla tavalla. {HK 134.1}

Raamatussa emme tapaa ainoatakaan esimerkkiä siitä, että veljet olisivat pesseet sisarten jalkoja, mutta on olemassa esimerkki siitä, että sisaret ovat pesseet veljien jalkoja, Maria pesi Jeesuksen jalat kyynelillään ja kuivasi ne päänsä hiuksilla. Katso myös 1 Tim. 5: 10. Minä näin, että Herra oli vaikuttanut sisariin saattaen heidät pesemään veljien jalkoja sekä että se oli evankeelisen järjestyksen mukaista. Kaikkien tulisi menetellä ymmärtäväisesti eikä sallia jalkainpesun muodostua pelkästään ikäväksi muotomenoksi. {HK 134.2}

Pyhää tervehdystä, minkä apostoli Paavali mainitsee evankeliumissaan Jeesuksesta Kristuksesta, tulisi aina katsella sen oikean luonteen kannalta. Se on pyhä suudelma. Sen tulisi olla kristillisten ystävysten toveruuden tuntomerkkinä heidän erotessaan ja jälleen yhtyessään viikkojen tai kuukausien erossaolon jälkeen. 1 Tess. 5: 26 Paavali sanoo: »Tervehtikää kaikkia veljiä pyhällä suudelmalla.» Samassa luvussa hän sanoo: »Karttakaa kaikkea pahaa, millaista se lieneekin». Ei voi esiintyä minkäänlaista pahaa, jos pyhää suutelemista noudatetaan oikealla ajalla ja oikeassa paikassa. {HK 135.1}

Minä näin, että vihollinen on nostanut väkevän kätensä Jumalan työtä vastaan, jotenka sen puolelle olisi voitettava jokaisen totuuden asiaa rakastavan sielun voimat ja kyvyt. Heidän tulisi osoittaa suurta asianharrastusta siten tukeakseen totuuden puolesta taistelevien käsiä, jotta nämä kestävinä ja huolellisesti valvoen kykenisivät karkoittamaan vihollisen. Kaikkien tulisi seisoa kuin yhtenä miehenä työhön yhdistyneinä. Jokaisen sielun kyvyn tulisi olla valveella, sillä se, mitä tehdään, on tehtävä nopeasti. {HK 135.2}

Senjälkeen näin kolmannen enkelin. Seurassani oleva enkeli sanoi: »Pelättävä on hänen tekonsa. Outo on hänen toimituksensa. Hän on se enkeli, jonka tehtävänä on valita nisut lusteiden seasta ja sinetöidä tahi sitoa vehnä kimppuihin taivaalliseen vilja-aittaan pantavaksi. Näiden asioiden tulisi vallata koko mielemme, koko huomiomme.» {HK 135.3}

Luku 28—Kokemattomille.

Minä näin, ettei muutamilla ole oikeaa käsitystä totuuden tärkeydestä tai sen vaikutuksesta. He toimivat hetken mielijohteesta tahi kiihtymyksestä noudattaen monasti omia mielialojaan ja halveksien seurakuntajärjestystä. Näiden mielestä uskonto näyttää olevan pääasiallisesti meluamista. Muutamat, jotka vasta äsken ovat vastaanottaneet kolmannen enkelin sanoman totuuden, ovat valmiit ojentamaan ja opettamaan niitä, jotka jo vuosia ovat sen tähden kärsineet ja sen pyhittävää voimaa tunteneet. Niiden, jotka täten ovat vihollisen hengen täyttämiä, tulisi päästä tuntemaan totuuden pyhittävää vaikutusta ja huomaamaan, millaisina se löysi heidät — »viheliäisinä, kurjina, köyhinä, sokeina ja alastomina». Kun totuus alkaa heitä puhdistaa ja sulattaa heistä pois kuonan, niinkuin totuus varmasti on tekeväkin, jos se vastaanotetaan rakkaudesta siihen, niin eivät ne, joissa tämä suuri työ on suoritettu, tunne itseään rikkaiksi ja yltäkylläisiksi, sellaisiksi, jotka eivät mitään tarvitse. {HK 136.1}

Ne, jotka tunnustavat totuuden, ajatellen tuntevansa sen aivan hyvin, ennenkuin ovat sen ensimmäisiä alkeitakaan oppineet, ja jotka ovat valmiita asettumaan opettajan paikalle moittimaan niitä, jotka jo vuosikausia ovat totuudessa lujina seisoneet, ilmaisevat sillä, etteivät he vielä tiedä mitään totuudesta eivätkä tunne hituistakaan sen vaikutusvoimaa. Sillä jos he tuntisivat vähänkin sen pyhittävää voimaa, kantaisivat he vanhurskauden rauhanhedelmiä ja nöyrtyisivät sen suloisen ja voimakkaan vaikutuksen alle. He kantaisivat hedelmää Jumalan kunniaksi ja ymmärtäisivät, mitä hyötyä heillä on ollut totuudesta ja pitäisivät toisia itseään parempana. {HK 136.2}

Minä näin, etteivät jäljellejääneet olleet valmistuneet kohtaamaan sitä, mikä on tuleva maanpiirin päälle. Unitaudin kaltainen velttous näytti vallanneen useimpien niiden mielet, jotka tunnustivat uskovansa, että meillä on viimeinen sanoma. Enkelioppaani huusi pelottavalla vakavuudella: »Valmistukaa! Valmistukaa! Valmistukaa, sillä Jumalan kiivas viha tulee pian! Hänen vihansa vuodatetaan armolla sekoittamattomana, ettekä te ole valmiit. Repikää rikki sydämenne eikä vaatteitanne. Jäännöskansassa tulee suorittaa vielä suuri työ. Monet yhä ajattelevat pieniä koetuksiaan.» Enkeli sanoi: »Legioonittani liikkuu pahoja enkeleitä ympärillänne koettaen saattaa keskuuteenne hirvittävää pimeyttään kietoaksensa ja vangitaksensa teidät. Te sallitte mielenne kääntyä liian pian valmistautumistyöstä ja näiden viimeisten päivien sangen tärkeistä totuuksista. Te annatte ajatuksenne viipyä pikku koetuksissa, pysähdytte tarkastelemaan pienten vaikeuksien perin mitättömiä yksityiskohtia voidaksenne tulkita niitä tavalla, mikä tyydyttää joko tätä tai tuota.» Ketkustelua on jatkunut kahden puolueen välillä tuntikausia eikä yksinomaan heidän aikansa ole kulunut hukkaan, vaan vielä Jumalan palvelijainkin on pitänyt kuunnella heitä, vaikka ei vielä kummankaan puolueen sydämiä armo ole saanut sulattaa. Jos ylpeys ja itsekkäisyys pantaisiin syrjään, poistettaisiin viidessä minuutissa useimmat

vaikeudet. Oman itsensä puolustukseen tuhlatut tun¬nit ovat vain aiheuttaneet murhetta enkeleille ja mielipahaa Jumalalle. Minä näin, ettei Jumala kallista korvaansa kuulemaan pitkiä puolusteluja, eikä hän liioin tahdo, että hänen palvelijansakaan niin tekisivät ja siten kuluttaisivat kallista aikaa, minkä heidän tulisi käyttää osoittaakseen eksyneille heidän tiensä erehdykset ja temmatakseen sieluja tulesta. {HK 137.1}

Minä näin Jumalan kansan olevan lumotulla maalla ja muutamien menettäneen miltei kaiken käsityksen ajan lyhyydestä ja sielun arvosta Ylpeys on hiipinyt sapatinpyhittäjien keskuuteen — ylpeys pukeu-tumiseen ja ulkonaiseen esiintymiseen nähden. Enkeli lausui: »Sapatinpyhittäjien on kuoltava itselleen ja maailman suosiota tavoittelevalle rakkaudelle.» {HK 138.1}

Pimeydessä vaeltavalle, nälkään nääntyvälle kansajoukolle täytyy antaa totuutta, pelastavaa totuutta. Minä näin monien rukoilevan, että Jumala nöyryyttäisi heidät, mutta jos Jumala vastaisi heidän rukouksiinsa, tapahtuisi se hirmuisuudella vanhurskaudessa. Heidän oma velvollisuutensa on nöyrtyä. Minä näin, että jos itsekoroitukselle annetaan jalansijaa, johtaa se sielut varmasti harhaan, ja jollei sitä voiteta, vie se heidät lopulta perikatoon. Kun joku suurenee omissa silmissään luullen johonkin pystyvänsä, vetäytyy Jumalan Henki hänestä pois, ja hän kulkee omassa voimassaan, siksi kunnes kaatuu. Minä näin, että yksi ainoa pyhä, jos hän on oikeassa, saa Jumalan käden liikkeelle. Mutta ääretön kansanpaljous, jos se on vääryydessä, on heikko, eikä saa mitään aikaan. {HK 138.2}

Monella on alistumaton, ylpeä sydän, joka ajattelee enemmän omia vähäpätöisiä vaikeuksiaan ja koettelemuksiaan kuin syntisten pelastusta. Jos Jumalan kunnia olisi heidän päämääränään, tuntisivat he sydä¬missään tuskaa ympärillään olevien hukkuvien sielujen tähden. Ja oivallettuaan näiden sielujen vaarallisen aseman he ryhtyisivät tarmolla ja Jumalaan uskoen kannattamaan hänen palvelijainsa käsiä, jotta nämä voisivat pelottomasti, mutta kuitenkin rakkauden hengessä, julistaa totuutta ja kehoittaa sieluja ottamaan vaarin siitä,ennenkuin armon lempeä ääni on vaimennut. Enkeli sanoi: »Ne, jotka Jeesuksen nimeä tunnustavat, eivät ole valmiina.» Minä näin, että seitsemän viimeistä vitsausta kohtaisi pian kaikkia jumalattomia, joilla ei ole suojaa. Ja silloin ne, jotka ovat asettaneet esteitä syntisten tielle, saavat kuulla heidän katkeria soimauksiaan, ja heidän sydämensä nääntyvät. {HK 138.3}

Enkeli sanoi taas: »Te olette viipyneet mitättömissä asioissa — olette paljon ajatelleet pieniä koetuksianne — ja siitä syystä täytyy syntisten hukkua.» Jumala on valmis vaikuttamaan hyväksemme kokouksissamme, ja se onkin hänen lempityötään. Mutta saatana sanoo: »Minä tahdon estää tämän työn.» Ja hänen apulaisensa sanovat: »Amen!» Totuuteen nimellisesti uskovat ajattelevat mitättömiä koettelemuksiaan ja vaikeuksiaan, mitkä saatana on heille suurentanut. Näin menetetään aikaa, jota ei voida milloinkaan saada takaisin. Totuuden viholliset ovat nähneet heikkoutemme, Jumala on saatettu

murheelliseksi, ja Kristusta on haavoitettu. Saatana on saa¬vuttanut aikeittensa päämäärän, hänen suunnitelmansa ovat menestyneet, ja hän riemuitsee voitostaan. {HK 139.1}

Luku 29—Itsekieltäymys.

Minä näin, että pyhillä oli vaara tehdä lian suuria valmistuksia konferenssikokousten varalta. Näin, että muutamat vaivautuivat liikanaisissa palveluksissa. Näin myöskin, että kieltäymystä on noudatettava ruokahalun suhteen. Monet ovat kiusauksessa saapua kokouksiin leipien ja kalojen vuoksi. Minä näin, että kaikkien, jotka hemmottelevat itseään tuolla saastaisella rikkaruoholla, tupakalla, tulee siitä luopua ja käyttää rahansa parempiin tarkoituksiin. Ne tekevät uhrauksen, jotka kieltäytyvät jostakin nautinnosta pannen Herran aarrekammioon ne rahat, mitkä he aikaisemmin käyttivät ruokahalun tyydyttämiseksi. Sellaiset antimet huomaa Jumala, samoinkuin hän huomasi köyhän lesken kaksi ropoa. Lahjan määrä saattaa olla pieni, mutta jos jokainen panisi edes sen-kin verran, tuntuisi se rahastossa. Jos kaikki pyrkisivät noudattamaan säästäväisyyttä pukeutumisessaan kieltäytyen vaatekappaleista ja esineistä, jotka eivät itse asiassa ole tarpeellisia sekä luopuisivat sellaisista hyödyttömistä ja vahingollisista tavoista, kuin on teen ja kahvin käyttö, ja antaisivat sen, mitä näihin kuluttavat, Jumalan asian hyväksi, niin heidän osakseen tulisi runsaampi siunaus täällä ja vihdoin palkka taivaassa. Monet ajattelevat, että koska Jumala on antanut heille omaisuutta, voivat he elää yli kohtuuden, nauttia herkullisia ruokia ja pukeutua ylellisesti, sillä mitä hyödyttää heidän kieltäytyä, kun heillä kuitenkin on kaikkea yltäkylläisesti Sellaiset eivät tee mitään uhrausta. Jos he tyytyisivät hiukan niukempaan elintapaan ja antaisivat Jumalan asian hyväksi totuuden edistämiseksi, olisi se uhrautumista heidän puoleltaan, ja kun Jumala kerran maksaa kullekin palkan tekojen mukaan, ei hän jättäisi tätäkään palkitsematta. {HK 139.2}

Luku 30—Kunnioituksen puute.

Minä näin, että Jumalan pyhää nimeä tulisi mainita kunnioituksella ja pelolla. Sanat »Kaikkivaltias Jumala» usein yhdistetään sekä toistetaan rukouksissa välinpitämättömällä ja harkitsemattomalla tavalla, mikä ei ole Jumalalle mieluista. Sellaisilla ei ole todellista käsitystä Jumalasta eikä totuudesta, sillä jos heillä olisi, eivät he puhuisi niin kunnioittamattomasti suuresta ja pelättävästä Jumalasta, joka pian on tuomitseva heitä viimeisenä päivänä. Enkeli sanoi: »Älkää niitä yhdistäkö, sillä hänen nimensä on pelättävä.» Ne, jotka tuntevat Jumalan suuruuden ja majesteettiuden, mainitsevat hänen nimeään pyhällä pelolla. Hän asuu valossa, mihin ei kukaan taida tulla. Ei yksikään ihminen voi nähdä häntä ja elää. Minä näin, että nämä seikat tulee ymmärtää ja oikaista, ennenkuin seurakunta voi menestyä. {HK 141.1}

Luku 31—Väärät paimenet.

Minulle on näytetty, että väärät paimenet ovat juopuneet, mutta ei viinistä. He horjuvat, mutta ei väkevästä juomasta. Jumalan totuus on heille lukittu; he eivät osaa sitä lukea. Kun heiltä kysytään, mitä seit-semännen päivän sapatti on, onko se oikea raamatullinen sapatti vai ei, kääntyvät he taruihin. Minä näin, että nämä profeetat ovat erämaan kettujen kaltaisia. He eivät ole asettuneet muurin aukkoihin eivätkä ole korjanneet kiviaitaa, jotta Jumalan kansa saattaisi kestää sodassa Herran päivänä. Kun muutamien mielissä herää kysymyksiä, ja he kääntyvät näiden paimenien puoleen totuutta koskevine kysymyksineen, koettavat nämä helpoimmalla ja tehokkaimmalla tavalla vaikuttaa kysyjiin ja rauhoittaa heidän mieliään, muuttaen vieläpä oman kantansakin tarkoitusperänsä saavuttamiseksi. Monillekin näistä paimenista on valo loistanut, mutta he eivät tahdo antaa sille tunnustustaan. He ovat jo monta monituista kertaa muuttaneet kantansa päästäkseen totuutta pakoon ja välttääkseen johtopäätökset, joihin olisivat pakosta tulleet, jos olisivat edelleenkin pysyneet entisessä vakaumuksessaan. Totuuden voima särki heidän oppinsa perustukset, mutta sensijaan että olisivat antaneet perää totuudelle, pystyttivät he jonkun uuden mielipiteen, johon eivät kuitenkaan itsekään olleet tyytyväisiä. {HK 141.2}

Minä näin, että moni näistä paimenista oli kieltänyt Jumalan menneinä aikoina antamat opetukset. He olivat kieltäneet ja hylänneet ihanat totuudet, joita aikoinaan innokkaasti puolsivat ja levittivät ja nyt olivat verhonneet itsensä hypnotismilla ja kaikenkaltaisilla viettelyksillä. Minä näin, että he olivat juopuneet vääristä opeista ja johtivat laumaansa kuolemaa kohti. Monet, jotka Jumalan totuutta vastustavat, miettivät mielissään pahaa vuoteillansa, ja päivällä he panevat täytäntöön pahat aikeensa kukistaakseen totuuden ja keksiäkseen jotakin uutta, siten herättääkseen kansassa mielenkiintoa ja kääntääkseen heidän mielensä kallisarvoisista ja kaikille tärkeistä totuuksista. {HK 142.1}

Minä näin, että papit, jotka johtavat laumaansa kuolemaa kohti, pian vangitaan kauhistavalla urallaan. Jumalan vitsaukset ovat tulossa, mutta ei riitä, että vääriä paimenia vaivaisi vain yksi tai kaksi vitsausta. Jumalan käsi on ojennettu siihen aikaan yhä vielä vihassa ja oikeudessa eikä hän vedä sitä jälleen luokseen, ennenkuin hänen tarkoituksensa ovat täydellisesti toteutuneet, ennenkuin palkkapaimenet ovat saatetut kumartamaan pyhien jalkain juuressa ja tunnustamaan, että Jumala on heitä rakastanut, koska he ovat pysyneet totuudessa ja pitäneet Jumalan käskyt eikä ennenkuin kaikki jumalattomat ovat tulleet hävitetyiksi maan päältä. {HK 142.2}

Kristuksen takaisintuloon uskovilla eri ryhmillä on kullakin joku totuus, mutta Jumala on antanut kaikki nämä totuudet lapsilleen, jotka valmistuvat Jumalan päivää varten. Samoin on hän antanut heille totuuksia, joita ei yksikään noista ryhmistä tunne ja joita he eivät tahdokaan tuntea tai ymmärtää. Asiat, mitkä ovat lukittuja heille, on Herra avannut

niille, jotka tahtovat nähdä ja jotka ovat halukkaita ymmärtämään. Jos Jumalalla on ilmaistavana jotain uutta valoa, antaa hän valittunsa ja rakastettunsa ymmärtää sen, ilman että heidän tarvitsee hankkia valaistusta kuulemalla niitä, jotka ovat pimeydessä ja vääryydessä. {HK 143.1}

Minulle näytettiin, miten tarpeellista on niiden, jotka uskovat meillä olevan viimeisen armonsanoman, pysyä erillään niistä, jotka päivittäin imevät itseensä uusia erehdyksiä. Minä näin, ettei nuorten eikä van¬hojen tulisi mennä heidän kokouksiinsa, sillä on väärin heitä siten rohkaista heidän opettaessaan harhaoppia, mikä on kuolettavaa myrkkyä sielulle ja oppeja, jotka ovat ihmisten käskyjä. Sellaisten kokousten vaikutus ei ole hyvä. Jos Jumala on pelastanut meidät sellaisesta pimeydestä ja erehdyksistä, tulisi meidän seisoa lujina siinä vapaudessa, jolla hän on meidät vapautta¬nut, ja iloita totuudessa. Jumala ei mielisty meihin mennessämme kuuntelemaan vääryyttä olematta pakoitetut siihen, sillä jollei hän lähetä meitä niihin ko¬kouksiin, missä vääriä oppeja tahdon voimalla ihmisille teroitetaan, ei hän tahdo meitä varjella. Enkelit lakkaavat meitä suojelemasta, ja me jäämme vihollisen hyökkäyksille alttiiksi, jäämme hänen ja hänen pahojen enkelivoimiensa pimitettäviksi ja heikennettäviksi; ja ympärillämme oleva valo tulee pimeyden tartuttamaksi. {HK 143.2}

Minä näin, ettei meillä ole varaa hukata rahtuakaan ajastamme tarujen kuuntelemiseen. Mielemme ei saisi sillä tavoin jakautua, vaan sen tulisi askarrella nykyisessä totuudessa etsien viisautta, jotta voisimme omata varmemman tiedon kannastamme ja kykenisimme sävyisyydellä tekemään selkoa toivostamme raamatun avulla. Niinkauan kuin vääriä oppeja ja vaarallisia erehdyksiä teroitetaan mieleen, ei jää vähintäkään tilaa totuudelle, joka yksinomaan voi muovailla Israelin huoneen ja valmistaa sen kestämään Herran päivänä. {HK 144.1}

Luku 32—Jumalan lahja ihmiselle.

Minulle näytettiin Jumalan suuri rakkaus ja armo hänen antaessaan Poikansa kuolemaan, jotta ihminen saisi anteeksiannon ja elämän. Minulle näytettiin Aadam ja Eeva, joilla oli etuoikeus katsella Eedenin puutarhan kauneutta ja suloisuutta ja jotka saivat syödä puutarhan kaikista puista, paitsi yhdestä. Mutta käärme kiusasi Eevaa, ja Eeva kiusasi miestänsä, ja niin he molemmat söivät kielletystä puusta. He rikkoivat Jumalan käskyn ja tulivat syntisiksi. Tieto siitä levisi kaikkialle taivaassa, ja joka harppu vaikeni. Enkelit surivat ja pelkäsivät Aadamin ja Eevan ojentavan uudelleen kätensä ja syövän elämän puusta tullen siten kuolemattomiksi syntisiksi. Mutta Jumala sanoi, että hän tahtoi karkoittaa rikkojat puutarhasta ja asettaa keruupin välkkyvällä miekalla vartioimaan elämänpuun tietä, jottei ihminen voisi sitä lähestyä ja syödä sen hedelmästä, joka saattoi ikuistuttaa kuolemattomuuden. {HK 144.2}

Suru täytti taivaan, kun huomattiin, että ihminen oli kadotettu ja että maailma, minkä Jumala oli luonut, talisi täyttymään kuolevaisilla, kurjuuteen, sairauteen ja kuolemaan tuomituilla olennoilla, ja ettei rikollisilla ollut mitään pelastumisen toivoa. Koko Aadamin suvun täytyisi kuolla. Silloin minä näin rakkaan Jeesuksen ja huomasin hänen kasvoillaan säälin ja surun ilmeen. Pian näin hänen lähestyvän äärettömän kirkasta valoa, joka ympäröi Isää. Enkeliseuralaiseni sanoi: »Hän on läheisessä keskustelussa Isän kanssa.» Enkelien huolestuneisuus näytti kohoavan ylimmilleen Jeesuksen keskustellessa Isänsä kanssa. Isää ympäröivä kirkas valo verhosi Jeesuksen kolme kertaa, ja kun hän kolmannen kerran tuli Isän luota, saatoimme nähdä hänen olemuksensa. Hänen kasvonsa kuvastivat tyyneyttä ollen vapaat kaikesta levottomuudesta ja surusta ja hehkuen lempeää kauneutta, jota ei sanoin voida kuvata. Sitten hän ilmoitti enkeliparvelle, että pelastuksen tie oli avattu kadotetulle ihmiselle. Hän oli neuvotellut Isänsä kanssa ja saanut luvan antaa oman elämänsä lunnaiksi ihmiskunnan edestä. Hän oli kantava heidän syntinsä ja ottava päällensä kuolemantuomion siten avaten tien, jolla he saattoivat, hänen verensä ansion kautta, löytää anteeksiannon entisistä rikkomuksistaan sekä tottelemalla päästä takaisin puutarhaan, mistä heidät oli karkoitettu. Sitten he taas pääsisivät syömään ihania, kuolemattomuutta tuottavia elämänpuun hedelmiä, joihin he nyt olivat menettäneet kaiken oikeutensa. {HK 145.1}

Silloin ilo, sanomaton ilo, täytti taivaan, ja taivaallinen kuoro lauloi ylistysja kiitoslaulua. He kosketelivat harppujaan laulaen entistä korkeampaa säveltä sen suuren armon ja laupeuden tähden, jota Jumala osoitti antaessaan suuresti rakastetun Poikansa kuo-lemaan kapinallisen sukukunnan edestä. Sitten uhrattiin kiitosta ja ylistystä sen itsekieltäytyväisyyden ja uhrautuvaisuuden tähden, jota Jeesus osoitti suostuessaan jättämään Isänsä helman ja valitessaan kärsimysten ja tuskan elämän ja häpeällisen kuoleman voi¬dakseen antaa elämää toisille. {HK 145.2}

Enkeli sanoi: »Luuletteko, että Isä luopui suuresti rakastamastaan Pojasta ilman kamppailua? Ei, ei!» Taivaan Jumala taisteli sydämessään, kun oli kysymyksessä, joko antaa rikollisten ihmisten hukkua tai antaa kalliin Poikansa kuolemaan heidän edestään. Enkelitkin olivat siinä määrin innostuneet ihmisten pelastukseen, että heidän joukossaan oli sellaisia, jotka olisivat luopuneet loistostaan ja antaneet elämänsä hukkuvien ihmisten tähden. »Mutta», lausui enkeliseuralaiseni,» se ei hyödyttäisi mitään». Rikkomus oli niin suuri, ettei enkelin elämä olisi kylliksi velan maksamiseen. Vain Jumalan Pojan kuolema ja välitystyö riittäisi maksamaan velan ja pelastamaan kadonneen ihmisen toivottomuudesta ja perikadosta. {HK 146.1}

Mutta enkelit saivat tehtäväkseen nousta kirkkauteen ja laskeutua sieltä vahvistavalla palsamilla lieventääkseen Jumalan Pojan kärsimyksiä. He palvelivat Jeesusta. Heidän tehtävänään oli myös suojella ja varjella armon saaneita pahoja enkeleitä ja sitä pimeyttä vastaan, jota saatana lakkaamatta heittää heidän ympärilleen. Minä näin, että Jumalalle oli mahdotonta muuttaa lakiansa pelastaakseen kadotettua, hukkuvaa ihmistä, ja sentähden hän salli kalliin Poikansa kuolla ihmisen rikkomuksen tähden. {HK 146.2}

HENGELLISET LAHJAT.

Esipuhe.

Ensimmäinen painos teosta »Hengelliset lahjat», mikä julkaistiin ensimmäisen kerran v. 1858, on jo jonkun aikaa ollut lopussa seuraavista syistä: Ellen G. White’n näyt koskien tässä esitettyjä asioita ovat siitä lähtien, kun tämä kirja ensiksi painettiin, olleet paljon täydellisempiä sekä seikkaperäisempiä. Useampia näistä myöhemmistä näyistä on kirjoitettu sekä julkaistu uutena sarjana nimellä »Profetoimisen Henki», joka oli tarkoitettu korvaamaan aikaisempia niteitä. Nyttemmin on kuitenkin katsottu parhaaksi julkaista tämä teos uudestaan, koska monet haluaisivat saada sen tällaisessa suppeammassa muodossa ja vielä koska siinä aiheiden määrä on paljon suurempi kuin mitä tähän saakka on esitetty teoksessa »Profetoimisen Henki». {HK 149.1}

Tämä pieni teos käsittää lyhyen, mutta vilkkaan esityksen suuresta taistelusta Kristuksen ja saatanan välillä aina taivaassa tapahtuneesta kapinasta ruveten. Siinä kuvataan ihmisen kiusausta ja lankeemusta, lunastussuunnitelman asettamista, Kristuksen elämää ja kuolemaa sekä seurakunnan kokemuksia sen jälkeen ja vihdoin Kristuksen ikuisen valtakunnan lopullista perustamista tulevaisuudessa. Nämä näin tärkeät asiat suppeassa koossa esitettyinä vaikuttavat edullisesti kirjan laajaan leviämiseen, ja sitä tulevat lukemaan tu- hannet sellaiset, jotka eivät kykene saamaan suurempia teoksia. {HK 149.2}

Sillä osalla tämän kirjan sisältöä, mitä ei vielä tähän saakka ole julkaistu muissa Ellen G. White'n teoksissa, on mitä suurin merkitys ja mitä valtavin vaikutus seurakuntaan nykyaikana, siinä kun kerrotaan Jumalan kansan kokemuksista, sen taisteluista ja vaaroista apostolien ajoista aina tuohon suureen riemuvoittoon asti läheisessä tulevaisuudessa. Näiden aiheiden joukossa tapaamme esitettynä seurakunnan historian pimeällä ajalla, uskonpuhdistuksen, adventtiliikkeen, voimakkaan huudon, ahdistuksen ajan, pyhien vapahduksen, jumalattomien hävityksen sekä vanhurskasten lopullisen palkan. {HK 150.1}

Tutustuttuaan tässä kirjassa käsiteltyihin sisältörikkaisiin ja mielenkiintoisiin kysymyksiin haluaa lukija varmaan syventyä yksityiskohtiin. Tämän kaipuun tyydyttää saman kirjoittajan teos »Suuri taistelu», mikä on saatavana kustannusliikkeestämme. {HK 150.2}

JULKAISIJAT.

Luku 33—Johdanto.

Profetoimisen lahja oli olemassa seurakunnassa juutalaisella aikakaudella. Tosin se katosi muutamiksi vuosisadoiksi seurakunnan turmeltuneen tilan vuoksi saman aikakauden loppupuolella, mutta sen lopussa tämä lahja alkoi jälleen esiintyä raivatakseen tietä Messiakselle. Sakarias, Johannes Kastajan isä, »täyttyi Pyhällä Hengellä ja ennusti». Siimeon, vanhurskas ja jumalinen mies, joka »odotti Israelin lohdutusta», tuli Hengen vaikutuksesta temppeliin ennustaen Jeesuksesta »valona, joka on ilmestyvä pakanoille ja tuleva kirkkaudeksi Israelille». Ja naisprofeetta Anna »puhui hänestä kaikille, jotka Jerusalemissa odottivat lunastusta.» Eikä ollut suurempaa profeettaa kuin Johannes Kastaja, jonka Jumala oli valinnut tekemään tunnetuksi Israelille »Jumalan Karitsaa, joka ottaa pois maailman synnit.» {HK 151.1}

Kristillinen aikakausi alkoi Hengen vuodatuksella ja uskovaisten keskuudessa nähtiin runsaasti erilaisia hengellisiä lahjoja. Näitä ilmeni niin yltäkylläisesti, että Paavali saattoi sanoa Korintton seurakunnalle: »Kullekin annetaan hengen ilmoitus hyödyksi», — kullekin seurakunnassa, ei kullekin maailmassa, niinkuin muutamat ovat sitä sovittaneet. {HK 151.2}

Suuren luopumuksen tapahduttua näitä lahjoja on tuskin havaittu, ja tämä on luultavasti syynä siihen, miksi kristityt yleensä uskovat niiden rajoittuneen yksinomaan alkuseurakunnan aikaan. Mutta eivätkö erehdykset ja seurakunnan epäusko ole syynä näiden lahjojen lakkaamiseen? Ja kun Jumalan kansa palaa takaisin alkuperäiseen uskoon ja elämään, kuten se varmasti palaakin Jumalan käskyjen ja Jeesuksen uskon julistamisen kautta, min eikö »iltasade» toistamiseen tuo ilmi samoja lahjoja? Yhdenmukaisuuskäsitteen perusteella me odotamme sitä. Juutalainen aikakausi alkoi ja päättyi sen aikakauden lankeemuksista huolimatta erikoisella Hengen ilmenemisellä. Olisi järjetöntä olettaa, että kristillinen aikakausi — jonka valo, verrattuna edellisen aikakauden valoon, on kuten auringon valo verrattuna kuun heikkoihin säteihin — olisi alkanut kirkkaudella, mutta päättyisi hämäryyteen. Jos tarvittiin erikoista hengen työtä valmistamaan kansaa Kristuksen ensimmäiselle tulolle, niin kuinka paljon enemmän sitä tarvitaan valmistamaan kansaa Kristuksen toiselle tulolle, varsinkin kun viimeiset päivät tulisivat olemaan edelläkäypiä päiviä paljon vaarallisempia, ja kun väärät profeetat tulisivat saamaan vallan tehdä suuria tunnusmerkkejä ja ihmeitä, niin että, jos mahdollista, valitutkin niiden kautta eksytettäisiin. Mutta kuulkaamme mitä totuuden kirjassa sanotaan: {HK 151.3}

»Ja hän sanoi heille: ’Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tulee kadotetuksi. Mutta nämä tunnusmerkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajavat ulos

perkeleitä, puhuvat uusilla kielillä, poistavat käsin käärmeitä ja jos juovat jotain kuolettavaa, ei se vahingoita heitä; he panevat kätensä sairasten päälle ja ne tulevat terveiksi'.» Mark. 16: 15-18. {HK 152.1}

Campbell'in käännöksessä sanotaan: »Nämä ihmeitä aikaansaavat voimat seuraavat niitä, jotka uskovat.» Lahjat eivät rajoittuneet vain apostoleihin, vaan ne tarjottiin uskovillekin. Kutka ne omaisivat? — Ne, jotka uskovat. Miten kauan? — Ei tehdä mitään rajoitusta. Lupaus käy rinnakkain suuren evankeliumin saarnakäskyn kanssa ulottuen aina viimeiseen uskovaiseen saakka. {HK 152.2}

Mutta väitetään, että tämä apu luvattiin ainoastaan apostoleille ja niille, jotka uskoivat heidän saarnansa kautta. Väitetään, että apostolit täyttivät tehtävän, minkä käsky sisälsi, vahvistivat evankeliumin sekä että lahjat lakkasivat sen sukukunnan mukana. Katsokaamme nyt, päätettiinkö suuri lähetystehtävä sen sukupolven aikana. Matt. 28: 19,20 sanotaan: »Menkää siis ja opettakaa kaikkia kansoja kastaen heitä Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen; opettaen heitä noudattamaan kaikkea, minkä olen käskenyt teille; ja katso, minä olen teidän kanssanne aina, jopa maailman loppuun asti.» (Engl. käänn. muk.) {HK 153.1}

Käskyn yhteydessä annetusta lupauksesta: »Minä olen teidän kanssanne aina, jopa maailman loppuun asti», selvenee, ettei tähän käskyyn perustuva evanke liumin saarnaaminen lakannut alkukristikunnan aikana. Hän ei sano: Minä olen teidän kanssanne, te apostolit, joka paikassa, jopa maailman ääriin asti; vaan hän sanoo: minä olen teidän kanssanne alati maailman eli ajan loppuun asti. Ei sovi sanoa, että tarkoitettiin juutalaista aikaa, sillä se oli päättynyt jo ristillä. Teen siis sen johtopäätöksen, että alkuperäistä evankeliumin saamaa ja uskoa seuraa aina sama hengellinen auttaja. Apostolinen tehtävä kuuluu koko kristilliseen aikaan käsittäen sen alun ja lopun. On totta, että luopumuksen tähden lahjat lakkasivat, mutta ne uudistetaan jälleen alkuperäisen uskon ja elämän elpyessä. {HK 153.2}

1 Kor. 12: 28 meille kerrotaan, että Jumala on asettanut, pannut eli kiinnittänut erityisiä hengellisiä lahjoja'seurakuntaan. Ja meidän täytyy päättää, että lahjat oli aiottu jäämään pysyväisiksi, koska puuttuu raamatullisia todistuksia siitä, että Jumala olisi niitä siirtänyt tai lakkauttanut. Missä sitten on todistus siihen, että lahjat häviäisivät? — Samassa luvussa, missä kerrotaan juutalaisen sapatin poistamisesta ja kristillisen sapatin asettamisesta sen tilalle — luvussa, mikä on todella luku »Laittomuuden salaisuuden ja synnin ihmisen teoissa.» Mutta vastustajamme väittää, että lahjojen lakkaamisen todistaa seuraava raamatun kohta: »Rakkaus ei koskaan häviä, mutta profetioiminen, se katoaa, ja kielillä puhuminen lakkaa, ja tieto katoaa. Sillä tietomme on vaillinaista, ja profetioimisemme on vaillinaista; mutta kun tulee se, mikä on täydellistä, katoaa se, mikä on vaillinaista. Kun minä olin lapsi, niin minä puhuin niinkuin lapsi, minulla oli lapsen mieli, ja minä ajattelin

minkuin lapsi; kun tulin mieheksi, hylkäsm minä sen, mikä lapsen on. Sillä nyt näemme, niinkuin kuvastimesta, arvoituksen tavoin, mutta silloin näemme kasvoista kasvoihin; nyt minä tunnen vaillinaisesti, mutta silloin minä olen tunteva täydellisesti, niinkuin minut itsenikin nyt täydellisesti tunnetaan. Niin pysyvät nyt usko, toivo ja rakkaus.» 1 Kor. 13: 8-13. {HK 154.1}

Tämä raamatunkohta ennustaa, että hengelliset lahjat tulevat lakkaamaan, samaten usko ja toivo. Mutta milloinka ne lakkaisivat? Vieläkin me odotamme aikaa, jolloin {HK 154.2}

»Toivo vaihtuu autuaaseen nautintoon,

usko näkemiseen ja rukous kiitokseen.» {HK 154.3}

Ne lakkaavat silloin kun tulee se, mikä on täydellistä, kun emme enää näe niinkuin kuvastimesta, arvoituksen tavoin, vaan kasvoista kasvoihin. Se täydellinen päivä, jolloin vanhurskaat tehdään täydellisiksi, jolloin he näkevät, niinkuin heidät nyt nähdään, on vielä edessämme. On totta, että synnin ihminen, saavutettuaan miehuusiän, hylkäsi sellaiset »lapsellisuudet» kuin profetioimisen, kielillä puhumisen ja tiedon, samoinkuin myös uskon, toivon ja rakkauden, mitä ensimmäiset kristityt omasivat. Mutta tässä raamatun kohdassa ei ole mitään, mikä osoittaisi, että Jumala ottaisi pois seurakuntaan asettamat lahjansa, ennenkuin seurakunnan usko ja toivo saavuttaa täyttymyksensä, ennenkuin kuolemattomuuden olotilan kirkkaus etevämmyydellään saattaa varjoon tämän kuolevaisen olotilan hengellisen voiman ja tiedon loistavimmatkin saavutukset. {HK 154.4}

Tim. 3: 16 perustettu väite, jota muutamat ovat pitäneet hyvin tärkeänä, ansaitsee vain tulla ohimennen huomioonotetuksi Jos Paavali sanoessaan, että kirjoitukset ovat olemassa, jotta Jumalan ihminen olisi täydellinen, kaikkiin hyviin tekoihin täysin valmistunut, olisi tarkoittanut, ettei Hengen innoittamana pitäisi enää enempää kirjoittaa, niin miksi hän sitten juuri samaan aikaan tahtoisi vielä lisätä noihin kirjoituksiin? Ja miksei hän ainakin niin pian, kun oli kirjoittanut sen lauseen, laskenut kynää kädestään? Ja miksi kirjoitti Johannes Ilmestyskirjan kolmekymmentä vuotta sen jälkeen? Ilmestyskirjassa on myöskin kohta, jota niinikään on käytetty tukemaan väitettä, että hengelliset lahjat ovat tulleet poistetuiksi. »Minä todistan jokaiselle, joka tämän kirjan profetiian sanat kuulee: Jos joku panee niihin jotakin lisää, niin Jumala on paneva hänen päälleen ne vitsaukset, jotka ovat kirjoitetut tähän kirjaan; ja jos joku ottaa pois jotakin tämän profetiian kirjan sanoista, niin Jumala on ottava pois hänen osansa elämän puuhun ja pyhään kaupunkiin joista tässä kijassa on kirjoitettu, Ilm, 22: 18, 19. {HK 155.1}

Tämän raamatunkohdan perusteella väitetään, että Jumala, joka muinoin monin erin ja monin tavoin oli puhunut isille profeettojen kautta ja evankeliumin päivän alkaessa Jeesuksen ja hänen apostoliensa kautta, on täten juhlallisesti luvannut, ettei hän sillä tapaa

enää milloinkaan ilmoittaisi mitään enempää ihmisille. Sentähden on kaikki senjälkeinen profetioimenen pidettävä vääränä Tämä kirja, niin sanotaan, päättää innoitetun kanoonin Jos se pitää paikkansa, niin minkätähden Johannes kirjoitti evankeliuminsa, senjälkeen kun oli palannut Patmoksen saarelta Efesoon? Lisäsikö hän niin tehden Patmoksen saarella kirjoite¬tun kirjan sanoihin? On ilmeistä, kuten näistä säkeistöistä voidaan nähdä, ettei varoitus poisottamisesta ja lisäämisestä kohdistu raamattuun yhtenäisenä kirjojen kokoelmana, vaan se kohdistuu erikseen Ilmestyskirjaan, sellaisena kuin se oli apostolin kädestä lähtiessään. Siitä huolimatta ei kenelläkään ole oikeutta lisätä johonkuhun muuhunkaan jumalallisella innoituksella kirjoitettuun kirjaan eikä myöskään ottaa siitä mitään pois. Lisäsikö Johannes kirjoittaessaan Ilmestyskirjan jotakin Daanielin kirjan ennustuksiin? — Ei vähäistäkään! Profeetalla ei ole oikeutta muuttaa Jumalan sanaa. Mutta Johanneksen näyt vahvistavat Daanielin näkyjä sekä luovat suurta lisävaloa niissä esitettyihin asioihin. Senvuoksi olen sitä mieltä, ettei Jumala ole sitonut itseään vaitioloon, vaan pidättää itselleen yhä edelleenkin vapauden puhua. Sydämeni ainaisesti sanokoon: Puhu, Herra, kenen kautta sinä tahdot, sillä palvelijasi kuulee! {HK 156.1}

Siten koe todistaa raamatulla, että hengelliset lahjat ovat lakkautetut, on osoittautunut kokonaan epäonnis-tuneeksi. Ja koska kuoleman valtakunnan portit eivät ole seurakuntaa voittaneet, ja koska Jumalalla yhä edelleenkin on kansa maan päällä, niin saatamme odottaa hengen lahjojen kehittymistä kolmannen enkelin sanoman yhteydessä, sanoman, joka johtaa seurakunnan ta-kaisin apostoliselle perustukselle tehden sen todellakin valoksi — eikä pimeydeksi — maailmalle. {HK 156.2}

Meitä on myös jo edeltäpäin varoitettu vääristä profeetoista, joita on nouseva viimeisinä päivina, ja raamatussa annetaan koetinkivi, millä voimme koetella näiden opetusta erottaaksemme oikean väärästä. Tuo suuri koetin on Jumalan laki, jota voidaan sovelluttaa sekä profeettojen ennustuksiin että heidän siveelliseen luonteeseensa. Jos viimeisinä päivinä ei tulisi ollenkaan esiintymään oikeaa profetioimista, niin eikö olisi ollut parempi ilmoittaa sitä ja poistaa siten vähäisinkin haitahtumisen mahdollisuus, kuin antaa koetin, millä koetella niitä, ikäänkuin tulisi esiintymään sekä oikeaa että väärää profetioimista. {HK 157.1}

Jes. 8: 19,20 löydämme ennustuksen nykyajan noituuden hengistä, ja Jumalan laki annetaan samalla koetinkiveksi: »Lakiin ja todistukseen! Ellei ne t ämän sanan mukaan lausu, niin ei heillä ole aamunkoittoa.» Miksi sanottaisiin: »Ellei ne..... lausu», jollei samaan aikaan olisi oikeita hengen ilmoituksia eli oikeaa profetioimista? Jeesus sanoo: »Kavahtakaa vääriä profeettoja. Heidän hedelmistään te tunnette hei¬dät.» Matt. 7: 15, 16. Tämä on osa vuorisaarnasta, ja kaikki saattavat nähdä, että tämä puhe on tarkoitettu seurakunnalle koko kristillisen aikakauden aikana. Väärät profeetat tunnetaan heidän hedelmistään, toisin sanoen, heidän siveellisestä luonteestaan. Ainoa mittapuu, minkä avulla voidaan päättää, ovatko heidän hedelmänsä hyviä tai huonoja, on Jumalan laki. Näin

joudumme me lain ja todistuksen eteen. Oikeat profeetat eivät yksin omaan puhu tämän sanan mukaisesti; he myös elävät sen mukaisesti. En uskalla tuomita sitä, joka niin puhuu ja niin elää. {HK 157.2}

Väärille profeetoille on aina ollut luonteenomaista rauhan näkyjen näkeminen. Kun he sanovat: »Nyt on rauha, ei hätää mitään», silloin yllättää heidät yht'äkkiä perikato. Oikeat profeetat nuhtelevat rohkeasti synnistä sekä varoittavat tulevasta vihasta. {HK 158.1}

Kaikki sellainen profetioiminen, mikä ei ole sopusoinnussa sanan selvien ja suorien ilmoitusten kanssa, on hylättävä. Sillä tavalla Vapahtajamme opetti oppilaitaan varoittaessaan heitä toisen tulemisensa tavan suhteen. Jeesuksen noustessa taivaaseen oppilaittensa nähden enkelit julistivat mitä selvimmin, että tämä sama Jeesus oli tuleva takaisin samalla tavalla, kuin he näkivät hänen taivaaseen menevänkin. Sentähden Jeesus, ennustaessaan viimeisten päivien väärien profeettojen työstä, sanookin: »Jos teille sanotaan: 'Katso, hän on erämaassa', niin älkää menkö sinne ulos, tahi: 'Katso, hän on kamareissa', niin älkää uskoko». Kaiken tätä kysymystä koskevan todellisen profetioimisen sävynä tulee olla hänen näkyvän taivaastatulemisensa tunnustaminen. Minkätähden ei Jeesus sanonut: Hylätkää kaikki profetioiminen siihen aikaan, sillä silloin ei tule olemaan ainoatakaan oikeaa profeettaa? {HK 158.2}

»Ja hän antoi meille muutamat apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palvelijain työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, siksi kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täydennyksen täysikäisyyteen.» Ef. 4: 11-13. {HK 158.3}

Eräässä näiden säkeistöjen edellä olevassa säkeistössä sanotaan, että Kristus korkeuksiin noustessaan antoi lahjoja ihmisille. Näiden lahjojen joukossa luetellaan apostolit, profeetat, evankelistat, paimenet, ja opettajat. Ne annettiin pyhien yhteyden ja tiedon täydellistyttämiseksi. Muutamat, jotka tunnustavat olevansa paimenia ja opettajia meidän aikanamme, ovat sitä mieltä, että nämä lahjat täyttivät tarkoituksensa jo kahdeksantoista vuosisataa sitten ja luonnollisesti silloin lakkasivat olemasta. Mikseivät he sitten hylkää paimenja opettaja-arvonimiään? Jos näiden säkeistöjen perusteella profetioimisen virka rajoittui yksinomaan alkuseurakuntaan, niin silloin on myös samoin laita evankelistaviran — sekä kaikkien toistenkin — sillä mitään eroitusta ei tehdä. {HK 158.4}

Ajatelkaamme hetkiseksi tätä seikkaa. Kaikki nämä lahjat annettiin, jotta pyhät pääsisivät täydellisyyteen yksimielisyydessä, tiedossa ja hengessä. Niiden vaikuttaessa alkuseurakunta nautti jonkun aikaa tuota yhteyttä: »Ja uskovaisten koko joukossa oli yksi sydän ja yksi sielu.» Tällaisen yksimielisyyden luonnollisena seurauksena voitanee pitää sitä, kun »apostolit todistivat suurella voimalla Herran Jeesuksen ylösnousemuksesta, ja

heidän kaikkien osaksi tuli suuri armo.» Ap. t. 4: 31—33. Miten toivottava sellainen yhteys olisikaan nykyään! Mutta luopumus hajoittavine ja tuhoatuottavine vaikutuksineen turmeli tahrattoman seurakunnan kauneuden ja puki sen säkkivaatteeseen. Hajaannus ja epäjärjestys on ollut seurauksena siitä. Kuitenkaan ei ole koskaan ennen ollut niin suurta uskon erilaisuutta kristikunnassa kuin nykyaikana. Jos nuo lahjat olivat välttämättömiä alkuseurakunnan yhteyden säilyttämiseksi, niin miten paljon välttämättömämpiä ne ovatkaan yhteyden palauttamiseksi tänä aikana! Ja ennustuksista nähdään selvästi, että Jumalan aikomus on palauttaa entiselleen seurakunnan yhteys viimeisinä päivinä. Meille on nimenomaan vakuutettu, että vartijat saavat omin silmin nähdä, kuinka Herra Siioniin palajaa1. Vakuutetaan myös, että lopun ajalla taitavat ymmärtävät. Kun tämä täyttyy, on uskon yhteys vallitseva kaikkien niiden kesken, jotka Jumala lukee taitaviksi, sillä kaikkien niiden, jotka todella oikein ymmärtävät, täytyy ehdottomasti ymmärtää samalla tavalla. Mikä muu saisi aikaan tämän yhteyden, jollei juuri ne lahjat, jotka sitä tarkoitusta varten annettiin? {HK 159.1}

Tämänkaltaisista tarkasteluista käy ilmi, että ennustettu seurakunnan täydellinen tila kuuluu vielä tule-vaisuuteen; niin muodoin mainitut lahjat eivät ole vielä tehtäväänsä lopppuun suorittaneet. Kirje Efeson seurakunnalle kirjoitettiin noin v. 64 j. Kr., noin kaksi vuotta ennenkuin Paavali kirjoitti Timoteukselle, että hän oli valmis uhrattavaksi, ja että hänen lähtemisensä aika oli tullut. Luopumuksen siemenet jo siihen aikaan itivät seurakunnassa, sillä Paavali oli näet jo kymmenen vuotta aikaisemmin toisessa tessalonikalaiskirjeessään sanonut.: »Laittomuuden salaisuus on nyt jo vaikuttamassa.» Julmat sudet olivat tulemaisillaan laumaan, sudet, jotka eivät laumaa säästäisi. Seurakunta ei ollut silloin nousemassa ja kehittymässä tuota täydellistä sopusointua kohti, josta mainitsemassamme raamatunkohdassa puhuttiin, päinvastoin puolueriidat sitä raatelivat, ja epäsopu oli synnyttämäisillään hajaannusta. Apostoli tiesi tämän hyvin. Todennäköisesti hän katsoi edemmäksi suurta luopumusta, Jumalan jäännöskansan kokoamisen aikaan, sanoessaan: »Siksi kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa.» Tästä ymmärrämme, ettei seurakuntaan asetettujen lahjojen palvelusaika ole vielä päättynyt. {HK 160.1}

»Henkeä älkää sammuttako, profetioimista älkää halveksiko; mutta koetelkaa kaikkea, pitäkää se, mikä hyvää on.» 1 Tess. 5: 19-21. {HK 161.1}

Tässä kirjeessään apostoli puhuu Herran toisesta tulemisesta. Senjälkeen hän kuvaa uskottoman maailman tilannetta tuona aikana. Ihmiset sanovat: »Nyt on rauha, ei hätää mitään», juuri kun Herran päivä on yllättämäisillään heidät, ja yht’äkkiä perikato kohtaa heidät niinkuin varas yöllä. Sitten hän kehoittaa seurakuntaa näiden asioiden tähden olemaan hereillä, valvomaan ja olemaan raittiina. Lausuttujen kehoitusten joukossa tapaamme myöskin mainitsemamme sanat: »Henkeä älkää sammuttako» j. n. e. Joku voinee aja¬tella, että nämä kolme säkeistöä kokonaan eroavat toisistaan ajatukseen nähden. Mutta niillä on johdonmukainen yhteys juuri siinä järjestyksessä, kuin ne ovat. Henkilö,

joka sammuttaa hengen, halveksii myös profetioimista, mikä on Hengen oikea hedelmä. »Minä vuodatan henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat.» Joel. 2: 28. Sanonta: »Koetelkaa kaikkea» koskee puheena olevaa aihetta, nimittäin profetioimista. Meidän tulee koetella henkiä Jumalan sanassaan antamien koetinten avulla. Hengellisiä viettelyksiä ja vääriä ennustuksia on runsaasti meidän päivinämme, ja epäilemättä tämä raamatunkohta soveltuu erikoisesti tähän aikaan. Mutta huo¬maa, ettei apostoli sano: Halveksikaa kaikkea, vaan hän sanoo: Koetelkaa kaikkea; pitäkää kiinni siiä, mikä hyvää on. {HK 161.2}

»Ja tapahtuu senjälkeen, että minä vuodatan Henkeni kaiken lihan päälle, ja teidän poikanne ja tyttärenne ennustavat, teidän vanhuksenne unia uneksivat, ja teidän nuorukaisenne näkyjä näkevät. Ja palvelijainkin ja piikain päälle minä niinä päivinä vuodatan Henkeni. Ja minä annan tunnustähdet taivaalla ja maassa veren ja tulen ja savupatsaat. Aurinko muuttuu pimeydeksi ja kuu vereksi ennen sen suuren ja kauhean Herran päivän tuloa. Ja tapahtuu, että jokainen, kuin Herran nimeä avuksensa huutaa, se pelastetaan; sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa on pelastus, niinkuin Herra on sanonut ja niitten jääneitten joukossa, joita Herra kutsuu.» {HK 161.3}

Tämä Joelin ennustus, mikä puhuu Pyhän Hengen vuodatuksesta viimeisinä päivinä, ei toteutunut täydelleen evankeliumi-aikakauden alussa, Se ilmenee tässä raamatun kohdassa mainituista tunnusmerkeistä taivaalla ja maassa, merkeistä, jotka tapahtuisivat ennen »tuon suuren ja kauhean Herran päivän» tuloa Vaikka olemme saaneet nähdä noita merkkejä, on tuo kauhea päivä vielä tulevaisuudessa. Koko evankeliumiaikakautta saatettanee nimittää »viimeisiksi päiviksi» mutta on mieletöntä sanoa, että viimeiset päivät tarkoittivat yksinomaan päiviä 1800 vuotta sitten. Ne ulottuvat Herran päivään asti, siihen asti, jolloin Jumalan kansan tähteet pelastetaan: »sillä Siionin vuorella ja Jerusalemissa on pelastus, niinkuin Herra on sanonut, ja niitten jääneitten joukossa, joita Herra kutsuu.» {HK 162.1}

Tämä jäännös, mikä elää keskellä tunnusmerkkejä ia ihmeitä, mitkä ilmoittavat suuren ja kauhean Herran päivän pikaista tuloa, tarkoittaa epäilemättä vaimon siemenen jäljellejääneitä, joista Ilm. 12: 17 kerrotaan — seurakunnan viimeistä sukukuntaaa maan päällä. »Ja lohikäärme vihastui vaimolle ja läksi sotaa käymään hänen siemenensä jäljellejääneitä vastaan, jotka ottavat Jumalan käskyistä vaarin ja joilla on Jeesuksen todistus.» {HK 162.2}

Evankeliumiseurakunnan jäljellejääneillä on oleva lahjoja. Sotaa käydään heitä vastaan, koska he pitävät Jumalan käskyt ia omaavat Jeesuksen todistuksen Ilm. 12: 17. Ilm. 19: 10 antaman määrittelyn mukaan Jeesuksen todistus tarkoittaa profetioimisen henkeä. Enkeli sanoi: »Minä olen sinun ja sinun veljiesi palveluskumppani, niiden, joilla on Jeesuksen todistus.» Ilm. 22: 9 hän toistaa pääasiallisesti saman asian seuraavasti: »Minä olen sinun palveluskumppanisi ja vel¬jiesi, profeettain.» Vertailusta näemme

voimakkuuden sanoissa: »Jeesuksen todistus on profetioimisen henki.» Mutta Jeesuksen todistukseen sisältyvät kaikki Hengen lahjat. Paavali sanoo: »Minä kiitän Jumalaani aina tei¬dän tähtenne siitä Jumalan armosta, joka on annettu teille Kristuksessa Jeesuksessa, että olette kaikessa hä¬nestä rikastuneet, kaikessa sanassa ja kaikessa tiedossa, sen mukaan kuin todistus Kristuksesta on teissä vahvistettu, niin ettei teiltä mitään puutu missään armolahjassa, teidän odottaessanne Herramme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä.» 1 Kor. 1: 4-7. Kristuksen todistus oli vahvistettu, korinttolais-seurakunnassa, ja mikä oli siitä tuloksena? He eivat puuttuneet m i ssään armolahjassa. Emmekö näin ollen ole täysin oikeutetut tekemään sen johtopäätöksen, että sitten kun jäännös on täydellisesti vahvistunut Jeesuksen todistuksessa, ei siltä tule puuttumaan mitään armolahjaa, sen odottaessa Heriamme Jeesuksen Kristuksen ilmestystä?

R: F. C. {HK 162.3}

Luku 34—Saatanan lankeemus.

Saatana oli kerran korkeassa arvossa pidetty enkeli taivaassa, lähinnä Kristusta. Hänen kasvonsa, kuten toistenkin enkelien, olivat lempeät kuvastaen syvintä onnea. Hänen otsansa oli korkea ja leveä, mikä osoitti suurta älyä. Hänen muotonsa oli täydellinen, hänen ryhtinsä ylevä ja majesteetillinen. Mutta Jumalan sanoessa Pojalleen: »Tehkäämme ihminen omaksi kuvaksemme», saatana alkoi kadehtia Jeesusta. Hän halusi olla mukana ihmisen muodostamisesta neuvoteltaessa, ja kun hän ei saanut olla mukana, täyttyi hän pahansuopuudella, kateudella ja vihalla. Hän halusi saada itselleen, lähinnä Jumalaa, korkeim¬mat kunnianosoitukset taivaassa. {HK 164.1}

Tähän saakka koko taivaassa oli vallinnut järjestys, sopusointu ja täydellinen alamaisuus Jumalan asettamalle hallitusvallalle. Suurin synti oli nousta kapinaan hänen järjestystään ja tahtoaan vastaan. Koko taivas näytti olevan liikkeessä. Enkelit olivat järjestetyt joukkkoihin, ja kunkin joukon johtajana oli joku korkeamman käskyvallan saanut enkeli. Saatana, joka kunnianhimoisena pyrki ylentymään ja oli haluton alistumaan Jeesuksen vallan alle, mietti salajuonta Jumalan hallitusta vastaan. Muutamat enkeleistä myötätuntoisina kannattivat saatanan kapinahankkeita, toiset sitävastoin taistelivat innokkaasti Jumalan kunnian ja viisauden puolesta antaessaan vallan hänen Pojalleen. Oli kiistaa enkelien kesken. Saatana ja hänen enkelinsä pyrkivät parantamaan Jumalan hallitusta. He halusivat silmätä Jumalan tutkimattomaan viisauteen saadakseen selkoa, missä tarkoituksessa hän ylensi Jeesuksen lahjoittaessaan hänelle sellaisen rajattoman voiman ja käskyvallan. He kapinoivat Pojan valtaa vastaan. Koko taivaallinen sotajoukko käskettiin ilmestymään Isän eteen, jotta jokaisen asia saataisiin ratkaistuksi. Siinä tilaisuudessa päätettiin karkoittaa saatana pois taivaasta kaikkine niine enkeleineen, jotka olivat kapinassa häneen liittyneet. Silloin syttyi sota taivaassa. Enkelit ryhtyivät taisteluun. Saatana tahtoi voittaa Jumalan Pojan ja ne, jotka olivat kuu¬liaisia Pojan tahdolle. Mutta hyvät ja uskolliset enkelit voittivat, ja saatana seuralaisineen karkoitettiin taivaasta. {HK 164.2}

Kun saatana niiden mukana, jotka lankesivat, suljettiin ulos taivaasta, ja kun hän käsitti iäksi menettäneensä taivaan puhtauden ja kirkkauden, katui hän ja toivoi jälleen pääsevänsä taivaaseen. Hän oli valmis vastaanottamaan entisen asemansa tai minkä muun paikan tahansa, mikä hänelle määrättäisiin. Mutta ei; taivasta ei asetettaisi alttiiksi sellaiselle vaaralle. Koko taivas olisi voinut turmeltua, jos hänet olisi otettu takaisin, sillä hänestä synti sai alkunsa, ja hänessä asui-vat kapinallisuuden siemenet. Sekä saatana että hänen seuralaisensa itkivät ja rukoilivat hartaasti, että heidät uudelleen otettaisiin Jumalan suosioon. Mutta heidän syntinsä — heidän vihansa, kateutensa ja pahansuopuutensa — oli ollut niin suuri, ettei Jumala saattanut pyyhkiä sitä pois. Sen täytyi jäädä olemaan saadakseen lopullisen rangaistuksensa. {HK 165.1}

Kun saatana tuli täysin tietoiseksi siitä, ettei ollut pienintäkään mahdollisuutta päästä jälleen Jumalan suosioon, alkoi hänen häijyytensä ja vihansa tulla ilmoille. Hän neuvotteli enkeliensä kanssa, ja uusi suun-nitelma laadittiin jatkuvaa toimintaa varten Jumalan hallitusta vastaan. Kun Aadam ja Eeva asetettiin kauniiseen puutarhaan, teki saatana suunnitelmia heidän tuhoamisekseen. Onnelliselta ihmisparilta ei voitaisi millään tavalla riistää heidän onnellisuuttaan, niin kauan kuin he tottelisivat Jumalaa. Saatana ei voisi käyttää vaikutusvoimaansa heihin, jolleivät he ensin olisi tot¬telemattomia Jumalalle ja menettäisi hänen suosiotaan. Joku suunnitelma oli sentähden keksittävä heidän johdattamisekseen tottelemattomuuteen, jotta he siten tuot-taisivat päälleen Jumalan epäsuosion ja joutuisivat suoranaisemmin saatanan ja hänen enkeliensä vaikutusvoiman alaisiksi. Päätettiin, että saatana ottaisi toisen muodon ja ilmaisisi harrastavansa ihmisen parasta. Hänen tulisi salaisin vihjauksin saada heidät epäilemään Jumalan uskollisuutta, epäilemään, tarkoittiko Jumala juuri sitä, mitä hän sanoi. Sitten hänen tulisi kiihoittaa heidän uteliaisuuttaan ja johtaa heidät kurkistamaan Jumalan tutkimattomiin aikomuksiin — samaan syntiin, johon saatana oli tehnyt itsensä syypääksi — sekä saattaa heidät mietiskelemään tiedon puuta koskevien rajoitusten syitä. {HK 166.1}

Luku 35—Ihmisen lankeemus.

Pyhät enkelit kävivät usein puutarhassa ja neuvoivat Aadamia ja Eevaa heidän tehtävissään sekä antoivat heille opetuksia koskien saatanan kapinaa ja lankeemusta. Enkelit muistuttivat heitä usein saatanasta varoittaen heitä erkanemasta toinen toisistaan tehtäviään toimittaessaan, sillä he saattaisivat joutua kos-ketuksiin tämän langenneen vihollisen kanssa. Enkelit käskivät heitä myös tarkoin seuraamaan Jumalan antamia ohjeita, sillä täydellinen kuuliaisuus oli heidän ainoa turvansa. Langenneella vihollisella ei saattanut olla silloin mitään valtaa heidän ylitseen. {HK 166.2}

Saatana aloitti työnsä Eevasta koettaen johtaa häntä tottelemattomuuteen. Eevan ensimmäinen erehdys oli se, että hän erkani miehestään, seuraava oli viivähtäminen kielletyn puun luona ja sitä seuraava kiusaajan äänen kuunteleminen. Jopa hän rohkeni epäillä Jumalan sanoja: »Sillä jona päivänä sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman.» Hän ajatteli, ettei Jumala kenties tarkoittanut aivan täsmälleen sitä, mitä hän sanoi, ja uskaliaasti kurottaen kätensä hän otti hedelmän ja söi. Hedelmät olivat kauniita ja hyvänmakuisia. Eeva tuli tyytymättömäksi, koska Jumala oli muka kieltänyt heiltä sellaista, mikä todellisesti olisi ollut heille hyödyksi, ja hän tarjosi hedelmän miehelleen saattaen hänetkin kiusaukseen. Hän kertoi Aadamille kaikki, mitä käärme oli sanonut ilmaisten ihmettelynsä sen johdosta, että se omasi puhekyvyn. {HK 167.1}

Näin, miten Aadamin kasvoille tuli surun ilme. Hän näytti taistelevan sielussaan. Hän oli vakuutettu siitä, että tämä oli vihollinen, josta heitä oli varoitettu, sekä että hänen vaimonsa täytyi kuolla. Heidän täytyisi erota toisistaan. Hänen rakkautensa Eevaan oli väkevä, ja ylen masentuneena hän päätti jakaa vaimonsa kohtalon. Hän otti hedelmän ja söi sen nopeasti. Silloin saatana riemuitsi. Hän oli tehnyt kapinan taivaassa ja oli voittanut puolelleen kannattajia, jotka häntä rakastivat ja seurasivat häntä hänen kapinassaan. Hän oli langennut ja oli vienyt toisia kanssaan lankeemukseen. Hän oli nyt vietellyt vaimon epäilemään Jumalaa, tutkiinaan hänen viisauttaan ja koettamaan tunkeutua hänen kaikki viisaisiin aikomuksiinsa. Saatana tiesi, ettei vaimo lankeaisi yksin. Aadam, rakkaudesta Eevaan, oli tottelematon Jumalan käskylle ja lankesi hänen kanssaan. {HK 167.2}

Tieto ihmisen lankeemuksesta levisi kautta taivaan. Joka harppu vaikeni. Suruissaan enkelit heittivät kruunut päästään. Koko taivas oli levottomuuden valtaamana. Pidettiin neuvottelu, missä päätettiin, mitä langenneelle ihmisparille tehtäisiin. Enkelit pelkäsivät että Aadam ja Eeva ojentaisivat kätensä, söisivät elämänpuusta ja tulisivat kuolemattomiksi syntisiksi Mutta Jumala sanoi, että hän karkoittaisi rikkojat pois puutarhasta. Viipymättä määrättiin enkelit vartioimaan elämänpuun tietä. Saatanan harkittu suun¬nitelma oli ollut, että Aadam ja Eeva olisivat tottelemattomia Jumalalle, saisivat osakseen Jumalan vihan ja sitten söisivät elämänpuusta eläkseen iankaikkisesti synnissä

ja tottelemattomuudessa, ja niin synti tulisi ikuistetuksi. Mutta pyhät enkelit lähetettiin karkoittamaan heidät pois puutarhasta ja sulkemaan heidän tiensä elämänpuulle. Kullakin noista väkevistä enkeleistä oli oikeassa kädessään jotain, mikä oli näöltään kuin välkkyvä miekka. {HK 168.1}

Sinä hetkenä saatana riemuitsi. Hän oli aiheuttanut lankeemuksellaan muillekin kärsimyksiä. Hän oli suljettu pois taivaasta, toiset paratiisista. {HK 168.2}

Luku 36—Pelastussuunnitelma.

Suru täytti taivaan, kun huomattiin, että ihminen oli kadotettu ja että maailma, minkä Jumala oli luonut, tulisi täyttymään kuolevaisilla, kurjuuteen, sairauteen ja kuolemaan tuomituilla olennoilla, ja ettei rikollisilla ollut mitään pelastumisen toivoa. Koko Aadamin suvun täytyisi kuolla. Silloin minä näin rakkaan Jeesuksen ja huomasin hänen kasvoillaan säälin ja surun ilmeen. Pian näin hänen lähestyvän äärettömän kirkasta valoa, joka ympäröi Isää. Enkeliseuralaiseni sa¬noi: »Hän on läheisessä keskustelussa Isän kanssa.» Enkelien huolestuneisuus näytti kohoavan ylimmilleen Jeesuksen keskustellessa Isänsä kanssa. Isää ympäröivä kirkas valo verhosi Jeesuksen kolme kertaa, ja kun hän kolmannen kerran tuli Isän luota, saatoimme nähdä hänen olemuksensa. Hänen kasvonsa kuvastivat tyyneyttä ollen vapaat kaikesta levottomuudesta ja epäilystä, ja ne sädehtivät hyvyyttä ja kauneutta, jota ei sanoin voida kuvata. Sitten hän ilmoitti enkeliparvelle, että pelastuksen tie oli avattu kadotetulle ihmiselle. Hän oli neuvotellut Isänsä kanssa ja oli tarjonnut oman elämänsä lunnaiksi ihmiskunnan edestä. Hän oli ottava päälleen kuolemantuomion, jotta ihmiset saisivat anteeksiannon, jotta he, hänen verensä ansion kautta ja tottelemalla Jumalan lakia, pääsisivät Jumalan suosioon ja ihanaan puutarhaan syömään elämänpuun hedelmiä. {HK 169.1}

Ensialussa enkelit eivät voineet iloita, sillä heidän johtajansa ei salannut heiltä mitään, vaan paljasti heille pelastussuunnitelman. Jeesus kertoi heille, että hän asettuisi Isänsä vihan ja syyllisen ihmisen väliin, kantaisi pahuuden ja ivan, ja vain harvat ottaisivat hänet vastaan Jumalan Poikana. Hän joutuisi melkein kaikkien vihaamaksi ja hylkäämäksi. Hän jättäisi kaiken taivaallisen kunniansa, tulisi ihmiseksi maan päälle, nöyryyttäisi itsensä ihmisen tavalla, oppisi omien kokemustensa kautta tuntemaan erilaiset kiusaukset, jotka ihmistä saartaisivat, voidakseen tietää, miten auttaisi kiusatuita. Ja vihdoin opettaja tehtävänsä suoritettuaan, hänet annettaisiin ihmisten käsiin, ja hän saisi kokea miltei kaikkea julmuutta ja kärsimystä, mitä saatana ja hänen enkelinsä voivat innostaa jumalattomia ihmisiä hänelle aiheuttamaan. Hän kuolisi julmimman kuoleman, riippuisi, kuten pahantekijä, taivaan ja maan välillä. Hän saisi kestää hirveitä tuskan hetkiä, joita enkelitkään eivät saattaisi katsella, vaan peittäisivät kasvonsa. Hän ei kärsisi pelkästään ruumiillista tuskaa, vaan myöskin henkistä tuskaa, mihin ruumiillisia kärsimyksiä ei mitenkään voida verrata. Koko maailman syntitaakka olisi hänen päällään. Hän kertoi heille, että hän kuolisi ja nousisi kuolleista kolmantena päivänä sekä palaisi Isänsä luo puhuakseen syyllisen ihmisen puolesta. {HK 169.2}

Enkelit heittäytyivät maahan hänen eteensä. He tarjoutuivat uhraamaan oman elämänsä. Jeesus sanoi heille, että hän kuolemansa kautta pelastaisi monta sekä että enkelin elämä ei riittäisi velan maksamiseen. Hänen Isänsä hyväksyisi yksinomaan hänen elämänsä lunnaiksi ihmisen edestä. Jeesus kertoi heille vielä, että he saisivat suorittaa osan työstä,

olla hänen kanssaan ja eri aikoina vahvistaa häntä, sillä hän pukeutuisi ihmisen langenneeseen muotoon eikä omaisi edes sitäkään voimaa kuin heillä oli. He tulisivat olemaan hänen alentumisensa ja suurten kärsimystensä todistajia. Ja nähdessään hänen kärsimyksiään ja ihmisten vihaa häntä kohtaan heidät valtaisi syvin mielenliikutus, ja rakkaudesta häneen he haluaisivat pelastaa ja vapahtaa hänet murhaajien käsistä. Mutta heidän ei sallittaisi ryhtyä estämään mitään, mitä saisivat nähdä. Heillä olisi myös tehtävä hänen ylösnousemuksessaan. Jeesus sanoi heille, että pelastussuunnitelma oli säädetty ja että hänen Isänsä oli sen hyväksynyt. {HK 170.1}

Pyhässä surussa Jeesus lohdutti ja rohkaisi enkeleitä ilmoittaen heille, että tästälähin kaikki ne, jotka hän tulisi lunastamaan, saisivat olla hänen kanssaan sekä että hän kuolemansa kautta lunastaisi monta ja kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan. Isä antaisi hänelle valtakunnan ja kaiken taivaan alla olevien valtakuntien voiman loppumattomiksi ajoiksi. Saatana ja syntiset hävitettäisiin, jotteivät enää milloinkaan häiritsisi taivasta ja puhdistettua uutta maata. Jeesus pyysi taivaallista joukkoa alistumaan hänen Isänsä hyväksymään suunnitelmaan ja iloitsemaan siitä, että hänen kuolemansa kautta langennut ihminen saattoi jälleen päästä Jumalan suosioon ja taivaan iloon. {HK 171.1}

Silloin ilo, sanomaton ilo täytti taivaan. Taivaallinen kuoro lauloi ylistysja kiitoslaulua. He koskettelivat harppujaan laulaen entistä korkeamman säveleen sen suuren armon ja laupeuden tähden, jota Jumala osoitti antaessaan suuresti rakastetun Poikansa kuolemaan kapinallisen sukukunnan edestä. Sitten uhrattiin kiitosta ja ylistystä sen itsekieltäytyväisyyden ja uhrautuvaisuuden tähden, jota Jeesus osoitti, suostuessaan jättämään Isänsä helman ja valitessaan kärsimysten ja tuskan elämän ja häpeällisen kuoleman, voidakseen antaa elämää toisille. {HK 171.2}

Enkeli sanoi: »Luuletteko, että Isä luopui suuresti rakastamastaan Pojasta ilman kamppailua? Ei, ei! Taivaan Jumala taisteli sydämessään, kun oli kysymyksessä, joko antaa rikollisten ihmisten hukkua tai antaa kalliin Poikansa kuolemaan heidän edestään». Enkelitkin olivat siinä määrin innostuneet ihmisten pelastukseen että heidän joukossaan oli sellaisia, jotka olisivat luopuneet loistostaan ja antaneet elämänsä hukkuvien ihmisten tähden. »Mutta», lausui enkeliseuralaiseni, »se ei hyödyttäisi mitään. Rikkomus oli niin suuri, ettei enkelin elämä olisi kylliksi velan maksamiseen. Vain Jumalan Pojan kuolema ja välitystyö riittäisi maksamaan velan ja pelastamaan kadonneen ihmisen toivottomuudesta ja perikadosta.» {HK 171.3}

Mutta enkelit saivat tehtäväkseen nousta kirkkauteen ja laskeutua sieltä lieventääkseen vahvistavalla palsamilla Jumalan Pojan kärsimyksiä ja palvellakseen häntä. Heidän tehtävänään oli myös suojella ja varjella armon saaneita pahoja enkeleitä ja sitä pimeyttä vastaan, jota saatana lakkaamatta heittää heidän ympärilleen. Minä näin, että Jumalalle oli

mahdotonta muuttaa lakiansa pelastaakseen kadotettua, hukkuvaa ihmistä, ja sentähden hän salli kalliin Poikansa kuolla ihmisen rikkomuksen tähden. {HK 172.1}

Taaskin saatana enkeleineen riemuitsi, kun hän aiheuttamalla ihmisen lankeemuksen, saattoi temmata Jumalan pojan alas korkeasta asemastaan. Hän kertoi enkeleilleen, että hän Jeesuksen ottaessa päälleen langenneen ihmisen luonnon, voittaisi hänet, tehden siten pelastussuunnitelman toteuttamisen tyhjäksi. {HK 172.2}

Minulle näytettiin saatana semmoisena, kuin hän kerran oli, onnellisena, korkea-arvoisena enkelinä. Sitten näin hänet sellaisena, kuin hän nyt on. Vieläkin hän omaa kuninkaallisen muodon. Hänen kasvonpiirteensä ovat vielä jalot, sillä hän on enkeli, joka on langennnut. Mutta ilme hänen kasvoillaan on täynnä levottomuutta, huolta, onnettomuutta, pahuutta, vihaa, ilkeyttä, petosta ja kaikkea pahaa. Tuo kerran niin jalo otsa herätti erikoista huomiotani. Se alkoi jo silmistä kaareutua taaksepäin. Näin, että hän oli jo niin kauan harjoittanut syntiä, että jokainen hyvä ominaisuus oli turmeltunut, ja jokainen paha piirre oli pitkälle kehittynyt. Hänen katseensa oli viekas, kavala ja läpitunkeva. Ruumiin rakenteeltaan hän oli kookas, mutta liha hänen käsissään ja kasvoillaan riippui velttona. Katsellessani häntä, hänen leukansa lepäsi vasemman käden varassa. Hän näytti vaipuneen syviin mietteisiin. Hänen kasvoillaan oli hymy, mikä saattoi minut värisemään, sillä se oli täynnä pahuutta ja saatanallista kavaluutta. Hänellä on tämä hymy, juuri ennenkuin hän ottaa haltuunsa uhrinsa, ja uhria paulaansa kietoessaan tämä hymy tulee hirvittäväksi. {HK 172.3}

Luku 37—Kristuksen ensimmäinen tulemus.

Minut vietiin ajassa taaksepäin siihen aikaan, jolloin Jeesus pukeutui ihmisluontoon, nöyryytti itsensä niinkuin ihminen ja kärsi saatanan kiusaukset. {HK 173.1}

Hänen syntymisensä tapahtui ilman maallista loistoa. Hän syntyi tallissa, ja seimi oli hänen kehtonsa. Siitä huolimatta hänen syntymäänsä kunnioitettiin paljon enemmän kuin yhdenkään ihmislapsen syntymää on kunnioitettu. Taivaan enkelit ilmoittivat paimenille Jeesuksen tulon, ja jumalallinen valo ja kirkkaus seurasi heidän todistustaan. Taivaallinen sotajoukko kosketteli harppujaan ja ylisti Jumalaa. Voitonriemulla he julistivat Jumalan Pojan tulemusta langen-neeseen maailmaan suorittamaan lunastustyötä ja tuomaan kuolemansa kautta ihmiskunnalle rauhan, onnen ja iankaikkisen elämän. Jumala kunnioitti Poikansa tulemista, ja enkelit kumartaen palvelivat häntä. {HK 173.2}

Kun Jeesus kastettiin, liitelivät enkelit kastepaikan yläpuolella. Pyhä Henki tuli kyyhkysen muodossa ja laskeutui hänen päälleen. Kansan seisoessa suuresti hämmästyneenä, silmät häneen luotuina, kuultiin Isän äänen taivaasta sanovan: »Tämä on minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt.» {HK 173.3}

Johannes ei ollut varma siitä, että se oli Vapahtaja, joka tuli hänen tykönsä Jordanille kastettavaksi. Mutta Jumala oli luvannnut hänelle merkin, jonka kautta hän tuntisi Jumalan Karitsan. Tuo merkki annettiin, silloin kun taivaallinen kyyhkynen laskeutui Jeesuksen päälle, ja kun Jumalan kirkkaus näkyi hänen ympärillään Johannes ojensi kätensä, viittasi Jeesukseen ja lausui suurella äänellä: »Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!» Johannes ilmoitti opetuslapsilleen, että Jeesus oli luvattu Messias, maailman Vapahtaja. Koska hänen oma työnsä oli päättymäisillään, neuvoi hän opetuslapsiaan katsomaan Jeesukseen ja seuraamaan häntä, suurta Opettajaa. Johanneksen elämä oli täynnä murhetta ja itsekieltäymystä. Hän julisti Kristuksen ensimmäistä tulemista, mutta hän ei saanut nähdä hänen ihmetöitään eikä iloita voimasta, mikä hänen kauttaan ilmeni. Jeesuksen alkaessa esiintyä opettajana Johannes tiesi, että hänen täytyi kuolla. Harvoin hänen ääntään kuultiin muualla kuin erämaassa. Hänen elämänsä oli yksinäistä. Hän ei jäänyt isänsä perheeseen nauttiakseen heidän seurastaan, vaan hän erkani heistä täyttääkseen oman tehtävänsä. Sankat ihmisparvet lähtivät vilkasliikkeisistä kaupungeista ja kylistä ja kokoontuivat erämaahan kuulemaan tämän ihmeellisen profeetan sanoja. Johannes pani kirveen puun juurelle. Hän nuhteli syntiä seurauksia pelkäämättä ja valmisti tietä Jumalan Karitsalle. {HK 174.1}

Johanneksen suoran ja voimakkaan todistuksen kuunteleminen teki vaikutuksen Herodekseen, ja hän kysyi syvästi innostuneena, mitä hänen pitäisi tehdä tullakseen hänen opetuslapsekseen. Johannes tiesi, että He¬rodes aikoi naida veljensä vaimon, jonka mies oli vielä elossa, ja uskollisesti ja peittelemättä hän sanoi Herodekselle, ettei se ollut

luvallista. Herodes ei tahtonut tehdä mitään uhrausta. Hän meni avioliittoon veljensä vaimon kanssa, ja tämän vaikutuksesta hän otti kiinni Johanneksen ja pani hänet vankeuteen aikoen kuitenkin vapauttaa hänet. Vankilassa ollessaan Johannes kuuli opetuslapsiltaan Jeesuksen valtavista teoista. Hän ei saanut kuulla hänen armorikkaita sanojaan, mutta hänen opetuslapsensa kertoivat niistä hänelle lohduttaen häntä sillä, mitä olivat kuulleet. Pian sen jälkeen Johannes mestattiin Herodeksen vaimon vaikutuksesta. Minä näin, että vähäisimmät opetus'apset, jotka Jeesusta seurasivat ja näkivät hänen ihmetyönsä sekä kuulivat hänen huuliltaan lähteneet lohdun sanat, olivat Johannes Kastajaa suurempia; se tahtoo sanoa, että he saivat osakseen korkeamman aseman ja suuremman kunnian sekä runsaampaa iloa elämässään. {HK 174.2}

Johannes julisti Kristuksen ensimmäistä tulemista Elijan hengessä ja voimassa. Katseeni suunnattiin viimeisiin päiviin, ja minä näin Johanneksen esittävän niitä, jotka Elijan hengessä ja voimassa lähtevät julistamaan vihanpäivää ja Jeesuksen toista tulemista. {HK 175.1}

Kun Jeesus oli saanut kasteen Jordanissa, vei Henki hänet erämaahan perkeleen kiusattavaksi. Pyhä Henki oli valmistanut häntä tuota erityistä raivoisain kiusausten kohtausta varten. Saatana kiusasi häntä neljäkymmentä päivää, joiden aikana hän ei syönyt mitään. Kaikki hänen ympärillään oli epämieluista, mikä seikka oli omiaan saattamaan inhimillisen luonnon hätkähtämään. Hän oli julmien petojen ja perkeleen kanssa autiossa ja yksinäisessä seudussa. Paastoamisesta ja kär-simisestä Jumalan Poika oli käynyt kalpeaksi ja kovin kuihtuneeksi. Mutta hänen tiensä oli jo edeltä viitoitettu, ja hänen täytyi täyttää se tehtävä, jota varten hän oli tullut. {HK 175.2}

Saatana käytti hyväkseen Jumalan Pojan kärsimyksiä ja valmistautui saartamaan hänet monilla eri kiusauksilla toivoen voittavansa hänet, koska hän oli nöyryyttänyt itsensä tullen ihmisen kaltaiseksi. Saatana lähestyi Jeesusta tällä kiusauksella: »Jos olet Jumalan Poika, niin käske, että nämä kivet muuttuvat leiviksi». Hän kiusasi Jeesusta käyttämään jumalallista voimaansa, jotta tämä siten osoittaisi olevansa Messias. Jeesus vastasi rauhallisesti ja lempeästi: »Kirjoitettu on: 'Ihminen ei elä yksistään leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta.» {HK 176.1}

Saatana halusi kiistellä Jeesuksen kanssa siitä, oliko Jesus todella Jumalan Poika. Hän viittasi hänen heikkoon kärsivään tilaansa kerskuen olevansa häntä väkevämpi. Mutta taivaasta puhutut sanat: »Sinä olet minun rakas Poikani, johon olen mielistynyt», olivat kylliksi tukemaan Jeesusta kaikissa hänen kärsimyksissään. Minä näin, ettei Kristuksen tarvinnut ensinkään ruveta esittämään vakuutuksia voimastaan tai siitä, että hän oli maailman Vapahtaja. Saatanalla oli riittävästi todistuksia Jumalan Pojan korkeasta asemasta ja vallasta. Alistumattomuutensa tähden Kristuksen vallan alle oli hänet suljettu ulos taivaasta. {HK 176.2}

Osoittaakseen voimaansa saatana kuljetti Jeesuksen Jerusalemiin, asetti hänet temppelin harjalle ja kiusasi häntä siellä vaatien, että hän heittäytymällä alas tuosta huimaavasta korkeudesta antaisi hänelle todis-tuksen siitä, että oli Jumalan Poika. Saatana käytti innoitettuja sanoja: »Sillä on kirjoitettu: ’Hän antaa enkeleilleen käskyn sinusta, ja he kantavat sinua käsillään, ettet loukkaisi jalkaasi kiveen!» Jeesus vastasi hänelle sanoen: »On myös kirjoitettu: ’Älä kiusaa Herraa, sinun Jumalaasi!» Saatana olisi toivonut Jeesuksen luottavan liiaksi Isänsä armeliaisuuteen uskaltamalla panna elämänsä vaaraan ennen tehtävänsä täyttymistä. Saatana toivoi aina pelastussuunnitelman epäonnistuvan. Mutta sillä suunnitelmalla oli liian syvä ja luja pe-rustus, jotta saatana olisi sitä kyennyt kukistamaan tai turmelemaan. {HK 176.3}

Kristus on kaikkien kristittyjen esikuva. Kun heitä kiusataan tai kun heidän oikeuksistaan kiistellään, tulisi heidän kestää se kärsivällisesti. Heidän ei tulisi ajatella olevansa oikeutettuja pyytämään Herraa näyt-tämään voimaansa, jotta he saisivat voiton vihollisistaan, jollei Jumala sen kautta tulisi suoranaisesti kunnioitetuksi ja kirkastetuksi. Jos Jeesus olisi heittäytynyt alas temppelin harjalta, ei se olisi koitunut hänen Isänsä kunniaksi, sillä tuon tapahtuman olisivat nähneet vain saatana ja Jum?lan enkelit. Senkautta olisi kiusattu Jumalaa osoittamaan voimaansa kätkerim malle viholliselleen. Se olisi merkinnyt suostumista häneen, jota Jeesus tuli voittamaan. {HK 177.1}

»Sitten perkele vei hänet korkealle vuorelle ja näytti hänelle ajanrahdussa kaikki maailman valtakunnat. Ja perkele sanoi hänelle: ’Sinulle annan kaiken tämän valtapiirin loistoineen, sillä minun haltuuni se on annettu, ja minä annan sen kenelle tahdon. Jos sinä siis kumarrut maahan eteeni, niin tämä kaikki on oleva sinun’. Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: ’Mene pois näkyvistäni, saatana’. Sillä kirjoitettu on: ’Herraa, sinun Jumalaasi, on sinun kumartaminen ja häntä ainoata palveleminen’.» {HK 177.2}

Saatana esitti Jeesukselle maailman valtakunnat mitä viehättävimmässä valossa. Jos Jeesus olisi kumartanut häntä, olisi hän tarjoutunut luopumaan maailman omistusoikeuksista. Saatana tiesi, että jos pelastussuunnitelma menisi täytäntöön, ja Jeesus kuolisi lunastaakseen ihmisen, tulisi hänen oma valtansa rajoitetuksi, ja lopulta se riistettäisiin häneltä, ja hänet tuhottaisiin. Sentähden hänen harkittu suunnitelmansa oli, mikäli mahdollista, estää Jumalan Pojan alottaman suuren työn toteutumista. Jos suunnitelma ihmisen lunastamisesta epäonnistuisi, pitäisi saatana omanaan valtakunnan, jonka hän silloin väittäisi kuuluvan itselleen. Ja jos hän aikeissaan onnistuisi, niin hän hallitsisi maan päällä, kuten hän itseään imarteli, aivan päinvastoin kuin taivaan Jumala, {HK 177.3}

Saatana riemuitsi, kun Jeesus luopui vallastaan ja kunniastaan jättäen taivaan. Hän luuli, että Jumalan Poika silloin oli hänen vallassaan. Kiusaus voitti niin helposti pyhän parin Eedenissä, että saatana toivoi voivansa voimallaan ja sukkeluudellaan kukistaa

myöskin Jumalan Pojan ja niin pelastaa oman elämänsä ja valtakuntansa. Jos hän vain saisi Jeesuksen poikkeamaan Isänsä tahdosta, olisi hänen tarkoitusperänsä saavutettu. Mutta Jeesus kohtasi kiusaajaa nuhteella: ’Mene pois näkyvistäni, saatana». Hänen tuli kumartaa vain Isäänsä. Saatana väitti maailman valtakunnan kuuluvan itselleen ja antoi Jeesuksen ymmärtää, että hän saattaisi säästyä kaikilta kärsimyksiltä ja ettei hänen tarvitsisi kuolla tämän maailman valtakuntia saadakseen, sillä jos hän kumartaisi häntä, voisi hän saada kaikki maailman rikkaudet omakseen sekä kunnian ja vallan hallita niitä. Mutta Jeesus pysyi horjumattomana. Hän tiesi, että oli tuleva aika, jolloin hän omalla elämällään lunastaisi valtakunnan saatanan käsistä, ja että jonkun ajan kuluttua kaikki, mitä on taivaassa ja maan päällä, alistettaisiin hänen allensa. Hän valitsi mieluummin Isän viittoman tien, elämän, mikä olisi täynnä kärsimyksiä, ja kauhean kuoleman, jotta hänestä tulisi maailman valtakuntien laillinen perijä, ottaakseen ne vastaan iankaikkisena omaisuutena. Samoin hän tiesi, että saatanakin annettaisiin hänen käsiinsä tullakseen kuoleman kautta hävitetyksi, jottei hän milloinkaan enää vaivaisi Jeesusta ja pyhiä kirkkaudessa. {HK 178.1}

Luku 38—Kristuksen toiminta.

Lopetettuaan toimintansa saatana poistui Jeesuksen luota ajaksi, ja enkelit valmistivat Jeesukselle ruokaa erämaassa vahvistaen häntä, ja hänen Isänsä siunaus lepäsi hänen yllään. Saatanan tuimimmat kiu¬saukset olivat epäonnistuneet, mutta siitä huolimatta hän silmäili eteenpäin Jeesuksen toiminnan aikaan, jolloin hän eri aikoina koettaisi harjoittaa kavaluuttaan häntä vastaan. Hän yhä edelleen toivoi voittavansa hänet kiihoittamalla niitä, jotka eivät ottaisi Jeesusta vastaan, vihaamaan ja etsimään häntä tappaaksensa hänet. Saatanalla oli erikoinen neuvottelu enkeliensä kanssa. Pettymys ja raivo oli vallannut heidät, kun eivät olleet voineet mitään Jumalan Poikaa vastaan. He päättivät ruveta noudattamaan suurempaa viekkautta ja käyttää voimaansa parhaimman kykynsä mukaan saadakseen hänen oman kansansa epäilemään, että hän olisi maailman Vapahtaja, siten lannistaakseen Jeesusta hänen lähetystehtävässään. Vähät väliä siitä, miten tarkkoja juutalaiset olisivatkin jumalanpalvelusmenojensa noudattamisessa ja uhritoimituksissaan, kunhan heidät vain saataisiin soaistuiksi ennustuksiin nähden sekä uskomaan, että Jeesus oli ilmestyvä mahtavana maallisena kuninkaana, sillä silloin heidät voitaisiin johtaa halveksimaan Jeesusta ja hylkäämään hänet. {HK 179.1}

Minulle näytettiin, miten saatana ja hänen enkelinsä olivat erinomaisen toimeliaita Jeesuksen toiminnan aikana innoittaakseen ihmisiä epäuskolla, vihalla ja ivalla. Usein Jeesuksen lausuessa jonkun sydäntä haavoittavan totuuden nuhdellen heitä heidän synneistään, he tulivat kiukkua täyteen. Saatana ja hänen enkelinsä yllyttivät heitä riistämään Jumalan Pojalta elämän. Useammin kuin kerran he kokosivat kiviä kivittääkseen hänet, mutta enkelit suojelivat häntä kantaen hänet pois raivostuneen kansajoukon keskeltä turvaisaan paikkaan. Ja taas kun puhdas totuus pääsi hänen pyhiltä huuliltaan, kävi kansa käsiksi häneen ja vei hänet vuoren äyräälle aikoen syöstä hänet alas. Heidän kes¬kuudessaan syntyi riita siitä, mitä tekisivät Jeesukselle, jolloin enkelit jälleen kätkivät hänet kansajoukon katseilta, ja hän lähti pois käyden heidän keskitsensä. {HK 179.2}

Saatana yhä vieläkin odotti suuren pelastussuunnitelman tyhjiinraukeamista. Hän käytti kaikki voimansa kovetuttaakseen kansan sydämet ja katkeroituttaakseen heidän tunteensa Jeesusta vastaan. Hän toivoi, että mahdollisimman harvat ottaisivat Jeesuksen vastaan Jumalan Poikana, jotta tämä pitäisi uhrautumistaan ja kärsimyksiään liian suurina niin pienen joukon edestä. Mutta minä näin, että vaikka olisi ollut vain kaksi, jotka olisivat ottaneet Jeesuksen vastaan Jumalan Poikana ja uskoneet häneen sielujensa pelastukseksi, olisi hän toteuttanut suunnitelman. {HK 180.1}

Jeesus alkoi työnsä murtamalla saatanan vallan kärsivien yli. Hän antoi sairaille takaisin heidän terveytensä, sokeille hän antoi heidän näkönsä, rammat ja ontuvat hän paransi

saattaen heidät ilosta hyppimään ja kunnioittamaan Jumalaa. Hän palautti terveyden heikoille, joita saatanan julma voima oli pitänyt kahleissa monta vuotta. Armollisin sanoin hän lohdutti väsyneitä, vapisevia ja alakuloisia. Uupuneet ja kärsivät, joista saatana oli voitonriemuinen, vapautti Jeesus hänen vallastaan lahjoittaen heille ruumiin terveyden, suuren ilon ja onnen. Hän herätti kuolleet eloon, ja nämä antoivat Jumalle kunnian hänen valtavan voimansa ilmauksesta. Hän vaikutti voimallisesti kaikkien hyväksi, jotka häneen uskoivat. {HK 180.2}

Kristuksen elämä oli täynnä hyvyyden, säälin ja rakkauden sanoja ja tekoja. Hän kuunteli aina tarkkaavaisesti tykönsä tulleiden kertoessa hänelle kärsimyksistään, ja hän huojensi heidän tuskiaan. Kansajoukot kantoivat omassa olemuksessaan todistuksia hänen jumalallisesta voimastaan. Kuitenkin monet parantumisensa jälkeen häpesivät tuota vaatimatonta, mutta kuitenkin voimakasta opettajaa. Koska johtomiehet eivät häneen uskoneet, ei kansakaan ollut halukas häntä vastaanottamaan. Hän oli surujen mies, murheisiin ja tuskiin hyvin tottunut. He eivät voineet sietää sitä, että hänen raitis, itsensäunohtava elämänsä olisi heitä hallinnut. He tahtoivat nauttia maailman tarjoamaa kunniaa. Kuitenkin monet seurasivat Jumalan Poikaa kuunnellen hänen neuvojaan ja raviten sielujaan hänen huuliltaan lähteneillä runsailla armon sanoilla. Hänen sanansa olivat merkitystä täynnä, mutta kuitenkin niin selviä ja yksinkertaisia, että tyh¬minkin saattoi niitä ymmärtää. {HK 180.3}

Saatana enkeleineen oli soaissut juutalaisten silmät, himmentänyt heidän ymmärryksensä ja ärsyttänyt kansan vanhimpia ja johtomiehiä riistämään Vapahtajalta elämän. He lähettivät miehiä noutamaan Jeesusta heidän luokseen, mutta lähestyessään paikkaa, missä Jeesus oli, nämä miehet suuresti hämmästyivät. He näkivät Jeesuksen täyttyneen säälillä ja myötätunnolla hänen katsellessaan ihmisten tuskaa. He kuulivat hänen puhuvan rakkaudella ja hellyydellä rohkaisun sanoja heikoille ja kiusatuille. He kuulivat hänen myöskin valtaäänellä nuhtelevan saatanan mahtivoimia kehoittaen hänen vankejaan käymään vapauteen. Kuunnellessaan hänen huultensa viisaita sanoja he joutuivat ymmälle eivätkä kyenneet käymään häneen käsiksi. He palasivat pappien ja vanhimpien luo ilman Jeesusta. Kun heiltä kysyttiin: »Miksi ette tuoneet häntä tänne?» kertoivat he niistä ihmeistä, joita olivat nähneet hänen tekevän, niistä pyhistä viisauden, rakkauden ja tiedon sanoista, joita olivat kuulleet, ja he lopettivat kertomuksensa sanoilla: »Ei ole koskaan ihminen puhunut niin, kuin se mies puhuu». Ylipapit syyttivät heitä sanoen, että hekin olivat eksytetyt, ja muutamat virkamiehistä häpesivät, kun eivät olleet ottaneet häntä kiinni. Papit ivallisina kysyivät, oliko kukaan hallitusmiehistä uskonut häneen. Minä, näin että useat viranomaisista ja kansan vanhimmista uskoivat Jeesukseen, mutta saatana pidätti heitä sitä tunnustamasta. He pelkäsivät enemmän kansan moitetta kuin Jumalaa. {HK 181.1}

Ei saatanan ovela kekseliäisyys eikä vihakaan ollut vielä tähän mennessä voinut tuhota pelastussuunnitelmaa. Lähestyi aika, jolloin Jeesuksen maailmantulon tarkoitus olisi toteutuva. Saatana ja hänen enkelinsä neuvottelivat keskenään päättäen, että Kristuksen oma kansa on innoitetttava vaatimaan kiihkeästi hänen vertansa kootakseen hänen päälleen julmuutta ja ivaa. He näet toivoivat Jeesuksen loukkaantuvan sellaisesta menettelystä, niin ettei hän enää kauemmin voisi säi¬lyttää nöyryyttään ja sävyisyyttään. {HK 182.1}

Saatanan laatiessa suunnitelmiaan Jeesus paljasti varovaisesti oppilailleen niitä kärsimyksiä, joita hänen tuli kestää — että hänet ristiinnaulitaan ja että hän kolmantena päivänä nousee ylös jälleen. Mutta oppilaat näyttivät olevan hitaita ymmärrykseltään, eivätkä voineet käsittää sitä, mitä Jeesus heille puhui. {HK 182.2}

Luku 39—Kirkastaminen.

Opetuslasten usko vahvistui suuresti Kristuksen kirkastamisen kautta. He saivat silloin katsella hänen kirkkauttaan ja kuulla äänen taivaasta todistavan hänen jumalallisesta luonnostaan. Jumala tahtoi antaa Jeesuksen seuraajille vahvoja todisteita siitä, että tämä oli luvattu Messias, jotteivat he katkeran surun ja pettymyksen heitä kohdatessa, Jeesusta ristiinnaulittaessa, heittäisi kokonaan pois uskallustansa. Herra lähetti kirkastusvuorelle Mooseksen ja Elijan puhumaan Jeesuksen kanssa hänen kärsimyksistään ja kuolemastaan. Sensijaan että Jumala olisi valinnut enkeleitä keskustelemaan Poikansa kanssa, hän valitsi sellaiset, jotka itse olivat saaneet kokea maisia kiusauksia. {HK 182.3}

Elija oli vaeltanut Jumalan kanssa. Hänen tehtävänsä oli ollut vaivalloinen ja koetteleva, sillä hänen kauttaan Herra oli nuhdellut Israelia sen synneistä. Elija oli Jumalan profeetta, ja kuitenkin hänen täytyi paeta paikasta paikkaan pelastaakseen henkensä. Hänen oma kansansa vainosi häntä, kuten metsän petoa, hukuttaaksensa hänet. Mutta Jumala muutti Elijan. Enkelit veivät hänet loistossa ja riemusaatossa taivaaseen. {HK 183.1}

Mooses oli suurin kaikista niistä, jotka olivat eläneet ennen häntä. Jumala oli häntä korkeasti kunnioittanut, suoden hänelle etuoikeuden puhua Herran kanssa kasvoista kasvoihin, niinkuin ihminen puhuttelee ystäväänsä. Hänen sallittiin nähdä kirkas valo ja erinomainen kunnianloiste, mikä verhosi Isää. Mooseksen kautta Herra vapahti Israelin lapset Egyptin orjuudesta. Mooses oli kansansa välittäjä, joka usein seisoi heidän ja Jumalan vihan välillä. Kun Herran vihan suuri tuli oli syttynyt Israelia vastaan heidän epäuskonsa, napinansa ja törkeiden syntiensä tähden, pantiin Mooseksen rakkaus heihin koetteelle. Jumala aikoi hukuttaa heidät ja tehdä hänestä väkevän kansan. Mooses osoitti rakkautensa Israeliin rukoilemalla hartaasti heidän puolestaan. Ahdingossaan hän rukoili, että Jumala kääntäisi heistä pois ankaran vihansa ja antaisi Israelille anteeksi tai että hän muutoin pyyhkisi pois hänen nimensä kirjastaan. {HK 183.2}

Kun Israel napisi Jumalaa ja Moosesta vastaan, kun heillä ei ollut vettä, syyttivät he häntä siitä, että hän muka johdatti heidät erämaahan tappaakseen heidät ja heidän lapsensa. Jumala kuuli heidän napinansa ja käski Mooseksen lyömään kallioon, jotta kansa saisi vettä juodakseen. Mooses löi vihassa kallioon riistäen kunnian itselleen. Israelin lasten yhtämittainen nuriseminen ja oikullisuus oli aiheuttanut hänelle mitä ankarinta surua, ja hän unohti hetkiseksi, miten paljon Jumala oli heitä kärsinyt sekä että he eivät nurisseet häntä vaan Jumalaa vastaan. Hän ajatteli vain itseään, miten syvästi häntä oli loukattu, ja miten vähän kiitollisuutta kansa osoitti vastalahjaksi hänen suuresta rakkaudestaan heitä kohtaan. {HK 184.1}

Jumalan suunnitelma oli johtaa kansansa usein ahtaalle voidakseen heitä heidän hädässään auttaa ja vapahtaa voimallaan, jotta he voisivat nähdä ja ymmärtää hänen

rakkautensa ja huolenpitonsa heitä kohtaan ja tulisivat siten johdetuiksi palvelemaan ja kunnioittamaan häntä. Mutta Mooses oli laiminlyönyt antaa Jumalalle kunnia ja ylentää hänen nimeään kansan edessä, jotta sekin olisi voinut kunnioittaa Jumalaa. Tämän tähden hän tuotti päälleen Jumalan epäsuosion. {HK 184.2}

Kun Mooses astui alas vuorelta kädessään kaksi kivitaulua ja näki Israelin palvovan kultaista ’vasikkaa, syttyi hänen vihansa suuresti ja hän heitti taulut käsistään rikkoen ne. Minä näin, ettei Mooses siinä tehnyt syntiä. Hän vihastui Jumalan puolesta, kiivastui hänen kunniansa tähden. Mutta kun hän antoi jalansijaa sydämensä luonnollisille tunteille ja riisti itselleen Jumalalle tulevan kunnian, teki hän syntiä, ja juuri sen synnin tähden Jumala ei sallinut hänen päästä Kaanaan maahan. {HK 184.3}

Saatana oli koettanut löytää jotakin, mistä hän olisi voinut syyttää Moosesta enkelien edessä. Hän riemuitsi menestyksestään saadessaan hänet tuottamaan päälleen Jumalan epäsuosion. Hän kertoi enkeleille voittavansa maailman Vapahtajan, sitten kun tämä tulisi lunastamaan ihmistä. Rikkomuksensa tähden Mooses joutui saatanan valtapiiriin — kuoleman vallan alaisuuteen. Jos hän olisi pysynyt lujana, olisi Herra vienyt hänet luvattuun maahan ja muuttanut hänet sitten taivaaseen kuolemaa näkemättä. {HK 184.4}

Mooses maistoi kuoleman, mutta Mikael tuli alas ja antoi hänelle elämän, ennenkuin hänen ruumiinsa oli nähnyt turmelusta. Saatana yritti pitää ruumiin väittäen sitä omakseen, mutta Mikael herätti Mooseksen kuolleista vieden hänet taivaaseen. Saatana herjasi Jumalaa syyttäen häntä epävanhurskaaksi, koska hän salli hänen saaliinsa tulla otetuksi häneltä pois. Jeesus ei kumminkaan nuhdellut vastustajaansa, vaikkakin Jumalan palvelija oli langennut juuri hänen kiusauksensa tähden. Nöyrästi hän viittasi Isäänsä sanoen: »Rangaiskoon sinua Herra.» {HK 185.1}

Jeesus oli sanonut opetuslapsilleen, että hänen kanssaan seisoi muutamia, jotka eivät maistaisi kuolemaa, ennenkuin näkisivät Jumalan valtakunnan tulevan voimalla. Tämä lupaus täyttyi hänen kirkastamisessaan. Jeesuksen kasvot silloin muuttuivat ja paistoivat kuin aurinko. Hänen pukunsa oli valkoinen ja välkkyvä. Mooses oli läsnä esittäen niitä, jotka Jeesuksen toisen kerran ilmestyessä herätetään kuolleista. Ja Elija, joka muutettiin kuolemaa näkemättä, esitti niitä, jotka Kristuksen toisessa tulemisessa muutetaan kuolemattomuuteen ja otetaan taivaaseen kuolemaa maistamatta. Hämmästyneinä ja peloissaan opetuslapset katselivat Jeesuksen ylevää majesteettiutta ja heitä varjostavaa pilveä sekä kuulivat Jumalan äänen pe-lättävässä majesteettiudessa sanovan: »Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä.» {HK 185.2}

Luku 40—Kristuksen kavaltaminen.

Minut vietiin aikaan, jolloin Jeesus söi pääsiäisillallista opetuslastensa kanssa. Saatana oli pettänyt Juudaksen ja saattanut hänet pitämään itseään yhtenä Kristuksen todellisista opetuslapsista, mutta hänen sy¬dämensä oli aina ollut lihallinen. Hän oli nähnyt Jeesuksen voimateot, oli ollut hänen kanssaan koko hänen toimintansa ajan ja oli valtavien, epäämättömien todistusten nojalla myöntänyt, että hän oli Messias. Mutta Juudas oli saita ja ahne. Hän rakasti rahaa. Hän valitti vihaisena, kun kallis voide vuodatettiin Jeesuksen päälle. Maria rakasti Herraansa. Herra oli antanut hänelle anteeksi hänen monilukuiset syntinsä, oli herättänyt kuolleista hänen veljensä, jota hän paljon rakasti, ja hänestä tuntui, ettei mikään olisi liian kallista Jeesukselle annettavaksi. Mitä kallisarvoisempi voide oli, sitä paremmin taisi hän ilmaista kiitollisuutensa Vapahtajaa kohtaan uhraamalla voiteen hänelle. Salatakseen ahneuttaan Juudas esitti, että voide olisi voitu myydä ja siitä saadut rahat antaa köyhille. Mutta tämän hän sanoi, ei senvuoksi, että hän piti huolta köyhistä, vaan sentähden, että hän oli itsekäs ja käytti usein omiin tarkoituksiinsa sen, mikä oli uskottu hänen haltuunsa köyhille annnettavaksi. Juudas ei ollut välittänyt Jeesuksen hyvinvoinnista, eipä edes hänen tosi tarpeistaan, ja ahneuttaan salatakseen hän usein viittasi köyhiin. Tämä Marian suorittama jalomielinen teko oli mitä purevin moite hänen ahneelle luonteelleen. Tie oli valmis saatanan kiusaukselle, mikä saikin suosiollisen vastaanoton Juudaksen sydämessä. {HK 186.1}

Juutalaiset papit ja hallitusmiehet vihasivat Jeesusta, mutta kansajoukot tunkivat hänen ympärilleen kuunnellakseen hänen viisaita sanojaan ja nähdäkseen hänen voimatekojaan. Syvän liikutuksen ja mielen

kiinnon valtaamana kansa kiihkeästi seurasi Jeesusta kuullakseen tämän ihmeellisen opettajan opetuksia. Monet hallitusmiehistäkin uskoivat häneen, mutta he eivät rohjenneet tunnustaa uskoaan, jotteivät tulisi suljetuiksi pois synagoogasta. Papit ja vanhimmat päättivät, että jotakin oli tehtävä, jotta kansan huomio saataisiin käännetyksi pois Jeesuksesta. He pelkäsivät, että kaikki ihmiset uskoisivat häneen. Omasta valta-asemastaan he eivät saattaneet olla varmoja. Heidän oli joko menetettävä asemansa tai surmattava Jeesus. Ja senkin jälkeen, kun olisivat surmanneet Jeesuksen, olisi vielä eläviä muistomerkkejä hänen voimastaan. Jeesus oli herättänyt Lasaruksen kuolleista, ja he pelkäsivät, että jos he tappaisivat Jeesuksen, todistaisi Lasarus hänen väkevästä voimastaan. Kansaa virtaili katsomaan häntä, joka oli herätetty kuolleista, ja senvuoksi johtomiehet päättivät surmata myöskin Lasaruksen saadakseen täten kiihoituksen raukeamaan. Sen tehtyään he käännyttäisivät kansan perinnäissääntöihin ja ihmisten oppeihin, maksamaan kymmennykset mintuista ja tilleistä, ja siten heillä jälleen olisi vaikutusvalta kansaan. He sopivat keskenään, että ottaisivat Jeesuksen kiinni, silloin kun

tapaisivat hänet yksinään, sillä jos he yrittäisivät käydä häneen käsiksi kansajoukossa, jossa kaikkien mielet olivat Jeesukseen kiintyneet, saatettaisiin heidät kivittää. {HK 187.2}

Juudas tiesi, miten hartaasti he halusivat saada Jeesuksen haltuunsa, ja hän tarjoutui pettämään hänet ja tuomaan hänet ylipapeille ja vanhimmille muutamista hopearahoista. Rakkaus rahaan saattoi hänet tekemään päätöksen, että hän kavaltaisi Herransa hänen katkerimpien vihollistensa käsiin. Saatana vaikutti suoranaisesti Juudaksen kautta. Liikuttavimman viimeisen ehtoollisen kestäessäkin tuo petturi suunnitteli Mestarinsa kavaltamista. Murheellisin mielin Jeesus sanoi opetuslapsilleen, että he kaikki sinä yönä loukkaantuisivat häneen. Mutta Pietari vakuutti tulisesti, että vaikka kaikki muut loukkaantuisivat häneen, niin ei hän kuitenkaan loukkaantuisi. Jeesus sanoi Pietarilla: »Saatana on pyytänyt saada teitä valtaansa seuloakseen teitä niinkuin nisuja, mutta minä olen rukoillut sinun edestäsi, jottei uskosi raukeaisi tyhjään. Ja kun sinä kerran palajat, niin vahvista veljiäsi.» {HK 187.1}

Minä katselin Jeesusta opetuslapsineen puutarhassa. Syvällä surulla hän käski heidän valvoa ja rukoilla, jotteivät joutuisi kiusaukseen. Hän tiesi, että heidän uskoaan koeteltaisiin, että he pettyisivät toiveissaan sekä että he tarvitsisivat kaiken sen voiman, minkä saattoivat saada uutteran valvomisen ja palavan rukouksen kautta. Kovasti huutaen ja itkien Jeesus rukoili: »Isäni, jos on mahdollista, niin menköön minulta pois tämä kalkki, kuitenkaan ei niinkuin minä tahdon, vaan niinkuin sinä.» Jumalan Poika rukoili kauheassa tuskassa. Suuria veripisaroita kokoontui hänen kasvoilleen pudoten maahan. Enkelit liitelivät sen paikan yläpuolella katsellen mitä tapahtui, mutta ainoastaan yksi sai määräyksen tulla vahvistamaan Jumalan Poikaa hänen tuskallisessa kamppailussaan. Taivaassa ei ollut iloa. Enkelit heittivät kruununsa ja harppunsa luotaan ja katselivat hiljaisina ja hartaalla mielenkiinnolla Jeesusta. He halusivat piirittää Jumalan Pojan, mutta käskyvallan saaneet enkelit eivät sitä sallineet, jotteivat he nähdessään Jeesuksen kavaltamisen ryhtyisi pelastamaan häntä. Suunnitelma oli laadittu, ja sen täytyi toteutua. {HK 188.1}

Rukoiltuaan Jeesus tuli opetuslastensa luo, mutta he nukkuivat. Tuona kaameana hetkenä eivät edes hänen opetuslapsensakaan osoittaneet hänelle myötätuntoa eivätkä rukoilleet hänen puolestaan. Pietarikin, joka vähän aikaa sitten oli niin innokas, oli vaipunut raskaaseen uneen. Muistuttaen Pietaria hänen varmasta lausunnostaan Jeesus sanoi hänelle: »Etkö jaksanut yhtä hetkeä valvoa minun kanssani?» Kolme kertaa Jumalan Poika rukoili suuressa tuskassa. Sitten ilmestyi Juudas asestetun joukkonsa kera. Hän lähestyi Mestariansa tapansa mukaan tervehtiäksensä häntä. Tuo joukko saarsi Jeesuksen, mutta hän ilmaisi jumalallisen voimansa sanoessaan: »Ketä te etsitte?» »Minä se olen.» He astuivat taaksepäin ja kaatuivat maahan. Jeesus teki tämän kysymyksen, jotta he saisivat nähdä hänen voimansa ja saisivat todistuksen siitä, että hän voisi pelastaa itsensä heidän käsistään, jos hän niin tahtoisi {HK 188.2}

Opetuslasten toivo elpyi nähdessään kansajoukon sauvoineen ja miekkoineen niin äkisti kaatuvan maahan. Kun he nousivat ja jälleen piirittivät Jumalan Pojan, veti Pietari miekkansa ja iski ylimmäisen papin palvelijaa ja löi häneltä korvan poikki. Jeesus käski hänen pistämään miekkansa takaisin tuppeen sanoen: »Luuletko, etten voisi pyytää Isältäni, ja hän lähettäisi nyt minulle enemmän kuin kaksitoista le¬gioonaa enkeleitä?» Minä näin toivon kirkastavan enkelien kasvot, kun nämä sanat olivat lausutut. He halusivat silloin siinä paikassa ympäröidä Päämiehensä ja Johtajansa ja hajoittaa vihastuneen rosvojoukon. Mutta jälleen suru kuvastui heidän kasvoillaan, kun Jeesus lisäsi: »Kuinka sitten kävisivät toteen kirjoitukset, jotka sanovat, että näin pitää tapahtuman?» Opetuslastenkin sydämet joutuivat epätoivoon ja katkeran pettymyksen valtaan, kun Jeesus antautui vihollisilleen sallien heidän viedä hänet mukanaan. {HK 189.1}

Opetuslapset pelkäsivät omaa henkeänsä, ja he kaikki jättivät Jeesuksen ja pakenivat. Jeesus jätettiin yksin murhaajajoukon käsiin. Oi, kuinka saatana silloin riemuitsi! Ja kuinka Jumalan enkelit silloin surivatkaan! {HK 189.2}

Monta pyhää enkelijoukkuetta, joissa jokaisessa oli joku mahtava enkeli johtajana, lähettiin todistamaan tätä näkyä. Heidän tuli kirjoittaa muistiin jokainen häväistys ja julmuus, mikä kohdistui Jumalan Poikaan ja merkitä kirjaan kaikki tuska, jota Jeesus saisi kärsiä, sillä juuri ne, jotka ottivat osaa tähän hirveään näytelmään, saavat nähdä sen vielä elävänä edessään. {HK 190.1}

Luku 41—Kristuksen tutkiminen ja tuomitseminen.

Jättäessään taivaan enkelit heittivät murheellisina pois kimmeltävät kruununsa. He eivät voineet kantaa niitä Päämiehensä kärsiessä, kun tiesivät että hän on kantava piikkistä orjantappurakruunua. Saatana ja hänen enkelinsä ahkeroitsivat tuomiosalissa hävittääkseen kaiken inhimillisen tunteen ja säälin. Jopa itse ilmakin heidän vaikutuksestaan oli raskas ja saastutettu. Heidän innoittamanaan ylipapit ja kansanvanhimmat häpäisivät ja solvasivat Jeesusta tavalla, mikä on ihmisluonnolle vaikeinta kestää. Saatana odotti, että semmoinen pilkka ja väkivalta saisi Jumalan Pojan valittamaan tai nurisemaan tai ilmaisemaan jumalallisen voimansa ja tempautumaan irti kansajoukon käsistä, ja siten pelastussuunnitelma lopultakin raukeaisi tyhjään. {HK 190.2}

Pietari seurasi Herraansa kavaltamisenkin jälkeen. Hän oli halukas näkemään, mitä Jeesukselle tehtäisiin. Mutta kun häntä syytettiin yhdeksi hänen opetuslapsistaan, niin pelko omasta turvallisuudestaan saattoi hänet vakuuttamaan, ettei hän tuntenut sitä miestä. Opetuslapset olivat tunnettuja puheensa puhtaudesta, ja vakuuttaakseen syyttäjiään siitä, ettei hän ollut Jeesuksen opetuslapsia, Pietari kielsi syytöksen kolmannella kerralla kiroten ja vannoen. Jeesus, joka oli vähän kauempana Pietarista, loi häneen surullisen, nuhtelevan katseen. Silloin opetuslapsi muisti sanat, jotka Jeesus oli hänelle puhunut yläsalissa, samoin oman kiihkeän vakuutuksensa: »Vaikka kaikki loukkaantuisivat sinuun, niin minä en koskaan loukkaannu». Pietari oli kieltänyt Herransa, vieläpä kiroten ja van-noen, mutta Jeesuksen katse sulatti Pietarin sydämen pelastaen hänet. Hän itki katkerasti, katui suurta syntiään ja kääntyi, ja sitten hän oli valmistunut vahvistamaan veljiänsä. {HK 190.3}

Kansajoukko melusi, haluten Jeesuksen verta. Julmalla tavalla he ruoskivat häntä, pukivat hänen ylleen vanhan kuninkaallisen purppuraviitan ja väänsivät seppeleen orjantappuroista, pannen sen hänen pyhään päähänsä. He panivat ruovon hänen käteensä, polvistuivat hänen eteensä ja pilkkasivat häntä sanoen: »Terve, juutalaisten kuningas!» Sitten he ottivat ruovon hänen kädestään ja löivät sillä häntä päähän, niin että orjantappurapiikit tunkeutuivat hänen ohimoi-hinsa saattaen veren tippumaan hänen kasvoilleen ja parralleen. {HK 191.1}

Enkelien oli vaikeata kestää tätä näkyä. He olisivat tahtoneet pelastaa Jeesuksen, mutta johtavat enkelit kielsivät heitä sanoen, että lunnaat, mitkä piti maksaa ihmisen edestä, olivat suuret, mutta ne tulisivat ole-maan täydelliset ja aiheuttaisivat kuoleman sille, jolla oli kuolema vallassaan. Jeesus tiesi enkelien olevan läsnä näkemässä hänen alennustaan. Heikoinkin heistä olisi voinut kukistaa tuon herjaavan joukon voimattomana maahan ja vapahtaa Jeesuksen. Jeesus tiesi, että jos hän olisi sitä pyytänyt Isältään, niin enkelit olisivat kohta rientäneet häntä vapauttamaan. Mutta oli tarpeellista, että hän kärsi jumalattomien ihmisten väkivaltaa, viedäkseen pelastussuunnitelman täydelli-seen voittoon. {HK 191.2}

Jeesus seisoi sävyisänä ja nöyränä raivostuneen kansajoukon edessä, joka häpäisi häntä mitä inhoittavimmalla tavalla. He sylkivät hänen kasvoilleen — noille kasvoille, joilta he kerran tahtoisivat kätkeytyä ja jotka valaisevat Jumalan kaupunkia paistaen keskipäivän aurinkoa kirkkaammin. Kristus ei luonut edes vihaista katsetta loukkaajiinsa. He käärivät hänen päänsä ympärille vanhan vaatteen peittäen hänen silmänsä, ja sitten he löivät häntä kasvoihin huutaen: »Arvaa kuka se oli, joka sinua löi». Enkelien keskuudessa oli liikettä. He olisivat siinä silmänräpäyksessä hänet pelastaneet, mutta heidän johtavat enkelinsä pidättivät heitä siitä. {HK 192.1}

Muutamat opetuslapsista saivat luvan mennä sisälle sinne, missä Jeesus oli, ja nähdä hänen tutkimisensa. He odottivat että hän ilmaisisi jumalallisen voimansa, vapautuisi vihollistensa käsistä ja kostaisi heille hei¬dän julmuutensa häntä kohtaan. Heidän toivonsa suureni ja pieneni sitä mukaa kuin osat vaihtuivat. Toisinaan he epäilivät ja pelkäsivät tulleensa petetyiksi. Mutta ääni, jonka olivat kuulleet kirkastusvuorella, ja kunnia ja kirkkaus, minkä olivat siellä nähneet, vahvisti heidän uskoaan siihen, että Jeesuso li Jumalan Poika. He muistelivat kaikkia niitä tapauksia, joissa olivat olleet mukana, ihmeitä, joita olivat nähneet Jeesuksen tekevän hänen parantaessaan sai¬raat, avatessaan sokeain silmät ja kuurojen korvat, nuhdellessaan ja ajaessaan ulos pahat henget, herättäessään kuolleet eloon ja asettaessaan tuulen ja merenkin aivan tyveneksi. He eivät voineet uskoa, että hän kuolisi. He luulivat hänen vielä nousevan voimassa ja käskevällä änellään hajoittavan verta janoavan kansajoukon, kuten hän teki mennessään temppeliin ja ajaessaan sieltä ulos kaikki ne, jotka olivat tehneet Jumalan huoneen markkinapaikaksi, jolloin he pakenivat hänen edellänsä, ikäänkuin heitä olisi ajanut takaa joku aseistettu sotajoukko. Opetuslapset toivoivat Jeesuksen ilmaisevan voimansa ja antavan siten kaikille vakuutuksen siitä, että hän oli Israelin Kuningas. {HK 192.2}

Juudas oli täynnä katkeraa tunnontuskaa ja häpeää, kun oli niin petollisesti kavaltanut Jeesuksen. Kun hän näki Jeesuksen kärsivän säälimätöntä pahoinpitelyä, tuli hän voitetuksi. Hän oli rakastanut Jee¬susta, mutta hän oli rakastanut rahaa vielä enemmän. Hän ei ollut ajatellut, että Jeesus antautuisi rosvojoukon käsiin, jota hän johti. Hän toivoi Jeesuksen pelastavan itsensä ihmetyön kautta. Mutta kun hän näki tuomiosalissa raivostuneen ja verta himoitsevan kansajoukon, tunsi hän syvästi syyllisyytensä. Ja monien rajusti syyttäessä Jeesusta, Juudas ryntäsi kansajoukon keskitse tunnustaen tehneensä syntiä kavaltaessaan viattoman veren. Hän tarjosi papeille takaisin ne rahat, mitkä he olivat hänelle maksaneet, ja pyysi heitä kiihkeästi vapauttamaan Jeesuksen selittäen, että hän oli aivan viaton. {HK 193.1}

Harmi ja hämmennys sai papit hetkeksi vaikenemaan. He eivät olisi tahtoneet, että kansa olisi saanut tietää heidän palkanneen yhden niistä, jotka olivat tunnustautuneet Jeesuksen seuraajiksi, kavaltamaan hänet heidän käsiinsä. He tahtoivat salata sen, että olivat ajaneet Jeesusta takaa kuin varasta ja ottaneet hänet kiinni salaisesti. Mutta

Juudaksen tunnustus sekä hänen kamala, syyllisyyttä ilmaiseva ulkomuotonsa paljasti papit kansan edessä ja osoitti, että heidän vihansa oli saattanut heidät ottamaan kiinni Jeesuksen. Kun Juudas korkealla äänellä ilmoitti Jeesuksen olevan viattoman, vastasivat papit: »Mitä se meihin koskee? Katso itse eteesi!» Jeesus oli heidän vallassaan, ja he olivat päättäneet toimittaa hänet pois tieltään. Tuskan valtaamana Juudas viskasi rahat, joita hän nyt halveksi, niiden jalkain juureen, jotka olivat hänet palkanneet, ja tuskissaan ja kauhuissaan hän meni pois ja hirttäytyi. {HK 193.2}

Monet Jeesusta ympäröivässä joukossa olivat myötätuntoisia hänelle, ja väkijoukko ihmetteli, ettei hän vastannut moniin hänelle tehtyihin kysymyksiin. Koko sinä aikana, jolloin roskaväki häntä pilkkasi ja pahoinpiteli, ei hänen kasvoillaan ollut vähäistäkään vihan tai levottomuuden ilmettä. Hän käyttäytyi arvokkaasti ja maltillisesti. Katselijat silmäsivät häntä ihmetellen. He vertailivat hänen täydellistä muotoaan, tyyntä ja ylevää käytöstään niihin, jotka istuivat tuomioistuimilla vastapäätä häntä, ja sanoivat toisilleen hänen olevan enemmän kuninkaan kaltainen kuin yksikään hallitusmiehistä. Hänessä ei ollut pienintäkään rikollisuuden merkkiä. Hänen katseensa oh lempeä, kirkas ja peloton, hänen otsansa leveä ja korkea. Jokainen piirre kantoi hyvyyden ja jalojen periaatteiden leimaa. Hänen ja ihmisten kärsivällisyydellä ja pitkämielisyydellä oli niin suuri ero, että se pani monet vapisemaan. Jopa hänen jalo, jumalallinen käytöksensä teki Herodeksen ja Pilatuksenkin sangen levottomiksi. {HK 194.1}

Pilatus oli alusta asti vakuutettu siitä, ettei Jeesus ollut mikään tavallinen ihminen. Hän uskoi hänen olevan erittäin jaloluonteisen henkilön, joka oli aivan viaton niihin tekoihin, joista häntä syytettiin. Enkelit, jotka olivat näyn todistajina, huomasivat roomalaisen maaherran vakaumuksen, ja jotta hän pelastuisi ottamasta osaa siihen kauheaan tekoon, että jättäisi Kristuksen ristiinnaulittavaksi, lähetettiin eräs enkeli Pilatuksen vaimon luo ilmoittamaan hänelle unessa, että se mies, jonka tutkimiseen hänen puolisonsa otti osaa, oli Jumalan Poika ja aivan syytön kärsimään. Vaimo lähetti miehelleen tiedon, että hän oli unessa paljon kärsinyt Jeesuksen tähden, varoittaen häntä tekemästä mitään tuolle pyhälle miehelle. Lähettiläs tunkeutui nopeasti väkijoukon läpi ja ojensi kirjeen Pilatukselle. Lukiessaan sitä Pilatus värisi ja kalpeni ja teki heti päätöksen, ettei hän tahtonut olla ollenkaan mukana Kristusta kuolemaan tuomittaessa. Jos juutalaiset vaatisivat Jeesuksen verta, niin ei hän puolestaan siihen suostuisi, vaan päinvastoin koettaisi nelastaa hänet. {HK 194.2}

Kun Pilatus kuuli Herodeksen olevan Jerusalemissa, tunsi hän suurta helpotusta sielussaan, sillä hän toivoi pääsevänsä vapaaksi kaikesta edesvastuusta Jeesuksen tutkimisessa ja tuomitsemisessa. Viivyttelemättä hän lähetti hänet syyttäjineen Herodeksen luo. Tämä hallitsija oli paatunut synnissä. Johannes Kastajan surmauttaminen oli jättänyt hänen omaantuntoonsa tahrapilkun, josta hän ei saattanut vapautua. Kuullessaan Jeesuksesta ja hänen voimateoistaan hän pelkäsi ja vapisi, sillä hän luuli hänen olevan

kuolleista nousseen Johannes Kastajan. Kun Pilatus luovutti Jeesuksen Herodeksen käsiin, piti Herodes tätä tekoa voimansa, valtansa ja arvostelukykynsä tunnustamisena. Ja siitä oli seurauksena, että hallitsijat, jotka ennen olivat olleet toistensa vihamiehiä, tulivat nyt ystäviksi. Herodes halusi mielellään nähdä Jeesusta, toivoen hänen tekevän jonkun valtavan ihmetyön, mikä häntä tyydyttäisi. Mutta Jeesuksen tehtävänä ei ollut tyydyttää uteliaisuutta tai etsiä omaa turvallisuuttaan. Hänen tuli käyttää jumalallista, ihmeitätekevää voimaansa toisten pelastukseksi, mutta ei omaksi edukseen. {HK 195.1}

Jeesus ei vastannut mitään Herodeksen tekemiin moniin kysymyksiin eikä hän vastannut vihollisillensakaan, jotka häntä ankarasti syyttivät. Herodes raivostui, kun Jeesus ei näyttänyt ollenkaan pelkäävän hänen valtaansa, ja hän ivasi, pilkkasi ja solvasi Jumalan Poikaa sotamiehineen. Häntä kuitenkin hämmästytti Jeesuksen ylevä, jumalallinen esiintyminen, kun häntä häpeällisesti herjattiin, ja hän ei uskaltanut tuomita häntä, vaan lähetti hänet takaisin Pilatuksen luo. {HK 195.2}

Saatana ja hänen enkelinsä kiusasivat Pilatusta, koettaen johtaa häntä perikatoon. He esittivät hänelle, että jollei hän ota osaa Jeesuksen tuomitsemiseen, niin toiset ottaisivat. Kansajoukko janosi hänen vertaan, ja jos hän ei antaisi häntä ristiinnaulittavaksi, niin hän menettäisi valtansa ja maallisen kunniansa, ja häntä syytettäisiin petturiin uskomisesta. Peläten kadottavansa mahtinsa ja valta-asemansa Pilatus suostui Jeesuksen kuolemaan. Vaikka väkijoukko hyväksyi sen huutaen: »Tulkoon hänen verensä meidän ja meidän lastemme päälle», niin ei hän silti ollut vapaa. Hän oli syypää Kristuksen vereen. Omien itsekkäitten harrastustensa vuoksi ja rakasten sitä kunniaa, mikä tulee maailman mahtimiehiltä, hän antoi viattoman miehen kuolemaan. Jos Pilatus olisi noudattanut omaa vakaumustaan, ei hän olisi ottanut osaa Jeesuksen tuomitsemiseen. {HK 196.1}

Jeesuksen käytös ja hänen sanansa häntä tutkittaessa tekivät lähtemättömän vaikutuksen monien siinä tilaisuudessa läsnäolleiden mieliin. Siten aikaansaadun vaikutuksen tulos tuli näkyviin hänen ylösnousemuksensa jälkeen. Niiden joukossa, jotka silloin liitettiin seurakuntaan, oli monta, joiden vakaumus oli alkuisin Jeesuksen tutkimisen ja tuomitsemisen ajalta. {HK 196.2}

Saatanan raivo oli suuri, kun hän näki, ettei kaikki se julmuuskaan, jota hän oli saanut juutalaisten osoittamaan Jeesusta kohtaan, ollut synnyttänyt hänessä pienintäkään tyytymättömyyttä tai nurinaa. Vaikkakin hän oli ottanut päälleen ihmisluonnon, piti häntä yllä jumalallinen mielenlujuus eikä hän poikennut vähääkään Isänsä tahdosta. {HK 196.3}

Luku 42—Kristuksen ristiinnaulitseminen.

Jumalan Poika luovutettiin kansalle ristiinnaulittavaksi. Riemuhuutojen kaikuessa kallis Vapahtaja vietiin pois. Hän oli heikentynyt ja uuvuksissa rasituksesta, kivuista ja ruoskittaessa ja pieksittäessä menettämästään verestä, ja kuitenkin hänet pantiin kantamaan raskasta ristiä, johon hänet pian naulittaisiin. Jeesus nääntyi taakan alla. Kolme eri kertaa risti laskettiin hänen harteilleen, ja kolme eri kertaa hän nääntyi. Eräs hänen seuraajistaan, mies, joka ei ollut julkisesti tunnustanut uskoaan Kristukseen, mutta joka kuitenkin uskoi häneen, oli seuraava, jonka kimppuun käytiin. Risti pantiin hänen päälleen, ja hän kantoi sen tuolle kohtalokkaalle paikalle. Sen yläpuolella ilmassa järjestäytyivät enkelijoukkueet. Jotkut Kristuksen opetuslapsista seurasivat mestariaan Golgatalle murheellisina ja katkerasti itkien. He muistelivat hänen voitokasta ratsastustaan Jerusalemiin vain muutama päivä aikaisemmin, jolloin he olivat seuranneet häntä huutaen: »Hosianna korkeuksissa!» ja levittäneet vaatteitaan ja ihania palmunoksia tielle. He olivat luulleet hänen ottavan valtakunnan itselleen ja hallitsevan maallisena ruhtinaana Israelia. Miten olikaan näytelmä vaihtunut! Miten tuhoutuneet olivatkaan heidän toiveensa! Ei riemuiten ja rohkein toivein, vaan peloisin, epätoivoisin sydämin he nyt verkalleen ja alakuloisina seurasivat häntäJ jota oli häväisty ja alennettu ja joka nyt oli kuolemaisillaan. {HK 197.1}

Jeesuksen äiti oli siellä. [Hänen sydämensä oli tulvillaan tuskaa, jota vain hellä äiti saattaa tuntea. Hänkin opetuslasten tavalla toivoi Kristuksen tekevän jonkun voimallisen ihmetyön pelastuakseen murhamiestensä käsistä. Hän ei voinut kestää ajatusta, että Kristus antautuisi ristiinnaulittavaksi. Mutta valmistukset tehtiin, ja Jeesus pantiin ristinpuulle. Vasara ja naulat tuotiin. Opetuslasten sydämet nääntyivät. Jeesuksen äiti vaipui maahan miltei ylivoimaisen tuskan valtaamana. Ennen Jeesuksen naulaamista ristinpuuhun opetuslapset kantoivat äidin pois tuota näkyä näkemästä, jottei hän kuulisi naulainlyöntien jysähdystä niiden tunkeutuessa Jeesuksen hellien käsien ja jalkojen luiden ja lihasten läpi. Jeesus ei valittanut, vaan ainoastaan voihki kovassa tuskassaan. Hänen kasvonsa olivat kalpeat, ja suuria hikipisaroita nousi hänen otsalleen. Saatana iloitsi kärsimyksistä, joita Jumalan Pojan täytyi kestää, samalla kuitenkin peläten, että hänen ponnistuksensa pelastussuunnitelman kukistamiseksi ehkä olivat olleet turhia, että hänen valtakuntansa oli menetetty ja että hänet lopulta kokonaan hävitetään. {HK 198.1}

Kun Jeesus oli naulittu ristiin, nostettiin se pystyyn ja työnnettiin suurella voimalla sitä varten valmistettuun paikkaan maassa, jolloin naulat repivät lihaa aiheuttaen mitä kauheinta kärsimystä. Jotta Jeesuksen kuolema olisi ollut mahdollisimman häpeällistä, ristiinnaulittiin kaksi rosvoa hänen kanssaan, yksi kumpaisellekin puolelle. Rosvot otettiin kiinni väkivallalla, ja heidän kiihkeästä vastustuksestaan huolimatta heidän kätensä ojennettiin, ja heidät naulittiin ristille. Jeesus sitä vastoin antautui vapaaehtoisesti. Kenenkään ei tarvinnut pakottaa häntä laskemaan käsiään ristille. Rosvojen kirotessa

murhaajiaan Jeesus rukoili suuressa tuskassa vihamiestensä puolesta sanoen: »Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät.» Kristus ei kärsinyt ainoastaan ruumiillista tuskaa. Koko maailman synnit lepäsivät hänen päällään. {HK 198.2}

Muutamat ohitsekulkevat herjasivat Jeesusta hänen riippuessaan ristillä, ja nyökyttäen päätään, ikäänkuin olisivat kumartaneet jotakin kuningasta, he sanoivat: »Sinä, joka hajoitat maahan temppelin ja kolmessa päivässä sen rakennat, auta itseäsi! Jos olet Jumalan Poika niin astu alas ristiltä.» Samat sanat — »Jos olet Jumalan Poika» — lausui saatana Kristukselle erämaassa. Ylipapit, kirjanoppineet ja vahimmat sanoivat pilkaten: »Muita hän on auttanut, itseään ei voi auttaa. Jos hän on Israelin kuningas, astukoon nyt alas ristiltä, niin me uskomme häneen.» Näytelmäpaikan yläpuolella liitelevät enkelit valtasi pyhä suuttumus, kun hallitusmiehet ivasivat Kristusta sanoen: »Jos hän on Jumalan Poika, niin vapahtakoon nyt itsensä.» He halusivat mennä Jeesusta pelastamaan ja vapahtamaan, mutta heidän ei sallittu sitä tehdä. Hänen työnsä tarkoitus ei ollut vielä täyttynyt. {HK 199.1}

Ristinpuussa riippuessaan noina pitkinä tuskan tunteina ei Jeesus unohtanut äitiään. Tämä oli tullut takaisin tuota kauheaa näkyä katsomaan, sillä hän ei voinut kauemmin pysyä poissa Poikansa luota. Jee-suksen viimeinen opetus oli säälin ja ihmisrakkauden opetus. Hän katsoi äitinsä surunmurtamia kasvoja, ja sitten hän katsoi rakkaaseen opetuslapseensa Johannekseen. Äidilleen hän sanoi: »Vaimo, katso, poikasi!» Sitten hän sanoi Johannekselle: »Katso, äitisi!» Ja siitä hetkestä Johannes otti hänet kotiinsa. {HK 199.2}

Tuskissaan Jeesus janosi, ja he antoivat hänelle etikkaa ja sappea juotavaksi, mutta maistettuaan ei hän tahtonut juoda sitä. Enkelit olivat katsoneet rakkaan Päämiehensä tuskaa, siksi kunnes he eivät enää kauemmin voineet sitä katsoa, vaan peittivät kasvonsa näyltä. Aurinkokin kieltäytyi katselemasta tätä kauheata murhenäytelmää. Jeesus huusi korkealla äänellä, mikä sai hänen murhaajiensakin sydämet kauhistumaan: »Seontäytetty!» Silloin temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti, maa järisi, ja kalliot halkesivat. Suuri pimeys peitti maan. Näytti siltä, kuin opetuslasten viimeinenkin toivonkipinä olisi sammunut Jeesuksen kuoleman kautta. Monet Jeesuksen seuraajista saivat katsella hänen kärsimisensä ja kuolemansa näytelmää, ja heidän surunsa malja oli täynnä. {HK 199.3}

Saatana ei riemuinnut sinä hetkenä, niinkuin sitä ennen. Hän oli toivonut voivansa tuhota pelastussuunnitelman, mutta sen perustus oli laskettu liian syvään. Ja nyt, kun Kristus oli kuollut, hän tiesi, että hänenkin vihdoin täytyi kuolla ja että hänen valtakuntansa annetaan Jeesukselle. Hän neuvotteli enkeliensä kanssa. Hän ei ollut kyennyt voittamaan Jumalan Poikaa, ja nyt heidän täytyi ryhtyä suurempiin ponnistuksiin ja hyökätä kaikella voimallaan ja kavaluudellaan hänen seuraajiensa kimppuun. Heidän tuli estää kaikkia, joita vain voivat, vastaanottamasta Jeesuksen heille hankkimaa lunastusta. Siten saatana yhä edelleenkin saattaisi vaikuttaa Jumalan hallitusta vastaan. Oman etunsakin tähden hänen

tulisi riistää Jeesukselta niin monta kuin mahdollista, sillä Kristuksen verellä lunastettujen synnit palaavat lopulta hänen päällensä, josta synti sai alkunsa, ja hänen täytyy kärsiä rangaistus niistä, kun taas ne, jotka eivät omaksu pelastusta Jeesuksen kautta, saavat itse kärsiä rangaistuksen omista synneistään. {HK 200.1}

Kristuksen elämä oli aina ollut vapaa maallisesta rikkaudesta, kunniasta ja komeilusta. Hänen nöyryytensä ja itsekieltäymyksensä oli ollut ilmeinen vastakohta pappien ja vanhempien ylpeydelle ja itsehemmoittelulle. Hänen tahraton puhtautensa soimasi heitä alati heidän synneistään. He halveksivat häntä hänen vaatimattomuutensa, pyhyytensä ja puhtautensa tähden. Mutta kerran ne, jotka häntä silloin halveksivat, saavat nähdä hänet taivaan loistossa ja hänen Isänsä voittamattomassa kirkkaudessa. {HK 201.1}

Tuomiosalissa häntä ympäröivät verta himoitsevat viholliset. Mutta nuo paatuneet, jotka huusivat: »Hänen verensä tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle», saavat kerran nähdä hänet kunnioitettuna Kuninkaana. Koko taivaallinen sotajoukko seuraa häntä hänen matkallaan laulaen voiton, majesteettiuden ja vallan lauluja tuolle väkevälle Voittajalle, joka oli teurastettu, mutta joka taas elää. {HK 201.2}

Kurjat ja heikot ihmisraukat sylkivät kunnian Kuningasta kasvohin, ja roskaväki ryhtyi raa'asti kirkumaan ja ilakoimaan nähdessään tätä halpamaista häväistystä. Iskuillaan ja julmuuksillaan he turmelivat ne kasvot, joita koko taivas ihaili. Vielä kerran he saavat nähdä nuo kasvot kirkkaina kuin keskipäivän aurinko, ja he koettavat kätkeytyä niiltä. Raa'an riemastuksen sijasta he silloin parkuvat hänet nähdessään. {HK 201.3}

Jeesus on näyttävä kätensä, joissa on ristiinnaulitsemisen jäljet. Hän on iäti kantava tämän julman teon merkkejä. Jokainen naulanjälki on kertova ihmisen ihmeellisestä lunastuksesta ja kalliista hinnasta, jolla se hankittiin. Samat miehet, jotka puhkaisivat elämän Herran kyljen, saavat nähdä keihäänjäljen, ja sitä katsellessaan he tuskalla valittavat, että ottivat osaa hänen ruumiinsa runtelemiseen. {HK 201.4}

Jeesuksen murhaajat olivat suuresti suutuksissaan ristille, Kristuksen pään yläpuolelle, kiinnitetystä päällekirjoituksesta: »Juutalaisten kuningas». Mutta kerran heidän täytyy nähdä hänet koko hänen ihanuudessaan ja kuninkaallisessa vallassaan. He näkevät hänen viitassaan ja lanteillaan hehkuvin kirjaimin kirjoitettuna: »Kuningasten Kuningas ja herrain Herra.» Pilkallisesti he huusivat hänelle hänen ristillä riippuessaan: »Astukoon hän, Kristus, Israelin kuningas nyt alas ristiltä, että näkisimme ja uskoisimme.» Silloin he saavat nähdä hänet kuninkaallisessa voimassaan ja vallassaan eivätkä enää pyydä todistuksia siitä, että hän on Israelin kuningas. Hänen majesteettiutensa ja kuvaamattoman kirkkautensa valtaamana he ovat pakotetut tunnustamaan: »Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimessä.» {HK 202.1}

Maan järiseminen, kallioiden halkeaminen, maanpiirin yli levinnyt pimeys ja Jeesuksen voimakas, suuri huuto: »Se on täytetty», hänen antaessaan henkensä, saattoivat hänen vihollisensa levottomiksi ja hänen murhaajansa vapisemaan. Opetuslapsetkin ihmettelivät näitä merkillisiä ilmiöitä, mutta heidän toiveensa olivat kuitenkin särkyneet. He pelkäsivät, että juutalaiset tavoittaisivat heitäkin tappaakseen. He olivat varmat siitä, ettei sellainen Jumalan Poikaan kohdistunut viha loppuisi siihen. Pitkiä, yksinäisiä tunteja he viettivät itkiessään suurta pettymystään. He olivat odottaneet Jeesuksen rupeavan hallitsemaan maalli¬sena ruhtinaana, mutta heidän toivonsa kuoli yhdessä hänen kanssaan. Suruisina ja pettyneinä he epäilivät, olisiko hän heidätkin pettänyt. Niinpä hänen äitinsäkin usko häneen Messiaana horjui. {HK 202.2}

Vaikka opetuslasten toiveet Jeesuksesta raukesivatkin tyhjään, rakastivat he silti häntä ja halusivat antaa hänen ruumiilleen kunniallisen hautauksen, tietämättä kuitenkaan, miten se kävisi päinsä. Josef arimatialainen, joka oli rikas ja vaikutusvaltainen juutalaisen neuvoston jäsen ja Jeesuksen tosi opetuslapsi, meni hiljaisuudessa, mutta kuitenkin pelottomana Pilatuksen luo anomaan häneltä Jeesuksen ruumista. Juutalaisten vihan tähden hän ei rohjennut mennä julkisesti. Opetuslapset pelkäsivät, että juutalaisten toimesta pantaisiin esteitä, jottei Kristuksen ruumis saisi kunniallista lepopaikkaa. Pilatus myöntyi pyyntöön, ja niin opetuslapset ottivat elottoman ruumiin alas ristiltä surren syvässä tuskassa murtunutta toivoaan. Huolellisesti ruumis käärittiin hienoihin liinakääreihin ja pantiin Josefin uuteen hautaan. {HK 202.3}

Vaimot, jotka olivat nöyrinä seuranneet Kristusta hänen eläessään, eivät tahtoneet jättää häntä, ennenkuin näkivät, että hän oli pantu hautaan ja suuri, raskas kivi vieritetty sen ovelle, jotteivat hänen vihollisensa voisi viedä hänen ruumistaan. Mutta heidän ei olisi tarvinnut pelätä, sillä minä näin, että enkeliparvi valvoi sanomattomalla mielenkiinnolla Jeesuksen lepopaikkaa hartaana odotellen käskyä, jolloin saisivat suorittaa osansa kunnian Kuninkaan vapauttamisessa hänen vankihuoneestaan. {HK 203.1}

Kristuksen murhaajat pelkäsivät, että hän kenties vielä virkoaa eloon päästen heiltä pahoon. Sentähden he pyysivät Pilatukselta vartijaväkeä haudalle kolmanteen päivään asti. Se myönnettiin, ja kivi ovella sinetöitiin, jotteivät hänen opetuslapsensa tulisi ja varastaisi häntä ja sanoisi, että hän on noussut kuolleista. {HK 203.2}

Luku 43—Kristuksen ylösnouseminen.

Opetuslapset lepäsivät sapattina murehtien Herransa kuolemaa Jeesuksen, kunnian Kuninkaan maatessa haudassa. Kun yö saapui, asettuivat sotilaat vartioimaan Vapahtajan lepopaikkaa enkelien liidellessä näkymättöminä pyhän paikan yläpuolella. Yö kului verkalleen, ja kun oli vielä pimeä, tiesivät vartioivat enkelit, että Jumalan kalliin Pojan, heidän rakastetun Päämiehensä vapahduksen hetki oli kohta lyövä. Kun he juuri odottivat mitä suurimmalla jännityksellä hänen riemukasta voitonhetkeään, tuli eräs voimakas enkeli nopeasti lentäen taivaasta. Hänen kasvonsa olivat niinkuin salama, ja hänen vaatteensa olivat valkeat niinkuin lumi. Hänen kirkkautensa hälvensi pimeyden hänen tieltään ja saattoi pahat enkelit, jotka olivat voitonriemuisina vaatineet Jeesuksen ruumista, kauhulla pakenemaan hänen kirkkautensa ja kunniansa loistetta. Tähän taivaasta tulleeseen enkeliin liittyi yksi niistä enkeleistä, jotka olivat nähneet Kristuksen alennuksen ja vartioinneet hänen lepopaikkaansa, ja yhdessä he menivät alas hautaan. Heidän lähestyessään maata se vapisi ja horjui, ja tapahtui suuri maanjäristys. {HK 204.1}

Kauhu valtasi roomalaisen vartijaväen. Missä oli nyt heidän voimansa varjellakseen Jeesuksen ruumista? Eivät he nyt ajatelleet velvollisuuttaan eivätkä sitä, että opetuslapset mahdollisesti varastaisivat ruumiin. Enkelien kirkkauden loistaessa auringonvaloa voimakkaammin roomalaiset vartijat kaatuivat kuin kuolleina maahan. Toinen enkeleistä kävi käsiksi suureen kiveen ja vieritti sen haudan ovelta. Toinen astui alas hautaan ja irroitti hikiliinan Jeesuksen pään ympäriltä. Sitten taivaasta tullut enkeli huusi äänellä, mikä saattoi maan järisemään: »Sinä Jumalan Poika, Isäsi kutsuu sinua! Tule ulos!» Kuolema ei enää voinut vallita häntä. Jeesus, Voitonsankari, nousi kuolleista. Enkelit katselivat näkyä pyhällä kunnioituksella ja vakavuudella. Jeesuksen noustessa haudasta nämä loistavat enkelit heittäytyivät maahan kumartaen häntä, ja he tervehtivät häntä voittoja riemulauluilla. {HK 204.2}

Saatanan enkelien täytyi paeta taivaallisten enkelien häikäisevää ja läpitunkevaa valoa, ja surkeasti he valittivat kuninkaallensa, että saalis oli heiltä ryöstetty väkivallalla ja että hän, jota he niin kiihkeästi vihasivat, oli noussut kuolleista. Saatana ja hänen joukkonsa olivat riemuinneet, kun heidän valtansa langenneeseen ihmiseen oli saattanut elämän Herran hautaan, mutta heidän helvetillinen ilonsa oli lyhyt. Kun Jeesus oli poistunut vankilastaan majesteetillisena voittajana, tiesi saatana, että hänen täytyisi kuolla määrätyn ajan kuluttua, ja hänen valtakuntansa siirtyisi sille, jolle se oikeuden mukaan kuului. Saatana vaikeroi ja oli kiukuissaan, kun hän kaikista ponnistuksistaan huolimatta ei ollut voittanut Jeesusta, vaan Jeesus oli avannut pelastuksen tien ihmisille, niin että jokainen, joka haluaisi, saattaisi vaeltaa sillä ja pelastua. {HK 205.1}

Pahat enkelit sekä heidän päämiehensä kokoontuivat neuvottelemaan siitä, miten he vielä voisivat vastustaa Jumalan hallitusta. Saatana käski palvelijansa mennä ylipappien ja vahinten luo. Hän sanoi: »Me onnistuimme pettämään heidät, sokaisemaan heidän silmänsä ja kovetuttamaan heidän sydämensä Jeesusta vastaan. Me saimme heidät uskomaan, että hän oli petturi. Roomalainen vartijaväki tulee levitämään tuota vihattavaa tietoa, että Kristus on noussut ylös. Me johdimme papit sekä kansan vanhimmat vihaamaan Jeesusta ja murhaamaan hänet. Esittäkää heille, että jos Jeesuksen ylösnouseminen tulee tunnetuksi, niin kansa kivittää heidät, koska he tappoivat viattoman miehen.» {HK 205.2}

Kun taivaallinen enkelijoukkue oli poistunut haudalta, ja kun valo ja kirkkaus oli hävinnyt, rohkenivat roomalaiset vartijat kohottaa päätään katsoakseen ympärilleen. Hämmästys valtasi heidät, kun he näkivät, että suuri kivi oli vieritetty haudan ovelta ja että Jeesuksen ruumis oli hävinnyt. He kiiruhtivat kaupunkiin ilmoittamaan papeille ja vanhimmille, mitä oli tapahtunut. Kuunnellessaan tätä ihmeellistä kertomusta murhaajien kasvot kalpenivat. Kauhu valtasi heidät, kun he ajattelivat, mitä olivat tehneet. Jos kertomus oli oikea, olivat he hukassa. Hetken aikaa he olivat vaiti katsellen toisiansa, tietämättä mitä tehdä tai mitä sanoa. Hyväksyä kertomus olisi samaa, kuin tuomita itsensä. He siirtyivät hiukan erilleen neuvotellakseen, mitä olisi tehtävä. He päättelivät, että jos vartijain tuoma ilmoitus leviäisi kansan keskuuteen, niin ne, jotka surmasivat Kristuksen, tapettaisiin hänen murhaajinaan. Sentähden päätettiin lahjoa sotamiehet, jotta he pitäisivät asian salassa. Papit ja vanhimmat antoivat heille runsaat rahat ja lausuivat: »Sanokaa, että hänen opetuslapsensa tulivat yöllä ja veivät hänet varkain meidän nukkuessamme». Ja kun vartijat kysyivät, miten he suoriutuisivat siitä, että muka nukkuivat vartiossansa, lupasivat juutalaiset viranomaiset lepyttää maaherran ja hankkia heille turvallisuuden. Rahan tähden roomalaiset vartijat myivät kunniansa ja suostuivat seuraamaan pappien ja vanhinten neuvoa. {HK 206.1}

Kun Jeesus ristillä riippuessaan huusi: »Se on täytetty!» halkesivat kalliot, maa järisi, ja muutamia hautoja aukeni. Kun hän, kuoleman ja haudan Voittaja, nousi ylös maan horjuessa ja taivaallisen kirkkauden loistaessa tuolla pyhällä paikalla, tulivat monet vanhurskaat kuolleet esiin hänen kutsuaan noudattaen, ollakseen hänen ylösnousemisensa todistajina. Nämä arvolliset, herätetyt pyhät nousivat haudoistaan kirkastettuina. He olivat kaikkien aikojen valittuja ja pyhiä, luomisesta aina Kristuksen päiviin asti. Kun siis juutalaiset johtomiehet koettivat salata Kristuksen ylösnousemista, näkyi Jumalalle hyväksi herättää muutamia haudoistansa todistamaan, että Jeesus oli noussut kuolleista, ja ilmoittamaan hänen kunniaansa. {HK 206.2}

Nämä ylösnousseet olivat kooltaan ja muodoltaan erilaisia. Toisilla oli ylevämpi ulkomuoto kuin toisilla. Minulle sanottiin, että maan asukkaat olivat sukupolvittain huonontuneet kadottaen voimaansa ja sulouttaan. Saatanalla on sairauden ja kuoleman valta hallussaan, ja kunkin sukupolven aikana kirouksen vaikutukset ovat käyneet entistään

ilmeisemmiksi, samoin on saatanan voimakin tullut yhä selvemmin näkyviin. Nooan ja Aabrahamin aikana eläneet muistuttivat muotonsa, suloutensa ja voimansa puolesta enkeleitä. Mutta jokainen seuraava sukupolvi on tullut heikomaksi ja sairauksille alttiimmaksi, ja ihmisten elinaika on lyhentynyt. Saatana on oppinut vaivaamaan ja heikentämään ihmiskuntaa. {HK 207.1}

Ne, jotka nousivat haudoistaan Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen, ilmestyivät monelle, todistaen heille, että uhri ihmisen puolesta oli tehty, että Jeesus, jonka juutalaiset ristiinnaulitsivat, oli noussut kuolleista, ja sanojensa todisteeksi he vakuuttivat: »Me olemme nousseet hänen kanssaan.» He todistivat, että hänen väkevä voimansa oli kutsunut heidät esiin haudoistansa. Huolimatta valheellisista huhuista, joita oli levitetty, ei saatana eikä hänen enkelinsä eivätkä ylipapitkaan voineet pitää salassa Kristuksen ylösnousemista, sillä tämä haudoistaan noussut pyhä joukko levitti tuota ihmeellistä ja iloista tiedonantoa. Jeesus itsekin näyttäytyi murheellisille ja murtuneille opetuslapsilleen karkoittaen heidän pelkonsa ja tuottaen heille iloa ja riemua. {HK 207.2}

Tiedon kulkiessa kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään juutalaiset vuorostaan pelkäsivät elämäänsä ja salasivat vihan, jota tunsivat opetuslapsia kohtaan. Valheellisten tietojen levittäminen oli heidän ainoana toivonaan. Ja ne, jotka toivoivat, että tämä valhe olisi ollut totta, omaksuivat sen. Pilatus vapisi kuullessaan Kristuksen nousseen ylös. Hän ei voinut epäillä annettua todistusta, ja siitä hetkestä saakka rauha jätti hänet ainiaaksi. Maailman kunnian tähden ja peläten, että hän muuten menettäisi sekä valtansa että elämänsä, oli Pilatus antanut Jeesuksen kuolemaan. Nyt hän oli täysin vakuutettu siitä, että hän, jonka vereen hän oli syypää, ei ollut ainoastaan viaton ihminen, vaan Jumalan Poika. Pilatuksen elämä oli loppuun saakka onnetonta. Epätoivo ja tuska musersi jokaisen toivehikkaan ja iloisen tunteen. Hän torjui luotaan kaiken lohdutuksen, ja hänen kuolemansa oli mitä kurjin. {HK 208.1}

Herodeksen1 sydän oli jatkuvasti paatunut. Kun hän sai tiedon Kristuksen ylösnousemisesta, ei se häntä paljoakaan huolestuttanut. Hän lopetti Jaakobin elämän, ja nähdessään, että se miellytti juutalaisia, vangitutti hän Pietarinkin aikoen surmauttaa hänetkin. Mutta Jumala tahtoi vielä käyttää Pietaria työssänsä ja lähetti enkelinsä vapahtamaan hänet. Herodesta kohtasi Jumalan tuomio. Koroittaessaan itsensä suuren kansajoukon edessä Herran enkeli löi hänet, ja hän kuoli mitä hirveimmällä kuolemalla. {HK 208.2}

Anivarhain viikon ensimmäisen päivän aamuna, ennenkuin päivä vielä oli koittanut, tulivat pyhät naiset haudalle tuoden mukanaan hyvänhajuisia yrttejä voidellakseen Jeesuksen ruumiin. He huomasivat suuren kiven vieritetyksi hautakammion ovelta, mutta Jeesuksen ruumista he eivät löytäneet. Heidän sydämensä nääntyivät, ja he pelkäsivät, että heidän vihollisensa olivat vieneet ruumiin. Yht'äkkiä he näkivät kaksi valkeapukuista

enkeliä, joiden kasvot olivat kirkkaat ja loistavat. Taivaalliset olennot ymmärsivät naisten asian ja kertoivat heille kohta, ettei Jeesus ollut siellä, vaan hän oli noussut ylös, mutta he saattoivat katsella paikkaa, jossa hän oli maannut. He käskivät heidän mennä sanomaan hänen opetuslapsilleen, että hän käy heidän edellänsä Galileaan. Peloissaan ja suuresti iloiten naiset kiiruhtivat surevien opetuslasten luo kertomaan heille, mitä olivat nähneet ja kuulleet. {HK 209.1}

Opetuslapset eivät voineet uskoa, että Kristus oli noussut ylös, mutta naisten kanssa, jotka olivat tuoneet sanan, he nopeasti juoksivat haudalle. Jeesusta he eivät siellä nähneet. He näkivät hänen liinavaatteensa, mutta eivät saattaneet uskoa hyvää sanomaa hänen ylösnousemisestaan kuolleista. He palasivat kotiin ihmetellen sitä, mitä olivat nähneet ja sitä sanaa, minkä naiset heille toivat. Mutta Maria tahtoi mieluummin pysytellä haudan lähettyvillä ja mietiskellä sitä, mitä oli nähnyt. Häntä huolestutti ajatus, että hän oli ehkä tullut petetyksi. Hän aavisti kohtaavansa uusia koetuksia. Hän alkoi uudelleen surra ja puhkesi katkerasti itkemään. Hän kumartui katsoakseen jälleen hautaan, ja hän näki kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa. Toinen istui siinä, missä Jeesuksen pää oli ollut ja toinen siinä, missä hänen jalkansa olivat olleet. He puhuttelivat häntä hellästi ja kysyivät, miksi hän itki. Hän vastasi: »He ovat ottaneet Herrani pois enkä tiedä, mihin ovat panneet hänet.» {HK 209.2}

Käännyttyään taaksepäin hän näki Jeesuksen seisovan lähellä, mutta ei tuntenut häntä. Jeesus puhui hänelle lempeästi, tiedustellen hänen surunsa syytä ja kysyen, ketä hän etsi. Luullen häntä puutarhuriksi hän pyysi, että tämä — jos oli vienyt pois hänen Herransa — sanoisi, minne oli pannut hänet, jotta hän voisi ottaa hänet. Jeesus puhui hänelle omalla, taivaallisella äänellään sanoen: »Maria!» Tuntien hyvin tuon armaan äänensävyn hän nopeasti vastasi: »Opettaja!» aikoen iloissaan syleillä häntä, jolloin Jeesus sanoi hänelle: »Älä minuun koske, sillä en ole vielä mennyt ylös Isäni tykö, mutta mene veljieni tykö ja sano heille, että menen ylös minun Isäni tykö ja teidän Isänne tykö ja minun Jumalani tykö ja teidän Jumalanne tykö.» Iloiten hän riensi ilmoittamaan opetuslapsille tätä hyvää sanomaa. Jeesus nousi nopeasti Isänsä tykö kuullakseen hänen omasta suustaan todistuksen siitä, että hän on hyväksynyt hänen uhrinsa ja vastaanottaakseen kaiken vallan taivaassa ja maan päällä. {HK 210.1}

Pilven tavoin enkelit ympäröivät Jumalan Poikaa, käskien iänikuisten porttien koroittautumaan, jotta kunnian Kuningas saisi käydä sisälle. Minä näin, ettei Jeesus, ollessaan loistavan enkelijoukon kanssa Isän edessä ja hänen kirkkautensa ympäröimänä, unohtanut maan päällä olevia opetuslapsiaan, vaan hän vastaanotti vallan Isältään palatakseen takaisin ja antaakseen heille voimaa. Samana päivänä hän tuli takaisin ja näyttäytyi opetuslapsilleen. Silloin hän salli heidän koskea häneen, sillä hän oli mennyt Isänsä tykö ja saanut häneltä vallan. {HK 210.2}

Sillä kertaa Tuomas ei ollut saapuvilla. Hän ei tahtonut nöyrästi ottaa vastaan opetuslasten ilmoitusta, vaan vakuutti lujana ja itseluottavaisena, ettei hän uskoisi, jollei hän saisi pistää sormeaan naulain reikiin, ja kättänsä hänen kylkeensä, johon julma keihäs oli työnnetty. Täten hän osoitti epäluottamusta veljiinsä. Jos kaikki vaatisivat semmoisia todistuksia, niin ei kukaan nykyaikana omaksuisi Jeesusta ja uskoisi hänen ylösnousemiseensa. Mutta Jumalan tahto oli, että nekin, jotka eivät itse saisi nähdä ja kuulla ylösnoussutta Vapahtajaa, ottaisivat vastaan opetuslapsien todistuk¬sen. Jumala ei mieltynyt Tuomaksen epäuskoon. Kun Jeesus taas tapasi opetuslapsensa, oli Tuomaskin heidän seurassaan, ja nähtyään Jeesuksen hän uskoi. Mutta hän oli sanonut, ettei hän olisi tyydytetty, ennenkuin saisi näkemisen ohella myös ilmeisesti tuntea, ja Jeesus antoi hänelle tuon hänen haluamansa todistuksen. Tuomas huudahti: »Herrani ja Jumalani!» Mutta Jeesus nuhteli häntä hänen epäuskostaan sanoen: »Tuomas, sentähden että näit minut, sinä uskoit. Autuaita ovat ne, jotka eivät näe ja kuitenkin uskovat.» {HK 211.1}

Samoin täytyy niiden, joilla ei ole ollut kokemusta ensimmäisen ja toisen enkelin sanomissa, saada ne toisilta, joilla on kokemus ja jotka ovat seuranneet sanomia alusta alkaen. Minä näin, että näitä sanomia on hyljätty, niinkuin Jeesuskin hyljättiin. Ja niinkuin opetuslapset julistivat, ettei ole taivaan alla muuta nimeä, ihmisille annettua, jossa meidän on pelastuminen, samoin tulisi Jumalan palvelijain uskollisesti ja pelotta varoittaa niitä, jotka omaksuvat vain osan kolmannen enkelin sanomaan liittyvistä totuuksista, sillä heidän tulee ilolla ottaa vastaan kaikki sanomat sellaisina, kuin Jumala on ne antanut, tai olla kokonaan puuttumatta asiaan. {HK 211.2}

Pyhien naisten viedessä sanomaa Jeesuksen ylösnousemisesta roomalaiset sotamiehet levittivät ylipappien ja vanhinten heidän suuhunsa panemaa valhetta, että opetuslapset tulivat yöllä ja varastivat Jeesuksen ruumiin heidän nukkuessaan. Saatana oli pannut tämän valheen ylipappien sydämeen ja suuhun, ja kansa oli valmis vastaanottamaan heidän sanansa. Mutta Jumala oli varmentanut tämän asian ja asettanut tämän tärkeän tapahtuman, josta pelastuksemme riippuu, yläpuolelle kaiken epäilyksen, ja ylipappien ja vanhinten oli aivan mahdoton salata sitä. Todistajia herätettiin kuolleista todistamaan sitä, että Kristus oli noussut ylös. {HK 212.1}

Jeesus viipyi opetuslastensa luona neljäkymmentä päivää tuottaen heille sydämen iloa ja riemua selvittäes¬sään heille täydellisemmin Jumalan valtakunnan todellisuuksia. Hän määräsi heidät todistamaan siitä, mitä olivat nähneet ja kuulleet koskien hänen kärsimyksiään, kuolemaansa ja ylösnousemistaan, todistamaan, että hän oli uhrannut itsensä synnin tähden, jotta kaikki, jotka tahtovat, saattavat mennä hänen tykönsä ja saada elämän. Uskollisella hellyydellä hän kertoi heille, että he saisivat osakseen vainoa ja vaivaa, mutta että he löytäisivät lohtua ja lievitystä muistellessaan kokemuksiaan ja niitä sanoja, joita hän oli heille puhunut. Hän kertoi heille, että hän oli voittanut saatanan kiusaukset ja saavuttanut voiton koetusten ja kärsimysten kautta. Saatanalla ei enää ollut

valtaa häneen, ja siksi hän kohdistaisi kiusauksensa suoraan opetuslapsiin ja kaikkiin niihin, jotka uskoisivat hänen nimeensä. Mutta he voisivat voittaa, niinkuin hänkin oli voittanut. Jeesus lahjoitti opetuslapsilleen voiman tehdä ihmeitä ja sanoi heille, että vaikka pahat ihmiset heitä vakioisivat, lähettäisi hän enkelinsä aika-ajoin pelastamaan heidät. Heidän elämäänsä ei voitaisi heiltä riistää, ennenkuin heidän tehtävänsä olisi täytetty. Sitten he kenties saisivat sinetöidä todistuksen omalla verellään. {HK 212.2}

Hänen huolestuneet seuraajansa kuuntelivat ilolla hänen opetuksiaan kätkien hartaana sydämeensä jokaisen sanan, joka lähti hänen pyhiltä huuliltaan. Nyt he varmasti tiesivät, että hän oli maailman Vapahtaja. Hänen sanansa painuivat syvään heidän sydämiinsä, ja he surivat, kun heidän täytyi pian erota taivaallisesta Opettajastaan saamatta enää kauemmin kuulla lohduttavia armon sanoja hänen huuliltaan. Mutta heidän sydämensä lämpeni jälleen rakkaudesta ja sanomattomasta ilosta, kun Jeesus sanoi heille, että hän menee valmistamaan heille sijaa ja tulee takaisin ottamaan heidät, jotta he saisivat aina olla hänen kanssaan. Hän lupasi myös lähettää lohduttajan, Pyhän Hengen, opastamaan heidät koko totuuteen. »Ja hän nosti kätensä ja siunasi heidät.» {HK 213.1}

Luku 44—Kristuksen taivaaseenastuminen.

Koko taivas odotti riemun hetkeä, jolloin Jeesus nousisi Isänsä tykö. Enkelit lähtivät kunnian Kuningasta vastaan, saattaakseen hänet riemuiten taivaaseen. Siunattuaan opetuslapsensa Jeesus erkani heistä ja otettiin ylös. Ja taivaaseen kohotessaan häntä seurasivat ne monet vangit, jotka oli herätetty Jeesuksen ylösnoustessa haudastaan. Suuri joukko taivaallista sotaväkeä ympäröi häntä, ja taivaassa hänen tuloaan odotti lukematon enkelijoukko. Noustessaan pyhään kaupun-kiin enkelit, jotka Jeesusta saattoivat, huusivat: »Nostakaa päätänne, te portit, ja te iänikuiset ovet, korottukaa kunnian Kuninkaan mennä sisälle.» Ihastuksissaan huusivat kaupungin enkelit: »Kuka on se kunnian Kuningas?» Enkelisaattue vastasi voitonriemuisena: »Se on Herra, väkevä ja sankari, Herra, sotasankari! Nostakaa päätänne, te portit, ja te iänikuiset ovet, korottukaa kunnian Kuninkaan mennä sisälle!» Jälleen odottava enkelijoukko kysyi: »Kuka on se kunnian Kuningas?» ja saattue vastasi iloa sointuvin sävelin: »se on Herra Sebaot! Hän on kunnian Kuningas!» Ja taivaallinen seurue meni sisälle Jumalan kaupunkiin. Kaikki taivaan sotajoukot kokoontuivat majesteetillisen Ylipäällikkönsä ympärille, ja syvällä kunnioituksella he kumartuivat hänen eteensä heittäeu säihkyvät kruununsa hänen jalkainsa juureen. He koskettelivat sitten kultaisia harppujaan, ja täyttäen suloisin sointuvin sävelin koko taivaan he soittivat ja lauloivat Karitsalle, joka oli teurastettu, mutta joka taas elää majesteettiudessa ja kunniassa. {HK 213.2}

Opetuslasten surumielin tähystellessä taivaalle nähdäkseen viimeisen vilahduksen taivaaaseen nousevasta Herrastaan, heidän vierelleen ilmestyi kaksi enkeliä valkeissa vaatteissa, ja nämä sanoivat heille: »Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen mene¬vänkin.» Opetuslapset ja Jeesuksen äiti, joka heidän kanssaan oli nähnyt Jumalan Pojan taivaaseen astumisen, viettivät seuraavan yön puhellen hänen ihmeellisistä teoistaan ja niin lyhyen ajan sisällä tapahtuneista oudoista ja suurenmoisista tapauksista. {HK 214.1}

Taas saatana neuvotteli enkeliensä kanssa. Täynnä katkeraa vihaa Jumalan hallitusta vastaan hän puhui heille, että niin kauan kuin hän saa säilyttää voimansa ja valtansa maan päällä, heidän ponnistuksensa Jeesuksen seuraajia vastaan pitää olla kymmenen kertaa vahvemmat. He olivat täydellisesti epäonnistuneet Jeesukseen nähden, mutta heidän on, mikäli mahdollista, voitettava hänen seuraajansa. Kunkin sukukunnan aikana heidän tulee koettaa kietoa pauloihinsa jokaisen, joka uskoisi Jeesukseen. Hän kertoi enkeleilleen, että Jeesus oli antanut opetuslapsilleen vallan nuhdella heitä, ajaa heidät ulos ja parantaa niitä, joita he vaivaisivat. Silloin saatanan enkelit lähtivät kuin kiljuvat jalopeurat hukuttamaan Jeesuksen seuraajia. {HK 214.2}

Luku 45—Kristuksen opetuslapset.

Valtavalla voimalla opetuslapset saarnasivat ristiin naulitusta ja ylösnousseesta Vapahtajastaan. Jeesuksen nimessä he tekivät tunnusmerkkejä ja ihmeitä. Sairaita parannettiin ja mies, joka oli ollut rampa syntymästään asti, sai täydellisen terveyden ja meni Pietarin ja Johanneksen kanssa temppeliin käyden ja hypellen ja ylistäen Jumalaa kaiken kansan nähden. Tieto tästä levisi, ja kansa alkoi tunkeilla opetuslasten ympärille. Monet kokoontuivat yhteen suuresti kummastellen tapahtunutta parantumista. {HK 215.1}

Kun Jeesus kuoli, ajattelivat papit, ettei ihmeitä enää suoritettaisi heidän keskellään, vaan että innostus lakkaisi ja kansa kääntyisi jälleen ihmisten perinnäisoppeihin. Mutta katso! Aivan heidän keskuudes¬saan opetuslapset tekivat ihmetöitä, ja hämmästys valtasi koko kansan. Jeesus oli ristiinnaulittu, ja he ihmettelivät, mistä hänen seuraajansa olivat saaneet sellaisen voiman. He ajattelivat, että hän eläessään ja¬koi tätä voimaa, mutta hänen kuollessaan he luulivat ihmetöiden lakkaavan. Pietari ymmärsi heidän hämmästyksensä ja sanoi heille: »Israelin miehet, mitä te tätä ihmettelette tahi mitä te meitä katselette, ikäänkuin me omalla voimallamme tahi hurskaudellamme olisimme saaneet hänet kävelemään. Aabrahamin ja Iisakin ja Jaakobin Jumala, isiemme Jumala, on kir-kastanut palvelijansa Jeesuksen, jonka te annoitte alttiiksi ja kielsitte Pilatuksen edessä, kun tämä oli päättänyt hänet päästää. Te kielsitte Pyhän ja Vanhurskaan ja anoitte, että teille annettaisiin murhamies, mutta elämän Ruhtinaan te tapoitte; hänet Jumala on herättänyt kuolleista ja sen todistajia me olemme. Ja uskon kautta hänen nimeensä on tämä nimi voimistanut tämän miehen.» {HK 215.2}

Ylipapit ja vanhimmat eivät voineet sietää näitä sanoja ja heidän käskystään Pietari ja Johannes otettiin kiinni ja pantiin vankeuteen. Mutta tuhannet olivat kääntyneet ja uskoneet Kristuksen ylösnousemukseen ja taivaaseenastumiseen kuultuaan vain yhden ainoan puheen. Papit ja vanhimmat olivat rauhattomia. He olivat tappaneet Jeesuksen, jotta kansan mielet taas suuntautuisivat heihin, mutta nyt asianlaita oli pahempi kuin koskaan ennen. Opetuslapset syyttivät heitä julkisesti Jumalan Pojan murhasta, eivätkä he voineet päättää, miten pitkälle asiat kehittyisivät, ja miten kansa heihin suhtautuisi. Mielellään he olisivat surmanneet Pietarin ja Johanneksen, mutta eivät uskaltaneet sitä tehdä, koska pelkäsivät kansaa. {HK 216.1}

Seuraavana päivänä apostolit tuotiin neuvoston eteen. Siellä olivat juuri samat miehet, jotka kiihkeästi huutaen olivat vaatineet Vanhurskaan verta. He olivat kuulleet Pietarin kiroten ja vannoen kieltävän Herransa, kun häntä syytettiin yhdeksi hänen opetuslapsistaan ja he toivoivat voivansa häntä jälleen täten säikähdyttää. Mutta Pietari oli kääntynyt, ja nyt hän näki saaneensa tilaisuuden poistaa tuon äkkipikaisuudessa ja arkuudessa tapahtuneen kiellon aiheuttaman tahrapilkun ja koroittaa sitä nimeä, jota hän oli häväissyt. Pyhällä

rohkeudella Pyhän Hengen voimassa hän julisti heille: »Jeesuksen Kristuksen, nasaretilaisen, ni¬men kautta, hänen, jonka te ristiinnaulitsitte, mutta jonka Jumala kuolleista herätti, hänen nimensä kautta tämä seisoo teidän edessänne terveenä. Hän on 'se kivi, jonka te rakentajat hylkäsitte, mutta josta on tullut kulmakivi! Ja ei ole pelastusta yhdessäkään toisessa, sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä, ihmisille annettua, jossa meidän on pelastuminen.» {HK 216.2}

Kansa ihmetteli Pietarin ja Johanneksen rohkeutta ja tunsi heidät Jeesuken seuralaisiksi, sillä he käyttäytyivät yhtä jalosti ja pelottomasti kuin Jeesuskin vihollistensa edessä. Yhdellä säälin ja surun katseella Jeesus nuhteli Pietaria, silloin kun tämä oli kieltänyt hänet, ja nyt, kun Pietari rohkeasti tunnusti Herransa, hän hyväksyi ja siunasi hänet. Merkiksi siitä, että Jeesus oli hyväksynyt hänet, hän täyttyi Pyhällä Hengellä. {HK 217.1}

Papit eivät rohjenneet ilmaista opetuslapsia kohtaan tuntemaansa vihaa. He käskivät heidän poistua neuvostosta, ja sitten he neuvottelivat keskenään sanoen: »Mitä meidän on tehtävä näille miehille? Sillä että heidän kauttaan on tapahtunut ilmeinen ihme, sen kaikki Jerusalemin asukkaat tietävät, emmekä voi sitä kieltää.» He pelkäsivät, että tieto tästä hyvästä työstä leviäisi kansan keskuuteen. Papit ajattelivat, että jos se tulisi yleisesti tunnetuksi, niin he menettäisivät valtansa ja heitä pidettäisiin Jeesuksen murhaajina. He eivät kuitenkaan uskaltaneet tehdä mitään muuta, kuin uhata apostoleita ja kieltää heitä enää puhumasta Jeesuksen nimeen, jotteivät kuolisi. Mutta Pietari selitti rohkeasti, etteivät he saattaneet olla puhumatta siitä, mitä olivat nähneet ja kuulleet. {HK 217.2}

Jeesuksen voimalla opetuslapset jatkuvasti paransivat sairaita ja taudinvaivaamia, joita tuotiin heidän tykönsä. Satoja liittyi päivittäin ristiinnaulitun, ylösnousseen ja taivaaseenastuneen Vapahtajan lipun alla oleviin. Papit ja vanhimmat ja ne, jotka olivat erikoisesti heihin liittyneet, kävivät levottomiksi. Jälleen he panettivat apostolit vankihuoneeseen toivoen, että kiihtymys asettuisi. Saatana ja hänen enkelinsä riemuitsivat; mutta Jumalan enkelit avasivat vankilan ovet, ja vastoin ylipappien ja vanhinten määräystä he käskivät apostoleita sanoen: »Menkää ja esiintykää temppelissä ja puhukaa kansalle kaikki iankaikkisen elämän sanat.» {HK 218.1}

Neuvosto kokoontui ja lähetti hakemaan vangit. Oikeudenpalvelijat avasivat vankilan ovet, mutta etsimiään he eivät löytäneet sieltä. He palasivat takaisin pappien ja vanhinten tykö ja sanoivat: »Vankilan me kyllä huomasimme hyvin tarkasti suljetuksi ja vartijat seisomassa ovien edessä, mutta kun avasimme, emme sisältä ketään löytäneet.» »Niin tuli joku ja kertoi heille: 'Katso, ne miehet, jotka panitte vankilaan, seisovat temppelissä ja opettavat kansaa.' Silloin päällikkö meni oikeudenpalvelijain kanssa ja nouti heidät; ei kuitenkaan väkisin, sillä he pelkäsivät, että kansa heidät kivittäisi. Ja tuotuaan he asettivat heidät neuvoston eteen. Ja ylimmäinen pappi kuulusteli heitä ja sanoi: »Olemmehan kieltämällä kieltäneet teitä opettamasta tähän nimeen, ja katso, te olette täyttäneet

Jerusalemin teidän opillanne ja tahdotte saattaa meidän päällemme tuon miehen veren.’» {HK 218.2}

Nuo juutalaisten johtomiehet olivat teeskentelijöitä. He rakastivat ihmisten kiitosta enemmän kuin Jumalaa. Heidän sydämensä olivat niin kovettuneet, että voimallisimmatkin apostolien suorittamat työt heitä vain ärsyttivät. He tiesivät, että jos opetuslapset saarnaisivat Jeesusta, hänen ristinkuolemaansa, ylösnousemustaan ja taivaaseenastumistaan, niin heidät luettaisiin syyllisiksi hänen murhaansa. He eivät olleet nyt yhtä halullisia ottamaan vastaan Jeesuksen verta, kuin he olivat siilon, kun he kiivaasti huusivat: »Hänen verensä tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle.» {HK 218.3}

Rohkeasti apostolit julistivat, että Jumalaa tulee totella enemmän kuin ihmisiä. Pietari sanoi: »Isiemme Jumala herätti Jeesuksen, jonka te ripustitte puuhun ja surmasitte. Hänet Jumala on koroittanut oikealla kädellään Päämieheksi ja Vapahtajaksi, antamaan Israelille armoa parannukseen ja syntien anteeksi-antamusta. Ja me olemme kaiken tämän todistajat, niin myös Pyhä Henki, jonka Jumala on antanut niille, jotka häntä tottelevat.» Kaikkien näiden pelottomien sanojen tähden nämä murhamiehet tulivat kiukkua täyteen ja päättivät toistamiseen tahria kätensä vereen surmaamalla apostolit. Heidän tätä juuri suunnitellessaan Jumalan enkeli kosketti Gamalielin sydäntä, saattaen hänet antamaan papeille ja hallitusmiehille seuraavan neuvon: »Älkää ryhtykö näihin miehiin, vaan antakaa heidän olla; sillä jos tämä hanke eli tämä teko on ihmisistä, niin se raukeaa tyhjään; mutta jos se on Jumalasta, niin ette voi heitä kukistaa. Varokaa, ettei teitä ehkä havaittaisi sotiviksi itse Jumalaakin vastaan.» Pahat enkelit koettivat kiihoittaa pappeja ja vanhimpia surmaamaan apostoleita, mutta Jumala lähetti enkelinsä estämään heitä siitä teosta kohottamalla äänen palvelijainsa eduksi itse juutalaisten johtomiesten seassa. Apostolien työ ei ollut vielä päättynyt. He joutuisivat vielä kuningastenkin eteen todistamaan Jeesus-nimestä ja kaikesta siitä, mitä olivat nähneet ja kuulleet. {HK 219.1}

Vastenmielisesti papit päästivät vankinsa ensin piestyään heitä ja kiellettyään heitä enää puhumasta Jeesuksen nimeen. »Niin he läksivät pois neuvostosta iloissaan siitä, että olivat katsotut arvollisiksi kärsimään häväistystä Jeesuksen nimen tähden. Ja he eivät lakanneet, vaan opettivat joka päivä temppelissä ja kodeissa ja julistivat evankeliumia Kristuksesta Jeesuk¬sesta.» Siten Jumalan sana kasvoi ja lisääntyi. Opetuslapset todistivat rohkeasti siitä, mitä olivat nähneet ja kuulleet, suorittaen Jeesuksen nimen kautta voimallisia ihmetekoja. Pelottomasti he syyttivät Jeesuksen vereen syyllisiksi niitä, jotka sitä niin halukkaasti jano¬sivat, silloin kun heille suotiin valta Jumalan Pojan yli. {HK 220.1}

Minä näin, että Jumalan enkelien toimeksi annettiin suojella erikoisella huolella pyhiä ja tärkeitä totuuksia, jotka olisivat ikäänkuin ankkurina Kristuksen opetuslapsille kautta kaikkien sukupolvien. Pyhä Henki lepäsi erikoisesti apostolien päällä, jotka olivat Herramme ristiinnaulitsemisen, ylösnousemisen ja taivaaseenastumisen todistajia —

noiden tärkeiden totuuksien, jotka olisivat Israelin toivon perustana. Kaikkien tuli katsoa maailman Vapahtajaan ainoana toivonaan, vaeltaa sillä tiellä, minkä hän oli avannut uhraamalla oman elämänsä ja pitää Jumalan laki elääkseen. Minä näin Jeesuksen viisauden ja hyvyyden hänen antaessaan voimaa opetuslapsilleen heidän jatkaakseen samaa työtä, jonka tähden juutalaiset olivat häntä vihanneet ja lopulta tappaneet. Hänen nimensä kautta he saivat voiman kukistaa saatanan työt. Valon ja kirkkauden sädekehä ympäröi Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen aikaa ikuistaen sitä pyhää totuutta, että Jeesus oli maailman Vapahtaja. {HK 220.2}

Luku 46—Stefanuksen kuolema.

Opetuslasten luku lisääntyi suuresti Jerusalemissa, ja useita pappejakin tuli uskolle kuuliaisiksi. Stefanus, täynnä uskoa, teki suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansan keskuudessa. Juutalaisten johtomiehissä heräsi entistään suurempi viha, kun he näkivät pappien kääntyvän pois heidän perinnäissäännöistään, uhreistaan ja uhritoimituksistaan ja ottavan vastaan Jeesuksen suurena uhrina. Voimalla korkeudesta Stefanus nuhteli epäuskoisia pappeja ja vanhimpia koroittaen Jeesusta heidän edessään. He eivät voineet vastustaa sitä viisautta ja voimaa, jolla hän puhui, ja havaittuaan, etteivät voineet mitään häntä vastaan, he paikkasivat miehiä vannomaan, että he olivat muka kuulleet hänen puhuvan pilkkasanoja Moosesta ja Jumalaa vastaan. He kiihoittivat kansan, ottivat Stefanuksen ja syyttivät häntä väärien todistajien kautta siitä, että hän puhui temppeliä ja lakia vastaan. He todistivat kuulleensa hänen sanovan, että tämä Jeesus nasaretilainen hävittäisi Mooseksen antamat säännöt. {HK 221.1}

Stefanuksen seisoessa tuomariensa edessä Jumalan kirkkauden valo lepäsi hänen kasvoillaan. »Ja kaikki, jotka neuvostossa istuivat, kiinnittivät katseensa häneen ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot». Kun häntä pyydettiin vastaamaan häntä vastaan tehtyihin syytöksiin, alkoi hän Mooseksesta ja profeetoista ja selosti heille Israelin lasten historiaa ja miten Jumala oli heitä kohdellut sekä osoitti, miten raamatussa oli ennustettu Kristuksesta. Hän viittasi temppelin historiaan selittäen, ettei Jumala asu käsin tehdyissä temppeleissä. Juutalaiset palvoivat temppeliä, ja jos jotakin puhuttiin sitä vastaan, niin se suututti heitä enemmän, kuin jos olisi puhuttu itse Jumalaa vastaan. Puhuessaan Kristuksesta ja viitatessaan temppeliin Stefanus huomasi heidän hylkäävän hänen sanansa, ja senvuoksi hän nuhteli heitä pelottomasti: »Te niskurit ja ympärileikkaamattomat sydämestä ja korvista, aina te vastustatte Pyhää Henkeä.» Noudattaessaan uskontonsa ulkonaisia asetuksia heidän sydämensä olivat turmeltuneet ja olivat täynnä kuolettavaa pahuutta. Hän viittasi heidän isiensä julmuuteen näiden vainotessa profeettoja ja selitti, että ne, joille hän puhui, olivat tehneet suuremman synnin hyljätessään ja ristiinnaulitessaan Kristuksen. »Ketäpä profeetoista eivät isänne vainonneet? Hehän tappoivat ne, jotka ennustivat sen Vanhurskaan tulemista; ja teistä on nyt tullut hänen pettäjänsä ja murhaajansa.» {HK 221.2}

Kun näitä selviä, vihlovan teräviä totuuksia puhuttiin, tulivat papit ja hallitusmiehet kiukkua täyteen ja hyökkäsivät Stefanuksen kimppuun kiristellen hampaitaan. »Mutta täynnä Pyhää Henkeä hän kiinnitti katseensa taivaaseen ja näki Jumalan kirkkauden ja sanoi: »Katso, minä näen taivaan avoinna ja Ihmisen Pojan seisovan Jumalan oikealla puolella.» Kansa ei tahtonut häntä kuulla. »He huusivat kovalla äänellä ja tukkivat korvansa ja karkasivat kaikki yhdessä hänen päällensä ja ajoivat hänet ulos kaupungista ja

kivittivät.» Ja hän laskeutui polvilleen ja huusi kovalla äänellä: »Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä»! {HK 222.1}

Minä näin, että Stefanus oli väkevä Jumalan mies, erikoisesti kutsuttu täyttämään tärkeän paikan seurakunnassa. Saatana riemuitsi hänen kuolemastaan, sillä hän tiesi opetuslapsien tuntevan syvää kaipausta kadottaessaan hänet. Mutta saatanan riemu oli sangen lyhytaikainen, sillä siinä joukossa, joka näki Stefanuksen kuoleman, oli eräs, jolle Jeesus tahtoi ilmaista itsensä. Saulus ei ottanut osaa Stefanuksen kivittämiseen, mutta silti hän suostui hänen kuolemaansa. Hän oli kiivas Jumalan seurakunnan vainooja, joka ajoi uskovaisia takaa vangiten heitä heidän kodeissaan ja jättäen heidät niille, jotka olivat halukkaat heitä tappa-maan. Saulus oli lahjakas ja oppinut mies. Juutalaiset pitivät häntä hyvin korkeassa arvossa hänen intonsa ja oppineisuutensa tähden, kun taas monet Kristuksen opetuslapsista pelkäsivät häntä. Tarmokkaasti ja menestyksellä saatana käytti hänen kykyjään palveluksessaan, edistääkseen kapinaliikettään Jumalan Poikaa ja niitä vastaan, jotka uskoivat häneen. Mutta Jumala voi murtaa suuren vastustajan vallan ja päästää vapauteen ne, jotka tämä on vienyt vankeuteen. Kristus oli valinnut Sauluksen »valituksi aseekseen» saarnaamaan hänen nimeään, vahvistamaan hänen opetuslapsiaan heidän työssään ja olemaan suuremmaksi hyödyksi, kuin vain täyttämään Stefanuksen jättämän paikan. {HK 222.2}

Luku 47—Sauluksen kääntyminen.

Kun Saulus oli matkalla Damaskoon mukanaan kirjeet, jotka valtuuttivat hänet ottamaan kiinni miehet ja naiset, jotka saarnasivat Jeesusta, tuodakseen heidät sidottuina Jerusalemiin, niin pahat enkelit iloitsivat hänen ympärillään. Mutta yht'äkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillään karkoittaen pahat enkelit ja kaataen hänet äkisti maahan. Hän kuuli äänen sanovan hänelle: »Saul, Saul, miksi vainoat minua?» Saulus kysyi: »Kuka olet, Herra?» Ja Herra sanoi: »Minä olen Jeesus, jota sinä vainoat. Työläs on sinun potkia tutkainta vastaan.» Väristen ja hämmästyneenä sanoi Saulus: »Herra, mitä sinä tahdot, että minä tekisin?» Herra sanoi: »Nouse ja mene kaupunkiin, niin sinulle sanotaan, mitä sinun on tekeminen.» {HK 223.1}

Miehet, jotka olivat hänen kanssaan, seisoivat mykistyneinä. He kuulivat kyllä äänen, mutta eivät ketään nähneet. Kun valo oli hälvennyt, nousi Saulus maasta; mutta kun hän avasi silmänsä, huomasi hän menettäneensä kokonaan näkönsä. Taivaallisen valon kirkkaus oli hänet soaissut. Miehet taluttivat häntä kädestä ja veivät hänet Damaskoon. Siellä hän oli kolme päivää näkemätönnä, syömättä ja juomatta mitään. Herra lähetti enkelinsä miehen luo, joka oli juuri yksi niistä, jotka Saulus halusi vangita, ja ilmoitti hänelle näyssä, että hänen tulisi mennä kadulle, jota ni-mitetään Suoraksi ja kysyä »Juudaan talosta Saulusnimistä tarsolaista. Sillä katso hän rukoilee, ja hän on nähnyt näyssä miehen, nimeltä Ananias, tulevan sisälle ja panevan kätensä {HK 224.1}

Ananias pelkäsi, että tässä asiassa olisi tapahtunut joku erehdys ja alkoi senvuoksi kertoa Herralle, mitä hän oli Sauluksesta kuullut. Mutta Herra sanoi Ananiakselle: »Mene, sillä minulle hän on valittu ase kantamaan nimeäni pakanain ja kuningasten ja Israelin lasten eteen. Sillä minä tahdon näyttää hänelle, kuinka paljon hänen pitää kärsimän minun nimeni tähden.» Ananias noudatti Herran antamia ohjeita, meni huoneeseen ja pannen kätensä hänen päälleen sanoi hänelle: »Saul, veljeni! Herra Jeesus, joka ilmestyi sinulle tiellä, lähetti minut, että saisit näkösi jälleen ja täyttyisit Pyhällä Hengellä.» {HK 224.2}

Saulus sai heti näkönsä, nousi ja antoi kastaa itsensä. Sitten hän opetti synagoogissa, että Jeesus todella oli Jumalan Poika. Ja kaikki, jotka kuulivat, hämmästyivät ja kysyivät: »Eikö tämä ole se, joka Jerusalemissa tahtoi hävittää ne, jotka huutavat avuksi tätä nimeä? Ja eikö hän tullut tänne sitä varten, että veisi ne sidottuina ylipappien käsiin?» Mutta Saulus sai yhä enemmän voimaa ja pani juutalaiset ymmälle. Taas he olivat neuvottomia. Jokainen tunsi, miten Saulus vastusti Jeesusta ja etsi kiihkeästi kaikkia, jotka uskoivat hänen nimeensä, jättäen ne surmattaviksi. Nyt hänen ihmeellinen kääntymyksensä vakuutti monelle, että Jeesus oli Jumalan Poika. Saulus kertoi kokemuksestansa Pyhän Hengen voimalla. Hän oli vainoamassa sekä miehiä että naisia aina kuolemaan asti, sitoen heitä ja

pannen heitä vankeuteen, kun Damaskon mat¬kalla yht'äkkiä valo taivaasta leimahti hänen ympärillään, ja Jeesus ilmestyi hänelle sanoen olevansa Jumalan Poika. {HK 224.3}

Saarnatessaan rohkeasti Jeesuksesta Saulus teki kuulijoihinsa voimallisen vaikutuksen. Hän tunsi pyhät kirjoitukset, ja hänen kääntymisensä jälkeen jumalallinen valo valaisi Jeesusta koskevia ennustuksia, mitkä seikat tekivät hänet kykeneväksi esittämään totuutta selvästi ja rohkeasti ja oikaisemaan jokaisen kirjoitusten väärentämisen. Jumalan Hengen avulla, joka lepäsi hänen päällään, hän saattoi selvällä ja voimakkaal'a tavalla puhuen saada kuulijansa seuraamaan kirjoitusten ennustuksia aina Kristuksen ensimmäiseen tulemiseen asti, ja hän saattoi osoittaa heille, että Kristuksen kärsimystä, kuolemaa ja ylösnousemusta koskevat ennustukset olivat menneet täytäntöön. {HK 225.1}

Luku 48—Juutalaiset päättävät surmata Paavalin.

Kun ylipapit ja hallitusmiehet näkivät, mitä Paavalin puhe kokemuksestaan vaikutti, alkoivat he vihata häntä. He näkivät hänen saarnaavan rohkeudella Jeesuksesta ja tekevän ihmetöitä hänen nimessään. He näkivät kansajoukkojen kuuntelevan häntä ja kääntyvän pois heidän perinnäissäännöistään pitäen juutalaisten johtomiehiä syyllisinä Jumalan Pojan murhaan. Heidän vihansa syttyi, ja he kokoontuivat neuvottelemaan, miten parhaiten saisivat kiihoituksen tukahutetuksi. He olivat yksimielisiä siitä, että ainoa varma keino siihen oli saada Paavali tapetuksi. Mutta Jumala tiesi heidän salahankkeensa, ja hän antoi enkeleille tehtäväksi suojella häntä, jotta hän saisi elää täyttääkseen tehtävänsä. {HK 225.2}

Saatanan johtamina uskottomat juutalaiset vartioivat Damaskon portteja öin ja päivin saadakseen surmata Paavalin heti kun hän poistuisi kaupungista. Mutta Paavalille ilmoitettiin, että juutalaiset vainosivat hänen henkeään, ja silloin opetuslapset ottivat hänet yöllä ja laskivat hänet korissa yli muurin. Epäonnistuneen hankkeensa tähden juutalaisia hävetti ja suututti, ja saatanan aikomus raukesi tyhjään. {HK 226.1}

Tämän jälkeen Paavali meni Jerusalemiin liittyäkseen opetuslapsiin, mutta he kaikki pelkäsivät häntä. He eivät voineet uskoa, että hän oli opetuslapsi. Juutalaiset olivat vainonneet hänen elämäänsä Damaskossa ja hänen omat veljensäkään eivät tahtoneet ottaa häntä vastaan. Mutta Barnabas otti hänet turviinsa ja vei hänet apostolien luo kertoen heille, miten Paavali oli tiellä nähnyt Herran, ja miten hän Damaskossa oli rohkeasti saarnannut Jeesuksen nimeen. {HK 226.2}

Saatana yllytti juutalaiset tappamaan Paavalin, mutta Jeesus käski hänen lähteä Jerusalemista. Barnabaan seurassa hän meni toisiin kaupunkeihin saarnaten Jeesuksesta ja tehden tunnustekoja, ja monet kääntyivät. Erään kerran kun parannettiin mies, joka oli ollut rampa syntymästään saakka, tahtoi kansa, joka palveli epäjumalia, uhrata opetuslapsille. Paavali tuli tästä murheelliseksi ja sanoi heille, että hän sekä hänen työtoverinsa olivat vain ihmisiä ja että tulee palvella yksin Jumalaa, joka on tehnyt taivaan ja maan ja me¬ren ja kaikki, mitä niissä on. Siten Paavali koroitti Jumalaa kansan edessä, mutta hän sai heidät töin tuskin hillityksi uhraamasta heille. Ensimmäinen käsitys uskosta tosi Jumalaan ja hänelle kuuluvasta palveluksesta alkoi muodostua heidän mielissään. Mutta heidän kuunnellessaan Paavalia saatana yllytti juutalaisia toisista kaupungeista tulemaan Paavalin jäijissä tuhoamaan sen hyvän työn, minkä hän oli tehnyt. Nämä juutalaiset kiihoittivat noiden epäjumalanpalvelijain mielet todistamalla väärin Paavalia vastaan. Kansan ihmettely ja ihailu muuttui nyt vihaksi, ja ne, jotka vähän aikaisemmin olivat valmiit uhraamaan opetuslapsille, kivittivät Paavalin ja raastoivat hänet kaupungin ulkopuolelle

luullen hänet kuolleeksi. Mutta kun opetuslapset seisoivat hänen ympärillään surren häntä, nousi hän heidän ilokseen ja meni heidän kanssaan kaupunkiin. {HK 226.3}

Mutta taas kun Paavali ja Siilas saarnasivat Jeesuksesta, niin eräs palvelustyttö, jossa oli tietäjähenki, seurasi heitä huutaen: »Nämä miehet ovat korkeimman Jumalan palvelijoita, jotka julistivat teille pelastuksen tien.» Sillä tapaa hän seurasi opetuslapsia monta päivää. Tämä murehdutti Paavalia, sillä palvelustytön huuto käänsi kansan mielet pois totuudesta. Saatanan tarkoitus, saattaessaan tuon naisen semmoista tekemään, oli herättää inhoa kansassa ja hävittää opetus-lasten vaikutus. Paavali tuli hengessään murheelliseksi, kääntyi ja sanoi: »Jeesuksen Kristuksen nimessä minä käsken sinun lähteä ulos hänestä!» ja saatuaan nuhteet paha henki lähti hänestä. {HK 227.1}

Tytön isännille oli mieleen kun tämä huutaen seurasi opetuslapsia, mutta nähdessään hänet sävyisänä Kristuksen opetuslapsena pahan hengen hänestä luopuessa, he raivostuivat sangen kovin. Hän oli tuottanut heille paljon tuloja ennustamisellaan, mutta toivo saada jatkuvasti tuloja oli nyt kadonnut heiltä. Saatanan aikeet jälleen epäonnistuivat, mutta hänen palvelijansa ottivat Paavalin ja Siilaan kiinni ja veivät heidät muassaan torille hallitusmiesten ja päällikköjen luo ja sanoivat: »Nämä miehet saattavat kaupunkimme hämmennyksiin; he ovat juutalaisia.» Kansakin nousi heitä vastaan, ja päälliköt repivät heiltä pois vaatteet ja käskivät lyödä heitä raipoilla. Kun he olivat heitä paljon piesseet, heittivät he heidät vankeuteen ja käskivät vanginvartijan tarkasti vartioida heitä. Tällaisen käskyn saatuaan vanginvartija heitti heidät sisimpään vankihuoneeseen ja pani heidät jalkapuuhun. Mutta Herran enkelit seurasivat heitä vankilan muurien sisäpuolelle, muuttaen heidän vankeutensa Jumalan kunniaksi ja osoittaen kansalle, että Jumala oli mukana työssä ja valittujen palvelijainsa kanssa. {HK 227.2}

Keskiyön aikaan Paavali ja Siilas olivat rukouksissa ja ylistivät Jumalaa kiitosvirsillä. Silloin tapahtui yht'äkkiä suuri maanjäristys, niin että vankilan perustukset tärisivät, ja minä näin, että Jumalan enkeli irroitti siinä samassa jokaisen siteet. Herättyään,a nähtyään vankilan ovien olevan auki vanginvartija pelästyi kovin. Hän ajatteli, että vangit olivat karanneet ja että häntä rangaistaisiin kuolemalla. Mutta juuri kun hän aikoi tappaa itsensä, Paavali huusi hänelle kovalla äänellä: »Älä tee itsellesi mitään pahaa, sillä kaikki olemme täällä.» Jumalan voima vakautti silloin vanginvartijaa. Hän pyysi valkeaa, juoksi sisälle ja heittäysi vavisten Paavalin ja Siilaan eteen, vei heidät ulos ja sanoi: »Herrat, mitä minun on tekeminen, että pelastuisin?» He sanoivat: »Usko Herraan Jeesukseen, niin pelastut, sinä ja perhekuntasi.» Vanginvartija kokosi kaikki väkensä, ja Paavali puhui heille Jeesuksesta. Täten vanginvartijan sydän liittyi näihin veljiinsä, ja hän pesi heidän haavansa, ja hän sekä kaikki hänen omaisensa kastettiin sinä yönä. Sitten hän pani esille ruokaa ja riemuitsi, että hän ja koko hänen perheensä oli tullut Jumalaan uskovaksi. {HK 228.1}

Pian levisi laajalti ihmeellinen sanoma vankilan ovien avautumisessa ja vanginvartijan ja hänen perheensä kääntymisessä ilmenneestä Jumalan voimasta. Hallitusmiehetkin kuulivat näistä tapahtumista ja peljästyivät sekä lähettivät oikeudenpalvelijat sanomaan vanginvartijalle, että hän päästäisi Paavalin ja Siilaksen menemään. Mutta Paavali ei tahtonut lähteä vankilasta salaa. Hän ei tahtonut, että Jumalan voiman ilmaukset jäisivät kätköön. Hän sanoi heille: »He ovat julkisesti ruoskineet meitä tutkimatta ja tuomitsematta, vaikka olemme roomalaisia miehiä ja ovat heittäneet meidät vankeuteen; ja nyt he salaa ajavat meidät tiehemme! Ei niin, vaan tulkoot itse ja vieköötmeidät ulos.» Kun nämä sanat kerrottiin päälliköille ja kun kävi ilmi, että apostolit olivat Rooman kansalaisia, tulivat hallitusmiehet levottomiksi, sillä he pelkäsivät, että apostolit valittaisivat keisarille heidän laittomasta menettelystään. He menivät ja puhuttelivat heitä ystävällisesti ja veivät heidät ulos ja pyysivät heitä lähtemään pois kaupungista. {HK 229.1}

Luku 49—Paavalin käynti Jerusalemissa.

Kääntymisensä jälkeen Paavali kävi Jerusalemissa saarnaten siellä Jeesuksesta ja hänen armonsa ihmeistä Hän kertoi ihmeellisestä kääntymisestään, mikä saattoi papit ja hallitusmiehet niin raivostumaan, että he koettivat riistää hänen henkensä. Mutta jotta hän pelastuisi, ilmestyi Jeesus hänelle jälleen näyssä hänen rukoillessaan ja sanoi hänelle: »Riennä ja lähde pian pois Jerusalemista, sillä he eivät ota vastaan sinun todistustasi minusta» Paavali vastasi: »Herra, he tietävät, että minä panin vankeuteen ja ruoskitin synagoogissa niitä, jotka uskoivat sinuun; ja kun Stefanuksen, sinun todistajasi, veri vuodatettiin, olin minäkin läsnä, hyväksyin sen ja vartioitsin hänen surmaajiensa vaatteita.» Paavali ajatteli, että Jerusalemin juutalaiset eivät voisi hänen todistustaan vastustaa; hän luuli heidän ymmärtävän, että ainoastaan Jumalan voiman kautta hänessä on saattanut tapahtua niin suuri muutos. Mutta vastaus oli entistä ratkaisevampi: »Mene, sillä minä olen lähettävä sinut kauas pakanain tykö.» {HK 229.2}

Ollessaan poissa Jerusalemista Paavali kirjoitti monta kirjettä eri paikkakunnille, kertoen kokemuksistaan ja antaen samalla voimakkaan todistuksen. Mutta muutamat pyrkivat hävittämään näiden kirjeiden vaikutusta. Heidän täytyi tosin myöntää, että hänen kirjeensä olivat mahtavat ja pontevat, mutta he sanoivat, että hänen ruumiillinen läsnäolonsa oli heikkoa ja hänen puheensa halveksittavaa. {HK 230.1}

Asianlaita oli sellainen, että Paavali oli korkeasti oppinut, ja hänen viisautensa ja tapansa viehättivät hänen kuulijoitaan. Oppineetkin kuuntelivat häntä mielellään hänen oppineisuutensa tähden, ja monet heistä uskoivat Jeesukseen. Kuningasten ja suurten seurueiden edessä ollessaan hän taisi puhua kaunopuheisuudella, mikä saattoi lumota kaikki, jotka häntä kuulivat. Tämä suuresti suututti pappeja ja vanhimpia. Paavali saattoi helposti pitää syvämietteisen puheen ja korkealle kohoten kuljettaa muassaan kuulijansa ajatusten ylevimmillekin teille. Hän saattoi paljastaa heille Jumalan armon syvimmätkin rikkaudet ja kuvata Kristuksen ihmeellistä ja pohjatonta rakkautta. Sitten hän taas saattoi helposti laskeutua tavallisen kansan ymmärryksen tasolle ja kertoa niin voimakkaalla tavalla kokemuksistaan, että kansassa syntyi palava halu tulla Kristuksen opetuslapsiksi. {HK 230.2}

Herra ilmestyi uudelleen Paavalille ilmaisten hänelle että hänen täytyi mennä Jerusalemiin, jossa hänet sidottaisiin ja jossa hän saisi kärsiä Jeesuksen nimen tähden. Vaikka hän oli vankina pitemmän aikaa, vei Herra kuitenkin hänen kauttaan erikoista työtään eteenpäin. Hänen kahleensakin kirkastivat Jumalan nimeä, sillä juuri niiden kautta tieto Kristuksesta tuli levitä. Kun hänet lähetettiin kaupungista kaupunkiin tutkittavaksi, saivat kuninkaat ja maaherrat kuulla hänen todistuk-sensa Jeesuksesta ja hänen oman kääntymisensä ihmeellisistä tapauksista, jottei heillä olisi mitään jolla itseään

puolustaisivat Jeesuksen suhteen. Tuhannet uskoivat Jeesukseen ja iloitsivat hänen nimessään. Minä näin, että Jumalan erityinen tarkoitus toteutui Paavalin merimatkassa. Jumalan tarkoitus nimittäin oli, että laivaväki saisi nähdä Jumalan voiman Paavalin kautta, että pakanatkin kuulisivat Jeesus-nimestä ja että monet kääntyisivät Paavalin opetuksen ja ihmetekojen kautta. Kuninkaat ja maaherrat hurmaan¬tuivat hänen puheestaan, ja kun hän innolla ja Pyhän Hengen voimalla saarnasi Jeesuksesta ja kertoi kääntymyksensä ja kokemuksiensa ihmeellisiä tapauksia, saivat he vakaumuksen siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika. Muutamien kuunnellessa Paavalia hämmästyneinä ja ihmetellen eräs huudahti: »Olet vähällä saada minua rupeamaan kristityksi» Kuitenkin useimmat kuulijoista ajattelivat, että he joskus tulevaisuudessa miettisivät tarkemmin kuulemaansa. Mutta saatana käytti viivytystä hyväkseen. Ne, jotka laiminlöivät otollisen tilaisuuden, silloin kun heidän sydämensä olivat pehminneet, menettivät sen iäksi. Heidän sydämensä paatuivat. {HK 231.1}

Minä näin, että saatana ensiksi sokaisi juutalaisten silmät, jotteivät he vastaanottaisi Jeesusta Vapahtajanaan. Sitten hän johti heidät vihaamaan häntä hänen voimallisten tekojensa tähden ja haluamaan hänen elämäänsä. Saatana meni yhteen Kristuksen omista seuraajista, pannen hänet kavaltamaan Mestarinsa vihollisten käsiin, jotta nämä ristiinnaulitsisivat elämän ja kunnian Herran. {HK 232.1}

Jeesuksen ylösnousemisen jälkeen juutalaiset tekivät syntiä synnin päälle koettaessaan salata hänen ylösnousemustaan lahjomalla roomalaisen vartioväen levittämään valhetta. Mutta Jeesuksen ylösnousemus tehtiin kaksinkerroin varmaksi sen todistajajoukon kautta, joka herätettiin kuolleista samalla kertaa kuin hänkin. Ylösnousemisensa jälkeen Jeesus näyttäytyi opetuslapsilleen, ja yhtähaavaa hän ilmestyi enemmälle kuin viidellesadalle hengelle. Samoin nekin, jotka hän he¬rätti kanssaan, ilmestyivät monelle ja kertoivat, että Jeesus oli noussut ylös. {HK 232.2}

Saatana oli saattanut juutalaiset kapinoimaan Jumalaa vastaan, siten että he kieltäytyivät vastaanottamasta hänen Poikaansa ja tahrivat kätensä hänen kalliiseen vereensä. Nyt esitetty todistus siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika, saattoi olla kuinka luja ja varma tahansa. He olivat murhanneet hänet eivätkä halunneet kuulla mitään, mikä todistaisi hänen jumaluudestaan. Heidän ainoa toivonsa ja lohdutuksensa oli, samoinkuin saatanankin lankeemuksensa jälkeen, vastustaa Jumalan Poikaa. Sentähden he jatkoivat kapinoimista vainoamalla ja surmaamalla Kristuksen ope-tuslapsia. Mikään ei niin viiltänyt heidän korviaan kuin Jeesuksen nimi, hänen, jonka he olivat ristiinnaulinneet. He päättivät, etteivät he kuuntelisi ainoatakaan hänen edukseen esitettyä todistusta. Niinpä kun Pyhä Henki Stefanuksen kautta toi esille voimakkaita todistuksia siitä, että Jeesus oli Jumalan Poika, tukkivat he korvansa, jotteivat tulisi vakuutetuiksi Jeesuksen jumaluudesta. Saatana piti Jeesuksen murhaajia lujasti vallassaan. Tekemällä pahaa he olivat alistuneet hänen nöyriksi alamaisikseen, joiden välityksellä hän ahdisti ja vaivasi Jeesukseen uskovia

Juutalaisten kautta hän yllytti pakanat Jeesusta ja niitä vastaan, jotka häntä seurasivat. Mutta Jumala lähetti enkelinsä vahvistamaan opetuslapsia heidän työssään, jotta he saattaisivat todistaa siitä, mitä olivat nähneet ja kuul¬leet, ja vihdoin lujuutensa ja uskollisuutensa tähden sinetöidä todistuksensa omalla verellään. {HK 232.3}

Saatana riemuitsi siitä, että juutalaiset olivat lujasti kietoutuneet hänen ansaansa. Yhä edelleenkin he noudattivat hyödyttömiä muodollisuuksiaan, uhritoimituksiaan ja asetuksiaan. Kun Jeesus ristillä riippuessaan huusi: »Se on täytetty», repesi temppelin esirippu kahtia ylhäältä alas asti, mikä tarkoitti, ettei Jumala enää kauemmin kohtaisi pappeja temppelissä, hyväksyäkseen heidän uhrejaan ja säännöksiään. Se tarkoitti myös, että juutalaisten ja pakanain välinen raja-aita oli murrettu. Jeesus oli uhrannut itsensä molempien edestä, ja pelastuakseen molempien täytyi uskoa häneen ainoana uhrina syntien edestä, ainoana maailman Vapahtajana. {HK 233.1}

Kun sotamies puhkaisi Jeesuksen kyljen hänen ristillä riippuessaan, juoksi siitä kaksi eri virtaa, nimittäin verivirta ja vesivirta. Veri pesee pois niiden synnit, jotka uskovat Jeesuksen nimeen, ja vesi kuvaa sitä elävää vettä, mitä häneltä saadaan ja mikä antaa elämää uskovaisille. {HK 233.2}

Luku 50—Suuri luopumus.

Minut vietiin näyssä näkemään aikaa, jolloin pakanalliset epäjumalanpalvelijat julmalla tavalla vainosivat ja tappoivat kristityltä. Veri juoksi virtoina. Jalosukuisia, oppineita ja tavallista kansaa tapettiin ilman erotusta ja ilman armoa. Rikkaat perheet saatettiin köyhyyteen sen tähden, etteivät he luopuneet uskonnostaan. Huolimatta vainosta ja kärsimyksistä, jota nämä kristityt saivat kestää, he eivät alentaneet kristillisyyden eikä totuuden mittaa. He säilyttivät uskontonsa puhtaana. Minä näin, että saatana riemuitsi ja ilakoi heidän kärsimyksistään. Mutta Jumala katseli uskollisia marttyyrejänsä suurella mielihyvällä. Hän rakasti sangen paljon tuona kauheana aikana eläneitä kristityitä, koska he olivat halukkaita kärsimään hänen tähtensä. Jokainen kärsimys, jonka he kestivät, lisäsi heidän palkkaansa taivaassa. {HK 234.1}

Vaikka saatana iloitsikin pyhien kärsimyksistä, ei hän silti ollut tyytyväinen. Hän tahtoi saada valtaansa mielen, samoinkuin ruumiinkin. Kristittyjen kestämät kärsimykset veivät heitä vain lähemmäksi Her-raa, saattaen heitä rakastamaan toinen toisiansa ja varomaan enemmän kuin koskaan ennen rikkomasta Herran tahtoa vastaan. Saatana toivoi, että he olisivat lakanneet elämästä Jumalalle mieluisaa elämää, jolloin he olisivat kadottaneet väkevyytensä, mielenlujuutensa ja voimansa. Vaikka tuhansia tapettiin, astuivat toiset heidän tilalleen. Saatana huomasi menet¬tävänsä alamaisiaan. Sillä vaikka kristityt kärsivätkin vainoa ja saivat kuoleman osakseen, olivat he kuitenkin tallennetut Jeesukselle Kristukselle, tullakseen hänen valtakuntansa alamaisiksi. Saatana teki sentähden suunnitelmia taistellakseen menestyksellisemmin Jumalan hallitusta vastaan ja kukistaakseen seurakunnan. Hän johti pakanalliset epäjumalanpalvelijat omaksumaan osan kristillisestä uskosta. He tunnustivat us-kovansa Kristuksen ristiinnaulitsemiseen ja ylösnousemiseen, ilmaisten haluavansa liittyä Jeesuksen seuraajiin ilman sydämen muutosta. Oi, tätä seurakunnan pelättävää vaaraa! Aika oli sieluntuskan aikaa. Muutamat ajattelivat, että jos he yhtyisivät noihin epäjumalanpalvelijoihin, jotka omaksuivat osan kristillisestä uskosta, niin he voisivat johtaa heidät täydelliseen kääntymykseen. Saatana koetti väärentää raamatun oppeja. {HK 234.2}

Minä näin, että vaatimuksia lopultakin lievennettiin, ja pakanoita liittyi kristittyihin. Vaikka epäjumalienpalvelijat tunnustivat kääntyneensä, toivat he kuitenkin muassaan epäjumalanpalvelusta seurakuntaan, vaihtaen vain palveluksensa esineet pyhien kuviin, jopa Kristuksen ja Marian, hänen äitinsä, kuviin.Kristuksen seuraajien asteettain yhtyessä heihin, turmeltui kristillinen uskonto, ja seurakunta kadotti puhtautensa ja voimansa. Muutamat kieltäytyivät liittymästä heihin. Sellaiset säilyttivät puhtautensa ja palvelivat ainoastaan Jumalaa. He eivät polvistuneet yhdenkään kuvan eteen, ei niiden, jotka ylhäällä taivaassa ovat, eikä niiden, jotka alhaalla maan päällä ovat. {HK 235.1}

Saatana riemuitsi näin monien lankeemuksesta Sitten hän yllytti langenneen seurakunnan ryhtymään pakkokeinoihin niihin nähden, jotka tahtoivat säilyttää uskontonsa puhtaana. Heidän tuli joko alistua kirkon muotomenoihin ja kuvien palvelemiseen tai tulla tapetuiksi. Taas sytytettiin vainon tulet Kristuksen oikeaa seurakuntaa vastaan, ja miljoonat tapettiin armotta. {HK 235.2}

Tämä esitettiin minulle seuraavasti: Suuri pakanallinen epäjumalanpalvelijain joukko kantoi mustaa lippua, jossa oli auringon, kuun ja tähtien kuvia. Tämä joukko näytti sangen raivoisalta ja vihaiselta. Sitten näin toisen joukon kantavan puhtaan valkoista lippua, johon oli kirjoiteltu: »Herralle puhdistettu ja pyhitetty». Heidän kasvonsa kuvastivat päättäväisyyttä ja taivaallista alistuvaisuutta. Näin pakanallisten epäjumalanpalvelijain lähestyvän heitä pannen toimeen suuren verilöylyn. Kristityt sulivat pois heidän edestään, mutta siitä huolimatta kristittyjen joukko liittyi lähemmin yhteen kohottaen lippua yhä lujemmin. Kun monet kaatuivat, niin toisia kerääntyi lipun ympärille täyttämään heidän paikkansa. {HK 235.3}

Minä näin epäjumalanpalvelijain neuvottelevan keskenään. Kun eivät saaneet kristittyjä antautumaan, niin he turvautuivat toiseen suunnitelmaan. Minä näin heidän alentavan lippuaan ja sitten lähestyvän lujaa kristittyjen joukkoa, tehden heille ehdotuksia. Ensialussa ne kokonaan hylättiin. Sitten minä näin kristittyjen joukon neuvottelevan keskenään. Jotkut sanoivat, että he alentavat lippunsa, hyväksyvät ehdot ja säilyttävät elämänsä saaden lopulta voimaa ylen-tämään lippunsa pakanain keskellä. Muutamat eivät kuitenkaan suostuneet tähän suunnitelmaan, vaan päättivät järkähtämättöminä mieluummin kuolla lippua koroittaessaan kuin alentaa sitä. Sitten minä näin monen alentavan lippua ja liittyvän pakanoihin; mutta nuo lujat ja horjumattomat tarttuivat siihen jälleen ja kantoivat sitä korkealla. Minä näin, että muutamia jatkuvasti luopui niistä, jotka kantoivat tahratonta lippua, liittyen epäjumalanpalvelijoihin mustan lipun alla, vainotakseen valkoisen lipun kantajia. Monta ta-pettiin, mutta valkoinen lippu pysyi silti ylhäällä, ja uusia uskovaisia kokoontui sen ympärille. {HK 236.1}

Juutalaiset, jotka ensiksi herättivät pakanain raivon Jeesusta vastaan, eivät voineet jäädä rankaisematta. Tuomiosalissa, Pilatuksen empiessä tuomita Jeesusta raivostuneet juutalaiset huusivat: »Hänen verensä tulkoon meidän ja meidän lastemme päälle.» Tämän päällensä huutaman kauhean kirouksen täyttymistä on Juudan kansa saanut kokea. Niinhyvin pakanat kuin nekin, jotka itseään kristityiksi nimittävät, ovat olleet heidän vihollisiaan. Kiivaillessaan Kristuksen puolesta, jonka juutalaiset ristiinnaulitsivat, nuo nimikristityt ajattelivat, että mitä enemmän he voisivat aiheuttaa heille kärsimyksiä, sitä paremmin he itse miellyttäisivät Jumalaa. Sentähden tapettiin useita uskomattomia juutalaisia ja toisia ajettiin paikasta toiseen ja rangaistiin miltei kaikilla tavoilla. {HK 236.2}

Kristuksen ja surmattujen opetuslasten veri oli heidän päällään, ja hirveät tuomiot kohtasivat heitä. Jumalan kirous seurasi heitä, ja he tulivat sananlaskuksi ja pilkkapuheeksi sekä pakanoille että niinkutsutuille kristityille. Heitä halveksittiin, kartettiin ja inhottiin, ikäänkuin Kainin merkki olisi ollut heissä. Minä näin, että Jumala oli kuitenkin ihmeellisesti säästänyt tätä kansaa ja hajoittanut sen ympäri maailmaa, jotta saatettaisiin nähdä, että Jumalan erikoinen kirous oli heitä kohdannut. Minä näin, että Jumala oli hylännyt juutalaiset kansana, mutta että yksilöt heistäkin vielä kääntyisivät ja kykenisivät poistamaan peitteen sydämeltään sekä näkemään, että heitä koskevat ennustukset ovat toteutuneet. He ottavat Jeesuksen vastaan maailman Vapahtajana ja huomaavat, minkä suuren synnin kansa teki hylätessään ja ristiinnaulitessaan hänet. {HK 237.1}

Luku 51—Laittomuuden salaisuus.

Saatanan tarkoituksena on aina ollut kääntää kansan mielet Jeesuksesta ihmisiin ja hävittää yksilöllisen vastuunalaisuuden. Saatana epäonnistui kiusatessaan Jumalan Poikaa, mutta lähestyessään langenneita ihmisiä hän onnistui paremmin. Kristinusko turmeltui. Paavit ja papit pyrkivät korkeaan asemaan ja opettivat kansaa etsimään synteinanteeksisaamista heiltä eikä suoraan Kristukselta. {HK 238.1}

Kansa eksytettiin täydellisesti. Heille opetettiin, että paavit ja papit olivat Kristuksen edustajia, vaikka nämä itse asiasssa olivatkin saatanan edustajia. Ja ne, jotka heitä kumarsivat, palvelivatkin saatanaa. Kansa pyysi raamattua, mutta papit pitivät vaarallisena, että he sitä itsenäisesti lukisivat, sillä he saattaisivat valistua ja paljastaa johtajiensa synnit. Kansan opetettiin ottamaan näiden pettäjien jokaisen sanan, ikäänkuin Jumalan suusta. He pitivät ihmismieliä vallassaan, mikä valta kuuluu yksinomaan Jumalalle. Jos joku uskalsi noudattaa omaa vakaumustaan, syttyi häntä vastaan sama viha, jolla saatana ja juutalaiset olivat Jeesusta vihanneet, ja vallassaolijat janosivat hänen vertansa. {HK 238.2}

Minulle näytettiin aika, jolloin saatana erikoisesti riemuitsi. Kristityitä tapettiin joukottain mitä julmimmalla tavalla, koska he tahtoivat säilyttää uskonsa puhtaana. Raamattua vihattiin, ja sitä koetettiin hävittää maan päältä. Kansaa kiellettiin kuoleman uhalla lukemasta sitä, ja kaikki raamatut, mitkä voitiin löytää, poltettiin. Mutta minä näin, että Jumala piti erikoista huolta sanastaan. Hän suojeli sitä. Toisin ajoin oli olemassa vain aniharvoja raamattuja, mutta Herra ei sallinut sanansa hukkua. Viimeisinä päivinä niitä karttuisi niin paljon, että jokainen perhe saattaisi omistaa Jumalan sanan. Minä näin, että silloin kun oli vain harvoja raamattuja, ne olivat kallisarvoisia ja suureksi lohdutukseksi Jeesuksen vainotuille seuraajille. Jumalan sanaa täytyi lukea mitä salaisimmalla tavalla, ja ne, joilla oli tämä suuri etuus, tunsivat seurustelleensa Jumalan, hänen Poikansa Jeesuksen ja opetuslapsien kanssa. Mutta tämä siunattu etuus maksoi monelle heidän elämänsä. Jos heidät tavattiin lukemassa raamattua, joutuivat he pyövelin mestauspölkylle, polttoroviolle tai vankityrmään nälkään kuolemaan. {HK 238.3}

Saatana ei voinut estää pelastussuunnitelman toteutumista. Jeesus ristiinnaulittiin ja nousi ylös kolmantena päivänä. Mutta saatana sanoi enkeleilleen, että hän saattoi käyttää ristiinnaulitsemista ja ylösnousemista omaksi edukseen. Hän kyllä mielellään salli niiden, jotka tunnustivat uskoaan Jeesukseen, uskovan myös, että juutalaisten uhreja ja uhripalvelusta koskevat lait lakkasivat Kristuksen kuollessa, jos hän vain voi johtaa heidät pitemmälle, saaden heidät uskomaan, että myös kymmenien käskyjen laki lakkasi ristillä. {HK 239.1}

Minä näin, että monet mielellään antautuivat tähän saatanan juoneen. Koko taivas loukkaantui nähdessään Jumalan pyhän lain poljetuksi jalkojen alle. Jeesus ja koko

taivaallinen joukko tunsi Jumalan lain luon-teen. He tiesivät, ettei hän muuttaisi eikä poistaisi sitä. Ihmisen toivoton tila syntiinlankeemuksen jälkeen aiheutti mitä syvintä surua taivaassa, saattaen Jeesuksen antautumaan kuolemaan Jumalan pyhän lain rikkojien edestä. Jos laki olisi voitu poistaa, olisi ihminen voinut pelastua ilman Jeesuksen kuolemaa. Hänen kuolemansa ei niinmuodoin kumonnut hänen Isänsä lakia, vaan päinvastoin teki sen suureksi ja kunnialliseksi, velvoittaen jokaista noudattamaan sen kaikkia pyhiä määräyksiä. {HK 239.2}

Jos seurakunta olisi pysynyt puhtaana ja lujana, ei saatana olisi voinut sitä vietellä eikä johtaa tallaamaan Jumalan lakia. Tämän röyhkeän suunnitelman kautta saatana hyökkää suorastaan Jumalan hallituksen perusaatteita vastaan taivaassa ja maan päällä. Kapinoimisensa tähden hänet karkoitettiin taivaasta. Pelastuakseen kapinansa jälkeen hän toivoi Jumalan muuttavan lakiaan, mutta hänelle sanottiin koko taivaallisen joukon edessä, että Jumalan laki oli muuttumaton. Saatana tietää, että jos hän vain saa toiset rikkomaan Jumalan lakia, on hän ne voittanut puolelleen, sillä jokaisen, joka tämän lain rikkoo, täytyy kuolla. {HK 240.1}

Saatana päätti mennä vieläkin pitemmälle. Hän sanoi enkeleilleen, että muutamat olisivat niin innokkaita Jumalan lain puolesta, ettei heitä saataisi tarttumaan tähän ansaan. Kymmenet käskyt olivat niin selvät, että moni uskoisi ja pitäisi niitä yhä edelleen sitovina, ja sentähden hänen tulee koettaa väärentää vain yhtä niistä. Sitten hän antoi edustajiensa toimeksi koettaa muuttaa neljännen käskyn eli sapattikäskyn, siis kymmenistä käskyistä sen ainoan käskyn, mikä tuo näkyville totisen Jumalan, taivaan ja maan Luojan. Saatana esitti heille Jeesuksen ihanan ylösnousemisen ja kertoi heille, että ylösnousemisensa kautta viikon ensimmäisenä päivänä hän muutti sapatin seitsemänneltä päivältä viikon ensimmäiselle päivälle. {HK 240.2}

Täten saatana käytti ylösnousemusta omien aikeittensa edistämiseksi. Hän sekä hänen enkelinsä iloitsivat, kun ne, jotka tunnustautuivat Kristuksen ystäviksi, omaksuivat niin kernaasti heidän valmistamansa erehdykset. Mitä toinen katseli uskonnollisella kammolla, sen toinen hyväksyi. Täten omaksuttiin ja innolla puollettiin kaikellaisia erehdyksiä. Väärät opit ja perinnäissäännöt, joita on opetettu Jumalan käskyinä, kätkivät Jumalan tahdon, minkä hän on niin selvästi ilmoittanut sanassaan. Vaikka tämän petoksen harjoittamista sallitaan Jeesuksen toiseen tulemiseen asti, niin ei koko tänä vääryyksien ja erehdyksien aikana Jumala ole ollut ilman todistajia. Vieläpä seurakunnan hengellisen pimeyden ja vainonkin ajalla on aina ollut niitä, jotka ovat pysyneet uskollisina ja totisina pitäen kaikki Jumalan käskyt. {HK 240.3}

Minä näin että enkelit olivat täynnä ihmettelyä katsellessaan kunnian Kuninkaan kärsimyksiä ja kuolemaa. Mutta he eivät ollenkaan ihmetelleet sitä, että elämän ja kunnian Herra, joka täytti taivaan ilolla ja loistolla, katkaisisi kuoleman siteet ja astuisi

voitonsankarina vankihuoneestaan. Jos siis jompaakumpaa näistä tapahtumista tulisi muistaa lepopäivänvieton kautta, niin se tapahtuma olisi ristiinnaulitseminen. Mutta minä näin, ettei kumpaakaan näistä tapahtu¬mista oltu määrätty muuttamaan tai kumoamaan Jumalan lakia; päinvastoin ne mitä voimakkaimmin to¬distavat sen muuttumattomuuden puolesta. {HK 241.1}

Näillä molemmilla tapahtumilla on omat muistomerkkinsä. Nauttiessamme Herran ehtoollista, murrettua leipää ja viinipuun hedelmää, me julistamme Herran kuolemaa, kunnes hän tulee. Täten meitä elävästi muistutetaan hänen kärsimyksistään ja kuolemastaan. Kristuksen ylösnousemisen muistoa vietämme, silloinkuin meidät haudataan hänen kanssaan kasteen kautta ja herätetään vesihaudasta, niinkuin hänetkin herätettiin kuolleista, eläksemme uudessa elämässä. {HK 241.2}

Minulle näytettiin, että Jumalan laki pysyy iäti vahvana ja vallitsee uudessa maassakin aina iankaikkisuuteen asti. Luomisessa, silloinkuin maan perustukset laskettiin, katselivat Jumalan pojat ihmetellen Luo-jansa töitä, ja kaikki taivaan joukot riemuiten iloitsivat. Juuri silloin sapatinkin perustus laskettiin. Kuuden luomispäivän päätyttyä Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikista teoistansa, jotka hän tehnyt oli. Ja hän siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, sillä hän lepäsi sinä päivänä kaikista teoistansa. Sapatti asetettiin Eedenissä ennen lankeemusta, ja sitä noudattivat Aadam ja Eeva ja koko taivaallinen joukko. Jumala lepäsi seitsemäntenä päivänä, siunasi ja py¬hitti sen. Minä näin, ettei sapattia tultaisi milloinkaan poistamaan, vaan että lunastetut pyhät ja kaikki taivaan enkelit pyhittävät sen suuren Luojansa kunniaksi kautta kaiken iäisyyden. {HK 241.3}

Luku 52—Kuolema eikä ikuinen elämä vaivassa.

Saatanan viettelykset alkoivat Eedenissä. Hän sanoi Eevalle: »Ette suinkaan kuole.» Tämä oli saatanan ensimmäinen opetus sielun kuolemattomuudesta ja siitä saakka aina nykyaikaan asti on hän tehnyt tätä eksyttämistyötään ja on sitä edelleenkin tekevä, siksi kunnes Jumalan lasten vankeusaika on päättynyt. Minulle osoitettiin Aadam ja Eeva Eedenissä. He söivät kielletystä puusta, ja silloin välkkyvä miekka pantiin elämänpuun eteen, ja heidät ajettiin pois puutar¬hasta, jotteivät söisi elämänpuusta ja tulisi kuolemattomiksi syntisiksi. Elämänpuun hedelmien tuli ylläpitää kuolemattomuutta. Kuulin erään enkelin kysyvän: »Onko kukaan Aadamin perheen jäsenistä kulkenut välkkyvän miekan ohi ja syönyt elämänpuusta?» Kuulin toisen enkelin vastaavan: »Kukaan Aadamin perheestä ei ole sivuuttanut välkkyvää miekkaa eikä syönyt siitä puusta; sentähden ei ole ainoatakaan kuolematonta syntistä.» Se sielu, joka syntiä tekee, kuolee ikuisen kuoleman — kuoleman, josta ei ole mitään ylösnousemusta; ja sitten Jumalan viha lakkaa. {HK 242.1}

Kummastelin suuresti sitä menestystä, millä saatana sai ihmiset uskomaan, että Jumalan sanat: »Se sielu, joka syntiä tekee, sen pitää kuoleman», merkitsisivät sitä, että se sielu, joka syntiä tekee, ei kuolisikaan, vaan eläisi iankaikkisesti vaivassa. Enkeli sanoi: »Elämä on elämää, joko se sitten on elämää vaivassa tai onnessa. Kuolemassa ei ole vaivaa, ei iloa eikä vihaa.» {HK 243.1}

Saatana kehoitti enkelcitään ryhtymään erikoisiin ponnistuksiin levittääkseen valhetta, mikä ensiksi lausuttiin Eevalle Eedenissä ja mikä kuului: »Sinä et suinkaan kuole.» Kun kansa vastaanotti valheen ja uskoi, että ihminen oli kuolematon, saattoi saatana heidät uskomaan, että syntinen eläisi ikuisessa vaivassa. Silloin oli tie valmis saatanalle vaikuttaakseen edusta-jiensa kautta ja kuvatakseen Jumalaa ihmisille kostonhaluiseksi hirmuvaltiaaksi, semmoiseksi, joka syöksee helvettiin kaikki ne, jotka eivät häntä miellytä, saattaen heidät tuntemaan ainaisesti vihaansa. Ja heidän kärsiessään sanomatonta tuskaa ja väänтelehtiessään iankaikkisissa liekeissä, saatana kuvataan semmoiseksi, joka katselee heitä tyytyväisyyden ilme kasvoillaan. Saatana tiesi, että jos tämä erehdys hyväksytään, alkavat monet vihata Jumalaa, sensijaan että häntä rakastaisivat ja kunnioittaisivat. Monet myös saatettaisiin uskomaan, etteivät Jumalan sanan uhkaukset toteutuisi sananmukaisesti, sillä se olisi vastoin hänen hyväntahtoista, rakastavaa ja hellää luonnettaan, jos hän heittäisi luomansa olennot loppumattomiin kärsimyksiin. {HK 243.2}

Saatana on johtanut ihmiset toiseenkin äärimmäisyyteen, nimittäin syrjäyttämään Jumalan vanhurskaan oikeuden ja hänen sanassaan olevat uhkaukset ja kuvaamaan häntä yksinomaan niin armeliaaksi, ettei kukaan tule hukkumaan, vaan että kaikki, sekä pyhät että syntiset, lopulta pelastetaan hänen valtakuntaansa. {HK 243.3}

Sielun kuolemattomuusopin ja helvettiopin yleisten erehdysten tähden saatana voi käyttää hyödykseen toistakin ihmisluokkaa, saattaen heitä pitämään raamattua kirjana, jota Jumalan Henki ei ole innoittanut. He kyllä ajattelevat sen sisältävän monia hyviä opetuksia, mutta he eivät voi luottaa siihen eivätkä rakastaa sitä, koska heille on opetettu, että se esittää loppu-mattoman vaivan oppia. {HK 244.1}

Toisia saatana johtaa vielä pitemmälle, jopa niin pitkälle, että he kieltävät Jumalan olemassaolon. He eivät voi nähdä raamatun Jumalan luonteessa pienintäkään johdonmukaisuutta, koska hän määrää osan ihmisperheestä kauheaan iankaikkiseen kidutusrangaistukseen. Sentähden he kieltävät raamatun ja sen Tekijän ja pitävät kuolemaa ikuisena unena. {HK 244.2}

Vielä on sellaisia, jotka ovat pelkureita ja arkoja. Näitä saatana kiusaa syntiin, ja kun ovat syntiä tehneet, selittää hän heille, ettei synnin palkka ole kuolema, vaan elämä hirveissä vaivoissa ja tuskissa, joita kestää kautta iankaikkisuuden loppumattomien aikakausien. Näin suurentamalla heikoille sieluille loppumattoman helvetin kauhuja, hän valtaa heidän mielensä, ja he menettävät järkensä. Silloin saatana riemuitsee enkeleineen, ja uskottomat ja jumalankieltäjät yhtyvät herjaamaan ja moittimaan kristinuskoa. He väittävät näiden onnettomuuksien johtuvan luonnollisesti siitä, että uskotaan raamattuun ja sen Tekijään, vaikkakin ne ovat yleisesti hyväksytyn harhaopin seurauksia. {HK 244.3}

Minä näin, että tämä saatanan rohkea toiminta herätti suuttumusta taivaallisissa olennoissa. Minä kysyin, miksi kaikkien noiden eksytysten sallittiin vaikuttaa ihmismieliin, vaikka Jumalan enkelit olivat voimakkaita ja voisivat helposti murtaa vihollisen vallan, jos nimittäin saisivat sen työn tehtäväkseen. Sitten minä näin, että Jumala tiesi saatanan tulevan käyttämään jokaista mahdollista keinoa tuhotakseen ihmisen. Sentähden Jumala antoi kirjoittaa sanansa ja teki tarkoituksensa ihmiskunnan suhteen niin selväksi, ettei heikoimmankaan tarvinnut eksyä. Annettuaan ihmisille sanansa hän varjeli sitä suurella huolellisuudella, jottei saatana tai hänen enkelinsä tai joku hänen välittäjistään tai edustajistaan sitä hävittäisi. Vaikka muut kirjat hävitettäisiin, pysyisi Jumalan sana iankaikkisesti. Ja ajan lähestyessä loppuansa, jolloin eksytykset lisääntyisivät, sitä monistettaisiin niin runsaasti, että kaikki, jotka haluaisivat, saattaisivat hankkia sen itselleen ja varustautua, jos tahtoisivat, saatanan petoksia ja valheellisia ihmeitä vastaan. {HK 244.4}

Minä näin, että Jumala oli erityisesti suojellut raamattua. Kuitenkin silloin kun niitä oli vain muutamia, olivat oppineet muutamissa tapauksissa tehneet sanamuutoksia, luullen tekevänsä Jumalan sanan selvem¬mäksi, vaikkakin he todellisuudessa tekivät sen, mikä oli selvää, vaikeatajuiseksi ja salaperäiseksi nojautuessaan omiin, perimätietoihin perustuviin mielipiteisiinsä. Mutta minä näin, että Jumalan sana kokonaisuudessaan on kuin täydellinen ketju, jossa osa liittyy toiseen osaan selittäen sitä. Vilpittömien totuuden

etsijöiden ei tarvitse eksyä, sillä Jumalan sana esittää meille elämän tien selvästi ja yksinkertaisesti, ja senlisäksi Jumala antaa meille Pyhän Henkensä, joka neuvoo meitä ymmärtämään sanassa ilmoitettua, elämään johtavaa tietä. {HK 245.1}

Minä näin, etteivät Jumalan enkelit tahdo milloinkaan vallata ihmisten tahtoa. Jumala panee ihmisen eteen elämän ja kuoleman. Ihminen saa itse valita. Monet haluavat elämää, mutta jatkavat yhä vaellustaan lavealla tiellä. Sellaiset kapinoivat Jumalan hallintoa vastaan huolimatta siitä suuresta armosta ja laupeudesta, jota hän osoitti antaessaan oman Poikansa kuolemaan heidänkin edestään. Ne, jotka eivät ota vastaan niin kalliisti ostettua pelastusta, tulevat saamaan rangaistuksen. Mutta minä näin, ettei Jumala sulje heitä helvettiin loppumatonta vaivaa kärsimään, eikä hän liioin ota heitä taivaaseenkaan, sillä he tulisivat äärettömän onnettomiksi, jos joutuisivat puhtaiden ja pyhien olentojen seuraan. Jumala hukuttaa heidät täydellisesti, ja he tulevat, niinkuin heitä ei olisi ollutkaan; silloin hänen oikeudenmukaisuutensa on tyydytetty. Hän muodosti ihmisen maan tomusta, ja tuli kuluttaa tottelemattomat ja epäpyhät, ja he tulevat tomuksi jälleen. Minä näin, että Jumalan hyvyyden ja sääliväisyyden tässä suhteessa pitäisi saattaa jokaisen ihailemaan hänen luonnettaan ja kunnioittamaan hänen pyhää nimeään. Kun jumalattomat ovat hävitetyt maan päältä, sanovat kaikki taivaassa: »Amen!» {HK 245.2}

Saatana katselee suurella mielihyvällä niitä, jotka tunnustavat Kristuksen nimeä, mutta jotka tarkoin pysyvät niissä erehdyksissä, jotka hän itse on alkuunpannut. Yhä edelleenkin hän keksii uusia petoksia, ja hänen voimansa ja taitonsa tässä suhteessa jatkuvasti lisääntyvät. Hän se oli, joka saattoi edustajansa, paavit ja papit, koroittamaan itsensä ja yllyttämään kansaa katkerasti vainoamaan ja hävittämään niitä, jotka eivät tahtoneet omaksua hänen petoksiaan. Oi sitä kärsimystä ja tuskaa, mitä Kristuksen kalliit seuraajat saivat kestää! Enkelit ovat kirjoittaneet kaiken uskol-lisesti kirjaansa. Saatana ja hänen enkelinsä sanoivat ilakoiden niille enkeleille, jotka palvelivat kärsiviä pyhiä, että nämä kaikki tapetaan, niin ettei jää ainoatakaan uskollista kristittyä maan päälle. Jumalan seurakunta oli silloin puhdas. Ei ollut vaaraa, että sydämeltään turmeltuneet ihmiset olisivat siihen liittyneet, sillä todellisia kristittyjä, jotka uskalsivat tuoda ilmi uskonsa, uhkasi kidutuspenkki, rovio tahi joku muu kidutuskeino, mitä ikinä saatana ja hänen enkelinsä sekä hänen innoittamansa ihmiset saattoivat keksiä. {HK 246.1}

Luku 53—Uskonpuhdistus.

Huolimatta kaikista pyhien vainoista, kaikkialla nousi Jumalan totuuden eläviä todistajia. Herran enkelit suorittivat heille uskottua tehtävää. Pimeimmillä seuduilla he etsivät ja valitsivat pimeydestä miehiä, joilla oli rehellinen sydän. Nämä olivat kaikki syvällä erehdyksessä, ja kuitenkin Jumala kutsui heidät, kuten Sauluksen, valituiksi aseikseen kantamaan hänen totuuttaan ja koroittamaan äänensä hänen omakseen tunnustautuvan kansan syntejä vastaan. Jumalan en¬kelit vaikuttivat Martti Lutherin, Melancthonin ynnä muiden eri paikoilla asuvien henkilöiden sydämiin, niin että nämä alkoivat janota Jumalan sanan elävää todistusta. Vihollinen oli rynnännyt tulvivan virran lailla mutta se oli ajettava pakoon. Luther oli valittu pelkäämättä kohtaamaan myrskyä, vastustamaan langenneen kirkon raivoa ja vahvistamaan niitä harvoja, jotka pysyivät uskollisina pyhälle tunnustukselleen. Hän aina pelkäsi pahoittavansa Jumalan mieltä. Omilla töillään hän koetti saavuttaa hänen suosionsa, mutta ei löytänyt tyydytystä, ennenkuin valon välke taivaalta karkoitti pimeyden hänen sielustaan ja johti hänet luottamaan Kristuksen veren ansioon eikä omiin töihinsä. Silloin hän taisi itse lähestyä Jumalaa, ei pappien tai rippi-isien välityksellä, vaan yksistään Jeesuksen Kristuksen kautta. {HK 247.1}

Oi, miten kallisarvoisena Luther piti tätä uutta ja ihanaa valoa, mikä oli koittanut hänen pimentyneelle ymmärrykselleen hälventäen hänen taikauskonsa! Hän piti sitä suurinta maallista aarretta kalliimpana. Jumalan sana oli uutta. Kaikki oli muuttunut. Kirja, jota hän oli kauhistunut, koska hän ei nähnyt siinä mitään kauneutta, oli hänelle nyt elämää, iankaikkista elämää. Se oli hänen ilonsa, hänen lohdutuksensa ja hänen siunattu opettajansa. Ei mikään saanut häntä jättämään sen tutkimista sikseen. Hän oli pelännyt kuolemaa, mutta lukiessaan Jumalan sanaa kaikki hänen pelkonsa katosi, ja hän ihmetteli Jumalan luonnetta ja rakasti häntä. Hän tutki raamattua omaksi hyödykseen raviten sieluaan sen tyhjentymättömillä rikkauksilla; sitten hän tutki sitä seurakuntaa hyödyttääkseen. Hän inhosi niiden syntejä, joilta hän oli odottanut pelastusta saavansa, ja kun hän näki monen muun kietoutuneen samaan pimeyteen, mikä oli häntäkin verhonnut, etsi hän aina hartaasti tilaisuutta suunnatakseen heidän katseensa Jumalan Karitsaan, joka yksin ottaa pois maailman synnit. {HK 247.2}

Koroitaessaan äänensä paavikirkon erehdyksiä ja syntejä vastaan hän pyrki tosi innolla särkemään ne pimeyden kahleet, mitkä kietoivat tuhansia saattaen heidät etsimään pelastusta omilla töillään. Niin mie-lellään hän olisi tahtonut kyetä paljastamaan heille Jumalan armon’ todellisia rikkauksia ja Jeesuksen Kristuksen kautta saadun pelastuksen suuruutta ja ylevyyttä. Pyhän Hengen voimalla hän koroitti äänensä kirkon johtajien syntejä vastaan. Ja vaikka hän kohtasi pappien myrskyisää vastustusta, ei hänen rohkeutensa lannistunut, sillä hän nojautui lujasti Jumalan väkevään käsivarteen ja

turvautui luottavaisena häneen voittoa saadakseen. Mitä kiivaampaan taisteluun hän ryhtyi, sitä kuumemmaksi syttyi pappien raivo häntä vastaan. He eivät halunneet uskonpuhdistusta. He jäivät mieluimmin mukavuuksiinsa, irstaisten halujensa valtaan ja jumalattomuutensa, ja kirkonkin he tahtoivat pitää pimeydessä. {HK 248.1}

Minä näin, että Luther oli tulinen, innokas, arkailematon ja rohkea nuhdellessaan syntiä ja tehdessään totuutta tunnetuksi. Hän ei välittänyt ilkeistä ihmisistä eikä perkeleistä, sillä hän tiesi että hänen kanssaan oli Herra, joka oli heitä kaikkia väkevämpi. Lutherilla oli intoa ja rohkeutta, ja joskus hän oli vaarassa mennä äärimmäisyyksiin. Mutta Jumala herätti Melancthonin joka oli luonteeltaan aivan Lutherin vastakohta, avuksi Lutherille uskonpuhdistustyön voittoon viemiseksi. Melancthon oli arka, pelokas ja varovainen, ja hän omasi suuren kärsivällisyyden. Jumala rakasti häntä paljon. Hän tunsi hyvin kirjoitukset, ja hänellä oli erinomainen arvostelukyky ja ymmärrys. Hän rakasti Jumalan asiaa yhtä paljon kuin Lutherkin. Jumala yhdisti näiden miesten sydämet; he olivat erottamattomat ystävät. Luther oli hyvänä apuna Melancthonille tämän osoittaesssa arkuutta ja hitautta, ja Melancthon vuorostaan oli suurena apuna Lutherille, silloinkuin tämä oli vaarassa toimia ja edetä liian nopeasti. Melancthonin kaukonäköinen varovaisuus torjui usein häiriön, mikä olisi kohdannut uskonpuhdistustyötä, jos se olisi jäänyt yksinomaan Lutherin haltuun; ja toisaalta työ ei olisi monastikaan edistynyt, jos se olisi jäänyt vain Melancthonin huostaan. Minulle osoitettiin, että Jumala viisaudessaan valitsi nämä kaksi miestä uskonpuhdistustyötä suorittamaan. {HK 249.1}

Senjälkeen minut kuljetettiin apostolien päiviin, ja minä näin, että Jumala valitsi tovereiksi tulisen ja kiivaan Pietarin ja lempeän ja kärsivällisen Johanneksen. Joskus Pietari joutui kuohuksiin, ja usein kuin sellaista sattui, vaikutti rakastettu opetuslapsi häneen hillitsevästi. Tämä ei kuitenkaan uudistanut häntä. Mutta senjälkeen kuin hän oli kieltänyt Herransa, katunut ja kääntynyt, tarvitsi hän kiihkonsa ja intonsa hillikkeeksi vain Johanneksen lempeän varoituksen. Kristuksen asia olisi useinkin kärsinyt, jos se olisi jäänyt yksin Johanneksen haltuun. Se kaipasi Pietarin innokkuutta. Hänen pelottomuutensa ja tarmokkuutensa pelasti heidät monasti vaikeuksista ja vaiensi heidän vihollisensa. Johannes oli miellyttävä, puoleensa vetävä. Hän voitti monta Kristukselle kärsiväisen suvaitsevaisuutensa ja hartaan jumalanpelkonsa kautta. {HK 249.2}

Jumala herätti miehiä paljastamaan paavikirkon syntejä ja jatkamaan uskonpuhdistustyötä. Saatana koetti hukuttaa nämä elävät totistajat, mutta Herra suojeli heitä. Jotkut saivat Jumalan nimen kirkastamiseksi vahvistaa todistuksensa verellään. Mutta oli toisia voimakkaita miehiä, semmoisia kuin Luther ja Melancthon, jotka saattoivat parhaiten kirkastaa Jumalaa senkautta, että elivät ja paljastivat pappien, paavien ja kuningasten synnit. Nämä vapisivat kuullessaan Lutherin ja hänen työtoveriensa ääntä. Näiden valittujen miesten vaikutuksesta valonsäteet alkoivat hajoittaa pimeyttä, ja monet

ottivat iloiten valon vastaan vaeltaen siinä. Kun yksi todistaja tapettiin, nousi kaksi tai useampia täyttämään hänen paikkansa. {HK 250.1}

Mutta saatana ei ollut tyytyväinen. Hänellä oli valta vain ruumiin yli. Hän ei saanut uskovia luopumaan uskostaan ja toivostaan. Kuollessaankin he riemuitsivat kuolemattomuuden ihanasta toivosta, mikä toteu¬tuu vanhurskasten ylösnousemuksessa. Heillä oli enemmän kuin pelkästään kuolevaista voimaa. He eivät hetkeksikään uskaltaneet nukahtaa, vaan olivat aina pukeutuneina kristityn sota-asuun ollakseen valmiina taisteluun, ei yksistään hengellisiä vihollisia vastaan, vaan saatanaa vastaan, joka esiintyi ihmisten muodossa, jotka lakkaamatta huusivat: »Luopukaa uskostanne tai kuolkaa!» Nämä harvat kristityt olivat väkeviä Jumalassa, joka piti heitä suurempiarvoisina kuin puolta maailmaa, mikä kantaa Kristuksen nimeä, mutta on kuitenkin pelkuri hänen työssään. Kun seurakuntaa vainottiin, liittyivät sen jäsenet lähemmin yhteen ra-kastaen toinen toistaan. He olivat väkeviä Jumalassa. Syntisten ei sallittu yhtyä seurakuntaan. Vain ne, jotka tahtoivat hylätä kaikki Kristuksen tähden, saattoivat olla hänen opetuslapsiaan. Nämä mieltyivät köyhyyteen, nöyryyteen ja Kristuksen kaltaisuuteen. {HK 250.2}

Luku 54—Seurakunta ja maailma yhtyneinä.

Tämän jälkeen minä näin saatanan ja hänen enkeliensä neuvottelevan keskenään ja tarkastelevan, mitä olivat voittaneet. Tosin he olivat kuolemalla pelottaen estäneet muutamia harvoja sieluja vastaanottamasta totuutta, mutta useat, jopa arkaluontoisimmatkin, olivat ottaneet totuuden vastaan, jolloin heidän pelkonsa ja arkuutensa heti katosi. Katsellessaan veljiensä ja sisariensa kuolemaa ja nähdessään heidän lujuutensa ja kärsivällisyytensä he saivat varmuuden siitä, että Jumala ja enkelit vahvistivat heitä kestämään sellaisia kärsimyksiä, ja he tulivat rohkeiksi ja pelottomiksi. Ja kun heidän vuoronsa tuli uhrata elämänsä, ylläpiti heidän uskoaan kärsivällisyys ja lujuus, mikä saattoi heidän murhaajansakin vapisemaan. Saatana ja hänen enkelinsä tulivat siihen tulokseen, että oli olemassa vielä edullisempikin tapa kukistaa sieluja, tapa, mikä lopussa osoittautuisi yhä varmemmaksi. Vaikka kristityt saivatkin kärsiä, niin heidän lujuutensa ja heitä elähyttävä kirkas toivo vahvisti heikoimpiakin, jotta nämä voivat pelotta lähestyä kidutuspenkkiä ja tulenliekkejä. Heidän esiintymisensä muistutti Kristuksen esiintymistä murhaajiensa edessä, ja kestäväisyytensä ja heidän yllään lepäävän Jumalan kirkkauden kautta he saivat monet uskomaan totuuteen. {HK 251.1}

Saatana päätti sentähden esiintyä lempeämmällä tavalla. Hän oli jo väärentänyt raamatun opin ja ihmisopit, jotka saattaisivat miljoonat perikatoon, alkoivat hyvin juurtua. Hilliten vihansa hän päätti, ettei hän enää yllyttäisi alamaisiaan katkeraan vainoamiseen, vaan johtaisi seurakuntaa taistelemaan erilaisten perimätietojen puolesta sen uskon sijasta, joka kerta kaikkiaan oli pyhille annettu. Kun saatana sai seurakunnan vastaanottamaan maailman suosiota ja kunniaa muka hyötyäkseen, alkoi se kadottaa Jumalan suosion. Lakkaamalla julistamasta suoraa totuutta, mikä piti nautintoa rakastavat ja maailman ystävät ulkopuolella, se kadotti asteettain voimansa. {HK 252.1}

Seurakunta ei ole nyt erotettu ja erikoinen kansa, kuten se oli, silloinkuin vainon tulet oli sytytetty sitä vastaan. Kuinka kulta on käynyt himmeäksi! Kuinka on hienoin kulta muuttunut! Minä näin, että jos seurakunta aina olisi säilyttänyt erikoisen, pyhän leimansa, vaikuttaisi opetuslapsille annettu Pyhän Hengen voima yhä edelleenkin seurakunnassa. Sairaita parannettaisiin, perkeleitä nuhdeltaisiin ja ajettaisiin ulos, ja seurakunta esiintyisi voimakkaana ollen kauhistuksena vihollisilleen. {HK 252.2}

Minä näin sangen suuren joukon tunnustavan Kristuksen nimeä, mutta Jumala ei tunnustanut heitä omikseen. Hän ei mielistynyt heihin. Saatana näytti omaksuneen uskonnollisen kuoren, ja tahtoi kovin, että ih-miset pitäisivät itseään kristittyinä. Hartaasti hän myös toivoi heidän uskovan Jeesukseen, hänen ristiinnaulitsemiseensa ja ylösnousemiseensa. Saatana ja hänen enkelinsä uskovat itse tämän kaiken täydellisesti ja vapisevat. Mutta jos usko ei saa aikaan hyviä tekoja eikä johda niitä, jotka sitä tunnustavat,

seuraamaan Kristuksen itsekieltäymyselämää, on saatana aivan rauhassa. Sillä kun nämä omaksuvat vain kristityn nimen sydämen vielä ollessa lihallisen, voi hän käyttää heitä palvelukseensa, vieläpä paremmin kuin silloin, kun he eivät mitään uskoa tunnustaneet. Kätkien epätäydellisyytensä kristityn nimen varjoon he jatkavat elämää synneissä ja himoissa, joita eivät ole voittaneet. Tämä antaa uskottomille aihetta herjata Kristusta heidän epätäydellisyytensä tähden ja saattaa ne, jotka omistavat puhtaan ja saastattoman uskonnon, huonoon maineeseen. {HK 252.3}

Papit saarnaavat sellaista, mikä miellyttää Kristuksen lihallisia tunnustajia. He eivät uskalla saarnata Jeesusta ja raamatun läpitunkevia totuuksia, sillä jos he niitä saarnaisivat, eivät lihalliset tunnustajat pysyisi seurakunnassa. Mutta koskapa heidän joukossaan on monta rikasta, täytyy koettaa saada heidät jäämään seurakuntaan, vaikkakin he eivät ole soveliaampia siinä olemaan kuin saatana ja hänen enkelinsä. Tämä on juuri saatanan mielenmukaista. Jeesuksen uskonto saa¬tetaan näyttämään maailman silmissä kansanomaiselta ja kunniakkaalta. Kansalle selitetään, että maailma kunnioittaa enemmän niitä, jotka ovat uskonnon tunnustajia. Semmoinen opetus eroaa sangen suuresti Kristuksen opetuksista. Hänen oppinsa ja maailma eivät sovi yhteen. Hänen seuraajansa saivat luopua maailmasta. Nämä ihmisiä miellyttävät puheet ovat alkuisin saatanasta ja hänen enkeleistään. He laativat suunnitelman, ja nimikristityt toteuttivat sen. Miellyttäviä taruja opetettiin ja kansa oli valmis ottamaan ne vastaan, ja siten tekopyhiä ja julkisyntisiä liittyi seurakuntaan. Jos totuutta olisi saarnattu kaikessa puhtaudessaan, olisi se pian poistanut sellaiset henkilöt seurakunnasta. Mutta Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien ja maailman välillä ei ollut mitään eroa. Minä näin, että jos tuo väärä peite, mikä verhosi seurakunnan jäseniä, olisi poistettu, niin olisi paljastunut sellaista pahuutta, inhottavaisuutta ja turmelusta, ettei arinkaan Jumalan lapsi olisi empinyt kutsua näitä nimikristityitä heidän oikealla nimellään, nimittäin heidän isänsä perkeleen lapsiksi, sillä hänen tekojaan he tekivät. {HK 253.1}

Jeesus ja taivaan olennot katselivat tätä näkyä vastenmielisyydellä. Jumalalla oli kuitenkin tärkeä ja pyhä sanoma seurakunnalle. Jos se vastaanotettaisiin, saisi se seurakunnassa aikaan perinpohjaisen uskonpuhdistuksen, elvyttäisi elävän todistuksen, mikä puhdistaisi seurakunnan tekopyhistä ja syntisistä ja saattaisi sen jälleen Jumalan suosioon. {HK 254.1}

Luku 55—William Miller.

Jumala lähetti enkelinsä vaikuttamaan erään maanviljelijän sydämeen, maanviljelijän, joka ei ollut uskonut raamattua, saaden hänet tutkimaan ennustuksia. Jumalan enkelit kävivät useasti tämän valitun miehen luona ohjaamassa hänen ymmärrystään ja selvittämässä hänelle ennustuksia, jotka olivat aina olleet himmeitä Jumalan kansalle. Hänelle annettiin totuuden ketjun alkupää, ja hänet johdettiin tutkimaan sitä edelleen rengas renkaalta, kunnes hän katseli Jumalan sanaa ihmetellen ja ihastuksella. Hän huomasi, että raamattu oli ikäänkuin ehjä ja täydellinen totuuden ketju. Se sana, jota hän oli pitänyt innoittamattomana, avautui hänen katseilleen kaikessa kauneudessaan ja ihanuudessaan. Hän huomasi toisen raamatunkohdan selittävän toista kohtaa, ja jos hän ei voinut ymmärtää jotakin paikkaa sanassa, löysi hän toisessa paikassa selityksen siihen. Hän käsitteli Jumalan sanaa iloiten ja syvimmällä kunnioituksella ja pelolla. {HK 254.2}

Seuratessan ennustuksia hän huomasi, että maan asukkaat elivät tämän maailman historian lopputapauksissa, tietämättä sitä kuitenkaan. Katsellessaan seurakuntia hän huomasi niiden olevan rappiotilassa. He olivat irroittaneet halunsa ja harastuksensa Jeesuksesta ja kiinnittäneet ne maailmaan. He tavoittelivat maailman kunniaa sen kunnian sijasta, mikä tulee ylhäältä, ja pyrkivät rikastumaan maailman tavarassa, sensijaan että olisivat koonneet aarteita taivaaseen. Hän näki ulkokullaisuutta, pimeyttä ja kuolemaa kaikkialla. Hänen henkensä tuli levottomaksi. Jumala kehoitti häntä luopumaan maatilastaan, kuten hän kehoitti Elisaakin jättämään härkänsä ja peltonsa ja seuraamaan Elijaa. Vavistuksella William Miller alkoi selittää Jumalan valtakunnan salaisuuksia kansalle kuljettaen kuulijansa mukanaan ennustuksissa aina Kristuksen toiseen tulemiseen asti. Sitä tehdessään hän sai joka kerta uutta voimaa. Niinkuin Johannes Kastaja ilmoitti Jeesuksen ensimmäistä tulemusta ja valmisti tietä hänen tulolleen, samoin William Miller ja ne, jotka häneen liittyivät, julistivat Jumalan Pojan toista tulemista. {HK 255.1}

Minut vietiin takaisin opetuslasten aikaan, ja minulle näytettiin, että Jumala oli antanut rakastetulle Johannekselle erikoisen tehtävän suoritettavaksi. Saatana päätti estää tämän työn, ja pani palvelijansa hu-kuttamaan Johanneksen. Mutta Jumala lähetti enkelinsä häntä ihmeellisesti suojelemaan. Kaikki, jotka näkivät sen suuren voiman, minkä Jumala ilmaisi Johanneksen vapahtamisessa, ihmettelivät sitä suuresti, ja monet tulivat vakuutetuiksi siitä, että Jumala oli hänen kanssaan sekä siitä, että hänen todistuksensa Jeesuksesta oli tosi. Ne, jotka koettivat tuhota häntä, eivät uskaltaneet enää käydä häneen käsiksi tappaakseen häntä, ja niin hän jatkuvasti sai kärsiä Jeesuksen tähden. Hänen vihollisensa syyttivät häntä väärin ja pian hänet karkoitettiin yksinäiselle saarelle, missä Herra lähetti enkelinsä ilmoittamaan hänelle, mitä maan päällä oli tapahtuva, sekä seurakunnan tilan aina loppuun asti — sen taantumuksen ja aseman, missä sen tulisi olla, voidakseen olla Jumalalle otollinen ja saadak-seen viimein voiton. {HK 255.2}

Taivaasta tuli Johanneksen luo majesteetillisen näköinen enkeli, jonka kasvoista säteili Jumalan ääretön kirkkaus. Hän ilmaisi Johannekselle tapahtumia, joilla oli syvä ja valtava merkitys Jumalan seurakunnan historiassa, sekä toi hänen eteensä vaaralliset taistelut, joita Kristuksen seuraajien tuli kestää. Johannes näki heidän vaeltavan tulisten koetusten kautta, joissa heidät puhdistettiin ja koeteltiin, ja lopuksi hän näki heidät voitokkaina voittajina, jotka kunnialla pelastettiin Jumalan valtakuntaan. Enkelin kasvot rupesivat ilosta säteilemään käyden hehkuvan loistaviksi, silloinkuin hän näytti Johannekselle Jumalan seurakunnan lopullisen riemuvoiton. Kun apostoli katseli seurakunnan lopullista pelastusta, niin tuo ääretön kirkkaus valtasi hänet, ja suurella kunnioituksella ja pelolla hän heittäysi maahan enkelin jalkain juureen kumartaakseen häntä. Taivaallinen lähettiläs nosti hänet heti ylös ja nuhdellen lempeästi sanoi hänelle: »Varo ettet sitä tee; minä olen sinun ja sinun veljiesi palveluskumppani, niiden, joilla on Jeesuksen todistus; kumarra Jumalaa. Sillä Jeesuksen todistus on profetioimisen henki.» Senjälkeen enkeli näytti Johannekselle taivaallisen kaupungin koko sen loistossa ja häikäisevässä kirkkaudessa. Näkemästään hurmaantuneena ja haltioituneena, unohtaen enkelin aikaisemmin antaman muistutuksen hän jälleen heittäytyi maahan palvoakseen häntä hänen jalkojensa juuressa. Taas hän sai saman lempeän nuhteen: »Varo, ettet sitä tee; sinun palveluskumppanisi minä olen ja veljiesi, profeettain, ja niiden, jotka ottavat tämän kirjan sanoista vaarin; kumarra Jumalaa.» {HK 256.1}

Saarnaajat ja kansa ovat pitäneet Ilmestyskirjaa salaperäisenä ja vähemmän tärkeänä kuin muita pyhän raamatun osia. Mutta minä näin, että tämä kirja on todellakin ilmestys, joka on annettu erikoiseksi avuksi niille, jotka elävät viimeisinä päivinä. Se ohjaa heitä saamaan selville todellisen tilansa ja velvollisuutensa. Jumala suuntasi William Miller'in mielen ennustuksiin antaen hänelle suurta valoa Ilmestyskirjaan nähden. {HK 257.1}

Jos Daanielin näkyjä olisi ymmärretty, niin kansa olisi paremmin ymmärtänyt Johanneksenkin näkyjä. Mutta oikeaan aikaan Jumala vaikutti valitussa palvelijassaan, joka selvästi ja Pyhän Hengen voimalla selitti ennustuksia osoittaen, että Daanielin ja Johanneksen näkyjen sekä muiden raamatunosien välillä vallitsi täydellinen sopusointu. Hän myös teroitti ihmisille sanan pyhiä ja peloittavia varoituksia kehoittaen heitä valmistumaan Ihmisen Pojan tulolle. {HK 257.2}

Syvä ja juhlallinen vakuutus valtasi niiden mielet, jotka häntä kuulivat, ja saarnaajat ja kansa, syntiset ja uskottomat kääntyivät Herran tykö ja etsivät valmistusta voidakseen kestää tuomiolla. {HK 257.3}

Jumalan enkelit seurasivat William Miller'iä hänen työssään. Hän oli luja ja lannistumaton ja julisti pelkäämättä sanomaa, joka oli hänelle uskottu. Jumalattomuudessa uinuva maailma ja kylmä, maailmallinen kirkko olivat kylliksi panemaan hänen kaikki voimansa liikkeelle ja antamaan hänelle halua mielellään kestämään vaivaa, kieltäymystä

ja kärsimyksiä. Vaikkakin nimikristityt ja maailma häntä vastustivat ja saatana enkeleineen pöyhkeillen ahdisteli häntä, ei hän sittenkään lakannut saarnaamasta iankaikkista evankeliumia väkijoukoille, minne ikinä hänet kutsuttiin. Kaukana ja lähellä hän antoi kaikua huudon: »Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.» {HK 257.4}

Luku 56—Ensimmäisen enkelin sanoma.

Minä näin, että Jumala oli mukana, kun määrättyä aikaa julistettiin vuonna 1843. Hänen tarkoituksensa oli herättää kansa ja panna heidät sellaiselle koetteelle, että heidän tuli ratkaista kantansa joko totuuden puolelle tai totuutta vastaan. Saarnaajat olivat vakuutettuja siitä, että mielipiteet, joita esitettiin profeetallisten aikajaksojen perusteella, olivat oikeita, ja muutamat luopuivat ylpeydestään, jättivät palkkansa ja seurakuntansa ja vaelsivat paikasta toiseen julistaen sanomaa. Mutta kun sanoma sai tilaa ainoastaan harvojen Kristuksen saarnaajiksi lukeutuvien sydämissä, niin tämä työ jätettiin monelle, jotka eivät olleet saarnaajia. Toiset jättivät peltonsa ja lähtivät julistamaan sanomaa, kun taas toisia kutsuttiin työpajoista ja kauppaliikkeistä. Myöskin muutamat korkeimmissakin viroissa olevat henkilöt tunsivat sisäistä pakkoa jättää toimensa ja ryhtyä tuohon halveksittuun työhön, nimittäin julistamaan ensimmäisen enkelin sanomaa. {HK 258.1}

Saarnaajat panivat syrjään lahkolaismielipiteensä ja tunteensa ja yhtyivät saarnaamaan Jeesuksen tulemistä. Kaikkialla, missä sanomaa julistettiin, se teki kansaan syvän vaikutuksen. Syntiset katuivat, itkivät ja rukoilivat anteeksi syntejään ja ne, jotka olivat harjoittaneet elämässään epärehellisyyttä, koettivat, mikäli mahdollista, sovittaa kaiken. Vanhemmat tunsivat suurta levottomuutta lastensa tähden. Ne, jotka ottivat vastaan sanoman, työskentelivät kääntymät-tömien ystäviensä ja sukulaistensa hyväksi, ja tuntien sielussaan vakavan sanoman painavaa edesvastuuta he varoittivat ja kehoittivat heitä valmistautumaan Ihmisen Pojan tulolle. Todella paatuneita olivat ne, jotka eivät taipuneet kuullessaan sellaista todistusvoimaa, mikä ilmeni sydämellisissä varoituksissa. Tämä sieluja puhdistava työ johti mielet maailmallisista asioista suurempaan Jumalalle antautumiseen, kuin mitä milloinkaan ennen oltiin koettu. {HK 258.2}

Tuhannet johdettiin käsittämään totuutta, jota William Miller saarnasi, ja Jumalalle herätettiin sanansaattajia, jotka julistivat sanomaa Elijan Hengessä ja voimassa. Jeesuksen edelläkävijän Johanneksen tavoin nekin, jotka saarnasivat tätä vakavaa sanomaa, tunsivat olevansa pakotettuja panemaan kirveen puun juurelle ja kehoittamaan ihmisiä tekemään parannuksen mukaisia hedelmiä. Heidän todistuksensa oli tarkoitettu herättämään seurakuntia, vaikuttamaan voimakkaasti niihin sekä paljastamaan niiden todellisen luonteen. Ja kun julistettiin vakavaa varoitusta, jossa kehoitettiin pakenemaan tulevaista vihaa, niin monet, jotka kuuluivat seurakuntiin, ottivat tämän parantavan sanoman vastaan. He näkivät luopumuksensa, ja katkerin kyynelin ja suuressa sieluntuskassa he nöyrtyivät Jumalan edessä. Jumalan Hengen levätessä heidän päällään hekin yhtyivät toisten kanssa huutamaan: »Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.» {HK 259.1}

Määrätyn ajan saarnaaminen aiheutti suurta vastustusta kaikkien kansanluokkien taholta, saarnaajasta aina huolettomimpaan, taivasta uhmailevaan syntiseen saakka. »Ei kukaan tiedä sitä päivää eikä hetkeä», kuultiin tekopyhän saarnaajan ja röyhkeän pilkkaajan sanovan. He eivät tahtoneet ottaa vastaan opetusta ja ojennusta niiltä, jotka tahtoivat kiinnittää heidän huomiotaan vuoteen, jolloin he uskoivat profeetallisen ajanjakson päättyvän, sekä niihin merkkeihin, jotka osoittivat Kristuksen tulemisen olevan lähellä, oven edessä. Monet lauman paimenet, jotka vakuuttivat rakastavansa Jeesusta, sanoivat, ettei heillä ollut mitään sitä vastaan, että saarnattiin Kristuksen toisesta tulemisesta, mutta että he vastustivat määrätyn ajan julistamista. Mutta Jumalan kaikkinäkevä silmä luki heidän sydämensä. He eivät rakastaneet Jeesuksen ilmestystä. He tiesivät, ettei heidän epäkristillinen elämänsä voinut kestää koetusta, sillä he eivät vaeltaneet Jeesuksen viitoittamalla nöyryyden tiellä. Nämä vää-rät paimenet olivat haitaksi Jumalan työlle. Kun totuutta saarnattiin vakuuttavalla voimalla, niin se herätti kansan vanginvaitijan tavoin kysymään: »Mitä minun on tekeminen, että pelastuisin?» Mutta silloin astuivat väärät paimenet kansan ja totuuden välille, ja saarnasivat sille suloisia sanoja johtaakseen sen pois totuudesta. Saatanan ja hänen enkeliensä kanssa he yhtyivät sanomaan: »Rauha, rauha», vaikkei mitään rauhaa ollut. Ne, jotka rakastivat huoletonta elämäänsä ja tyytyivät vaeltamaan kaukana Jumalasta, eivät tahtoneet, että heitä herätettiin lihalli¬sesta turvallisuudestaan. Minä näin, että Jumalan enkelit ottivat tämän kaiken huomioon. Näiden pyhittymättömien paimenien vaatteet olivat sielujen veren tahraamia {HK 260.1}

Saarnaajat, jotka eivät itse omaksuneet tätä pelastavaa sanomaa, estivät niitä, jotka olisivat sen vastaanottaneet. He ovat syylliset sielujen vereen. Saarnaajat ja kansa yhtyivät vastustamaan tätä taivaallista sanomaa ja vainoamaan William Miller'iä ja hänen työtovereitaan. He levittivät valheita vähingoittaakseen hänen vaikutustaan; ja eri kertoina, kun hän oli selvästi julistanut Jumalan neuvoja sovelluttaen kuulijoihin sydämeenkoskevia suoria totuuksia, syttyi katkera viha häntä kohtaan, ja kun hän poistui kokouksesta, niin muutamat väijyivät häntä aikoen tappaa hänet. Mutta hänen suojakseen lähetettiin enkeleitä, jotka johtivat hänet turvallisesti pois raivostuneen roskaväen keskeltä. Hänen työnsä ei ollut vielä täytetty. {HK 260.2}

Rehelliset sielut ottivat sanoman ilolla vastaan. He tiesivät, että se oli Jumalasta ja että sitä julistettiin oikeaan aikaan. Suurimmalla mielenkiinnolla enkelit odottivat nähdäkseen tuloksia taivaallisesta sanomasta, ja kun seurakunnat käänsivät sille selkänsä hyläten sen, niin he suruissaan neuvottelivat Jeesuksen kanssa. Jeesus käänsi kasvonsa seurakunnista käskien enkeliensä uskollisesti vartioimaan niitä kalliita sieluja, jotka eivät hylänneet todistusta, sillä uusi valo oli vielä loistava heille. {HK 261.1}

Minä näin, että jos kristityiksi lukeutuvat olisivat rakastaneet Vapahtajansa ilmestystä, jos he olisivat kiinnittäneet rakkautensa häneen ja tunteneet, ettei maan päällä ole toista,

jota voisi verrata häneen, niin he olisivat riemulla tervehtineet ensimmäistä viittaustakin hänen tulemisestaan. Mutta se vastenmielisyys, jota he osoittivat kuullessaan Herransa tulemisesta, oli selvä merkki siitä, etteivät he rakastaneet häntä. Saatana ja hänen enkelinsä riemuitsivat ja viskasivat Kristukselle ja hänen enkeleilleen sen syytöksen, että Jeesuksen omaksi tunnustavalla kansalla oli niin vähän rakkautta Jeesukseen, etteivät he ikävöineet hänen toista ilmestymistään. {HK 261.2}

Minä näin Jumalan todellisten lasten iloisin toivein odottavan Herransa tuloa. Mutta Jumalalle näkyi hyväksi koetella heitä. Hänen kätensä kätki erään virheen profeetallisten aikojen laskelmassa. Ne, jotka odottivat Herraansa, eivät huomanneet virhettä, eivätkä oppineimmatkaan miehet, jotka vastustivat ajanmääräämistä, voineet sitä huomata. Jumala oli säätänyt, että hänen kansaansa kohtaisi pettymys. Määrätty aika meni ohi, ja ne, jotka olivat iloisin toivein odottaneet Vapahtajaansa, tulivat murheellisiksi ja alakuloisiksi, kun taas ne, jotka eivät olleet rakastaneet Jeesuksen ilmestystä, vaan olivat vain pelon tähden omaksuneet sanoman, olivat mielissään siitä, ettei hän saapunut odotetulla ajalla. Heidän tunnustuksensa ei ollut muuttanut heidän sydäntään eikä puhdistanut heidän elämäänsä. Pettymys oli juuri parahin keino, mikä paljasti sellaiset sydämet. He olivat ensimmäisinä valmiit pilkkaamaan noita surullisia ja pettyneitä, jotka todella rakastivat Vapahtajansa ilmestystä. Minä näin Jumalan viisauden siinä, että hän pani kansansa tutkivalle koetteelle, jotta kävisi ilmi, ketkä eivät voisi kestää koetuksen hetkellä. {HK 262.1}

Jeesus ja koko taivaallinen sotajoukko katseli myötätunnolla ja rakkaudella niitä, jotka olivat suloisin toivein ikävöineet nähdä häntä, jota heidän sielunsa rakasti. Enkelit parveilivat heidän ympärillään tukien heitä koetuksen hetkellä. Ne, jotka olivat laiminlyöneet vastaanottaa taivaallista sanomaa, jätettiin pimeyteen, ja Jumalan viha syttyi heitä kohtaan, koska eivät ottaneet vastaan valoa, jonka hän lähetti heille taivaasta. Mutta uskollisia ja pettyneitä sieluja, jotka eivät voineet ymmärtää, miksi heidän Herransa ei tullut, ei jätetty pimeyteen. Heidät johdettiin taas tutkimaan raamatun profeetallisia ajanjaksoja. Herra siirsi kätensä numeroilta, ja he huomasivat heti vir-heen. He näkivät, että profeetallinen ajanjakso ulottuikin vuoteen 1844 sekä että todistus, millä he olivat koettaneet näyttää toteen, että profeetallinen ajanjakso päättyisi vuonna 1843, osoittikin sen päättyvän vuonna 1844. Jumalan sanasta loisti heille valo, ja he huomasivat viivytysajan: »Jos näky viipyy, niin odota sitä.» Rakastaessaan Kristuksen pikaista tulemusta heiltä jäi huomioonottamatta näyn viipyminen, minkä tuli saattaa ilmi tosi odottajat. Taas heillä oli määrätty aika. Minä näin kuitenkin, etteivät monet voineet toipua suuresta pettymyksestään omatakseen sellaista intoa ja tarmoa, mikä vuonna 1843 oli heidän uskonsa tunnusmerkkinä. {HK 262.2}

Saatana ja hänen enkelinsä riemuitsivat heistä, ja ne, jotka eivät tahtoneet vastaanottaa sanomaa, onnittelivat itseään kaukonäköisen arvostelukykynsä ja viisautensa vuoksi, mikä esti heitä uskomasta viittelykseen, kuten he sitä nimittivät. He eivät käsittäneet että he

hylkäsivät Jumalan neuvon ja työskentelivät saatanan ja hänen enkeliensä liittolaisina hämmentääkseen Jumalan kansaa, joka koetti elää taivaasta lähetetyn sanoman mukaisesti. {HK 263.1}

Niitä, jotka uskoivat tähän sanomaan, sorrettiin eri seurakunnissa. Jonkun aikaa pelko pidätti niitä, jotka eivät tahtoneet vastaanottaa sanomaa, panemasta täytäntöön sydämensä aikeita; mutta heti kun määrätty aika oli ohi, heidän todelliset tunteensa paljastuivat. He tahtoivat vaientaa niiden todistuksen, jotka tunsivat olevansa pakotettuja julistamaan, että profeetallinen ajanjakso ulottui vuoteen 1844. Uskovaiset selittivät erehdyksensä selvästi esittäen syyt, miksi he odottivat Herraansa vuonna 1844. Heidän vastustajansa eivät voineet esittää ainoatakaan väitettä näitä tehokkaita päätelmiä vastaan. Siitä huolimatta kirkkokuntien viha syttyi heitä vastaan. He päättivät olla kuu¬lematta esitettyjä syitä ja sulkea todistuksen seurakunnista, joittevät muut sitä kuulisi. Ne, jotka eivät uskaltaneet pidättää muilta valoa, jonka Jumala oli heille antanut, erotettiin seurakunnista. Mutta Jeesus oli heidän kanssaan, ja he iloitsivat hänen kasvojensa valkeudessa. He olivat valmistuneet vastaanottamaan toisen enkelin sanomaa. {HK 263.2}

Luku 57—Toisen enkelin sanoma

Kun seurakunnat kieltäytyivät vastaanottamasta ensimmäisen enkelin sanomaa, hylkäsivät he taivaallisen valon ja kadottivat Jumalan suosion. He luottivat omaan väkevyyteensä, ja vastustamalla ensimmäisen enkelin sanomaa heille kävi mahdottomaksi nähdä toisen enkelin sanoman valoa. Mutta Jumalan rakastetut, sortoa kärsivät lapset ottivat vastaan sanoman: »Ba¬bylon on langennut» ja jättivät seurakuntansa. {HK 264.1}

Toisen enkelin sanoman lopulla minä näin suuren valon loistavan taivaasta Jumalan kansalle. Tämän valon säteet loistivat auringon kirkkaudella. Ja minä kuulin enkeliäänten sanovan: »Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!» {HK 264.2}

Tämä oli keskiyön huuto, jonka tuli antaa voimaa toisen enkelin sanomalle. Taivaan enkeleitä lähetettiin rohkaisemaan masentuneita pyhiä ja vahvistamaan heitä suureen työhön, mikä heitä odotti. Oppineimmat ja lahjakkaimmat eivät olleet ensimmäisiä sanomaa vastaanottamaan. Enkeleitä lähetettiin niiden luo, jotka olivat nöyriä ja Jumalalle antautuneita, ja he pakottivat heitä huutamaan: »Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!» Ne, joille sanoma uskottiin, kiiruhtivat julistamaan sitä Pyhän Hengen voimassa rohkaisten samalla alakuloisia veljiä. Tämä työ ei ollut ihmisten viisaudessa eikä opeissa, vaan Jumalan voimassa, ja hänen pyhänsä, jotka huudon kuulivat, eivät voineet vastustaa sitä. Hurskaimmat ja Jumalalle antautuneimmat ottivat sanoman ensiksi vastaan, ja ne, jotka aikaisemmin olivat johtaneet työtä, olivat nyt viimeisiä ottamaan sanomaa vastaan ja kaiuttamaan huutoa: »Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!» {HK 264.3}

Joka paikassa maata loisti toisen enkelin sanoman valo, ja tuo huuto sulatti tuhansien sydämet. Se levisi kaupungista kaupunkiin ja kylästä kylään, kunnes Jumalan odottava kansa oli täysin valveutunut. Monissa seurakunnissa ei sallittu sanoman julistusta, ja suuri joukko niitä, joilla oli elävä todistus, erkani näistä langenneista seurakunnista. Sydänyöhuudon kautta suoritettiin suuri työ. Sanoma oli sydämiä tutkiva ja johti uskovaisia etsimään itsekohtaista elävää koke¬musta. He tiesivät, ettei toinen voinut turvata toiseen. {HK 265.1}

Pyhät odottivat hartaasti Herraansa paastoten, valvoen ja miltei lakkaamatta rukoillen. Vieläpä muutamat syntiset odottivat sitä aikaa kauhulla. Mutta suuri enemmistö ilmaisi saatanan henkeä vastustaessaan sanomaa. He pilkkasivat ja ivasivat sanoen kaikkialla: »Ei kukaan tiedä sitä päivää eikä hetkeä.» Pahat enkelit pakottivat heitä jatkuvasti kovetuttamaan sydämensä ja hylkäämään jokaisen taivaallisen valonsäteen, jotta he joutuisivat saatanan paulaan. Useilla, jotka sanoivat odottavansa Kristusta, ei ollut mitään osaa sanoman julistamisessa. Jumalan kunnia, jonka olivat nähneet, Kristusta odottavien nöyryys ja uhrautuvaisuus ja valtavien todistusten paljous saattoi heidät tunnustamaan, että

he muka olivat vastaanottaneet totuuden. Mutta heissä ei ollut tapahtunut kääntymystä, eivätkä he olleet valmiit kohtaamaan Herraansa. {HK 265.2}

Pyhät tunsivat kaikkialla vakavaa ja harrasta rukouksen henkeä. Pyhä vakavuus lepäsi heidän yllään. Enkelit tarkkasivat suurella mielenkiinnolla sanoman vaikutusta rohkaisten niitä, jotka ottivat sen vastaan, ja irroittaen heidän mielensä maallisista asioista, jotta he voisivat ammentaa runsaasti autuuden lähteestä. Jumala hyväksyi silloin kansansa. Jeesus katseli heitä mielisuosiolla, sillä hänen kuvansa kuvastui heissä. He olivat uhranneet kaikkensa, vihkiytyneet kokonaan Jumalalle ja odottivat nyt vain hetkeä, jolloin heidät muutettaisiin kuolemattomuuteen. Mutta heidän kohtalokseen oli taas tuleva katkera pettymys. Aika, jota he odottivat ja jolloin he luulivat pelastuvansa, meni ohi. He olivat vielä maan päällä, ja kirouksen vaikutukset eivät olleet vielä milloinkaan näyttäneet ilmeisemmiltä. He olivat kiinnittäneet sydämensä taivaaseen ja olivat suloisessa odotuksessa maistaneet ikuista vapautusta, mutta heidän toiveensa eivät toteutuneet. {HK 266.1}

Pelko, mikä oli vallannut monen, ei heti hävinnyt. He eivät kohta alkaneet riemuita niistä, jotka olivat pettyneet. Mutta kun ei mitään näkyväisiä Jumalan vihan merkkejä ilmaantunut, vapautuivat he tuntemastaan pelosta ja alkoivat pilkata ja ivata. Taas Jumalan kansaa koeteltiin. Maailma nauroi, pilkkasi ja nuhteli heitä. Ja ne, jotka olivat epäilemättä uskoneet, että Jeesus oli tuleva määrättyyn aikaan herättääkseen kuolleet, muuttaakseen elossa olevat pyhät ja ottaakseen valtakunnan itselleen ikuiseksi omaisuudeksi, tunsivat samoja tunteita kuin opetuslapsetkin Jeesuksen haudalla: »He ovat ottaneet Herrani pois, enkä tiedä mihin ovat panneet hänet.» {HK 266.2}

Luku 58—Adventtiliike kuvauksellisesti esitettynä.

Minä näin useampia joukkoja, jotka näyttivät olevan köysillä yhteensidotut. Monet, jotka näihin joukkoihin kuuluivat, olivat täydellisessä pimeydessä. Heidän katseensa olivat suunnatut maahan, eikä heillä näyttänyt olevan mitään yhteyttä Jeesuksen kanssa. Mutta siellä täällä näissä eri joukoissa oli yksilöitä, joiden kasvot loistivat ja joiden katseet olivat suunnatut taivasta kohti. Jeesuksesta lähti heihin valonsäteitä, ikäänkuin auringosta. Enkeli pyysi minua katsomaan tarkasti, ja minä näin, miten enkeli vartioi jokaista, jota valonsäteet valaisivat, kun taas pimey-dessä olevia ympäröivät pahat enkelit. Kuulin erään enkelin huutavan: »Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.» {HK 267.1}

Senjälkeen kirkas valo lankesi näiden joukkojen ylle valaistakseen kaikkia, jotka tahtoivat vastaanottaa valon. Muutamat pimeydessä olevista ottivat sen ilolla vastaan. Toiset vastustivat taivaallista valoa sanoen, että se oli lähetetty harhaanjohtamaan heitä. Valo erkani heistä, ja he jäivät pimeyteen. Ne, jotka olivat saaneet valoa Jeesukselta, säilyttivät ilolla tämän uuden kalliin valon, mikä oli loistanut heille. Katsoessaan tarkasti ja jännittyneellä mielenkiinnolla Jee¬sukseen heidän kasvonsa loistivat pyhää iloa, ja yhdessä enkelin kanssa heidän kuultiin huutavan: »Pelätkää Jumalaa ja antakaa hänelle kunnia, sillä hänen tuomionsa hetki on tullut.» Heidän näin huutaessaan minä näin pimeydessä olevien tyrkkivän heitä sivuillaan ja olkapäitään. Silloin monet, joilla oli pyhä valo, katkoivat sitovat köydet eroten noista joukoista Heidän juuri tätä tehdessään joukkojen keskitse kulki niihin kuuluvia, arvossapidettyjä miehiä, joista toiset puhuivat mieluisasti, toisilla taas oli vihainen katse ja uhkaavat eleet, ja he sitoivat höltyneet köydet lujempaan. Nämä miehet sanoivat lakkaamatta: »Jumala on meidän kanssamme. Me vaellamme valossa. Meillä on totuus.» Kysyin, keitä nämä miehet olivat, ja minulle sanottiin, että he olivat saarnaajia ja johtohenkilöitä, jotka itse olivat hylänneet valon ja jotka eivät tahtoneet, että toisetkaan sitä vastaanottaisivat. {HK 267.2}

Minä näin niiden, joilla oli valo, katsovan ylöspäin odottaen palavin toivein, että Jeesus tulisi ja noutaisi heidät luokseen. Pian pilvi varjosti heitä, ja heidän kasvonsa muuttuivat surullisiksi. Kysyin, mitä pilvi tarkoitti, ja minulle osoitettiin sen tarkoittavan heidän pettymystään. Aika, jolloin he odottivat näkevänsä Vapahtajansa oli ohi, eikä Jeesus ollutkaan saapunut. Kun odottavat pyhät kävivät alakuloisiksi, niin saarnaajat ja johtomiehet, jotka olin ennen nähnyt, iloitsivat, ja kaikki ne, jotka olivat hylänneet valon, riemuitsivat suuresti saatanan ja hänen enkeliensä myös riemuitessa. {HK 268.1}

Sitten minä kuulin erään toisen enkelin sanovan: »Kukistunut, kukistunut on se suuri Babylon!» Valo loisti noille epätoivoisille, ja he kiinnittivät uudelleen katseensa Jeesukseen odottaen hartaasti hänen ilmestystään. Minä näin joukon enkeleitä

keskustelevan sen enkelin kanssa, joka oli huutanut: »Babylon on kukistunut», ja nämä yhtyivät hänen kanssaan huutamaan: »Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!» Näiden enkelien sointuvat äänet näyttivät kaikuvan kaikkialle. Erinomaisen kirkas ja ihana valo loisti niiden ympärillä, jotka olivat ottaneet vastaan ja säilyttäneet heille annetun valon. Verraton kirkkaus loisti heidän kasvoillaan, ja he yhtyivät enkelien keralla huutoon: »Katso, ylkä tulee!» Kun he ikäänkuin yksin äänin huusivat eri joukkojen keskuudessa, niin ne, jotka olivat valon hylänneet, tyrkkivät heitä ja vihaisesti katsoen ivasivat ja pilkkasivat heitä. Mutta Jumalan enkelit levitti-vät siipiään vainottujen yli, saatanan ja hänen enkeliensä koettaessa kietoa heitä pimeyteen ja johtaa heitä hylkäämään taivaasta lähetetyn valon. {HK 268.2}

Sitten minä kuulin äänen sanovan niille, joita oli tyrkitty ja solvattu: »Lähtekää pois heidän keskeltään, älkää saastaiseen koskeko.» Totellen tätä ääntä suuri osa heistä katkaisi köydet, jotka heitä sitoivat, ja jätettyään pimeydessä olevat joukot he liittyivät niihin, jotka jo aikaisemmin olivat saaneet vapautensa, ja yhtyivät iloiten heidän ääneensä. Kuulin muutamien, jotka vielä jäivät pimeydessä oleviin joukkoihin, rukoilevan hartaasti ja palavasti. Saarnaajat ja johtohenkilöt kävivät eri joukkojen luona sitoen köysiä lujempaan; mutta yhä kuulin hartaan rukouksen äänen. Sitten minä näin niiden, jotka olivat rukoilleet, ojentavan käsiään apua pyytäen siltä yhtyneeltä joukolta, joka oli vapaa ja iloitsi Jumalassa. Vastaukseksi nämä katsoivat taivaalle ja viittoilivat ylöspäin sanoen: »Lähtekää pois heidän keskeltään ja erotkaa heistä.» Minä näin yksilöiden kamppailevan saadakseen vapauden ja vihdoin he katkaisivat köydet, mitkä heitä sitoivat. He vastustivat yrityksiä, joita tehtiin köysien tiukentamiseksi, ja kieltäytyivät kuuntelemasta tuon tuostakin lausuttuja vakuutuksia: »Jumala on kanssamme. Totuus on meidän puolellamme.» {HK 269.1}

Yksi toisensa perään jätti pimeydessä olevat joukot liittyen vapaaseen joukkoon, joka näytti olevan maan yläpuolella avonaisella kentällä. Heidän katseensa olivat suunnatut ylöspäin, Jumalan kirkkaus lepäsi hei-dän yllään, ja hänen kunniakseen he kaiuttivat riemulauluja. He olivat liitetyt läheisesti yhteen, ja taivaallinen valo näytti olevan heidän verhonaan. Tämän joukon ympärillä oli muutamia, joihin valo sai vaikuttaa, mutta jotka eivät olleet erikoisessa yhteydessä tuon joukon kanssa. Kaikki, jotka rakastivat saamaansa valoa, katselivat ylöspäin jännittyneellä mielenkiinnolla, ja Jeesus katseli heitä suurella mielihyvällä. He odottivat hänen tuloaan ja ikävöivät hänen ilmestystään. Maan päälle he eivät heittäneet ainoatakaan ikävöivää silmäystä. Mutta taas pilvi asettui odottavien pyhien päälle, ja minä näin heidän luovan väsyneet silmänsä alaspäin. Kysyin muutoksen syytä. Minua opastava enkeli sanoi: »He ovat taaskin pettyneet toiveissaan. Jeesus ei vielä voi saapua maan päälle. Heidän täytyy kestää vielä suurempia koetuksia hänen tähtensä. Heidän täytyy hylätä erehdyksensä ja ihmisiltä oppimansa perimätiedot ja kääntyä kokonaan Jumalan ja hänen sanansa puoleen. Heidän täytyy tulla puhdistetuiksi,

kirkastetuiksi ja koetelluiksi. Ne, jotka kestävät tämän katkeran koetuksen, saavuttavat ikuisen voiton.» {HK 269.2}

Jeesus ei tullut maan päälle puhdistamaan pyhäkköä siten, että hän olisi puhdistanut maan tulella, kuten kaipaava, iloitseva joukko odotti. Minä näin, että he olivat laskeneet profeetallisen ajan oikein. Se päättyi vuonna 1844, ja Jeesus meni silloin kaikkein pyhimpään puhdistaakseen pyhäkön profeetallisten päivien päätyttyä. Heidän erehdyksensä johtui siitä, etteivät he ymmärtäneet, mitäjpyhäköllä tarkoitettiin, ja miten se puhdistettaisiin. Katsellessani taas odottavaa, toiveissaan pettynyttä joukkoa se näytti surulliselta. Huolellisesti nuo pettyneet tutkivat uskonsa perusteita ja profeetallista aikalaskelmaa, mutta eivät voineet löytää erehdystä. Aika oli täyttynyt, mutta missä oli heidän Vapahtajansa? He olivat kadottaneet hänet. {HK 270.1}

Minulle näytettiin opetuslasten pettymys haudalle tullessaan, kun eivät löytäneet Jeesuksen ruumista. Maria sanoi: »Ovat ottaneet Herrani pois, enkä tiedä, mihin ovat panneet hänet.» Enkelit kertoivat murheellisille opetuslapsille, että heidän Herransa oli noussut ylös ja että hän menisi heidän edellään Galileaan. {HK 270.2}

Minä näin, että Jeesus katseli samalla tavalla mitä suurimmalla myötätunnolla noita pettyneitä, jotka olivat odottaneet hänen tuloaan, ja hän lähetti enkelinsä ohjaamaan heidän mieliään, jotta he voisivat seurata häntä sinne, missä hän oli. Hän osoitti heille, ettei tämä maa ole pyhäkkö, vaan että hänen on mentävä taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimpään sovittamaan kansansa ja saamaan valtakunnan Isältään, ja sitten hän on palaava maan päälle noutamaan heidät ainiaaksi luoksensa asumaan. Ensimmäisten opetuslasten pettymys kuvaa sattuvasti niiden pettymystä, jotka odottivat Herraansa vuonna 1844. {HK 271.1}

Minut kuljetettiin siihen aikaan, jolloin Kristus riemusaatossa ratsasti Jerusalemiin. Iloitsevat opetuslapset luulivat, että hän silloin ottaisi valtakunnan itselleen ja alkaisi hallita maallisena ruhtinaana. He seurasivat Kuningastansa suurin toivein. He taittoivat oksia ihanista palmuista ja riisuivat yltään vaippansa levitellen niitä uutteralla innolla tielle. Toiset kävivät edellä, ja toiset seurasivat perässä huutaen: »Hosianna Daavidin pojalle! Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen! Hosianna korkeuksissa!» Tälläinen innostus närkästytti farisealaisia, ja he pyysivät, että Jeesus nuhtelisi opetuslapsiaan. Mutta hän sanoi heille: »Jos nämä olisivat vaiti, niin kivet huutaisivat.» Sak. 9: 9:nnessä olevan ennustuksen piti toteutua; ja kuitenkin opetuslapsia oli kohtaava katkera pettymys. Muutamien päivien kuluttua he seurasivat Jeesusta Golgatalle ja näkivät hänet verissään ja runneltuna riippuvan kauheassa ristinpuussa. He näkivät hänen tuskallisen kuolemansa ja panivat hänet hautaan. Suru painoi heidän sydäntään. Ei rahtuakaan toteutunut siitä, mitä he odottivat, ja heidän toiveensa raukesivat tyhjään Jeesuksen kuollessa. Mutta kun Jeesus

nousi kuolleista ja ilmestyi murheellisille opetuslapsilleen, elpyivät heidän toiveensa jälleen. He olivat taas löytäneet Vapahtajansa. {HK 271.2}

Minä näin, ettei niiden pettymys, jotka uskoivat Jeesuksen tulon tapahtuvan vuonna 1844, ollut niin suuri kuin ensimmäisten opetuslasten pettymys. Ennustus täyttyi ensimmäisen ja toisen enkelin sanomissa. Niitä julistettiin oikealla ajalla, ja ne suorittivat työn, minkä Herra oli aikonut niiden kautta suorittaa. {HK 272.1}

Luku 59—Eräs toinen kuvaus.

Minulle osoitettiin se mielenkiinto, millä koko taivas oli seurannut maan päällä toimitettavaa työtä. Jeesus antoi eräälle väkevälle enkelille tehtäväksi varoittaa maan asukkaita ja kehoittaa heitä valmistautumaan hänen toiselle ilmestymiselleen. Kun enkeli lähti taivaasta Jeesuksen luota, niin hänen edellään kulki äärettömän kirkas ja ihana valo. Minulle sanottiin, että hänen tehtävänään oli valaista maa kirkkaudellaan ja varoittaa ihmisiä Jumalan tulevasta vihasta. Hyvin monet ottivat valon vastaan. Muutamat heistä näyttivät sangen vakavilta, kun taas toiset iloitsivat ja ihastuivat. Kaikki, jotka vastaanottivat valon, käänsivät kasvonsa taivasta kohden ja antoivat Jumalalle kunnian. Vaikka valo levisi kaikkien yli, antautuivat muutamat ainoastaan sen vaikutuksen alaisiksi, vastaanottamatta sitä koko sydämestään. Monet täyttyi-vät suurella vihalla. Saarnaajat ja kansa yhtyivät huonompien ainesten kanssa ylimielisesti vastustamaan valoa, jota väkevä enkeli levitti. Mutta kaikki, jotka sen vastaanottivat, vetäytyivät pois maailmasta liittyen läheisesti yhteen. {HK 272.2}

Saatana ja hänen enkelinsä ahkeroitsivat innokkaasti, kääntääkseen niin monta kuin mahdollista pois valosta. Ne, jotka valon hylkäsivät, jäivät pimeyteen. Minä näin Jumalan enkelin suurella mielenkiinnolla tarkkaavan hänen omakseen tunnustautuvaa kansaa, kirjoittaakseen muistiin, minkälaista luonnetta he ilmaisivat, kun taivaallista alkuperää olevaa sanomaa heille ju¬listettiin. Ja kun sangen monet, jotka vakuuttivat Jeesusta rakastavansa, luopuivat taivaallisesta sanomasta ivaten, herjaten ja inhoten sitä,niin enkeli, jolla oli pergamentti kädessään, teki muistiinpanon heidän häpeällisestä menettelystään. Koko taivas tunsi mielipahaa siitä, että Jeesuksen seuraajiksi lukeutuvat siten halveksivat häntä. {HK 273.1}

Minä näin Jeesukseen luottavien pettymyksen, kun he eivät saaneet nähdä Herraansa odotettuna aikana. Jumalan tarkoituksena oli ollut salata tulevaisuus ja saattaa kansansa ratkaisevaan hetkeen. Jollei olisi saarnattu, että Kristus saapuu määrätyllä ajalla, ei Jumalan aikomaa työtä olisi saatu suoritetuksi. Saatana sai monen uskomaan, että suuret tapaukset tuomiopäivän ja armonajan päättymisen yhteydessä olivat vielä kaukana tulevaisuudessa. Oli senvuoksi tarpeellista, että kansa saatettiin etsimään hetkittäistä valmistautumista. {HK 273.2}

Kun aika oli mennyt ohi, liittyivät ne, jotka eivät olleet täydellisesti vastaanottaneet enkelin valoa, niihin, jotka olivat halveksineet sanomaa, ja he rupesivat pilkkaamaan noita pettyneitä. Enkelit ottivat huomioon Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvien tilan. Määrätyn ajan ohimeneminen oli koetellut heitä, ja monet oli vaa’alla punnittu ja keveiksi havaittu. Julkisesti he vakuuttivat olevansa kristityltä, mutta he laiminlöivät kuitenkin miltei joka kohdassa Kristuksen seuraamisen. Saatana riemuitsi niiden tilasta, jotka

tunnustautuivat Jeesuksen seuraajiksi. He olivat hänen ansassaan. Hän oli johtanut enemmistön poikkeamaan pois kaidalta tieltä, ja he koettivat päästä taivaaseen jotakin muuta tietä. Enkelit näkivät, että puhtaat ja pyhät olivat sekaantuneet Siionissa oleviin syntisiin ja maailmaa rakastaviin tekopyhimyksiin. Enkelit olivat vartioineet Jeesuksen todellisia opetuslapsia; mutta turmeltuneet vaikuttivat pyhiin. Niillä, joiden sydämissä paloi harras halu nähdä Jeesusta, ei ollut lupa puhua hänen tulemisestaan, sillä heidän veljikseen tunnustautuvat kielsivät heitä siitä. Enkelit katselivat tätä näkyä tuntien sääliä jäljellejääneitä kohtaan, jotka rakastivat Herransa ilmestystä. {HK 273.3}

Toinen väkevä enkeli määrättiin laskeutumaan maan päälle. Jeesus pani hänen käteensä erään kirjoituksen ja saavuttuaan maan päälle enkeli huusi: »Kukistunut, kukistunut on Babylon!» Sitten minä näin pettyneiden jälleen nostavan silmänsä taivaaseen ja odottavan uskossa ja toivossa Herransa ilmestystä. Mutta monet näyttivät jäävän tylsyyden tilaan, ikäänkuin olisivat olleet nukuksissa; kuitenkin saatoin nähdä heidän kasvoillaan syvän surun jälkiä. Kirjoitusten avulla pettyneet huomasivat olevansa viipymisen ajassa ja että heidän tulee kärsivällisinä odottaa näyn toteutumista. Sama seikka, minkä perusteella he odottivat Herraansa vuonna 1843, johti heitä odottamaan häntä myöskin vuonna 1844. Minä näin kuitenkin, ettei useimmilla ollut samaa uskonvireyttä, kuin heillä oli ollut vuonna 1843. Heidän pettymyksensä oli laimentanut heidän uskoaan. {HK 274.1}

Jumalan kansan yhtyessä toisen enkelin huutoon taivaan sotajoukot merkitsivät muistiin mitä suurimmalla mielenkiinnolla sanoman aikaansaamia vaikutuksia. He näkivät monen kristityn nimeä kantavan ivaten ja pilkaten ahdistavan niitä, joita pettymys oli kohdannut. Kun pilkkaajat lausuivat: »Ettepäs vielä ole menneet ylös!» kirjoitti muuan enkeli sanat kirjaansa. Enkeli lausui: »He herjaavat Jumalaa.» Minulle osoitettiin samankaltainen synti, mikä muinoin tehtiin. Elija oli muutettu ja otettu taivaaseen, ja hänen vaippansa oli pudonnut Elisan päälle. Silloin jumalattomat nuorukaiset, jotka olivat vanhemmiltaan oppineet tavan häväistä Jumalan miestä, kävivät Elisan perässä ja pilkkasivat häntä sanoen: »Mene ylös paljaspää! Mene ylös paljaspää!» Sillä tavoin ivaten Jumalan palvelijaa, he ivasivat itse Jumalaa ja saivat heti paikalla rangaistuksensa. Aivan samoin kohtaa niitä, jotka ovat pilkanneet ja ivanneet pyhien taivaaseenottamista, Jumalan viha, ja he tulevat tuntemaan, ettei ole vähäpätöistä leikkiä Tekijänsä kanssa. {HK 274.2}

Jeesus käski toisten enkelien mennä nopeasti elvyttämään ja vahvistamaan lastensa riutuvaa uskoa ja valmistamaan heitä ymmärtämään toisen enkelin sanomaa ja sitä tärkeää tointa, johon taivaassa pian ryhdyttäisiin. Näin näiden enkelien saavan suuren voiman ja valon Jeesukselta ja nopeasti lentävän maan päälle tehtäväänsä täyttämään — auttamaan toista enkeliä hänen työssään. Suuri valo loisti Jumalan kansan yli enkelien huutaessa: »Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!» Sitten minä näin pettyneiden nousevan ja julistavan sopusoinnussa toisen enkelin kanssa: »Katso, ylkä tulee! Menkää häntä vastaan!» Enkelien valo tunkeutui kaikkialla pimeyden läpi. Saatana ja hänen enkelinsä

koettivat estää tämän valon levenemistä ja tehdä tyhjäksi sen vaikutuksen. He kiistelivät taivaasta lähetettyjen enkelien kanssa sanoen heille, että Jumala oli pettänyt kansan ja että he eivät saisi kaikella valollaan ja voimallaankaan maailmaa usko maan, että Kristus oli tuleva. Mutta huolimatta siitä, että saatana koetti sulkea tien ja kääntää ihmisten mielet valosta, Jumalan enkelit jatkoivat edelleen työtänsä. {HK 275.1}

Valon saaneet näyttivät hyvin onnellisilta. Heidän katseensa olivat kiinteästi taivaaseen suunnatut, ja he ikävöivät Jeesuksen ilmestystä. Muutamat taas itkivät ja rukoilivat suuressa tuskassa. He näyttivät kat-sovan itseään, eivätkä uskaltaneet katsoa ylöspäin. Valo taivaasta karkoitti pimeyden heidän luotaan, ja heidän silmänsä, mitkä epätoivoisina olivat katsoneet omaan itseensä, olivat nyt taivaaseen suunnatut. Kiitollisuus ja pyhä ilo kuvastui heidän kasvoillaan. Jeesus ja koko enkelien joukko katsoivat mielihyväliä uskollisia ja odottavia pyhiä. {HK 276.1}

Ne, jotka hylkäsivät ensimmäisen, enkelin sanoman ja sitä vastustivat, menettivät toisen enkelin sanoman valon, jääden osattomiksi siitä voimasta ja kirkkaudesta, mikä seurasi sanomaa: »Katso, ylkä tulee!» {HK 276.2}

Jeesus kääntyi heistä pois vihaisin ilmein, sillä he olivat hänet ylenkatsoneet ja hylänneet. Niitä, jotka vastaanottivat sanoman, verhosi kirkkauden pilvi. He pelkäsivät kovin, etteivät vain pahoittaisi Jumalan mieltä. He odottivat, valvoivat ja rukoilivat saadakseen tietää hänen tahtonsa. Minä näin saatanan ja hänen enkeliensä koettavan pidättää tätä jumalallista valoa kansalta. Mutta niin kauan kuin odottavaiset pyhät hellivät valoa ja suuntasivat katseensa maasta Jeesukseen, ei saatanalla ollut valtaa riistää heiltä sen kalliita säteitä. Taivaasta tullut sanoma suututti saatanaa ja hänen enkeleitään ja johti ne, jotka olivat rakastavinaan Jeesusta, mutta jotka halveksivat hänen tuloaan, solvaamaan ja ivaamaan niitä, jotka säilyttivät uskollisuutensa ja luottavaisuutensa. Mutta eräs enkeli kirjoitti kirjaansa jokaisen häpeällisen loukkauksen, jokaisen halveksimisen, jokaisen vääryyden, mitä Jumalan lasten osaksi tuli niiden taholta, jotka pitivät itseään heidän veljinään. {HK 276.3}

Sangen monet koroittivat äänensä huutoon: »Katso, ylkä tulee!» ja jättivät veljensä, jotka eivät Jeesuksen ilmestystä rakastaneet ja jotka eivät sallineet heidän ajatella eikä puhua hänen toisesta tulemisestaan. Minä näin Jeesuksen kääntävän kasvonsa pois niistä, jotka hylkivät ja halveksivat hänen tuloaan. Sitten hän käski enkeleitään johtamaan hänen kansansa ulos epäpuhtaiden joukosta, jotteivät saastuttaisi itseänsä. Kaikki, jotka olivat kuuliaisia sanomalle, nousivat ja lähtivät heti vapaina ja toisiinsa yhtyneinä. Pyhä valo loisti heidän ylitsensä. He hylkäsivat maailman, uhrasivat maalliset harrastuksensa, luopuivat ajallisista aarteistansa ja suuntasivat kaihoisan katseensa taivaaseen toivoen näkevänsä rakkaan Pelastajansa. Heidän kasvoistaan säteili pyhää valoa, joka kertoi siitä rauhasta ja ilosta, mikä vallitsi heidän sydämissänsä. Jeesus käski enkeliensä mennä heitä

vahvistamaan, sillä heidän koetuksensa hetki oli lähellä. Minä näin, ettei näitä odottavaisia oltu vielä koeteltu, niinkuin heitä tuli koetella. He eivät olleet vapaat erehdyksistä. Minä näin, että Jumala armossaan ja hyvyydessään lähetti varoituksia maan asukkaille toistaen sanomia, siten johtaakseen heitä ahkerasti tutkimaan omaa sydäntään ja raamattua, jotta he voisivat vapautua pakanoilta ja Paavilaisilta perityistä harhaopeista. Näiden sanomien kautta Jumala on saattanut kansansa sellaiseen tilaan, että hän voi vaikuttaa heidän parhaaksensa suuremmalla voimalla ja että he voivat pitää kaikki hänen käskynsä. {HK 277.1}

Luku 60—Pyhäkkö.

Minulle näytettiin Jumalan kansan katkera pettymys, kun he eivät saaneet nähdä Jeesusta tuona odotettuna aikana. He eivät tietäneet, miksi heidän Vapahtajansa ei tullut, sillä he eivät voineet nähdä muuta, kuin että profeetallinen aika oli loppunut. Enkeli sanoi: »Onko Jumalan sana erehtynyt? Onko Jumala jättänyt lupauksensa täyttämättä? Ei; hän on täyttänyt kaikki, mitä on luvannut. Jeesus on noussut ja sulkenut oven taivaallisen pyhäkön pyhään sekä avannut oven kaikkein pyhimpään astuen sinne puhdistaakseen pyhäkön. Kaikki, jotka odottavat kärsivällisinä, ymmärtävät tämän salaisuuden. Ihminen on erehtynyt, mutta Jumala ei ole milloinkaan erehtynyt. Kaikki, mitä Jumala oli luvannut, täytettiin. Mutta ihminen erehtyi uskoessaan, että maa oli pyhäkkö, mikä puhdistettaisiin profeetallisen ajanjakson päätyttyä. Ihmisten toivomuksethan raukesivat tyhjään, eivätkä Jumalan lupaukset.» {HK 278.1}

Jeesus lähetti enkelinsä suuntaamaan pettyneiden huomion kaikkein pyhimpään, jonne hän oli mennyt puhdistaakseen pyhäkön ja toimittaakseen erikoista sovitusta Israelin edestä. Jeesus sanoi enkeleille, että kaikki, jotka ovat ylötäneet hänet, ymmärtävät työn, jota hän oli suorittava. Minä näin, että Jeesuksen ollessa kaikkein pyhimmässä hän ottaa Uuden Jerusalemin vaimokseen ja lopetettuaan työnsä pyhimmässä hän laskeutuu maan päälle kuninkaallisessa voimassansa ja ottaa luokseen kalliit sielut, jotka ovat hänen palaamistaan kärsivällisesti odottaneet. {HK 278.2}

Minulle osoitettiin, mitä taivaassa tapahtui profeetallisen ajanjakson kuluttua vuonna 1844. Kun Jeesus oli lopettanut palvelustehtävänsä pyhässä ja sulkenut oven sinne, lankesi synkeä pimeys niiden päälle, jotka olivat kuulleet ja hylänneet sanomat hänen tulemisestaan ja he kadottivat hänet näkyvistään. Sitten Jeesus pukeutui kalliisiin vaatteisiin. Hänen vaatteittensa liepeissä oli kulkusia ja granaattiomenia, vuoroin kumpiakin. Taidokkaasti tehty rintakilpi riippui hänen olkapäittensä varassa. Hänen liikkuessansa se kiilsi ja välkkyi, kuten timantit, suurentaen kirjaimet, mitkä näyttivät ikäänkuin rintakilpeen kirjoitetuilta tai kaiverretuilta nimiltä. Ikäänkuin kruunu oli hänen päässään. Kun hän oli täydellisesti pukeutunut, ympäröivät enkelit hänet, ja hän meni leimuavissa vaunuissa toisen esiripun sisäpuolelle. {HK 278.3}

Sen jälkeen minua pyydettiin kiinnittämään huomiotani taivaallisen pyhäkön molempiin osastoihin. Esirippu eli ovi avautui, ja minä sain luvan käydä sisälle. Ensimmäisessä osastossa minä näin kynttiläjalan, jossa oli seitsemän lamppua, näkyleipäpöydän, suitsutusalttarin ynnä suitsutusastian. Kaikki tämän osaston esineet näyttivät puhtaimmalta kullalta, heijastaen hä¬nen kuvaansa, joka sinne saapui. Esirippu, mikä erotti molemmat osastot toisistaan, oli valmistettu erivärisistä aineksista, ja siinä oli kaunis reunus, johon oli tehty kultakuvioita, mitkä esittivät enkeleitä. Esirippu kohotettiin,

ja minä katsahdin toiseen osastoon. Siellä minä näin arkin, mikä näytti olevan parhainta kultaa. Arkin ylälaitaa ympäröi mitä kauniimmin koristeltu reunus, jossa oli kruunuja esittäviä kuvioita. Arkissa oli kivitaulut, joihin kymmenen käskyä oli kaiverrettu. {HK 279.1}

Arkin kummassakin päässä oli keruupi, jotka levittivät siipensä sen ylitse, koskettaen siivillään myös toisiaan Jeesuksen pään yläpuolella hänen seisoessaan armoistuimen edessä. Heidän kasvonsa olivat käännetyt toisiinsa päin, ja he katsoivat alaspäin arkkia kohti kuvaten, miten koko enkelijoukko mielenkiinnolla katselee Jumalan lakia. Keruupien välissä oli kultainen suitsutusastia, ja kun pyhien uskossa uhratut rukoukset saapuivat Jeesuksen luo ja hän esitti ne Isälleen, nousi suitsutusastiasta hyvätuoksuinen, eri väreissä kimalteleva savupilvi. Yläpuolella sitä paikkaa, missä Jeesus seisoi arkin edessä, oli äärettömän häikäisevä kirkkaus, johon en saattanut katsoa; se näytti Jumalan valtaistuimelta. Suitsutuksen kohotessa Isän eteen valtaistuimelta lähti ääretön kirkkaus Jeesukseen, ja hänestä se levisi niiden ylitse, joiden rukoukset olivat suloisen suitsukkeen tavoin nousseet ylös. Valoa virtasi Jeesuksen päälle ylen runsaasti varjostaen armoistuimen, ja temppeli täyttyi kunnian lois¬eella. En saattanut kauan katsella tätä ääretöntä kirkkautta. Ihmiskieli ei kykene sitä kuvaamaan. Näyn valtaamana minä käännyin pois sen majesteetillisesta kirkkaudesta. {HK 279.2}

Minulle näytettiin myöskin maallinen pyhäkkö, jossa myös oli kaksi osastoa. Se muistutti taivaan pyhäkköä, ja minulle sanottiin, että se oli taivaallisen kuva. Maallisen pyhäkön ensimmäisen osaston esineet olivat yhtäläiset kuin taivaallisen pyhäkönkin ensimmäisen osaston esineet. Esirippu kohotettiin, ja minä silmäsin kaikkein pyhimpään ja näin, että siellä olevat esineet olivat juuri samallaiset kuin taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimmässäkin. Pappi suoritti palvelusta maallisen pyhäkön kummassakin osastossa. Hän meni päivittäin ensimmäiseen osastoon, mutta kaikkein pyhimpään hän meni ainoastaan kerran vuodessa, puhdistaakseen sen synneistä, mitkä sinne oli siirretty. Minä näin, että Jeesus palveli taivaallisen pyhäkön molem¬missa osastoissa. Papit menivät maalliseen pyhäkköön, mukanaan eläimen verta, joka esitti uhria synnin edestä. Kristus meni taivaalliseen pyhäkköön oman verensä kautta. Maalliset papit olivat kuoleman alaisia, eivätkä sentähden voineet pysyä kauan tehtävässään; mutta Jeesus oli pappi iankaikkisesti. Maalliseen pyhäkköön tuotujen uhrausten ja uhrien kautta Israelin lapset saattoivat omistaa itselleen tulevan Vapahtajan ansion. Viisaudessaan Jumala ilmotti meille tämän työn yksityiskohdat, jotta me niihin katsomalla ja niitä tutkimalla voisimme ymmärtää Jeesuksen työtä taivaallisessa pyhäkössä. {HK 280.1}

Kuollessaan Golgatalla Jeesus huusi: »Se on täytetty!» ja temppelin esirippu repesi kahtia ylhäältä alas asti. Täten osoitettiin, että palvelustehtävät maallisessa pyhäkössä olivat iäksi päätetyt sekä että Jumala ei enää kohtaisi pappeja maallisessa temppelissa hyväksyäksensä heidän uhrejaan. Silloin vuodatettiin Jeesuksen veri, jonka hän itse oli

uhraava taivaallisessa pyhäkössä. Kuten pappi meni kaikkein pyhimpään kerran vuodessa puhdistaakseen maallisen pyhäkön, samoin Jeesuskin meni taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimpään Daan. 8:nnessa luvussa ilmoitetun 2300 päivän päätyttyä vuonna 1844, toimittaakseen lopullisen sovituksen kaikkien niiden edestä, jotka ovat käyttäneet hyväkseen hänen välitystyötään, puhdistaakseen siten pyhäkön. {HK 281.1}

Luku 61—Kolmannen enkelin sanoma.

Kun Jeesuksen palvelus pyhässä oli päättynyt ja kun hän oli siirtynyt kaikkein pyhimpään seisoen arkin edessä, jossa Jumalan laki oli, lähetti hän erään toisen väkevän enkelin kolmannen sanoman keralla maail-maan. Enkelin käteen annettiin pergamentti, ja laskeutuessaan maan päälle voimassa ja majesteettiudessa hän julisti peloittavaa varoitusta sekä hirmuisinta uhkausta, mitä koskaan ennen on ihmisille julistettu. Tämän sanoman tarkoituksena oli saattaa Jumalan lapset varuilleen, heille kun näytettiin koetuksen ja tuskan hetkeä, mikä oli heidän edessänsä. Enkeli sanoi: »He joutuvat ankaraan taisteluun pedon ja sen kuvan kanssa. Heidän ainoa iankaikkisen elämän toivonsa on siinä, että pysyvät lujina. Vaikkapa heidän elämänsä olisi kyseessä, tulee heidän pitää kiinni totuudesta.» Kolmas enkeli lopettaa sanomansa seuraavanlaisesti: »Tässä on pyhien kärsivällisyys; tässä ovat ne, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.» (Engl. käänn.) Toistaessaan näitä sanoja hän osoitti taivaallista pyhäkköä. Kaikkien tämän sanoman vastaanottaneitten mielet ovat suunnatut kaikkein pyhimpään, missä Jeesus seisoo arkin edessä suorittaen välittäjätoimensa päättävää työtä kaikkien niiden hyväksi, joille vielä armoa tarjotaan ja jotka ovat tietämättömyydessä Jumalan lakia rikkoneet. Tämä sovitus tehdään niin hyvin kuolleiden vanhurskasten kuin elossa olevienkin vanhurskasten edestä. Se käsittä kaikki, jotka ovat kuolleet uskossa ja Kristukseen turvaten, vaikkapa ovatkin tietämättään rikkoneet käskyt, koska heillä ei ollut valoa Jumalan laista. {HK 281.2}

Sen jälkeen kun Jeesus oli avannut oven kaikkein pyhimpään saatiin valoa sapattikysymykseen, ja Jumalan kansa pantiin koetukselle, samoinkuin Israelin lapset muinoin, jotta kävisi ilmi, pitääkö se Jumalan lain vai ei. Minä näin kolmannen enkelin viittovan ylöspäin osoittaen niille, jotka olivat pettymyksen kokeneet, tietä taivaallisen pyhäkön pyhimpään. Uskon kautta käydessään kaikkein pyhimpään, he löytävät siellä Jeesuksen, ja silloin heidän ilonsa ja toivonsa alkaa uudelleen elpyä. Minä näin heidän katsovan taaksensa ja muistelevan mennyttä aikaa ja kokemuksiaan siitä asti, kun Jeesuksen toista tulemista alettiin julistaa aina siihen asti, kun profeetallinen aika meni ohi vuonna 1844. He näkevät syyn pettymykseensä, ja ilo ja varmuus elähyttää heitä jälleen. Kolmas enkeli on valaissut menneisyyttä, nykyisyyttä ja tulevaisuutta, ja he tietävät, että Jumala todellakin on kuljettanut heitä ihmeellisen kaitselmuksensa kautta. {HK 282.1}

Minulle esitettiin, että jäljellejääneet seurasivat Jeesusta kaikkein pyhimpään nähden siellä arkin ja armoistuimen, joiden ihanuus hurmasi heidät. Sitten Jeesus kohotti arkin kantta ja katso! siellä olivat kivitaulut, joille kymmenen käskyä oli kirjoitettu. He lukevat noita eläviä sanoja, mutta astuvat vavisten taaksepäin nähdessään, miten neljättä käskyä kymmenen pyhän käskyn joukossa valaisee kirkkaampi valo kuin yhdeksää muuta käskyä. Sitä ympäröi kirkas sädekehä joka puolelta. He eivät löydä mitään, mikä heille ilmoittaisi,

että sapatti on poistettu tai muutettu viikon ensimmäiselle päivälle. Sapattikäsky on aivan sama, jonka Jumala omalla äänellään julisti vuorella juhlallisen ja pelättävän loiston vallitessa, salamoiden leimahdellessa ja ukkosen jyristessä. Se kuuluu aivan samoin kuin se kuului silloin, kun Jumala sen omalla sormellaan kirjoitti kivisiin tauluihin: »Kuusi päivää tulee sinun työtä tehdä ja toimittaa kaikki askareesi; mutta seitsemäntenä päivänä on Herran, sinun Jumalasi sapatti.» He hämmästyvät nähdessään miten tarkkaa huolta kymmenistä käskyistä on pidetty. He näkevät niiden olevan lähellä Jehovaa, hänen pyhyytensä varjostamina ja suojaamina. He näkevät tallanneensa lain neljättä käskyä ja pyhittäneensä pakanoilta ja Paavilaisilta perittyä päivää Jehovan pyhittämän päivän asemesta. He nöyrtyvät Jumalan edessä surren entisiä rikkomuksiansa. {HK 283.1}

Minä näin suitsutuksen suitsutusastiassa savuavan, kun Jeesus esitti heidän tunnustuksensa ja rukouksensa Isälleen. Savun noustessa kirkas valo laskeusi Jeesuksen ja armoistuimen päälle, ja nuo hartaat ja rukoilevat sielut, jotka olivat huolissaan, koska olivat havainneet olevansa Jumalan lain rikkojia, saivat siunauksen, ja toivo ja ilo kirkasti heidän kasvojaan. He yhtyivät kolmannen enkelin työhön, ja koroittaen äänensä he julistivat vakavaa varoitusta. Ensialussa vain harvat vastaanottivat sen, mutta nuo uskolliset jatkoivat kuitenkin innolla sanoman julistamista. Sit¬ten minä näin monen ottavan vastaan kolmannen enkelin sanoman yhdistäen äänensä niihin, jotka ensiksi varoitusta ilmoittivat, ja he antoivat Jumalalle kunnian viettämällä hänen pyhittämäänsä lepopäivää. {HK 283.2}

Monilla niistä, jotka omaksuivat kolmannen enkelin sanoman, ei ollut kokemusta kahdessa edellisessä sanomassa. Saatana ymmärsi tämän ja kiinnitti heihin karsaan katseensa aikoen kukistaa heidät; mutta kolmas enkeli osoitti heille kaikkein pyhintä ja ne, joilla oli kokemusta edellisissä sanomissa, neuvoivat heille tietä taivaalliseen pyhäkköön. Monet näkivät näissä enkelien sanomissa täydellisen sopusoinnun ja ottivat ne järjestyksessä vastaan iloiten niistä sekä seurasivat Jeesusta uskon kautta taivaalliseen pyhäkköön. Nämä sanomat esitettiin minulle ikäänkuin Jumalan kansan ankkurina. Ne, jotka ymmärtävät ja vastaanottavat sanomat, varjeltuvat, niin etteivät saatanan lukuisat viettelykset voi viedä heitä mukanaan. {HK 284.1}

Suuren pettymyksen jälkeen vuonna 1844 saatana ja hänen enkelinsä toimivat ahkeruudella asettaakseen ansoja tuon yhtyneen joukon uskon horjuttamiseksi. Hän vaikutti niiden ihmisten mieliin, jotka olivat olleet sanomissa mukana ja jotka näyttivät nöyriltä. Muutamien mielestä ensimmäistä ja toista sanomaa julistettaisiin vasta tulevaisuudessa, toiset taas selittivät, että niitä oli julistettu jo kaukana menneisyydessä. Nämä toisistaan eriävät mielipiteet vaikuttivat kokemattomiin järkyttäen heidän uskoaan. Jotkut tutkivat raamattua pystyttääksensä oman, seurakunnasta riip¬pumattoman mielipiteen. Saatana riemuitsi tästä kaikesta, sillä hän tiesi voivansa vaikuttaa niihin, jotka irtaantuivat ankkurista, erilaatuisten vääryyksien kautta ja keikutella heitä moninaisissa

opintuulissa. Monet, jotka olivat johtaneet ensimmäisen ja toisen sanoman työtä, kielsivat nyt sanomat, ja seurakunnassa vallitsi erimielisyys, epäsopu ja epäjärjestys. {HK 284.2}

Huomioni kiinnitettiin William Milleriin. Hän näytti kiusaantuneelta ja tunsi huolta ja tuskaa oman kansansa tähden. Ne, jotka olivat olleet yksimielisiä ja rakastaneet toisiaan vuonna 1844, alkoivat kadottaa rak-kautensa ja vastustivat toisiaan vaipuen kylmään, välinpitämättömään tilaan. Tätä katsellessaan murhe kulutti hänen voimansa. Näin johtavien henkilöiden pitävän häntä silmällä peläten, että hänkin vastaanottaisi kolmannen enkelin sanoman ja Jumalan käskyt. Ja kallistuessaan taivaallista valoa kohti nämä miehet laativat jonkin suunnitelman kääntääkseen hänen mielensä siitä pois. Inhimillisiä keinoja käyttäen häntä koetettiin pidättää pimeydessä ja hänen vaikutustaan koetettiin säilyttää niiden keskuudessa, jotka vastustivat totuutta. Vihdoin William Miller koroitti äänensä taivaan valoa vastaan. Hän erehtyi kieltäytyessään vastaanottamasta sanomaa, mikä olisi täydelleen selittänyt hänen pettymyksensä syyn luoden valoa ja kirkkautta entisyyteen. Sanoma olisi elvyttänyt hänen uupuneet voimansa, tehnyt hänen toivonsa valoisaksi ja johtanut häntä kunnioittamaan Jumalaa. Hän nojautui inhimilliseen viisauteen jumalallisen viisauden sijasta. Mutta koska vaikea työ Mestarinsa palveluksessa oli murtanut hänen voimansa ja koska hän oli jo iäkäs, ei hän ollut siinä määrin vastuunalainen kuin ne, jotka estivät häntä vastaanottamasta totuutta. He ovat vastuunalaisia; heidän päällään synti lepää. {HK 285.1}

Jos William Miller olisi nähnyt kolmannen sanoman kirkkauden, olisivat monet asiat, mitkä hänestä tuntuivat epäselviltä ja arvoituksellisilta, saaneet selityksensä. Mutta hänen veljensä teeskennellen osoittivat niin suurta rakkautta ja mielenkiintoa häntä kohtaan, ettei hän katsonut voivansa eroittautua heistä. Toisaalta hänen sydämensä kallistui totuuteen, toisaalta hän taas katsoi veljiinsä, jotka vastustivat totuutta. Saattaisiko hän irtaantua niistä, jotka olivat seisoneet hänen rinnallansa julistaen sanomaa Jeesuksen tulemisesta? Hän ajatteli, etteivät he suinkaan johtaisi häntä harhapoluille. {HK 286.1}

Jumala salli hänen joutua saatanan ja kuoleman vallan alle, kätkien hänet hautaan niiltä, jotka herkeämättä koettivat houkutella häntä pois totuudesta. Mooses erehtyi, kun hän oli saapumaisillaan luvattuun maahan. Samaten William Miller'kin, juuri kuin hän oli pian pääsemäisillään taivaalliseen Kaanaaseen, erehtyi salliessaan vaikutuksensa kääntyä totuutta vastaan. Toiset häntä siihen johtivat; ja heidän täytyy siitä vastatakin. Mutta enkelit vartioitsevat Jumalan palvelijan kallista tomua, ja hän on tuleva esiin viimeisen pasuunan soidessa. {HK 286.2}

Luku 62—Luja koroke.

Minä näin hyvin suojatun ja lujan joukon, joka ei antanut vähäistäkään apua niille, jotka tahtoivat horjuttaa Kristuksen seurakunnan uskoa. Jumala katseli heitä mielisuosiolla. Minulle osoitettiin kolme porrasaskelta — ensimmäisen, toisen ja kolmannen enkelien sanomat. Enkeliseuralaiseni sanoi: »Voi sitä joka näistä sanomista siirtää lankun tai liikuttaa naulaakaan. Näiden sanomien oikein ymmärtäminen on ratkaisevan tärkeä. Sielujen kohtalo riippuu tavasta, millä sanomat vastaanotetaan.» Minä sain jälleen seurata näitä sanomia, ja minä näin, miten kalliilla hinnalla Jumalan kansa oli ostanut kokemuksensa. Ne oli saatu suurten kärsimysten ja ankarien taistelujen kautta. Jumala oli johtanut heitä porras portaalta eteenpäin, kunnes hän oli asettanut heidät kiinteälle, liikkumattomalle korokkeelle. Minä näin ihmisten lähestyvän koroketta tarkastellen sen perustuksia. Muutamat iloi¬ten astuivat sille aivan heti. Toiset taas alkoivat etsiä vikoja perustuksissa. Heidän mielestään olisi pitänyt tehdä parannuksia, jolloin koroke olisi tullut täydelli¬semmäksi ja kansa paljon onnellisemmaksi. Muutamat astuivat pois korokkeelta ruveten sitä tutkimaan, ja he selittivät, että se oli laskettu väärin. Mutta minä näin, että melkein kaikki seisoivat lujina korokkeella kehoittaen niitä, jotka olivat lähteneet pois, lopettamaan syyttämisensä, sillä Jumala oli Rakennusmestari, ja he olivat ryhtyneet taisteluun häntä vastaan. He luettelivat Jumalan ihmeellisiä tekoja, Jumalan, joka oli heitä johtanut tälle lujalle korokkeelle ja yhdessä he nostivat silmänsä taivaaseen kunnioittaen Jumalaa suurella äänellä. Tämä vaikutti muutamiin, jotka olivat soimaten jättäneet korokkeen, ja nöyrän näköisinä he astuivat sille uudelleen. {HK 286.3}

Huomioni suunnattiin aikaan, jolloin Kristuksen ensimmäistä tulemista julistettiin. Johannes lähetettiin Elijan hengessä ja voimassa valmistamaan tietä Jeesukselle. Ne, jotka hylkäsivät Johanneksen todistuksen, eivät hyötyneet Jeesuksen opetuksista. Vastustamalla sanomaa, mikä ilmoitti hänen tuloaan, he joutuivat sellaiseen tilaan, että heidän oli vaikea vastaanottaa mitä voimakkaimpia todistuksia siitä, että hän oli Messias. Saatana johti niitä, jotka hylkäsivät Johanneksen sanoman, niin pitkälle, että he hylkäsivät ja ristiinnaulitsivat Kristuksen. Siitä oli seurauksena etteivät he voineet osallistua helluntaipäivän siunauksesta, mikä olisi neuvonut heille tien taivaalliseen pyhäkköön. Temppelin esiripun repeäminen osoitti, etteivät juutalaisten uhrit ja säännökset enää kauemmin kelpaisi. Suuri Uhri oli uhrattu ja hyväksytty, ja Pyhä Henki, joka vuodatettiin helluntaipäivänä, johti opetuslasten mielen maallisesta pyhäköstä taivaalliseen pyhäkköön, jonne Jeesus oli mennyt oman verensä kautta, vuodattaakseen opetuslapsilleen sovitustyönsä siunaukset. Mutta juutalaiset jätettiin täydelliseen pimeyteen. He hylkäsivät koko pelastussuunnitelmaa koskevan valon, minkä olisivat voineet saada ja luottivat yhä edelleen hyödyttömiin uhreihinsa ja uhritoimituksiinsa. Taivaallinen pyhäkkö oli ottanut maallisen pyhäkön paikan, eikä heillä kuitenkaan ollut vähintäkään tietoa muutoksesta.

Sentähden he eivät voineet saada mitään hyötyä Kristuksen välitystyöstä pyhässä. {HK 287.1}

Monet katselevat kauhulla juutalaisten menettelyä heidän hylätessään ja ristiinnaulitessaan Kristuksen, ja lukiessaan kertomusta siitä, miten häntä häpeällisesti kohdeltiin, he luulevat rakastavansa häntä ja väittävät, etteivät he olisi kieltäneet häntä, kuten Pietari teki, eivätkä ristiinnaulinneet häntä, kuten juutalaiset tekivät. Mutta Jumala, joka lukee kaikkien sydämet, on pannut koetteelle sen rakkauden, minkä he sanoivat omaavansa Jeesusta kohtaan. Koko taivas vartioitsi suurimmalla mielenkiinnolla ensimmäisen enkelin sanoman vastaanottamista. Mutta monet, jotka tunnustivat rakastavansa Jeesusta ja jotka vuodattivat kyyneleitä lukiessaan kertomusta rististä, ivasivat hyvää sanomaa hänen tulemisestansa.

Sensijaan että olisivat ottaneet sanoman vastaan ilolla, he selittivät sen viittelykseksi. He vihasivat niitä, jotka rakastivat hänen ilmestystänsä, erottaen heidät seurakunnista. Ne, jotka hylkäsivät ensimmäisen sanoman, eivät voineet saada hyötyä toisesta sanomasta; eivätkä he liioin hyötyneet keskiyönhuudostakaan, minkä tarkoituksena oli valmistaa heitä seuraamaan Jeesusta uskon kautta taivaallisen pyhäkön kaikkein pyhimpään. Hylätessään kaksi edellistä sanomaa he pimittivät ymmärryksensä, niin etteivät taitaneet nähdä mitään valoa kolmannessa sanomassa, mikä osoittaa tien kaikkein pyhimpään. Minä näin, että niinkuin juutalaiset ristiinnaulitsivat Jeesuksen, niin nimiseurakunnatkin ristiinnaulitsivat nämä sanomat, ja siitä syystä ei heillä ole vähäistäkään tietoa tiestä kaikkein pyhimpään, eivätkä he saa mitään hyötyä Jeesuksen esirukouksista siellä.

Kuten juutalaiset uhrasivat hyödyttömiä uhrejaan, samoin nämäkin lähettävät rukouksia siihen osastoon, mistä Jeesus on poistunut; ja saatana, mielistyneenä petokseen ja omaksuen uskonnollisuuden leiman, suuntaa itseensä nimikristittyjen huomion ja vaikuttaa voimallaan, tunnusteoillaan ja valheellisilla ihmeillään kietoaksensa heidät ansaansa. Muutamia hän viettelee yhdellä tavalla, toisia jollakin toisella tavalla. Hänellä on erilaisia eksytyksiä eri henkilöitä varten. Muutamat katsovat kammolla jotakin petosta, vaikkakin samalla kertaa ovat valmiit omaamaan jonkun toisen petoksen. Muutamia saatana pettää spiritismin kautta. Hän esiintyy myöskin valon enkelinä levittäen vaikutustaan ympäri maata väärien uskonpuhdistusliikkeitten kautta. Seurakunnat pöyhkeilevät uskoen että Jumala ihmeellisellä tavalla työskentelee heidän hyväkseen, vaikka se onkin toinen henki, mikä tekee työtään. Innostus raukeaa tyhjään jättäen maailman ja seurakunnat entistä pahempaan tilaan. {HK 288.1}

Minä näin, että Jumalalla on vilpittömiä lapsia nimiadventistien ja langenneiden seurakuntien joukossa, ja ennenkuin vitsaukset vuodatetaan, kutsutaan sekä saarnaajia että kansaa ulos näistä seurakunnista, ja he ottavat iloiten totuuden vastaan. Saatana tietää tämän, ja ennen kolmannen enkelin voimakkaan huudon kaikumista, hän synnyttää

herätystä näissä uskonnollisissa ryhmissä, jotta totuuden hylänneet sielut luulisivat Jumalan olevan heidän kanssaan. Hän toivoo voivansa eksyttää vilpittömiä heidän seassaan ja johtaa heitä ajattelemaan, että Jumala edelleenkin toimii näissä seurakunnissa. Mutta valo loistaa, ja kaikki vilpittömät jättävät langenneet seurakunnat asettuen Jumalan jäännöskansan puolelle. {HK 290.1}

Luku 63—Spiritismi.

Minulle esitettiin koputusten viettelys. Minä näin saatanalla olevan voiman kutsua esille olentoja, jotka tekeytyvat Jeesuksessa nukkuviksi sukulaisiksemme tai ystäviksemme. Saadaan näyttämään siltä, ikäänkuin nämä ystävät todella olisivat saapuvilla. He toistavat eläessään puhumiaan sanoja, joita me olimme kuulleet, ja korvamme erottavat aivan saman äänensävyn, mikä heillä oli, kun olivat vielä elossa. Kaiken tämän tarkoituksena on eksyttää maailma ja johtaa ihmiset tähän harhauskoon. {HK 290.2}

Minä näin, että pyhien tulee saada perusteellinen tieto nykyisestä totuudesta, jota he ovat velvolliset raamatulla puolustamaan. Heillä tulee olla selvä käsitys kuolleiden tilasta, sillä perkeleitten henget tulevat vielä ilmestymään heille sanoen olevansa heidän rakkaita ystäviään tai sukulaisiaan, ja ne julistavat heille epäraamatullisia oppeja. He tekevät, minkä vain voivat, herättääkseen ihmisissä myötätuntoa, ja he suorittavat sa¬nojensa tueksi ihmetöitä pyhien nähden. Jumalan kansan tulee varustautua näitä henkiä vastaan sillä raamatun totuudella, että kuolleet eivät tiedä mitään sekä että ne, jotka heille ilmaantuvat, ovat perkeleitten hen¬kiä. {HK 290.3}

Meidän tulee huolellisesti tarkastaa toivomme perustusta, sillä me saamme vielä tehdä selkoa siitä raamatulla. Tämä eksytys leviää, ja me joudumme vielä taisteluun sen kansssa kasvoista kasvoihin. Jollemme ole valmistuneet siihen, lankeamme me vihollisen ansaan, ja tulemme voitetuiksi. Mutta jos osaltamme teemme mitä voimme ollaksemme valmiit taistelua varten, mikä on juuri tulossa, suorittaa Jumala osansa, ja hänen kaikkivoipa käsivartensa on suojeleva meitä. Ennemmin hän lähettäisi kaikki kirkkaudessa asuvat enkelinsä avuksi uskollisille sieluille heitä suojaamaan, kuin sallisi saatanan valheellisten ihmetöitten eksyttää heitä ja johtaa harhapoluille. {HK 291.1}

Minä näin sen nopeuden, millä tämä eksytys levisi. Sain nähdä salaman nopeudella kulkevan matkustajajunan. Enkeli pyysi minua katsomaan tarkkaan. Kiinnitin silmäni junaan. Näytti siltä, että koko maailma oli junassa. Senjälkeen hän osoitti minulle junailijan, joka näytti komealta ja kauniilta henkilöltä, johon kaikki matkustajat katsoivat kunnioituksella. Hämmästyksissäni kysyin seurassani olleelta enkeliltä, kuka hän oli: »Hän on saatana. Hän on junailijana valkeuden enkelin muodossa. Hän on ottanut maailman vangiksensa. Heidät on jätetty voimallisen eksytyksen valtaan uskoaksensa valheen, jotta heidät tuomittaisiin. Tämä taas, joka on arvoltaan seuraava hänen jälkeensä, on koneenkäyttäjä, ja muilla hänen apulaisillaan on erilaisia tehtäviä ja virkoja, senmukaan kuin hän heitä tarvitsee. Ja kaikki he kulkevat salaman nopeudella turmiotaan kohden.» {HK 291.2}

Kysyin enkeliltä, oliko ketään jäänyt jäljelle. Hän pyysi minua katsomaan päinvastaiseen suuntaan, ja minä näin pienen joukon vaeltavan kaidalla polulla. He näyttivät kaikki olevan lujasti toinen toisiinsa yhdistetyt totuuden siteillä, mutta samalla he näyttivät väsyneiltä, ikäänkuin olisivat kestäneet ankaria koetuksia ja taisteluita. Ja tuntui kuin aurinko olisi juuri tullut näkyviin pilven takaa valaisten heidän kasvoaan ja suoden heille riemuitsevan ilmeen, ikäänkuin heidän voittonsa olisi jo ollut melkein saavutettu. {HK 292.1}

Minä näin, että Herra oli antanut maailmalle tilaisuuden huomata ansan. Jo sen, ettei tehdä erotusta hyvän ja pahan välillä, tulisi olla kristityille riitävänä todistuksena, vaikkei muuta todistusta olisikaan, paljastamaan vihollisen ansan. Saatana esittää, että Thomas Paine, jonka ruumis on jo muuttunut mullaksi ja joka herätetään kuolleista toisessa ylösnousemuksessa tuhannen vuoden kuluttua saamaan palkkansa ja kärsimään toisen kuoleman, on muka taivaassa erittäin korkeassa asemassa. Saatana käytti häntä maan päällä niin kauan kuin se oli mahdollista, ja nyt hän jatkaa samaa työtä sen väitöksen kautta, että Thomas Painella on hyvin korkea ja kunnioitettu paikka taivaassa. Niin¬kuin hän opetti täällä, sanoo saatana hänen opettavan myöskin taivaassa. On niitä, jotka ovat inhoten ja kammoten katselleet hänen elämäänsä ja kuolemaansa, sa¬moinkuin hänen eläessään opettamiaan turmiollisia oppejaankin, mutta jotka nyt antautuvat hänen opetettavikseen, hänen, joka oli yksi kelvottomimmista ja turmeltuneimmista maan päällä eläneistä ihmisistä, sellainen, joka halveksi Jumalaa ja hänen lakiaan. {HK 292.2}

Hän, joka on valheiden isä, sokaisee ja eksyttää maailmaa lähettämällä enkelinsä puhumaan apostolien puolesta ja esittämään, että he vastustavat sitä, mitä he kirjoittivat Pyhän Hengen johtamina maan päällä eläessään. Nämä valheen enkelit saattavat apostolitkin turmelemaan omia opetuksiaan ja julistamaan ne väärennetyiksi. Näin toimien saatana tuntee mielihyvää, kun saa siten syöstä nimikristityt ja koko maailman epävarmuuteen Jumalan sanan suhteen. {HK 292.3}

Tämä pyhä kirja katkaisee hänen tiensä tehden turhiksi hänen aikeensa, ja senpä vuoksi hän johtaakin heitä epäilemään sen jumalallista alkuperää. Sitten korottaa hän uskottoman Thomas Paine’n, ikäänkuin tämä olisi kuoltuaan astunut taivaaseen ja nyt toimisi maailman opettajana pyhien apostolien kanssa, joita hän vihasi maan päällä ollessaan. {HK 293.1}

Saatana määrää jokaiselle enkelilleen tehtävän. Hän vaatii, että he kaikki noudattavat oveluutta, taidokkuutta ja kekseliäisyyttä. Muutamia heistä hän neuvoo suorittamaan apostolien osaa ja puhumaan heidän puolestaan, kun taas toiset näyttävät epäuskoisten ja jumalattomien ihmisten osaa, ihmisten, jotka kuolivat Jumalaa kiroten, mutta jotka nyt muka ovat sangen uskonnollisia. Mitään erotusta ei tehdä pyhimpien apos¬tolien ja inhoittavimpien epäuskoisten välillä. Molempien sanotaan opettavan samaa. On yhdentekevää, ketä saatana käyttää puhetorvenaan, kunhan vain hänen aikeensa toteutuvat.

Hän oli niin läheisessä yhteydessä Thomas Paine'n kanssa, tämän eläesssä, auttaen häntä hänen työssään, että hänen on varsin helppoa täsmälleen tuntea ne sanat, joita Paine käytti. Hänen ei myöskään ole vaikeata muistaa sen miehen käsialaa, joka häntä niin uskollisesti palveli toteuttaen hänen aikomuksensa niin hyvin. Saatana saneli suuren osan hänen kirjoituksistaan, ja hänen on helppoa sanella mielipiteitä enkeliensä kautta nykyäänkin ja saada ne näyttämään siltä, kuin jos Thomas Paine, joka elossa ollessaan oli pahan nöyrä palvelija, olisi ne puhunut. Tämä on saatanan mestariteos. Tämä oppi kokonai¬suudessaan, mikä otaksutaan olevan apostolien ja pyhien sekä kuolleitten jumalattomien ihmisten antamaa, on kotoisin suorastaan saatanasta. {HK 293.2}

Sen seikan, että saatana väittää hänen, jota hän niin suuresti rakasti ja joka vihasi Jumalaa niin täydellisesti, nyt olevan pyhien apostolien ja enkelien seurassa kirkkaudessa, pitäisi olla kylliksi poistamaan peitteen kaikkien silmiltä ja paljastamaan saatanan pimeät ja salaperäiset työt. Todellisuudessa hän sanoo maailmalle ja epäilijöille: Ei ole ensinkään väliä miten pahoja olette, ei ole väliä uskotteko tai oletteko uskomatta Jumalaan tahi raamattuun. Eläkää, niinkuin haluatte, taivas on kuitenkin kotinne! Sillä kaikkihan tietävät, että jos Thomas Paine on taivaassa ja siellä sangen kor¬keassa asemassa, niin varmasti hekin sinne pääsevät. Tämä erhetys on niin räikeä, että jokainen, joka tahtoo, voi sen huomata. Saatana tekee nykyaikana Thomas Paine'n kaltaisten henkilöiden kautta juuri sitä, mitä hän on koettanut tehdä aina lankeemuksestansa saakka. Vallallaan ja petollisilla ihmeillään hän pyrkii repimään rikki kristittyjen toivon perustuksen, sammuttamaan auringonvalon, minkä tulisi loistaa heille heidän kulkiessaan kaitaa tietä taivaaseen. Hän koettaa saada maailman uskomaan, ettei raamattu ole innoitettu eikä tavallista kertomuskirjaa yhtään parempi, ja samalla hän asettaa spiritistiset ilmestykset raamatun tilalle. {HK 294.1}

Siinä on välikappale, mikä on kokonaan saatanan vallan ja valvonnan alainen, ja hän voi saada maailman uskomaan, mitä hän tahtoo. Kirjan, joka on tuomitseva hänet, ja hänen seuraajansa, hän heittää pimeyteen, missä toivoo sen olevankin. Maailman Vapahtajan hän sanoo olevan vain tavallisen ihmisen. Kuten Jeesuksen hautaa vartioiva roomalainen vartioväki levitti sitä valheellista tietoa, minkä ylipapit ja kansan vanhimmat olivat sen suuhun panneet, niin samoin koettavat nämäkin luuloteltujen henki-ilmestysten harhaanjohdetut seuraajaraukat väittää ja tehdä ilmeiseksi, ettei Vapahtajan syntymässä, kuolemassa ja ylösnousemuksessa ole mitään yliluonnollista. Syrjäytettyään Jeesuksen he kiinnittävät maailman huomion omaan itseensä, tunnustekoihinsa ja petollisiin ihmeisiinsä, mitkä muka ovat, kuten he selittävät, Kristuksen tekoja paljon suurempia. Siten maailma kiedotaan paulaan ja tuuditetaan turvallisuuden uneen, jottei se näkisi hirveätä pettymistään ennen seitsemän viimeisen vit¬sauksen vuodattamista. Saatana nauraa nähdessään suunnitelmiensa onnistuvan hyvin ja nähdessään koko maailman joutuneen ansaan. {HK 294.2}

Luku 64—Ahneus.

Minä näin saatanan käskevän enkeleitään panemaan ansoja etenkin niiden tielle, jotka ikävöivät ja odottavat Kristuksen toista ilmestystä pitäen kaikki Jumalan käskyt. Saatana kertoi enkeleilleen, että seurakunnat nukkuvat ja että hän voi ne pitää vallassaan lisäämällä voimiaan ja valheellisia ihmeitään. »Mutta», hän sanoi, »sapatinpyhittäjien lahkoa me vihaamme, sillä se toimii lakkaamatta meitä vastaan ja voittaa puolelleen alamaisiamme johtaen heitä pitämään Jumalan vihattua lakia. Menkää ja juovuttakaa tämän maailman huo¬lilla ne, joilla on maita ja rahaa. Jos te saatte heidät kiinnittämään sydämensä tämän maailman rikkauksiin niin me voimme vielä voittaa heidät. He voivat tunnustaa, mitä haluavat, kunhan te vain saaatte heidät huolehtimaan enemmän rahasta kuin Kristuksen valtakunnan menestyksestä ja niiden totuuksien levittämisestä, joita me vihaamme. Esittäkää maailma heille viehättävimmässä valossaan, jotta he rupeaisivat sitä rakastamaan ja jumaloimaan. Meidän täytyy pitää hallussamme kaikki varat, jotka voimme saada käsiimme. Jota anteliaimmin Kristuksen seuraajat uhraavat varojaan hänen palvelukseensa sitä enemmän he tuottavat vahinkoa valtakunnallemme voittamalla puolelleen alamaisiamme. Heidän järjestäessään kokouksiaan eri paikkakunnilla me olemme vaarassa. Olkaa silloin erittäin valppaita. Koettakaa, mikäli mahdollista, saada aikaan häiriötä ja epäjärjestystä. Koettakaa riistää keskinäinen rakkaus. Masentakaa ja saattakaa alakuloisiksi heidän saarnaajansa, sillä me vihaamme heitä. Esittäkää kaikkia mahdollisia verukkeita niille, joilla on varoja, jotteivät niitä luovuttaisi Jumalan työhön. Jos voitte, niin pitäkää raha-asiat hallintonne alaisina ja saattakaa heidän saarnaajansa puutteeseen ja ahdinkoon. Tämä heikentää heidän rohkeuttaan ja lamauttaa heidän innostustaan. Taistelkaa viimeiseen asti. Toimikaa niin, että ahneus ja rakkaus maallisiin rikkauksiin muodostaisi heidän luonteittensa johtavat piirteet. Sillä niin kauan kuin nämä luonteenominaisuudet saavat hallita, pysyvät pelastus ja armo syrjäytettyinä. Ympäröikää heidät kaikilla houkutuksilla, ja he joutuvat varmasti omiksemme. Emmekä me silloin ole saaneet ainoastaan heitä haltuumme, vaan he eivät enää kykene vihattavalla vaikutuksellaan johtamaan muita taivaaseen. Jos joku tuntee kehoitusta antamaan, niin herättäkää hänessä vastenmielisyyttä ja haluttomuutta, jotta hän antaisi vain vähän.» {HK 295.1}

Minä näin, että saatana toteuttaa suunnitelmansa hyvin. Kun Jumalan palvelijat panevat toimeen kokouksia, on saatana enkeleineen läsnä työtä estämässä. Alituiseen hän herättää Jumalan kansassa mielijohteita. Muutamia hän johtaa yhdellä tavalla, toisia taas toisella tavalla käyttäen aina edukseen veljien ja sisarien huonoja ominaisuuksia ja kiihoittaen ja ärsyttäen heidän luontaisia taipumuksiaan. Jos he ovat taipuvaisia itsekkyyteen ja ahneuteen, asettuu saatana heidän sivulleen, koettaen kaikilla voimillaan johtaa heitä hemmoittelemaan helmasyntejään. Jumalan armo ja totuuden valo voivat hetkeksi aikaa

sulattaa heidän pahat himonsa ja itsekkäät tunteensa, mutta jolleivat he saavuta niistä täydellistä voittoa, tulee saatana silloin, kun he eivät ole armon pelastavan vaikutuksen alaisia, ja tukahuttaa jokaisen ylevän periaatteen ja jalon anteliaisuuden, ja he alkavat ajatella, että heiltä vaaditaan liian paljon. He väsyvät hyvän tekemiseen ja unohtavat sen suuren uhrauksen, minkä Jeesus teki lunastaakseen heidät saatanan vallasta ja toivottomasta kurjuudesta. {HK 296.1}

Saatana käytti hyväkseen Juudaksen ahneutta ja itsekästä luonnetta saaden hänet nurisemaan, kun Maria kaatoi kallisarvoisen voiteen Jeesuksen päälle. Juudas piti tätä suurena tuhlauksena ja sanoi, että voide olisi voitu myydä ja siitä saadut rahat antaa köyhille. Hän ei välittänyt köyhistä, mutta tuo runsas uhraus Jeesukselle oli hänestä liikaa tuhlausta. Juudas piti Herransa vain muutaman hopearahan arvoisena, joista hän oli valmis hänet myymään. Ja minä näin, että on muutamia Juudaksen kaltaisia niiden joukossa, jotka sanovat odottavansa Herraansa. He ovat saatanan vallan alla, vaikka eivät tiedä sitä. Jumala ei voi ensinkään hyväksyä ahneutta tai itsekkyyttä, ja hän inhoaa niiden rukouksia ja todistuksia, jotka suosivat näitä pahoja ominaisuuksia. Kun saatana näkee, että aika on lyhyt, koettaa hän johtaa ihmiset yhä suurempaan itsekkäisyyteen ja ahneuteen, ja sitten hän riemuitsee, kun huomaa heidät saidoiksi, ahnaiksi ja itsekkäiksi, sellaisiksi, jotka ajattelevat vain itseään. Jos heidän silmänsä avautuisivat, näkisivät he saatanan helvetillisessä riemastuksessa iloitsevan heistä ja nauravan niiden hulluudelle, jotka omaksuvat hänen neuvonsa ja kietoutuvat hänen pauloihinsa. {HK 297.1}

Saatana ja hänen enkelinsä huomaavat näiden henkilöiden saituudenosoitukset ja ahneudessa tehdyt teot ja esittävät ne Jeesukselle ja hänen pyhille enkeleilleen sanoen pilkaten: »Nämä ovat Kristuksen seuraajia! He valmistautuvat tullakseen muutetuiksi kuolemattomuuteen!» Saatana vertaa heidän menettelyään raamatunpaikkoihin, joissa selvästi nuhdellaan sellaisesta menettelystä ja sanoo sitten taivaan enkeleitä herjaten: »Nämä seuraavat Kristusta ja hänen sanaansa! Sellaiset ovat Kristuksen uhrin ja lunastustyön hedelmät!» Inhoten kääntyvät enkelit tuosta näystä. Jumala vaatii, että hänen kansansa on aina toiminnassa; ja kun he väsyvät hyvää tekemään, väsyy hänkin heihin. Minä näin, että Jumala on suuresti pahoillaan vähäisimmästäkin itsekkyydestä, mikä ilmenee hänen omakseen tunnustautuvassa kansassa, jolta Jeesus ei säästänyt omaa kallista elämäänsäkään. Jokainen itsekäs, ahne ihminen lankeaa pois kaidalta polulta. Kuten Juudas myi Herransa, niin hekin myyvät hyvät periaatteet, ylevän ja jalon mielen hetken kestävän, maallisen voiton tähden. Kaikki sellaiset seulotaan pois Jumalan kansan keskuudesta. Niiden, jotka tahtovat saavuttaa taivaan, tulee ylläpitää kaikella voimallaan taivaan periaatteita. Heidän sydämensä tulee laajeta rakkaudesta ja hyväntahtoisuudesta eikä kuihtua itsekkyydestä. Heidän tulee käyttää joka tilaisuus tehdäkseen hyvää toisilleen vaalien siten taivaan periaatteita. Jeesus esitettiin minulle täydellisenä esikuvana. Hänen

elämässään ei nähty milloinkaan itsekkäitä pyyteitä, vaan aina epäitsekästä rakkautta ja myötätuntoa. {HK 298.1}

Luku 65—Seulominen.

Minä näin muutamien rukoilevan Jumalaa lujalla uskolla ja tuskallisin huudoin. Heidän kasvonsa olivat kalpeat, ja niissä kuvastui syvä huoli, mikä ilmaisi heidän sisäistä kamppailuaan. Heidän kasvoillaan kuvastui myöskin luja päättäväisyys ja suuri vakavuus. Suuria hikipisaroita valui heidän otsiltaan. Silloin tällöin vaikenivat heidän kasvonsa merkiksi Jumalan mielisuosiosta, ja jälleen ne saivat saman vakavan, hartaan ja tuskaisen ilmeen. {HK 299.1}

Pahat enkelit kokoontuivat heidän ympärilleen kietoakseen heidät pimeyteen ja hälventääkseen Jeesuksen heidän näkyvistään, jotta heidän katseensa kiintyisivät ympäröivään pimeyteen, ja he lakkaisivat luottamasta Jumalaan ja nurisivat häntä vastaan. Heidän ainoa turvansa oli siinä, että he pitivät silmiään taivaaseen suunnattuina. Jumalan enkelit olivat saaneet tehtäväkseen suojella pyhiä, ja kun pahat enkelit levittivät myrkyllistä ilmaa heidän ympärilleen, levittelivät taivaalliset enkelit lakaamatta siipiään heidän yllään hajoittaakseen paksua pimeyttä. {HK 299.2}

Kun rukoilevat pyhät yhä lähettivät palavia huutojaan Jumalan puoleen, lähti toisinaan Jeesuksesta valonsäde heihin rohkaisten heidän sydämiään ja valaisten heidän kasvojaan. Minä näin, että muutamat eivät ottaneet osaa tuskalliseen taisteluun ja rukoukseen. He näyttivät välinpitämättömiltä ja huolettomilta. He eivät vastustaneet ympäröivää pimeyttä, ja se sulki heidät ikäänkuin paksuun pilveen. Jumalan enkelit jättivät heidät rientäen niiden avuksi, jotka rukoilivat hartaasti. Minä näin Jumalan enkelien kiiruhtavan auttamaan niitä kaikkia, jotka taistelivat kaikin voimin vastustaakseen pahoja enkeleitä ja jotka koettivat auttaa itseään rukoilemalla lakkaamatta ja kestävinä Jumalaa. Mutta pyhät enkelit jättivät ne, jotka eivät ollenkaan yrittäneet auttaa itseään, enkä minä heitä enää nähnyt. {HK 299.3}

Kysyin näkemäni seulomisen merkitystä ja minulle osoitettiin, että sen aiheuttaa se suora todistus, jonka aikaansaa uskollisen Todistajan neuvo Laodikean seurakunnalle. Se vaikuttaa vastaanottajan sydämessä ja saattaa hänet kohottamaan vanhurskauden lippua ja julistamaan suoraa totuutta. Muutamat eivät siedä tätä suoraa todistusta. He ryhtyvät sitä vastustamaan, ja seurauksena on seulominen Jumalan kansan keskuudessa. {HK 300.1}

Minä näin, ettei uskollisen Todistajan todistusta ole puoleksikaan tarkattu. Vakavaa todistusta, josta seurakunnan kohtalo riippuu, on pidetty mitättömän arvoisena, jollei kokonaan hylätty. Tämän todistuksen täytyy saada aikaan todellisen parannuksenteon.

Kaikki, jotka sen vilpittömästi vastaanottavat, seuraavat sitä myöskin ja puhdistuvat sen kautta. {HK 300.2}

Enkeli lausui: »Kuuntele!» Pian minä kuulin ikäänkuin monien täysin sävelin ja sopusointuisesti soivien soittimien äänen. Se oli mahtavampaa ja ihanampaa kuin mikään ennen kuulemani soitanto. Minusta tuntui, kuin se olisi ollut täynnä armoa, sääliä ja ylentävää, pyhää iloa. Se tunki läpi koko olemukseni. Enkeli virkkoi jälleen: »Katso!» Huomioni kääntyi joukkoon, jonka olin nähnyt ja jota oli suuresti seulottu. Minulle näytettiin ne, jotka olin ennen nähnyt itkevän ja rukoilevan suuressa tuskassa. Heitä ympäröivien enkelien joukko oli kaksinkertaistunut, ja he olivat puetut varustuksiin päästä jalkoihin asti. He liikkuivat säännöllisessä järjestyksessä kuin sotilasjoukko. Heidän kasvonsa kuvastivat sitä vakavaa taistelua, jonka olivat taistelleet, sitä tuskallista kamppailua, jonka olivat kestäneet. Siitä huolimatta heidän kasvonsa, joissa oli suuren sisäisen tuskan jäljet, säteilivät taivaan kirkkautta ja valoa. He olivat saaneet voiton, ja se täytti heidät suurella kiitollisuudella ja pyhällä ilolla. {HK 300.3}

Tämän joukon luku oli pienentynyt. Muutamia oli seulottu ja jätetty tiepuoleen. Huolettomat ja välinpitämättömät, jotka eivät liittyneet niihin, jotka pitivät voittoa ja pelastusta niin suuressa arvossa, että tahtoivat rukoillen ja suuressa tuskassa kilvoitellen ne saavuttaa, jäivät pimeyden valtaan voittoa ja pelastusta saamatta. Heidän paikkansa täyttivät toiset, jotka ottivat totuuden vastaan asettuen uskollisten riveihin. Pahat enkelit yhä tunkeilivat heidän ympärilleen, mutta niillä ei ollut vähäistäkään valtaa heihin. {HK 301.1}

Minä kuulin niiden, jotka olivat pukeutuneet varustuksiin, julistavan totuutta suurella voimalla. Se teki vaikutuksensa. Monet olivat olleet kahleissa. Muutamia vaimoja oli kahlehtinut heidän miehensä, ja vanhemmat olivat kahlehtineet lapsiaan. Vilpittömät sielut, joita oli estetty kuulemasta totuutta, ottivat sen nyt innolla vastaan. He olivat kadottaneet kaiken pelkonsa omaisiin ja sukulaisiin, ja yksin totuus oli heille kallis. He olivat isonneet ja janonneet totuutta. Se oli heille elämää kalliimpi ja rakkaampi. Kysyin, mikä oli saanut aikaan tämän suuren muutoksen. Eräs enkeli vastasi: »Sen on saanut aikaan iltasade, virvoitus Herran kasvoilta, kolmannen enkelin voimakas huuto!» {HK 301.2}

Valituilla oli suuri voima. Enkeli sanoi: »Katso!» Huomioni kiintyi jumalattomiin eli uskottomiin. He olivat kaikki liikkeellä. Jumalan kansalla oleva into ja voima oli herättänyt ja raivostuttanut heitä. Hämmennystä ja levottomuutta oli kaikkialla. Minä näin heidän ryhtyvän toimenpiteisiin sitä joukkoa vastaan, jolla oli Jumalan valo ja voima. Pimeys synkkeni pyhien ympärillä, mutta he seisoivat silti lujina Jumalaan turvaten, ja hänen mielisuosionsa lepäsi heidän yllään. Näin heidän olevan hämmennyksissä; sitten kuulin heidän hartaasti rukoilevan Jumalaa. Lakkaamatta, yötä ja päivää, he huusivat: »Sinun tahtosi, oi Jumala, tapahtukoon! Jos se koituu nimesi kirkastamiseksi, niin valmista

kansallesi pelastuksen tie! Vapahda meidät pakanoista, jotka ovat ympärillämme. He ovat päättäneet surmata meidät; mutta sinun käsivartesi voi pe¬lastaa meidät.» Ainoastaan nämä sanat saatan muistaa. Kaikki näyttivät syvästi tuntevan arvottomuutensa, ilmaisten halua kokonaan alistua Jumalan tahtoon. Kuitenkin jokainen heistä poikkeuksetta hartaasti rukoili ja taisteli saadakseen pelastuksen. {HK 301.3}

Pian sen jälkeen kuin he olivat aloittaneet hartaasti rukoilla, halusivat enkelit, myötätuntoisina heitä kohtaan, mennä vapauttamaan heidät, mutta pitkäkasvuinen, johtava enkeli ei sitä sallinut. Hän sanoi: »Jumalan tahto ei ole vielä täytetty. Heidän on juotava katkera malja. Heidät on kasteella kastettava.» {HK 302.1}

Pian kuulin Jumalan äänen, joka liikutti taivasta ja maata. Syntyi voimakas maanjäristys. Rakennukset kukistuivat joka puolella. Sitten minä kuulin riemukkaan, kovan ja sointuvan voitonhuudon. Silmäsin joukkoa, joka vähän aikaisemmin oli suuressa ahdingossa ja orjuudessa. Heidän vankeusaikansa oli ohi. Ihana valo valaisi heitä. Miten kauniilta he näyttivätkään! Kaikki huolten ja väsymysten merkit olivat kadonneet, ja kaikkien kasvot uhkuivat kauneutta ja terveyttä. Heidän vihollisensa, pakanat, jotka heidän ympärillään olivat, kaatuivat maahan ikäänkuin kuolleina; he eivät saattaneet sietää sitä valoa, mikä säteili vapahdettuihin pyhiin. Tämä valo ja kirkkaus jäi pyhiin, siksi kunnes Jeesus ilmestyi taivaan pilvissä, ja uskolliset ja koetellut muutettiin ajanrahdussa, silmänräpäyksessä, kirkkaudesta kirkkauteen. Ja haudat aukenivat, ja pyhät, kuolemattomuudella puettuina, tulivat esiin huutaen: »Voitto kuolemasta ja haudasta!» Yhdessä elossa olevien pyhien kanssa heidät temmattiin yläilmoihin Herraansa vastaan, riemuisien voitonja ilohuutojen kaikuessa heidän huulillaan. {HK 302.2}

Luku 66—Babylonin synnit.

Minä näin, että senjälkeen kuin toinen enkeli julisti kirkkokuntien lankeemusta, ne ovat tulleet yhä turmeltuneimmiksi. Niillä on nimi, että ovat Kristuksen seuraajia, ja kuitenkin on ihan mahdotonta huomata eroa niiden ja maailman välillä. Saarnaajat valitsevat saarnaaiheensa Jumalan sanasta, mutta heidän saarnansa sisältö on kevyttä ja silittelevää. Luonnollisella sydämellä ei ole mitään sitä vastaan sanottavaa. Lihallinen sydän vihaa ainoastaan totuuden henkeä ja voimaa sekä pelastusta Kristuksessa. Kansan suosimissa saarnoissa ei ole mitään, mikä saisi saatanan vihan purkautumaan, syntiset vapisemaan, sydämet ja omattunnot ajattelemaan nopeasti lähestyvän tuomion peloittavia todellisuuksia. Jumalattomat ihmiset yleensä tyytyvät hurskauden muotoon ilman tosi jumalisuutta, ja sellaista uskontoa he tukevat ja kannattavat. {HK 303.1}

Enkeli sanoi: »Ei mikään muu, kuin vanhurskauden koko sota-asu, tee ihmistä kykeneväksi voittamaan

pimeyden voimia ja pysymään voittajana. Saatana on ottanut täydellisesti haltuunsa kirkkokunnat. Riiputaan kiinni siinä, mitä ihmiset ovat sanoneet ja tehneet, sensijaan että seurattaisiin Jumalan selviä ja suoria totuuksia. Maailman henki ja ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Kun totuutta yksinkertaisuudessaan ja voimassaan, sellaisena kuin se on Jeesuksessa, esitetään todistuksena maailman henkeä vastaan, synnyttää se kohta vainon mieltä. Sangen monet niistä, jotka käyvät kristityistä, eivät ole tunteneet Jumalaa. Luonnollisessa sydämessä ei ole tapahtunut muutosta, ja lihallinen mieli on vihollisuuskannalla Jumalaan. He ovat saatanan uskollisia seuraajia, vaikkapa ovatkin omaksuneet toisen nimen.» {HK 304.2}

Minä näin, että senjälkeen kuin Jeesus jätti taivaallisen pyhäkön pyhän, mennen toisen esiripun sisäpuolelle, seurakunnat ovat täyttyneet kaikenlaisilla saastaisilla ja inhottavaisilla linnuilla. Minä näin seurakunnissa paljon syntiä ja jumalattomuutta, ja siitä huolimatta niiden jäsenet tunnustautuvat kristityiksi. Heidän tunnustuksensa, heidän rukouksensa ja heidän todistuksensa ovat kauhistuksena Jumalalle. Enkeli lausui: »Jumalan tuoksua ei ole heidän kokouspaikoissansa. He harjoittavat itsekkäisyyttä, kavaluutta ja petosta tuntematta omantunnon soimauksia. Ja kaikkien näiden pahojen ominaisuuksiensa yli he heittävät uskonnollisuuden vaipan.» Minulle osoitettiin nimikristittyjen ylpeys. Jumala ei ole heidän ajatuksissaan; lihallisessa mielessään he ajattelevat vain itseään; he koristelevat kuolevaisia ruumisraukkojaan, ja sitten he katselevat itseään tyytyväisyydellä ja mielihyväliä. Jeesus ja enkelit katselevat heitä vihastuneina. Enkeli sanoi: »Heidän syntinsä ja ylpeytensä ovat ulottuneet taivaaseen saakka. Heidän osansa on heille valmistettu. Oikeudenmukaisuus ja tuomio ovat kauan uinuneet, mutta ne pian heräävät. Minun on kosto, minä tahdon kostaa, sanoo Herra.»

Kolmannen enkelin hirmuiset uhkaukset toteutuvat, ja kaikki jumalattomat saavat juoda Jumalan vihan maljasta. Pahojen enkelien lukematon joukko hajaantuu ympäri koko maan tunketutuen kirkkoihin. Nämä saatanan edus¬tajat katselevat uskonnollisia yhdyskuntia riemuiten, sillä uskonnon vaippa verhoo suurimmat rikokset ja pahuudet. {HK 304.1}

Koko taivas katselee loukatulla tunnolla, miten ihmiset saattavat lähimmäisensä, jotka myösovat Jumalan käsialaa, alennuksen syvimpiin syvyyksiin, samalle tasolle kuin järjettömät luontokappaleet. Ne, jotka tunnustavat olevansa kalliin Vapahtajan seuraajia, hänen, joka aina täyttyi säälillä nähdessään ihmiskunnan kärsimyksiä ja tuskaa, ottavat koko sydämestään osaa tähän ennenkuulumattomaan, kamalaan ja törkeään syntiin, käyden kauppaa ihmisorjilla ja -sieluilla. Inhimillistä kärsimystä levitetään paikasta paikkaan, ihmisiä ostetaan ja myydään. Enkelit ovat merkinneet tämän kaiken kirjoihinsa. Hurskasten orjien ja orjattarien, isien ja äitien, lasten, veljien ja sisarien kyyneleet ovat kaikki talletetut Jumalan leiliin. Jumala pidättää kiivauttansa enää vain vähän aikaa. Hänen vihansa on sytytetty tätä kansaa vastaan ja varsinkin niitä uskontokuntia vastaan, jotka ovat antaneet suostumuksensa tälle kauhealle kaupalle ja jotka ovat itse siihen ottaneet osaa. Monet, jotka tunnustautuvat sävyisän ja nöyrän Jeesuksen seuraajiksi, katselevat sydämettömällä välinpitämättömyydellä tätä vääryyttä, sortoa ja suuria kärsimyksiä. Monet heistä saattavat itse inhottavalla tyytyväisyydellä ryhtyä aiheuttamaan kaikkea tätä kuvaamatonta tuskaa; ja silti heillä on rohkeutta kumartaa ja rukoilla Jumalaa. Se on suurta pilkantekoa. Saatana riemuitsee siitä ja moittii Jeesusta ja hänen enkeleitään sellaisesta epäjohdonmukaisuudesta, sanoen helvetillisellä riemulla: »Semmoisia ovat Kristuksen seuraajat!» {HK 305.1}

Kun nämä samat henkilöt, jotka ovat kristityltä olevinaan, lukevat marttyyrien kärsimyksistä, vierivät kyyneleet heidän poskipäiltään. He kummastelevat, että ihmiset ovat joskus voineet olla niin paatuneita, että ovat ruvenneet harjoittamaan sellaista julmuutta lähimmäisiään kohtaan. Kuitenkin ne, jotka näin ajattelevat ja puhuvat, pitävät samaan aikaan ihmisolentoja orjuudessa. Eikä siinä vielä kaikki; he katkovat ihmisten väliset luonnolliset siteet julmalla tavalla sortaen lähimmäisiään. He saattavat kiduttaa heitä mitä epäinhimillisemmin, samalla sydämettömällä raakuu¬della, jota paavilaiset ja pakanat ilmaisivat Kristuksen seuraajia kohtaan. Enkeli sanoi: »Pakanoilla ja Paavilaisilla on oleva Jumalan tuomion täytäntöönpanon päivänä huokeampaa kuin tällaisilla ihmisillä.» Sorrettujen huudot ovat nousseet taivaaseen saakka, ja enkelit ovat ihan hämmästyksissään niistä sanomatto¬mista, tuskallisista kärsimyksistä, joita Luojansa kuvan mukaan luodut ihmiset aiheuttavat lähimmäisilleen. Enkeli lausui: »Sortajain nimet on kirjoitettu verellä ja kastettu kärsimysten tuskallisilla ja polttavilla kyyneleillä. Jumalan viha ei lakkaa, ennenkuin hän on saattanut tämän valon maan juomaan raivonsa maljan pohjasakat, ennenkuin hän on maksanut kaksinkertaisesti Babylonille. Kostakaa hänelle sen mukaan kuin hän on tehnyt ja antakaa hänelle kaksinkertaisesti hänen tekojensa

mukaan; siihen maljaan, johon hän on kaatanut, kaatakaa te hänelle kaksinkertaisesti.» {HK 306.1}

Minä näin, että orjanomistaja joutuu vastaamaan orjansa sielusta, jota hän on pitänyt tietämättömyydessä. Orjan synneistä saa hänen herransa rangaistuksen. Jumala ei voi ottaa taivaaseen orjaa, jota on pidetty orjuudessa ja alennuksessa ja joka ei tunne ollenkaan Jumalaa eikä raamattua, eikä pelkää mitään muuta kuin isäntänsä ruoskaniskuja ollen järjettömiä luontokappaleitakin alemmalla asteella. Mutta Jumala menettelee orjan suhteen parhaimmalla tavalla, niinkuin vain säälivä Jumala voi menetellä. Hän antaa hänen tulla, niinkuin ei häntä olisi ollutkaan, kun taas hänen herransa täytyy kärsiä seitsemän viimeistä vitsausta ja sitten nousta ylös toisessa ylösnousemisessa kärsiäkseen toisen, mitä hirmuisimman kuoleman. Sitten on Jumalan oikeudenmukaisuus tuleva tyydytetyksi. {HK 306.2}

Luku 67—Voimakas huuto.

Minä näin enkelien kiirehtivän edestakaisin taivaassa, laskeutuvan maan päälle ja nousevan jälleen taivaaseen, valmistaen jonkun tärkeän tapauksen täyttymistä. Sitten minä näin toisen mahtavan enkelin, jolle annettiin tehtäväksi laskeutua maan päälle, yhdistää äänensä kolmannen enkelin ääneen antaakseen voimaa hänen sanomalleen. Enkelille annettiin suuri voima ja kirkkaus, ja kun hän laskeutui maan päälle, vaikeni maa hänen kirkkaudestaan. Valo, mikä tätä enkeliä seurasi, säteili kaikkialle hänen huutaessaan valtavasti ja kovalla äänellä: »Kukistui, kukistui se suuri Babylon ja joutui perkeleitten asumasijaksi ja kaikellaisten saastaisten henkien tyyssijaksi ja kaikellaisten saastaisten ja inhottavain lintujen tyyssijaksi.» Toisen enkelin kautta annettu sanoma Babylonin kukistumisesta toistetaan ja sen lisäksi mainitaan siinä niistä turmeluksista, mitkä ovat saaneet sijaa seurakunnissa vuoden 1844:n jälkeen. Tämän enkelin työ sattuu oikeaan aikaan liittyen kolmannen enkelin sanoman viimeiseen suureen työhön, kun sanomaa julistetaan voimakkaalla äänellä. Täten Jumalan kansa valmistuu kestämään kiusausten aikaa, jonka he saavat pian kohdata. Minä näin suuren valon lepäävän heidän yllään ja he yhtyivät yhdessä pelottomina julistamaan kolmannen enkelin sanomaa. {HK 307.1}

Enkeleitä lähetettiin auttamaan mahtavaa taivaan enkeliä, ja minä kuulin ääniä, jotka tuntuivat kaikuvan kaikkialla: »Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin hänen vitsauksiansa kärsiä. Sillä hänen syntinsä ulottuvat aina taivaaseen asti ja Jumala on muistanut hänen rikoksensa.» Tämä sanoma näytti olevan lisäys kolmanteen sanomaan, liittyen siihen samoinkuin keskiyönhuuto liittyi toisen enkelin sanomaan vuonna 1844. Jumalan kunnia lepäsi kärsivällisten, odottavien pyhien yllä ja pelottomina he antoivat viimeisen vakavan varoituksen kaikua, julistaen Babylonin kukistumista ja kehoittaen Jumalan kansaa lähtemään siitä ulos, jotta voisivat pelastua sen hirvittävästä tuomiosta. {HK 308.1}

Valo, mikä koitti odottaville, tunkeutui kaikkialle, ja ne eri seurakunnissa olevat, joilla oli jotain valea ja jotka eivät olleet kuulleet eivätkä hylänneet kolmea sanomaa, ottivat kutsusta vaarin ja lähtivät langenneista kirkkokunnista. Monet olivat tulleet vastuunalaiseen ikään, senjälkeen kuin näitä sanomia oli alettu julistaa. Näille loisti valo, ja he saivat etuoikeuden valita joko elämän tai kuoleman. Muutamat valitsivat elämän asettuen niiden puolelle, jotka odottivat Herraansa ja pitivät kaikki hänen käskynsä. Kolmas sanoma oli tekevä työnsä; kaikkia oli sen kautta koeteltava ja kalliit sielut oli kutsuttava ulos uskonnollisista yhdyskunnista. Pakottava voima vaikutti rehellisissä, ja Jumalan voiman ilmaukset aiheuttivat pelkoa heidän epäuskoisissa sukulaisissaan ja ystävissään pidättäen heitä, niin että he eivät rohjenneet eikä heillä ollut voimaakaan vastustaa niitä, jotka tunsivat Jumalan Hengen työtä itsessään. Viimeinen kutsu vietiin jopa orjaraukoillekin, ja hurskaat heidän joukossaan puhkesivat ihastuksissaan laulamaan

ilolauluja onnellisen vapau¬tuksen riemukkaassa odotuksessa. Heidän herransa eivät kyenneet heitä hillitsemään; pelko ja hämmästys piti heitä äänettöminä. Valtavia tunnustekoja tehtiin, sairaita parannettiin, ja merkit ja ihmeet seurasivat uskovaisia. Jumala oli mukana työssä ja jokainen pyhä, seurauksia pelkäämättä, noudatti omantuntonsa vakaumusta, liittyen niihin, jotka pitivät kaikki Jumalan käskyt; ja kaikkialla he julistivat voimalla kolmatta sanomaa. Minä näin, että tämä sanoma tulee päättymään voimalla, mikä on paljon suurempi keskiyönhuudon voimaa. {HK 308.2}

Jumalan palvelijat, puettuina voimalla korkeudesta, valaistuin ja pyhää alttiutta heijastavin kasvoin lähtivät julistamaan taivaallista sanomaa. Uskonnollisiin joukkoihin hajoitetut sielut ottivat kutsun vastaan ja heitä kehoitettiin rientämään joutuin ulos tuomituista seurakunnista, kuten Lootia kehoitettiin rientämään ulos Sodomasta, ennen sen häviötä. Jumalan kansa vahvistui siitä suuresta kirkkaudesta, mikä runsaana lepäsi heidän yllään valmistaen heidät kestämään koetuksen hetkeä. Minä kuulin kaikkialla monen äänen sanovan: »Tässä on pyhien kärsivällisyys; tässä ne ovat, jotka pitävät Jumalan käskyt ja Jeesuksen uskon.» {HK 309.1}

Luku 68—Kolmannen sanoman työ päätetty.

Huomioni suunnattiin aikaan, jolloin kolmannen enkelin sanoma päättyisi. Jumalan voima oli levännyt kansansa yllä; he olivat suorittaneet työnsä loppuun ja olivat valmistautuneet edessänsä olevaa koetuksen hetkeä varten. He olivat saaneet iltasateen eli virvoituksen Herran kasvoilta, ja elävä todistus oli tullut jälleen elvytetyksi. Viimeinen suuri varoitus oli kaikunut kaikkialla, ja se oli ärsyttänyt ja raivostuttanut maan asukkaat, jotka eivät tahtoneet sanomaa ottaa vastaan. {HK 310.1}

Minä näin enkelien kiiruhtavan edestakaisin taivaassa. Muuan enkeli, jolla oli kirjoitusneuvot lanteillaan, palasi maan päältä ja kertoi Jeesukselle, että hänen työnsä oli tehty sekä että pyhät oli laskettu ja sinetöity. Sitten näin Jeesuksen, joka oli palvellut kymmenen käskyä sisältävän arkin edessä, heittävän kädestään suitsutusastian ja kohottavan kätensä sanoen kovalla äänellä: »Seontäytetty.» Ja koko enkeliparvi otti kruunut pois päästänsä Jeesuksen antaessa seuraavan julistuksen: »Vääryyden tekijä tehköön yhä edelleen vääryyttä ja joka on saastainen, saastukoon yhä edelleen ja joka on vanhurskas, tehköön yhä edelleen vanhurskautta ja joka on pyhä, pyhittyköön yhä edelleen.» {HK 310.2}

Jokaisen kohtalo oli ratkaistu joko elämäksi tai kuolemaksi. Jeesuksen palvellessa pyhäkössä tuomiota oli pidetty ensin kuolleisiin vanhurskaisiin ja sitten elossa oleviin vanhurskaisiin nähden. Kristus oli saanut valtakuntansa sovitettuaan kansansa ja pyyhittyään pois heidän syntinsä. Valtakunnan alamaiset oli koottu. Karitsan häät olivat päättyneet. Valtakunta ja kaiken taivaan alla olevien valtakuntien suuruus annettiin Jeesukselle ja pelastuksen perinneille. Jeesus oli hallitseva kuningasten Kuninkaana ja herrain Herrana. {HK 310.3}

Kun Jeesus poistui kaikkein pyhimmästä, kuulin minä kulkusten kilinää hänen vaatteissansa, ja jätettyään pyhäkön pimeä pilvi peitti maan asukkaat. Silloin ei ollut enää välittäjää rikollisen ihmisen ja vihastuneen Jumalan välillä. Niin kauan kuin Jeesus vielä oli Jumalan ja syyllisen ihmisen välillä, oli jotakin, mikä pidätti kansaa, mutta astuttuaan pois ihmisen ja Isän väliltä, poistui se, mikä kansaa pidätti, ja saatana sai täyden vallan auttamattomasti paatuneissa. Oli mahdotonta vuodattaa vitsauksia, niinkauan kuin Jeesus vielä toimitti palvelusta pyhäkössä. Mutta kun hänen työnsä siellä on täytetty ja hänen välittäjätehtävänsä päätetty, ei enää mikään pidätä Jumalaa vihaa, ja silloin se purkautuu raivolla suojaa vailla olevien syyllisten päälle, jotka ovat ylenkatsoneet pelastuksen ja vihanneet nuhteita. Tuona hirmuisena aikana, Jeesuksen välitystyön päättymisen jälkeen, pyhät elivät pyhän Jumalan edessä ilman välimiestä. Kunkin asia oli ratkaistu, jokainen jalokivi luettu. Jeesus viipyi hetkisen taivaallisen pyhäkön ulkoisimmassa osastossa ja

synnit, jotka oli tunnustettu hänen vielä kaikkein pyhimmässä ollessaan, pantiin saatanan, synnin alkajan, pääl¬le, jonka täytyy kärsiä rangaistus niistä. {HK 311.1}

Sitten minä näin Jeesuksen riisuvan yltään papillisen pukunsa ja pukeutuvan kuninkaallisiin vaatteisiinsa. Hänellä oli päässään monta kruunua, kruunu kruunun sisässä. Enkelijoukkojen ympäröimänä hän jätti taivaan. Vitsaukset vuodatettiin maan asukkaitten yli. Muutamat syyttivät ja kirosivat Jumalaa. Toiset hyökkäsivät Jumalan kansan luo pyytäen saada opetusta, miten voisivat välttää Jumalan tuomion. Mutta pyhät eivät voineet tehdä mitään heidän hyväkseen. Viimeinen kyynel syntisten edestä oli vuodatettu, viimeinen tuskan rukous uhrattu, viimeinen taakka kannettu ja viimeinen varoitus annettu. Armon suloääni ei enää kutsunut heitä. Silloin kun pyhät ja koko taivas osoittivat innostusta heidän pelastumiseksensa ei heillä itsellään ollut mitään innostusta. Elämä ja kuolema oli pantu heidän eteensä. Monet halusivat saada elämän, mutta eivät ollenkaan pyrkineet sitä saavuttamaan. He eivät valinneet elämää, ja nyt ei enää ollut sovittavaa verta, mikä olisi pessyt pois heidän velkansa, ei säälivää Vapahtajaa, joka olisi rukoillut heidän puolestaan ja huutanut: »Säästä, säästä syntistä hiukan kauemmin.» Koko taivas oli yhtynyt Jeesukseen kuullessaan nuo hirvittävät sanat: »Se on tehty. Se on täytetty.» Pelastussuunnitelma oli käynyt täytäntöön, mutta vain harvat olivat vastaanottaneet pelastuksen. Kun armon hellä ääni vaimeni, valtasi pelko ja kauhu jumalattomat. Hirvittävän selvästi he kuulivat sanat: »Liian myöhään! Liian myöhään!» {HK 311.2}

Ne, jotka eivät olleet pitäneet Jumalan sanaa arvossa, juoksivat edestakaisin, vaeltaen mereltä merelle ja pohjoisesta itään Herran sanaa etsien. Enkeli sanoi: »He eivät löydä sitä. Nälkä on maassa; ei leivän nälkä eikä veden jano, vaan nälkä kuulla Herran sanaa. Kuinka paljon he antaisivatkaan yhdestä Jumalan suosiota ilmaisevasta sanasta! Vaan sitä ei anneta; heidän täytyy yhä isota ja janota. Päivä päivältä he ovat halveksineet pelastusta pitäen maallista rikkautta ja maallista nautintoa taivaallisia aarteita ja nautintoja parempana. He ovat hylänneet Jeesuksen ja ylenkatsoneet hänen pyhänsä. Saastaisen täytyy pysyä saastaisena iäti.» {HK 312.1}

Useat jumalattomista raivostuivat kovin kärsiessään vitsausten vaikutuksista. Se oli kauhean tuskan näky. Vanhemmat soimasivat katkerina lapsiaan ja lapset vanhempiaan, veljet sisariaan ja sisaret veljiään. Äänekästä valituksen huutoa kuului joka suunnalta: »Sinä se olit, joka estit minua omaksumasta totuutta, mikä olisi pelastanut minut tästä kauheasta hetkestä.» Katkerassa vihassa kansa kääntyi saarnaajiinsa päin syyttäen heitä ja sanoen: »Te ette ole varoittaneet meitä. Te puhuitte meille, että koko maailma kääntyisi ja huusitte: Rauha, rauha, karkoittaaksenne kaiken heränneen pelon. Te ette ole kertoneet meille tästä hetkestä ja niitä, jotka meitä sen suhteen varoittivat, te kutsuitte kiihkoilijoiksi ja pahoiksi ihmisiksi, jotka tahtoivat meidät tuhota.» Mutta minä näin, että semmoiset saarnaajat eivät päässeet Jumalan vihan kiivautta pakoon. Heitä kohtaava kärsimys oli kymmenen kertaa ankarampi kuin heidän kansansa kärsimys. {HK 312.2}

Luku 69—Ahdistuksen aika.

Minä näin pyhien jättävän kaupungit ja kylät ja liittyvän yhteen asuen mitä yksinäisimmillä seuduilla. Enkelit pitivät huolen heidän leivästään ja vedestään, jumalattomien kärsiessä nälkää ja janoa. Sitten minä näin maailman johtohenkilöiden neuvottelevan keskenään, ja saatana ja hänen enkelinsä hääräilivät ahkerina heidän ympärillään. Minä näin erään kirjoituksen, jota monistettiin ja levitettiin maan eri osiin ja jossa määrättiin, että jolleivät pyhät luopuisi erikoisesta us¬kostansa, hylkäisi sapattia ja alkaisi pyhittää viikon ensimmäistä päivää, olisi kansalla vapaus määrätyn ajan jälkeen tappaa heidät. Mutta tuona koetuksen hetkenä pyhät olivat tyyniä ja rauhallisia, turvasivat Jumalaan ja luottaen hänen lupauksiinsa uskoivat, että pelastuksen tie avautuisi heille. Muutamilla paikoilla, ennen käskyn täytäntöönpanemisaikaa, jumalattomat hyökkäsivät pyhien kimppuun tappaakseen heidät; mutta enkelit sotamiesten muodossa sotivat heidän puolestaan. Saatana etsi tilaisuutta tappaakseen Korkeimman pyhät; mutta Jeesus käski enkeliensä vartioida heitä. Tekemällä liiton niiden kanssa, jotka olivat pitäneet hänen lakinsa, Jumala oli saava kunnian kansaansa ympäröivien pakanoiden edessä; ja Jee¬sus oli saava kunnian muuttaessaan kuolemaa näkemättä uskollisina pysyneet, ne, jotka olivat niin kauan häntä odottaneet ja ikävöineet. {HK 313.1}

Pian minä näin pyhien kärsivän suurta henkistä tuskaa. Maanpiirin jumalattomat asukkaat näyttivät ympäröivän heitä. Kaikki ulkonaiset seikat todistivat heitä vastaan. Muutamat alkoivat pelätä, että Jumala olisi heidät viimeinkin jättänyt jumalattomien hukutettaviksi. Mutta jos heidän silmänsä olisivat avautuneet, olisivat he nähneet Jumalan enkelien ympäröivän heitä. Tämän suojaavan enkelijoukon takana oli kiukkuisten jumalattomien suuri joukko ja heidän takanaan pahojen enkelien joukko, joka kehoitti jumalattomia kiireesti tappamaan pyhät. Mutta ennenkuin he saattoivat lähestyä Jumalan kansaa, täytyi heidän ensiksi tunkeutua mahtavan, pyhän enkelijoukon läpi. Se oli mahdotonta. Jumalan enkelien läsnäolo pakotti heidät peräytymään saattaen myös heidän ympärillään tunkeilevat pahat enkelit vetäytymään pois. {HK 314.1}

Hetki oli pelottavan ja hirvittävän tuskan hetki pyhille. öin ja päivin he huusivat Jumalan puoleen vapautusta saadakseen. Ulkonaisista seikoista päättäen ei näkynyt mitään pelastuksen mahdollisuutta. Jumalattomat olivat jo alkaneet riemuiten huutaa: »Miksi ei teidän Jumalanne vapauta teitä meidän käsistämme? Miksi ette mene taivaaseen ja pelasta elämäänne?» Mutta pyhät eivät tarkanneet heidän sanojaan. Jaakobin lailla he taistelivat Jumalan kanssa. Enkelit halusivat pelastaa heidät, mutta heidän täytyi odottaa vielä vähän aikaa. Jumalan kansan täytyi juoda kärsimysten maljan ja tulla kasteella kastetuksi. Enkelit,

uskollisina luottamustoimelleen, jatkoivat vartioimistaan. Jumala ei sallisi nimensä tulla häväistyksi pakanain keskuudessa. Aika, jolloin hän oli ilmaiseva suuren voimansa ja vapauttava pyhänsä kunnialla oli melkein tullut. Nimensä kunnian tähden hän vapauttaisi kaikki, jotka olivat kärsivällisinä häntä odottaneet ja joiden nimet olivat elämän kirjaan kirjoitetut. {HK 314.2}

Huomioni kiinnitettiin uskolliseen Nooaan. Kun sade lankesi ja tuhotulva tuli, oli Nooa mennyt perheensä kera arkkiin, jonne Jumala oli heidät sulkenut. Nooa oli uskollisesti varoittanut silloisen maailman asukkaita, heidän pilkatessaan ja solvaistessaan häntä. Ja kun vedet kohosivat maan päälle ja yksi toisensa jälkeen upposi, huomasivat he arkin, josta he olivat tehneet niin paljon pilaa, keinuvan varmana vesillä suojellen uskollista Nooaa ja hänen perhettään. Ja minä näin, että samoin pelastettaisiin Jumalan kansakin, joka oli uskollisesti varoittanut maailmaa hänen tulevasta vi¬hastaan. Jumala ei salli jumalattomien tuhota niitä, jotka odottavat muuttumista ja jotka eivät tahdo kumartaa pedon määräystä eivätkä vastaanottaa sen merkkiä. Minä näin, että jos jumalattomat olisivat saaneet luvan tappaa pyhät, olisi se ollut mieluista saatanalle ja hänen pahoille enkeleilleen ja kaikille niille, jotka vihaavat Jumalaa. Ja oi, mikä riemuvoitto olisikaan saatanalliselle majesteetille omistaa viimeisessä loppukamppailussa valta niihin, jotka jo niin kauan olivat odottaneet saadaksensa nähdä hänet, jota he rakastivat! Ne, jotka ovat tehneet pilkkaa pyhien taivaaseen menemisestä, saavat nähdä Jumalan huolenpidon kansastaan ja katsella heidän ihanaa vapautustansa. {HK 315.1}

Kun pyhät lähtivät kaupungeista ja kylistä, ajoivat jumalattomat heitä takaa koettaen tappaa heidät. Mutta aseet, jotka ojennettiin Jumalan kansan surmaamiseksi, murtuivat ja putosivat maahan yhtä voi-mattomina kuin oljenkorret. Jumalan enkelit suojelivat pyhiä. Huutaessaan öin ja päivin vapautusta saadakseen, heidän huutonsa nousi Herran eteen. {HK 316.1}

Luku 70—Pyhien vapauttaminen.

Jumala katsoi hyväksi vapauttaa kansansa yösydännä. Jumalattomien herjatessa heidän ympärillään aurinko tuli yht'äkkiä näkyville paistaen voimassaan, ja kuu seisoi alallaan. Jumalattomat tarkkasivat kummastellen näkyä, kun taas pyhät katselivat vapautuksensa merkkejä sanomattomalla ilolla. Merkit ja ihmeet seurasiat nopeasti toisiaan. Kaikki näytti siirtyneen pois luonnollisesta kulustaan. Virrat lakkasivat juoksemasta. Tummat, raskaat pilvet nousivat ja iskivät toinen toisiansa vastaan. Mutta oli kuitenkin yksi valoisa kohta, missä hohti kiinteä kirkkaus ja mistä Jumalan ääni kuului, ikäänkuin paljojen vesien pauhina, järkyttäen sekä taivasta että maata. Syntyi voimakas maanjäristys. Haudat aukenivat ja ne, jotka olivat kuolleet uskossa kolmannen enkelin sanomaa julistettaessa ja jotka olivat pitäneet sapatin, tulivat esiin tomuvuoteiltaan kirkastettuina, kuullakseen rauhanliittoa, jonka Jumala oli tekevä niiden kanssa, jotka olivat pitäneet hänen lakinsa. {HK 316.2}

Taivas avautui ja sulkeutui ja oli liikkeessä. Vuoret huojuivat, kuten ruoko tuulessa, syösten ylt'ympäri joka taholle suuria kallionlohkareita. Meri kiehui, kuten kattila, heittäen kiviä maalle. Ja kun Jumala ilmoitti Jeesuksen tulemisen päivän ja hetken ja jätti iankaikkisen liiton kansalleen, niin hän puhui yhden lauseen kerrallaan ja sitten pysähtyi, jolloin sanat vyöryivät kautta koko maan. Jumalan Israel seisoi silmät ylös suunnattuina kuunnellen sanoja, jotka lähtivät Jehovan suusta ja vierivät yli maan, ikäänkuin kovan ukkosen jyminä. Se oli pelottavan juhlallista. Jokaisen lauseen lopussa pyhät huusivat riemuiten: »Kunnia! Halleluja!» Heidän kasvojaan valaisi Jumalan kirkkaus. Ne loistivat aivan kuin Mooseksen kasvot hänen astuessaan Siinailta. Jumalattomat eivät voineet katsoa niihin kirkkauden vuoksi. Ja kun loppumatonta siunausta lausuttiin niille, jotka olivat kunnioittaneet Jumalaa pitämällä hänen sapattinsa pyhänä, kuului mahtava riemuhuuto, kun oli saatu voitto pedosta ja sen kuvasta. {HK 316.3}

Sitten alkoi riemuvuosi, jolloin maa saisi levätä. Minä näin hurskaan orjan nousevan voitollisena ja riemuiten ravistavan yltään kahleet, jotka häntä sitoivat, kun hänen paha isäntänsä joutui hämmennyksen valtaan, tietämättä mitä olisi tehtävä; sillä juma¬attomat eivät taitaneet ymmärtää Jumalan äänen sanoja. {HK 317.1}

Pian ilmaantui suuri valkoinen pilvi, jonka päällä istui Ihmisen Poika. Kun se ensin ilmestyi etäällä näytti se sangen pieneltä. Enkeli sanoi, että se oli Ihmisen Pojan merkki. Sen tullessa lähemmäksi maata me saatoimme katsella Jeesuksen suurta kunniaa ja majesteettiutta hänen ratsastaessaan voittoja saamaan. Pyhien enkelien seurue, kirkkaine, kimaltelevine kruunuineen, saattoi häntä hänen matkallaan. Ei mikään kieli pysty kuvailemaan tuon näyn ihanuutta. Majesteettiuden ja voittamattoman kirkkauden elävä pilvi saapui yhä lähemmäksi, niin että me saatoimme selvästi nähdä Jeesuksen

rakastettavan olemuksen. Hän ei kantanut orjantappuraista kruunua, vaan kirkkauden ja kunnian seppele lepäsi hänen pyhällä otsallaan. Hänellä oli viitassaan ja lanteillaan kirjoitettuna nimi: »Kuningasten Kuningas ja herrain Herra.» Hänen kasvonsa loistivat niinkuin keskipäivän aurinko, hänen silmänsä olivat kuten tulenliekit ja hänen jalkansa olivat ikäänkuin hienoin vaski. Hänen äänensä helähteli niinkuin monien soittimien soitto. Maa vapisi hänen edesssään, ja taivas poistui niinkuin kirjakäärö, jota kääritään kokoon, ja kaikki vuoret ja saaret siirtyivät sijoiltaan. »Ja maan kuninkaat ja ylimykset ja sotapäälliköt ja rikkaat ja väkevät ja kaikki orjat ja vapaat kätkeytyivät luoliin ja vuorten rotkoihin ja sanoivat vuorille ja kukkuloille: ’Kaatukaa meidän päällemme ja kätkekää meidät valtaistuimella istuvan kasvoilta ja Karitsan vihalta! Sillä hänen vihansa suuri päivä on tullut ja kuka voi kestää?’» Ne, jotka vähän aikaisemmin olival valmiit hävittämään Jumalan uskolliset lapset maan päältä, näkivät nyt Jumalan kunnian, mikä lepäsi heidän yllään. Kaiken kauhunsa keskellä he kuulivat pyhien iloisin äänin huutavan: »Katso, tämä on meidän Jumalamme, häntä me olemme odottaneet ja hän vapahtaa meidät.» {HK 317.2}

Maa horjui Jumalan Pojan äänen kutsuessa esille nukkuvat pyhät. Kutsuun vastaten he tulivat esille puettuina ihanaan kuolemattomuuteen ja huusivat: »Voitto, voitto kuolemasta ja haudasta! Oi kuolema, missä on sinun otasi? Oi hauta, missä on sinun voittosi?» Sen jälkeen elossa olevat pyhät ja ne, jotka olivat nousseet kuolleista, koroittivat äänensä pitkään ja hurmaantuneeseen voiton riemuhuutoon. Ne ruumiit, joissa hautaan mennessä oli sairauden ja kuoleman merkkejä, nousivat ikuisessa terveydessä ja voimassa. Elossa olevat pyhät muutettiin ajanrahdussa, silmänräpäyksessä ja temmattiin ylös kuolleista herätettyjen kanssa, ja yhdessä he kohtasivat Herransa ilmassa. Oi, mikä ihana yhtyminen! Ystävät, jotka kuolema oli erottanut toisistansa, tapasivat jälleen toisensa, erkanematta enää milloinkaan. {HK 318.1}

Pilvivaunun joka puolella oli siipiä ja sen alla oli eläviä pyöriä. Rattaitten vieriessä ylöspäin pyörät huusivat: »Pyhä», ja siivet liikkuessaan huusivat »Pyhä», ja pyhien enkelien seurue pilven ympärillä huusi: »Pyhä, pyhä, pyhä, Herra Jumala Kaikkivaltias!» Ja pyhät pilvessä huusivat: »Kunnia! Halleluja!» Ja rattaat vierivät pyhään kaupunkiin. Ennen pyhään kaupunkiin saapumista pyhät järjestettiin täydelliseen neliöön, ja Jeesus oli heidän keskellään. Hänen päänsä ja olkapäänsä kohosivat pyhien ja enkelien yläpuolelle. Kaikki, jotka neliössä seisoivat, saattoivat nähdä hänen majesteettisen muotonsa ja suloiset kasvonsa. {HK 319.1}

Luku 71—Pyhien palkinto.

Näin sangen suuren joukon enkeleitä tuovan kaupungista kirkkaita kruunuja — jokaiselle pyhälle kruunun, johon oli kirjoitettu hänen nimensä. Jeesuksen käskystä enkelit toivat kruunut hänelle, ja oikealla kädellään suloinen Jeesus pani kruunut pyhien päähän Samalla tavalla enkelit toivat harput, ja Jeesus ojensi nekin pyhille. Johtavat enkelit antoivat ensin säveleen, ja sitten kaikki äänet yhtyivät kiitokseen ja onnekkaaseen ylistykseen, ja jokainen käsi kosketteli taitavasti harpun kieliä, saaden aikaan ihanaa, sointuvaa ja täyteläistä soittoa. Sitten minä näin Jeesuksen ohjaavan lunastetun joukon kaupungin portille. Hän tarttui porttiin työntäen sen taaksepäin kiiltävillä saranoillaan ja käski kansojen, jotka olivat säilyttäneet totuuden, käydä sisälle. Kaupungissa oli kaikkea, mistä silmä saattoi nauttia. Joka paikassa he näkivät suunnatonta loistoa. Sitten Jeesus katseli lunastettuja pyhiään. Heidän kasvonsa säteilivät kirkkautta. Kiinnittäessään lempeät silmänsä heihin hän lausui täyteläisellä, sointuvalla äänellään: »Minä näen sieluni vaivan hedelmät ja olen tyydytetty. Te saatte nauttia tästä määrättömästä kirkkaudesta iankaiken. Teidän murheenne ovat loppuneet. Kuolemaa ei ole enää oleva, eikä surua eikä parkua eikä kipua ole enää oleva.» Minä näin lunastettujen kumartavan ja heittävän kimmeltävät kruununsa Jeesuksen jalkain juureen, ja sitten, kun hänen hellä kätensä oli nostanut heidät ylös, he koskettelivat kultaisia harppujaan täyttäen koko taivaan ihanalla soi¬tollaan ja lauluillaan Karitsan kunniaksi. {HK 319.2}

Sitten minä näin Jeesuksen johtavan kansansa elämänpuulle, ja jälleen me kuulimme hänen hellällä äänellänsä, mikä kaikui heleämpänä kuin mikään soitto, mitä kuolevainen korva on kuullut, sanovan: »Tämän puun lehdet ovat kansojen tervehtymiseksi. Syökää siitä.» Elämänpuussa oli mitä kauniimpia hedelmiä, joita pyhät saivat syödä vapaasti. Kaupungissa oli mitä ihanin valtaistuin, josta lähti elämänveden puhdas, kristallinkirkas virta. Molemmin puolin tätä virtaa oli elämänpuu, ja virran äyräillä kasvoi toisia ihania puita, kantaen hedelmiä, jotka olivat hyviä syödä. {HK 320.1}

Kieli on kerrassaan liian heikko kyetäkseen taivasta kuvaamaan. Näyn kohotessa eteeni hukun ihmettelyyn. Voittamattoman loiston ja verrattoman kirkkauden mukaansa tempaamana lasken kynän kädestäni ja huudahdan: »Oi, mikä rakkaus! Mikä ihmeellinen rakkaus!» Korkealentoisinkaan kieli ei kykene kuvaamaan taivaan ihanuutta eikä Vapahtajan rakkauden verratonta syvyyttä. {HK 320.2}

Luku 72—Maa autiona.

Huomioni suunnattiin jälleen maahan. Jumalattomat oli hävitetty ja heidän kuolleet ruumiinsa makasivat maan päällä. Jumalan viha oli kohdannut maan asukkaita seitsemässä viimeisessä vitsauksessa, saattaen heidät pureskelemaan kieliänsä tuskissaan ja kiroamaan Jumalaa. Etenkin väärät paimenet olivat olleet Jehovan vihan esineinä. Heidän silmänsä olivat kokonaan kuluneet heidän silmäkuopissaan, samoin heidän kielensä heidän suussansa, heidän seisoessaan jaloillansa. Kun Jumalan ääni oli vapauttanut pyhät, kääntyivät jumalattomat joukot raivoissansa toinen toisiansa vas¬taan. Maa näytti tulvivan verestä, ja kuolleita ruumiita oli maan toisesta äärestä toiseen ääreen asti. {HK 321.1}

Maa oli kuin autio erämaa. Kaupungit ja kylät, jotka maanjäristys oli kukistanut, lepäsivät rauniokasoina. Vuoret olivat siirtyneet sijoiltansa jättäen jälkeensä suunnattomia onkaloita. Epätasaiset kallionlohkareet, joita meri oli työntänyt maalle tai jotka olivat irtaantuneet itse maasta, olivat hajallaan ylt'ympäri maanpintaa. Suuret puut olivat kiskoutuneet juurineen irti, ja niitä oli myös ylt'yleensä maassa. Täällä tulisi olemaan saatanan ja hänen enkeliensä koti tuhannen vuoden aikana. Tänne rajoitettuna hän on pakotettu vaeltamaan pitkin ja poikin maan murtunutta ja rosoista pintaa ja katselemaan, mitä seurauksia oli hänen kapinoimisestaan Jumalan lakia vastaan. Tuhannen vuoden ajan hän saa nauttia aiheuttamansa kirouksen he¬delmistä. Yksinomaan tähän maahan rajoitettuna hänellä ei ole etuoikeutta retkeillä muihin maailmoihin kiusatakseen ja vaivatakseen niitä, jotka eivät ole langenneet. Tuona aikana saatana kärsii kauheasti. Lankeemuksestaan saakka hänen pahat ominaisuutensa ovat olleet alituisessa toiminnassa. Mutta silloin häneltä riistetään hänet voimansa ja hänet jätetään miettimään kaikkea sitä, mitä hän on saanut aikaan lankeemuksestansa saakka, ja odottamaan vavistuksella ja kauhulla sitä hirvittävää aikaa, jolloin hänen täytyy kärsiä kaiken sen pahuuden tähden, jota hän on tehnyt, ja jolloin hän saa rangaistuksen kaikista niistä synneistä, joiden tekemiseen hän on antanut aihetta. {HK 321.2}

Kuulin enkelien ja lunastettujen pyhien voitolliset riemuhuudot, jotka kaikuivat ikäänkuin kymmenentuhatta soitinta, koskapa saatana ei enää saisi heitä vaivata eikä kiusata ja koska muiden maailmoiden asukkaatkin olivat vapautetut saatanan läsnäolosta ja kiu¬sauksista. {HK 322.1}

Sitten minä näin valtaistuimia, ja Jeesus ja lunastetut pyhät istuutuivat niille, ja pyhät hallitsivat Jumalan kuninkaina ja pappeina. Kristus ja hänen kansansa tuomitsivat jumalattomia kuolleita verraten heidän tekojaan yleiseen lakikirjaan, Jumalan sanaan, ratkaisten kunkin kohtalon sen mukaan, mitä kukin oli ruumiissansa tehnyt. Sitten he mittasivat jumalattomille sen osan, minkä heidän täytyy kärsiä, heidän tekojensa mukaan. Se merkittiin heidän nimiensä kohdalle kuoleman kirjaan. Jeesus ja pyhät tuomitsivat

samaten saatanan ja hänen enkelinsä. Saatanan rangaistus oli oleva paljon suurempi kuin niiden, jotka hän oli pettänyt. Hänen kärsimyksensä olisivat heidän kärsimyksiään niin paljon ankarammat, ettei mikään vertailu voisi tulla kysymykseenkään. Senkin jälkeen kuin kaikki ne, jotka hän on eksyttänyt, ovat hukkuneet, hän yhä elää ja kärsii edelleen kauan aikaa. {HK 322.2}

Kun jumalattomien kuolleiden tuomitseminen tuhannen vuoden lopulla oli päättynyt, poistui Jeesus kaupungista, ja pyhät sekä enkelisaattue seurasivat häntä. Jeesus laskeutui eräälle suurelle vuorelle, joka niin pian kuin hänen jalkansa sitä koskettivat, halkesi kahtia muodostaen valtavan tasangon. Sitten me katsahdimme ylös ja näimme suuren ja kauniin kaupungin, jolla oli kaksitoista perustusta ja kaksitoista porttia, kolme kullakin sivulla, ja kullakin portilla oli enkeli. Me huudahdimme: »Kaupunki, suuri kaupunki, tulee alas taivaasta Jumalan tyköä!» Ja se tuli alas kaikessa loistossaan ja häikäisevässä kirkkaudessaan, asettuen suunnattomalle tasangolle, jonka Jeesus oli sitä varten valmistanut. {HK 322.3}

Luku 73—Toinen ylösnousemus.

Sitten Jeesus ja koko pyhien enkelien seurue sekä kaikki lunastetut pyhät jättivät kaupungin. Enkelit asettuivat päämiehensä ympärille ja saattoivat häntä hänen matkallaan; samoin lunastettujen pyhien saattojoukko seurasi häntä. Hirvittävässä ja pelättävässä majesteettiudessaan Jeesus kutsui esille jumalattomat kuolleet, ja nämä nousivat ylös samoilla heikoilla ja sairaalloisilla ruumiilla, jotka heillä oli hautaan mennessään. Mikä näytös! Mikä näky! Ensimmäisessä ylös-nousemuksessa tulivat kaikki esille kuolemattomassa kukoistuksessaan; mutta toisessa ylösnousemuksessa kaikissa nähdään kirouksen merkit. Maan kuninkaat ja ylhäiset, mitättömät ja alhaiset, oppineet ja oppimattomat nousevat kaikki yhdessä.

Kaikki näkevät Ih¬misen Pojan; ja juuri ne miehet, jotka solvasivat ja pilkkasivat häntä, jotka panivat orjantappuraisen seppeleen hänen pyhälle otsalleen ja löivät häntä ruovolla, saavat nähdä hänet kuninkaallisessa majesteettiudessa. Ne, jotka sylkivät häntä hänen koetuksensa hetkellä, tahtovat nyt paeta hänen läpitunkevaa katsettaan ja hänen kasvojensa kirkkautta. Ne, jotka iskivät naulat hänen käsiensä ja jalkojensa lävitse, näkevät nyt ristiinnaulitsemisen merkit. Ne, jotka puhkaisivat keihäällä hänen kylkensä, katselevat julmien tekojensa jälkiä hänen ruumiissaan. Ja he tietävät, että hän on juuri se sama, jonka he ristiinnaulitsivat ja jota he pilkkasivat hänen tuskallisen kuolemankamppailunsa hetkellä. Ja silloin he alkavat ääneensä itkeä ja valittaa kauheassa tuskassa ja pakenevat kätkeytyäksensä kuningasten Kuninkaan ja herrain Herran kasvoilta. {HK 323.1}

Kaikki koettavat kätkeytyä kallionrotkoihin, suojellakseen itseänsä kerran halveksimansa Vapahtajan valtavalta kirkkaudelta. Hänen majesteettiutensa ja suuren kirkkautensa valtaamana ja vaivaamana he yht’aikaa koroittavat äänensä ja huudahtavat hirmuisella selvyydellä: »Siunattu olkoon hän, joka tulee Herran nimeen!» {HK 324.1}

Sitten Jeesus ja pyhät enkelit, kaikkien pyhien seuraaamina, menevät jälleen kaupunkiin, ja tuomittu¬jen jumalattomien katkerat valitukset ja vaikerrukset täyttävät ilman. Minä näin että silloin saatana taas aloitti työnsä. Hän kulki alamaistensa keskuudessa ja teki heikot ja voimattomat väkeviksi sekä kertoi heille, että hän sekä hänen enkelinsä olivat voimallisia. Hän viittasi lukemattomiin miljooniin, jotka olivat herätetyt. Niiden joukossa oli mahtavia sotasankareita ja kuninkaita, jotka olivat olleet hyvin taitavia ja eteviä sodissa ja jotka olivat valloittaneet valtakuntia. Siellä oli väkeviä jättiläisiä ja urhoolllisia miehiä, jotka eivät olleet milloinkaan hävinneet tappelussa. Siellä oli ylpeä, kunnianhimoinen Napoleon, jonka lähestyminen oli saattanut valtakunnat vapisemaan. Siellä oli komeavartaloisia ja ylevän ryhdikkäitä miehiä, jotka olivat kaatuneet taisteluissa voittoa ja valtaa himoitessaan. Haudoista noustessaan heidän ajatustoimintansa alkaa siitä, mihin se oli kuolemassa päättynyt. He omistavat saman valloittamishalun, mikä heillä oli

kaatuessansa. Saatana neuvotteleee enkeliensä kanssa ja sitten noiden kuningasten, valloittajien ja mahtimiesten kanssa. Sen jälkeen hän silmää suunnatonta armeijaansa ja puhuu siinä oleville, että kaupungissa oleva joukko on pieni ja voimaton ja että he saattavat mennä ja vallata sen, karkoittaa sen asukkaat ja ottaa sen kirkkauden ja kunnian haltuunsa. {HK 324.2}

Saatana saa heidät eksytetyiksi ja heti kaikki alkavat valmistautua sotaan. Tuossa suuressa armeijassa on monta taitavaa miestä, ja he valmistavat kaikellaisia sotatarpeita. Saatanan johtaessa etummaisena tuo valtava kansanpaljous lähtee liikkeelle. Kuninkaat ja sotasankarit seuraavat lähinnä saatanaa, ja heidän perässään kulkee kansjoukko eri osastoihin järjestyneenä. Kullakin osastolla on oma johtajansa, ja jär¬jestystä noudattaen ne marssivat pitkin autiota ja epätasaista maata pyhää kaupunkia kohti. Jeesus sulkee kaupungin portit, ja tämä suunnaton armeija sijoittau¬tuu sen ympärille asettuen taistelujärjestykseen ja odottaen kiivasta ottelua. Jeesus ja koko enkelijoukko, samoin kaikki pyhät, välkkyvät kruunut päässänsä, nousevat kaupungin muurien huipulle. Jeesus sanoo majesteettiudella: »Katsokaa, syntiset, vanhurskasten palkkaa! Ja te, minun lunastettuni, katsokaa jumalattomien kostoa!» Tuo ääretön kansanpaljous katselee loistavaa joukkoa kaupungin muureilla. Ja katsellessaan heidän kimmeltävien kruunujensa loistoa ja nähdessään heidän kasvojensa säteilevän kirkkautta ja heijastavan Jeesuksen kuvaa ja katsellessaan vielä kuningasten Kuninkaan ja herrojen Herran voittamatonta kirkkaushohdetta ja majesteettiutta, heidän rohkeutensa kokonaan katoaa. He huomaavat, minkä aarteen ja kirkkauden he menettävät, ja he käsittävät, että synnnin palkka on kuolema. He näkevät pyhien onnellisen joukon, jota ovat halveksineet, kirkkaudella, kunnialla, kuolemattomuudella ja iankaikkisella elämällä puettuna ja itse he ovat kaiken sen kanssa, mikä on ilettävää ja inhottavaa, kaupungin ulkopuolella. {HK 325.1}

Luku 74—Toinen kuolema.

Saatana ryntää seuraajiensa keskelle koettaen kiihoittaa kansajoukkoa toimintaan. Mutta Jumalalta taivaasta sataa tulta heidän ylitsensä, ja kaikki suuret ja mahtavat miehet, jalosukuiset, kurjat ja köyhät häviävät silloin kaikki yhdessä. Minä näin, että muutamat tuhottiin äkisti, kun taas toiset kärsivät kauemmin. Heidät rangaistiin sen mukaan, kuin kukin oli eläessänsä tehnyt. Muutamat kuluivat vähin erin useamman päivän kestäessä ja kärsimysten tunne oli jäljellä niin kauan kuin heistä oli vielä jotakin kuluttamatta. Enkeli sanoi: »Elämän mato ei kuole; heidän tulensa ei sammu, niin kauan kuin heistä on vielä hituinenkin jäljellä.» {HK 326.1}

Saatana ja hänen enkelinsä kärsivät kauan. Saatana ei kantanut ainoastaan omien syntiensä taakkaa ja rangaistusta, vaan hän sai kärsiä myöskin lunastettujen syntien tähden, jotka oli pantu hänen päälleen; samoin täytyi hänen kärsiä rangaistusta sieluille aiheuttamastaan perikadosta. Sitten minä näin, että saatana ja jumalattomien joukko oli kokonaan hukutettu, ja niin Jumalan oikeudenmukaisuus oli tyydytetty; ja kaikki enkelit ja kaikki lunastetut pyhät sanoivat korkealla äänellä: »Amen!» {HK 326.2}

Enkeli virkkoi: »Saatana on juuri, hänen lapsensa ovat oksia. Nyt ovat sekä juuri että oksat kulutetut. He ovat kuolleet iankaikkisen kuoleman. Heillä ei tule milloinkaan olemaan ylösnousemusta, ja Jumalan maailmankaikkeus on oleva puhdas.» Sitten minä katsoin ja näin tulen, joka oli jumalattomat tuhonnut, polttavan kaikki jätteet ja puhdistavan maan. Ja taas minä katsahdin ja näin, että maa oli puhdistettu. Ei vähintäkään kirouksen jälkeä ollut jäänyt. Maan särkynyt, epätasainen ja rosoinen pinta näytti nyt tasaisen, laajan tasangon kaltaiselta. Jumalan koko maailmankaikkeus oli puhdas, ja suuri taistelu oli iäksi päättynyt. Minne katsoimmekin, näkivät silmämme kaikkialla pelkkää kauneutta ja pyhyyttä. Koko lunastettu joukko, vanhat ja nuoret, suuret ja pienet heittivät välkkyvät kruununsa Lunastajansa jalkojen juureen ja langeten maahan hänen eteensä he palvoivat ja kumarsivat häntä, joka elää iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa. Kaunis uusi maa kaikessa ihanuudessaan oli pyhien iänikuisena perintönä. Valtakunta, valta ja kaiken taivaan alla olevien valtakuntien suuruus annettiin silloin Korkeimman pyhille, jotka omistaisivat sen iäti, jopa iankaikkisuuksien iankaikkisuuksissa {HK 326.3}
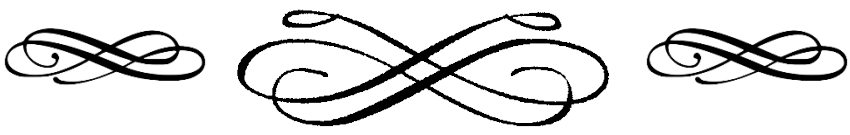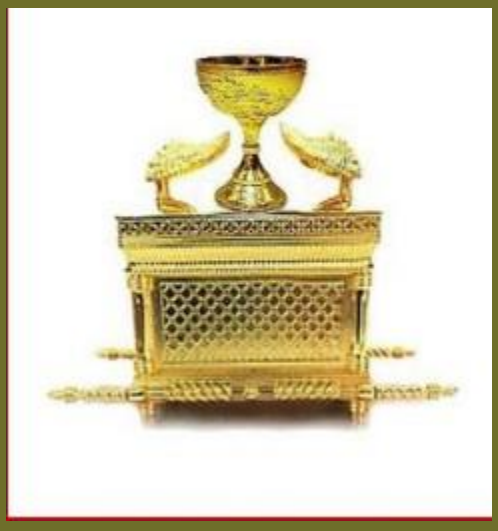
Odottaa Loppua